

LISA KLEYPAS

NEW YORK TIMES
BESTSELLER

AVON
BOOKS

Devil in Spring

The Ravenels, Book 3

Tác giả: Lisa Kleypas

Người dịch: Anh.dv

Thể loại: Lãng mạn 18+

***Lưu ý:** Bản dịch này dịch ra với mục đích phi lợi nhuận, hoàn toàn vì sở thích cá nhân và chưa được sự đồng ý của tác giả. Vui lòng không sao chép khi chưa được sự đồng ý của người dịch. Đặc biệt không sử dụng vào bất kỳ mục đích thương mại nào. Xin cảm ơn!*

LỜI MỞ ĐẦU

Evangeline, Nữ công tước của Kingston, bế cháu trai sơ sinh của mình ra khỏi bồn tắm cho trẻ con và quấn cậu bé trong một chiếc khăn mềm màu trắng. Cười khúc khích, đưa bé gồng đôi chân cứng cáp của mình và cố gắng đứng trong lòng bà. Đứa trẻ khám phá khuôn mặt và mái tóc của bà bằng bàn tay ướt át, và Evie bật cười trước sự âu yếm triu mến của đứa cháu. "Nhẹ thôi nào, Stephen." Bà nhăn mặt khi cậu bé nắm lấy sợi ngọc trai kẹp quanh cổ bà. "Ồ, ta biết ta không nên đeo những thứ đó vào lúc tắm cho cháu mà. Quá nhiều c-cám dỗ." Evie thường nói lấp, mặc dù bây giờ nó đã nhẹ đi rất nhiều so với thời bà còn trẻ.

"Thưa Đức bà," cô bảo mẫu trẻ, Ona, kêu lên, chạy nhanh về phía bà. "Tôi lẽ ra phải nâng cậu chủ nhỏ Stephen ra khỏi bồn tắm cho bà. Một cậu bé mũm mĩm. Cậu ấy chắc như một viên gạch vậy".

"Thằng bé không gây rắc rối gì cả," Evie trấn an cô ta, hôn lên đôi má ửng hồng của đứa bé và cạy nắm tay đang túm chặt chuỗi vòng ngọc trai của cậu ra.

"Đức bà thật tốt bụng khi giúp chăm sóc đứa trẻ trong ngày nghỉ của bà vú." Cô bảo mẫu cẩn thận bế đứa bé khỏi vòng tay của Evie. "Bất kỳ người giúp việc nhà nào cũng sẽ rất vui khi làm việc đó, vì bà có nhiều việc quan trọng hơn phải làm."

"Không c-có gì quan trọng hơn các cháu của ta. Và ta thích dành thời

gian trong phòng trẻ - điều đó khiến ta nhớ lại khi các con ta còn nhỏ”.

Ona cười khúc khích khi Stephen với lấy chiếc mũ trắng xù trên đầu cô. "Tôi sẽ rắc phấn và mặc quần áo cho cậu ấy ngay bây giờ."

"Ta sẽ thu dọn đồ trong bồn tắm," Evie nói.

"Thưa Đức bà, bà không cần làm điều đó." Rõ ràng là cô bảo mẫu đang cố gắng đạt được sự cân bằng hiệu quả giữa thái độ nghiêm khắc và cầu xin. "Không phải trong bộ váy lụa tuyệt đẹp của bà - bà phải ngồi trong phòng khách và đọc sách, hoặc thêu một cái gì đó." Khi Evie hé môi để tranh luận, Ona nói thêm một cách đầy ẩn ý, "Bà vú sẽ lấy đầu tôi nếu bà ấy biết tôi đã để bà giúp đỡ những việc mà tôi có thể làm được."

Bỏ cuộc.

Biết rằng Bà vú sẽ lấy đầu của cả hai người họ, Evie đáp lại bằng một cái gật đầu cam chịu, mặc dù bà không thể cưỡng lại việc lâm bầm, "Tôi đang đeo tạp dề."

Cô bảo mẫu rời khỏi phòng tắm với một nụ cười mãn nguyện, bế Stephen đến phòng trẻ.

Vẫn quỳ trên tấm thảm tắm trước bồn tắm, Evie đưa tay ra sau tháo dây buộc chiếc tạp dề bằng vải nỉ. Bà nghiêm túc nhận thức rằng không dễ dàng gì để đáp ứng kỳ vọng của những người hầu về cách cư xử của một nữ công tước. Họ quyết tâm không cho bà làm điều gì vất vả hơn là khuấy trà bằng một chiếc thìa bạc. Và khi đã là bà của hai đứa cháu, bà vẫn còn mảnh mai và cân đối - có thể dễ dàng nhắc một đứa trẻ sơ sinh trơn trượt khỏi bồn tắm, hoặc nô đùa với lũ trẻ qua vườn cây ăn quả. Mới tuần trước, bà đã bị người làm vườn la rầy vì đã trèo qua một bức tường đá xếp chồng lên nhau để lấy một vài mũi tên đồ chơi bị lạc.

Khi đang loay hoay với chiếc nút tạp dề cứng đầu, Evie nghe thấy tiếng bước chân phía sau. Mặc dù không có bất kỳ âm thanh hay dấu hiệu nào khác về danh tính của vị khách, nhưng bà biết đó là ai, ngay cả trước khi ông quỳ xuống sau lưng bà. Những ngón tay mạnh mẽ gạt tay bà ra, và nút thắt được giải phóng bằng một lực kéo khéo léo.

Một tiếng thì thầm trầm đục vuốt ve làn da nhạy cảm ở gáy bà. "Ta thấy chúng ta đã thuê được một bảo mẫu mới. Thật thú vị." Đôi tay nam tính thông minh luôn xuống bên dưới chiếc tạp dề đang nói lỏng, di chuyển một cách êm ái từ eo lên đến ngực bà. "Đúng là một tiểu yêu tinh. Ta đoán em sẽ ở đây."

Evie nhắm mắt lại, tựa lưng vào giữa hai đùi dang rộng của ông. Một

cái miệng dịu dàng, được thiết kế cho tội lỗi và cảm giác, lướt nhẹ trên cổ bà.

“Ta nên cảnh báo em,” giọng nói quyến rũ tiếp tục, “nên giữ khoảng cách với chủ nhân. Hẳn ta là một kẻ dâm dăng khét tiếng.”

Một nụ cười nở trên môi bà. “Tôi cũng từng nghe thấy điều đó. Anh ta có xấu xa như người ta nói không?”

“Không. Tệ hơn nhiều. Đặc biệt là đối với những phụ nữ có mái tóc đỏ.” Ông tháo vài chiếc ghim từ mái tóc của bà cho đến khi một bím tóc dài buông xuống vai bà. “Cô gái tội nghiệp - Ta e rằng hẳn sẽ không dễ cho em yên.”

Evie rùng mình trong khoái cảm quen thuộc khi bà cảm thấy ông hôn dọc theo một bên cổ bà. “T-tôi nên xử trí với anh ta như thế nào?”

“Như mọi khi,” ông nói giữa những nụ hôn.

Một tiếng cười khúc khích bất lực thoát ra khỏi bà khi bà xoay người trong vòng tay ông để đối mặt với ông.

Ngay cả sau ba thập kỷ kết hôn, trái tim của Evie vẫn hồi nhịp khi nhìn thấy chồng bà, trước đây là Đức ngài St.Vincent, giờ là Công tước của Kingston. Sebastian đã trưởng thành thành một người đàn ông hào hoa với vẻ ngoài vừa đáng sợ vừa chói mắt. Kể từ khi lên làm công tước mười năm trước, ông đã có được một phẩm giá xứng đáng với một người có quyền lực đáng kể của mình. Nhưng không ai có thể nhìn vào đôi mắt xanh nhạt cuốn hút ấy, sống động với những tia lửa và băng giá, mà không nhớ rằng ông đã từng là kẻ gian ác nhất nước Anh. Ông ấy vẫn vậy - Evie có thể chứng thực điều đó.

Thời gian đã đối xử với Sebastian một cách chiều chuộng, và sẽ luôn như vậy. Ông là một người đàn ông đẹp, gầy và thanh lịch, mái tóc vàng nâu của ông giờ được phớt nhẹ màu bạc ở thái dương. Một con sư tử ngủ đông, người mà không ai có thể vượt qua ngoại trừ với nguy cơ của chính họ. Sự trưởng thành đã cho ông một vẻ ngoài lạnh lùng, uy quyền sâu sắc, cảm giác của một người đàn ông đã từng nhìn thấy và trải nghiệm đủ để ông hiếm khi có thể bị vượt mặt. Nhưng khi có thứ gì đó thích thú hoặc chạm vào ông, nụ cười của ông vừa rực rỡ vừa không thể cưỡng lại được.

“Ồ, em đây ư,” Sebastian nói với giọng hơi ngạc nhiên, dường như đang suy nghĩ về việc cuối cùng ông đã quỳ gối trên tấm thảm phòng tắm với vợ trong tay như thế nào. “Ta đã chuẩn bị để gỡ rối cho một cô hầu gái đầy kháng cự, nhưng em là một trường hợp khó khăn hơn.”

“Anh có thể cảm dỗ em,” Evie vui vẻ đề nghị.

Chồng bà mỉm cười, ánh nhìn rực rỡ của ông nhẹ nhàng di chuyển trên khuôn mặt bà. Ông vuốt lại một vài lọn tóc thanh thoát đã chuyển từ màu hồng ngọc sang màu mơ mềm mại. “Tình yêu của anh, anh đã cố gắng làm điều đó trong ba mươi năm nay. Nhưng bất chấp những nỗ lực tận tâm của anh . . .” Một nụ hôn ngọt ngào gợi tình lướt qua môi bà. “. . . em vẫn có đôi mắt ngây thơ của bông hoa bên lề nhút nhát mà anh đã bỏ trốn cùng. Em không thể cố gắng trông có một chút mệt mỏi ư? Hay vỡ mộng chẳng hạn?” Ông lặng lẽ cười trước những nỗ lực của bà và hôn bà lần nữa, lần này với một áp lực đầy trêu chọc, cảm giác khiến mạch máu bà đập nhanh hơn.

“Tại sao anh lại tìm em?” Evie uể oải hỏi, đầu ngửa ra sau khi môi ông trượt xuống cổ họng bà.

“Anh vừa nhận được tin tức về con trai của em.”

“Đứa nào?”

“Gabriel. Đã có một vụ bê bối.”

“Tại sao nó là con trai của anh mỗi khi anh hài lòng với nó, và là con trai của em bất cứ khi nào nó làm điều gì tồi tệ?” Evie hỏi khi Sebastian cởi bỏ tạp dề và bắt đầu cởi vạt áo trước của bà.

“Vì anh là một người cha mẫu mực,” ông nói, “điều đó có nghĩa là sự gian ác của nó chỉ có thể đến từ em.”

“Anh t-toàn nói ngược,” bà thông báo với ông.

“Vậy ư?” Sebastian từ từ vuốt ve bà trong khi ông cân nhắc lời nói của bà. “Ta là kẻ độc ác ư? Không, bé cưng của anh, điều đó không thể đúng được. Anh chắc chắn đó phải là em.”

“Là anh,” bà nói dứt khoát, và hơi thở của bà gấp gáp khi những cái vuốt ve của ông trở nên thân mật hơn.

“Hừ. Điều này phải được sắp xếp lại ngay lập tức. Anh sẽ đưa em đi thẳng vào giường.”

“Chờ đã. Hãy cho em biết thêm về Gabriel. Rắc rối có liên quan gì với . . . người phụ nữ đó?” Ít nhiều công chúng đều biết rằng Gabriel đã ngoại tình với vợ của đại sứ Mỹ. Tất nhiên, Evie đã chân thành từ chối mối quan hệ ngay từ đầu và hy vọng nó sẽ sớm kết thúc. Đó là hai năm trước.

Ngẩng đầu lên, Sebastian hơi cau mày nhìn xuống bà. Ông thở dài.

“Thằng bé đã tìm cách thỏa hiệp với con gái của một bá tước. Một trong

những cô Tiểu thư nhà Ravenel.”

Evie cau mày, cân nhắc đến cái tên, nghe có vẻ quen thuộc. "Chúng ta có biết gia đình đó không?"

“Anh đã quen với ông bá tước già, Đức ngài Trenear. Vợ ông ấy là một người nông cạn và bay bổng - em đã gặp bà ta một lần trong một buổi triển lãm cây và thảo luận về bộ sưu tập phong lan của bà ấy.”

“Vâng, em nhớ ra rồi.” Thật không may, Evie không thích người phụ nữ đó. “Họ đã có một cô con gái phải không?”

“Một cặp sinh đôi. Ra mắt Mùa lễ hội đầu tiên của họ trong năm nay. Có vẻ như đứa con trai ngốc nghếch của anh đã bị bắt giữ *trong cơn mê sảng* với một trong số họ.”

“Con trai anh giống cha nó,” Evie nói.

Trông có vẻ bị xúc phạm nặng nề, Sebastian đứng dậy trong một chuyển động duyên dáng và kéo bà lên với mình. “Cha nó chưa bao giờ bị tóm.”

“Ngoại trừ bởi em,” Evie nói một cách tự mãn.

Sebastian cười. “Đúng vậy.”

“Chính xác thì *trong cơn mê sảng* có nghĩa là gì?”

“Theo nghĩa đen à? ‘Trong khi tội ác đang bùng phát.’” Bế bổng bà lên một cách dễ dàng, ông nói, “Anh tin rằng đã có một cuộc cầu hôn có trật tự.”

“Nhưng còn vụ b-bê bối thì sao? Còn Gabriel, và cô gái Ravenel thì sao, và—”

“Phần còn lại của thế giới có thể chờ đợi,” Sebastian khẳng định chắc nịch. “Anh sẽ cám dỗ em lần thứ mười nghìn, Evie - và một lần nữa, anh muốn em để tâm.”

“Vâng, thưa Đức ngài,” bà nói một cách lịch sự và vòng tay qua cổ chồng khi ông bế bà vào phòng ngủ của họ.

CHƯƠNG 1

Luân Đôn, 1876

Hai ngày trước. . .

Quý cô Pandora Ravenel đang buồn chán.

Cực kỳ buồn chán.

Chán chỉ vì chán.

Và Mùa lễ hội London gần như đang diễn ra. Nàng sẽ phải chịu đựng bốn tháng lễ hội, các buổi dạ vũ, các buổi hòa nhạc và các bữa tối trước khi Nghị viện đóng cửa và các gia đình quý tộc có thể trở lại các biệt thự thôn quê của họ. Sẽ có ít nhất sáu mươi bữa tối, năm mươi cuộc vũ hội, và chỉ có trời mới biết có bao nhiêu cuộc dạ hội.

Nàng sẽ không thể sống sót.

Thả lỏng vai, Pandora ngồi xuống ghế và nhìn chăm chăm vào khung cảnh phòng khiêu vũ đông đúc. Có những quý ông mặc trang phục đen và trắng, các sĩ quan mặc đồng phục và đi giày bóng, và những quý cô mặc lụa và vải tyn. Tại sao tất cả bọn họ đều ở đó? Họ có thể nói với nhau những gì còn chưa nói được trong buổi khiêu vũ cuối cùng?

Với tâm trạng tồi tệ Pandora nghĩ mình đang trở thành người duy nhất trong đám đông không có thời gian vui vẻ.

Đâu đó trong đám đông quay cuồng của những cặp đôi đang khiêu vũ, người chị song sinh của nàng đang nhảy múa uyển chuyển trong vòng tay của một người cầu hôn đầy triển vọng. Cho đến giờ, Cassandra cũng nhận thấy Mùa lễ hội này cũng buồn tẻ và đáng thất vọng gần như Pandora đã nhận thấy, nhưng cô sẵn sàng tham gia vào trò chơi nhiều hơn.

“Em có muốn di chuyển vào trong phòng và nói chuyện với mọi người không,” Cassandra đã hỏi trước đó vào buổi tối, “thay vì ở trong góc?”

“Không, ít nhất khi ngồi đây, em có thể nghĩ về những điều thú vị. Em không biết làm thế nào mà chị có thể chịu đựng được việc bầu bạn với những người chán ngắt đó trong nhiều giờ đến vậy.”

“Bọn họ không phải tất cả đều chán ngắt,” Cassandra phản đối.

Pandora liếc nhìn chị mình đầy hoài nghi. “Trong số những quý ông mà

chị đã gặp cho đến nay, chị đã gặp người nào mà chị muốn gặp lại chưa?"

"Vẫn chưa," Cassandra thừa nhận. "Nhưng chị sẽ không bỏ cuộc cho đến khi chị gặp hết tất cả mọi người."

"Một khi chị đã gặp một người," Pandora đã nói một cách đen tối, "coi như chị đã gặp được tất cả bọn họ".

Cassandra nhún vai. "Trò chuyện khiến buổi tối trôi qua nhanh hơn. Em nên thử điều đó."

Thật không may, Pandora rất khó chịu với những cuộc trò chuyện phiếm. Nàng cảm thấy không thể giả vờ thích thú khi một số kẻ ba hoa bắt đầu khoe khoang về bản thân và thành tích của mình, về bạn bè của anh ta thích anh ta như thế nào, về những người khác ngưỡng mộ anh ta như thế nào. Nàng không thể tập trung kiên nhẫn với một người bạn đồng trang lứa trong những năm tháng sa sút của anh ta, người đang muốn tìm kiếm một cô dâu trẻ làm bạn đồng hành và y tá cho mình, hoặc một góa phụ rõ ràng đang tìm kiếm nguồn giống tiềm năng. Ý nghĩ phải chạm vào bất kỳ ai trong số họ, ngay cả với đôi tay đeo găng, khiến da nàng nổi gai. Và ý tưởng nói chuyện với họ khiến nàng nhớ lại nàng đã cảm thấy buồn chán như thế nào.

Nhìn chằm chằm xuống sàn lát gỗ bóng loáng, nàng cố nghĩ xem mình có thể tạo ra bao nhiêu từ mà không biết chán. Giường ngủ. . . áo choàng. . . người làm. . . cưỡi ngựa. . .

"Pandora," giọng nói lạnh lạnh của người đi kèm của nàng. "Sao cháu lại ngồi trong góc thế? Hãy cho ta xem thẻ khiêu vũ của cháu nào".

Ngước nhìn Eleanor, Quý bà Berwick, Pandora miễn cưỡng đưa cho bà tấm thiệp nhỏ hình chiếc quạt.

Bà bá tước, một người phụ nữ cao lớn với dáng vẻ uy nghiêm và xương sống như cán chổi, mở các tấm thẻ khảm xà cừ của tấm thiệp khiêu vũ và quan sát các trang bằng xương mỗng với ánh mắt chăm chú.

Tất cả đều trống rỗng.

Đôi môi của Quý bà Berwick mím chặt như thể chúng được viền bằng một sợi dây rút. "Đến giờ thứ này đáng lẽ đã được lấp đầy rồi chứ."

"Cháu đã làm trật mắt cá chân của mình," Pandora nói, không nhìn vào mắt bà. Giả vờ bị thương nhẹ là cách duy nhất để nàng có thể ngồi an toàn trong góc và tránh phạm phải một sai lầm xã hội nghiêm trọng. Theo quy tắc của nghi thức xã giao, một khi bị chấn thương, một phụ nữ sẽ từ chối

khiêu vũ vì mệt mỏi hoặc cô ấy không thể nhận bất kỳ lời mời nào trong thời gian còn lại của buổi tối.

Giọng nói của người phụ nữ lớn tuổi có vẻ không tán thành. “Đây có phải là cách cháu đền đáp sự hào phóng của Đức ngài Trenear không? Tất cả những chiếc váy dạ hội và phụ kiện mới đắt tiền của cháu – tại sao cháu lại cho phép anh ta mua chúng cho cháu, nếu cháu đã không định tận dụng Mùa lễ hội của mình?”

Trên thực tế, Pandora đã cảm thấy tồi tệ về điều đó. Anh họ Devon của nàng, Đức ngài Trenear, người đã thừa kế tước vị bá tước vào năm ngoài sau khi anh trai nàng qua đời, đã rất tốt với nàng và Cassandra. Anh không chỉ trả tiền cho họ để được ăn mặc đẹp cho Mùa lễ hội, anh còn cung cấp của hồi môn đủ đáng kể để đảm bảo lợi ích của bất kỳ người đàn ông chưa vợ đủ điều kiện nào. Chắc chắn rằng cha mẹ nàng, những người đã qua đời vài năm trước, cũng sẽ không hào phóng nhiều hơn thế.

“Cháu không định làm hỏng Mùa lễ hội của mình,” nàng làm bầm. “Cháu chỉ không nhận ra nó sẽ khó khăn như thế nào.”

Đặc biệt là khiêu vũ.

Một số điệu nhảy, chẳng hạn như cuộc diễu hành lớn và điệu nhảy bốn cặp, có thể kiểm soát được. Nàng thậm chí có thể nhảy một điệu *galop* (một điệu vũ sôi động), miễn là bạn nhảy của nàng không quay cuồng nàng quá nhanh. Nhưng điệu valse mang đến những nguy hiểm ở mọi vòng quay. . . theo nghĩa đen. Pandora bị mất trạng thái cân bằng bất cứ khi nào nàng quay tròn. Đối với vấn đề đó, nàng cũng bị mất thăng bằng trong bóng tối, khi nàng không thể dựa vào tầm nhìn để định hướng bản thân. Quý bà Berwick không biết về vấn đề của nàng và vì lý do tự hào và xấu hổ, Pandora sẽ không bao giờ nói với bà ấy. Chỉ có Cassandra biết bí mật của nàng và câu chuyện đằng sau nó, và đã giúp che giấu nó trong nhiều năm qua.

“Điều đó chỉ khó vì cháu đã làm cho nó như vậy,” Quý bà Berwick nghiêm nghị nói.

“Cháu không hiểu tại sao cháu phải đi đến tất cả những rắc rối này chỉ để tóm một người chồng sẽ không bao giờ thích cháu.”

“Chồng cháu có thích cháu hay không là điều không quan trọng. Hôn nhân không liên quan gì đến tình cảm cá nhân. Đó là một liên minh lợi ích.”

Pandora giữ lưỡi của mình, mặc dù nàng không đồng ý với bà. Khoảng một năm trước, chị gái Helen của nàng đã kết hôn với Rhys Winterborne,

một người xứ Wales, và họ vô cùng hạnh phúc. Anh họ Devon và vợ anh Kathleen cũng vậy. Những mối liên kết vì tình yêu có thể hiếm, nhưng chắc chắn không phải là không thể có được.

Mặc dù vậy, Pandora cảm thấy không thể tưởng tượng được tương lai như vậy cho chính mình. Không giống như Cassandra, một người lãng mạn, nàng chưa bao giờ mơ ước sẽ kết hôn và sinh con. Nàng không muốn thuộc về bất kỳ ai, và nàng đặc biệt không muốn bất cứ ai thuộc về mình. Cho dù nàng đã cố gắng làm cho mình muốn những gì nàng nên muốn, nàng biết rằng nàng sẽ không bao giờ hạnh phúc trong một cuộc sống thông thường.

Quý bà Berwick thở dài và ngồi xuống bên cạnh nàng, cột sống của bà cứng nhắc song song với lưng ghế. “Tháng Năm mới bắt đầu. Cháu có nhớ ta đã nói gì với cháu về điều đó không?”

“Đây là tháng quan trọng nhất của Mùa hội, khi tất cả các sự kiện lớn được tổ chức.”

“Chính xác.” Quý bà Berwick đưa lại tấm thẻ khiêu vũ cho nàng. “Sau đêm nay, ta mong cháu sẽ nỗ lực. Cháu nợ Quý ngài và Quý bà Trenear, và với chính bản thân cháu. Ta dám chắc rằng cháu cũng nợ cả ta nữa, sau tất cả những nỗ lực của ta để cải thiện cháu.”

“Bà nói đúng,” Pandora nói nhỏ. “Và cháu xin lỗi - thực sự xin lỗi - vì rắc rối mà cháu đã gây ra cho bà. Nhưng cháu cũng nhận thức rõ rằng cháu không thích hợp với điều này. Cháu không muốn kết hôn với bất kỳ ai. Cháu đã lên kế hoạch để tự nuôi sống bản thân và sống độc lập. Nếu may mắn, cháu sẽ thành công và không ai phải lo lắng về cháu nữa.”

“Cháu đang nói đến trò chơi vớ vẩn đó ư?” bà bá tước hỏi, giọng điệu khinh bỉ.

“Nó không vô nghĩa. Đó là sự thật. Cháu vừa được cấp bằng sáng chế. Hãy hỏi Mr. Winterborne.”

Năm ngoái, Pandora, người luôn yêu thích các trò chơi và thú vui trong phòng khách, đã thiết kế một trò chơi trên bàn cờ. Với sự khuyến khích của Mr. Winterborne, nàng đã nộp đơn xin cấp bằng sáng chế và dự định sản xuất và phân phối trò chơi. Mr. Winterborne sở hữu cửa hàng bách hóa lớn nhất thế giới và đã đồng ý đặt hàng năm trăm bản. Trò chơi đảm bảo thành công, nếu không vì lý do nào khác ngoài việc khó có bất kỳ sự cạnh tranh nào: Trong khi ngành công nghiệp trò chơi trên bàn cờ đang phát triển mạnh mẽ ở Mỹ, nhờ những nỗ lực của công ty Milton Bradley, thì nó vẫn

còn sơ khai ở Anh. Pandora đã phát triển thêm hai trò chơi nữa và gần như đã sẵn sàng nộp bằng sáng chế cho chúng. Một ngày nào đó, nàng sẽ kiếm đủ tiền để đi con đường riêng của mình trên thế giới.

“Ta cũng yêu quý ngài Winterborne,” Quý bà Berwick nói một cách buồn bã, “Ta thứ lỗi cho cậu ta vì đã khuyến khích cháu trong chuyện điên rồ này.”

“Anh ấy nghĩ rằng cháu có những nét đặc trưng của một nữ doanh nhân xuất sắc.”

Bà bá tước co giật như thể bị ong vò vẽ đốt. “Pandora, cháu sinh ra là con gái của một bá tước. Thật kinh khủng nếu cháu kết hôn với một thương gia hoặc một nhà sản xuất, nhưng để trở thành một người trong số họ là điều không tưởng. Cháu sẽ không được chấp nhận ở bất cứ đâu. Cháu sẽ bị tẩy chay.”

“Tại sao bất kỳ ai trong số những người này” — Pandora liếc nhanh, cảnh giác về phía đám đông trong phòng khiêu vũ — “lại phải quan tâm xem cháu chọn làm gì?”

“Bởi vì cháu là một người trong số họ. Một thực tế chắc chắn rằng, cần làm hài lòng họ hơn là làm hài lòng chính cháu.” Bà bá tước lắc đầu. “Ta không thể giả vờ hiểu cháu, cô gái của ta. Đối với ta, bộ não của cháu luôn luôn giống như những quả pháo hoa kia - những quả nào đang quay một cách điên cuồng như vậy?”

“Những bánh xe Catherine.”

“Đúng. Quay cuồng và phát ra tia lửa, tắt cả ánh sáng và tiếng ồn. Cháu đưa ra phán đoán mà không cần bận tâm đến việc tìm hiểu chi tiết. Thông minh là điều tốt, nhưng quá thông minh thường dẫn đến hậu quả là sự thiếu hiểu biết. Cháu có nghĩ rằng cháu có thể đang cố tình coi thường ý kiến của cả thế giới không? Cháu có mong mọi người ngưỡng mộ cháu vì sự khác biệt không?”

“Dĩ nhiên là không.” Pandora nghịch chiếc thẻ khiêu vũ trống không của mình, mở và đóng nó liên tục. “Nhưng ít nhất họ có thể cố gắng chấp nhận.”

“Ngốc nghếch, cô gái ương ngạnh, tại sao họ phải như vậy? Sự không phù hợp chẳng qua là sự nguy tạo tư lợi”. Mặc dù rõ ràng là bà bá tước muốn giảng một bài đầy đủ, bà vẫn ngậm miệng và đứng dậy. “Chúng ta sẽ tiếp tục cuộc thảo luận này sau.” Quay đi, Quý bà Berwick tiến đến một

đám đông các bà quả phụ giàu có có đôi mắt sắc lẹm ở bên kia căn phòng.

Một âm thanh kim loại bắt đầu phát ra bên tai trái của Pandora, giống như một sợi dây đồng rung động, như đôi khi nó vẫn thường xảy ra khi nàng gặp nạn. Trước sự kinh hoàng của nàng, áp lực nhức nhối của những giọt nước mắt uất ức dâng lên sau mắt nàng. Ôi Chúa ơi, đó sẽ là nỗi nhục nhã tột cùng: Pandora – một bông hoa bên lề lập dị, vụng về đang khóc trong góc phòng khiêu vũ. Không, nó sẽ không xảy ra. Nàng đứng lên một cách vội vàng đến nỗi chiếc ghế của nàng gần như bị lật về phía sau.

“Pandora,” một giọng nói khản cấp từ gần đó. “Tôi cần cô giúp tôi.”

Bối rối, nàng quay lại ngay khi Dolly, Quý bà Colwick, đến gần nàng.

Dolly, một cô gái hoạt bát, có mái tóc đen, là người trẻ hơn trong số hai cô con gái của Quý bà Berwick. Hai gia đình đã trở nên quen thuộc sau khi Quý bà Berwick đảm nhận việc dạy các phép xã giao và thái độ cư xử cho Pandora và Cassandra. Dolly rất xinh đẹp và được nhiều người yêu mến, và cô ấy đối xử rất tốt với Pandora trong khi những phụ nữ trẻ khác thờ ơ hoặc chế giễu nàng. Năm ngoái, trong Mùa lễ hội đầu tiên của Dolly, cô ấy đã trở thành người được khen ngợi ở London, với đám đông những anh chàng độc thân vây quanh cô tại mọi sự kiện xã hội. Gần đây, cô đã kết hôn với Arthur, Đức ngài Colwick, mặc dù mới hơn hai mươi tuổi, nhưng có lợi thế về một khối tài sản lớn và một tước vị Hầu tước trong tương lai.

“Có chuyện gì vậy?” Pandora quan tâm hỏi.

“Đầu tiên, cô phải hứa sẽ không nói với mẹ.”

Pandora cười nhạt. “Cô biết đấy, tôi không bao giờ nói với bà ấy bất cứ điều gì nếu tôi có thể giúp nó. Vấn đề là gì?”

“Tôi bị mất một chiếc bông tai.”

“Ồ, phiền quá,” Pandora nói một cách thông cảm. “Chà, điều đó có thể xảy ra với bất kỳ ai. Lúc nào tôi cũng mất đồ”.

“Không, cô không hiểu đâu. Quý ngài Colwick đã lấy đôi bông tai sapphire của mẹ anh ấy từ kết sắt để tôi đeo tối nay”. Dolly quay đầu lại để trưng ra một mặt dây kim cương và sapphire nặng trĩu treo lủng lẳng trên một bên tai. “Vấn đề không chỉ là tôi đã đánh mất chiếc còn lại,” cô ấy tiếp tục một cách không vui. “Mà là nơi tôi đã đánh mất nó. Cô thấy đấy, tôi đã trốn khỏi nhà trong vài phút với một trong những người cầu hôn cũ của tôi, ông Hayhurst. Quý ngài Colwick sẽ rất tức giận với tôi nếu anh ấy phát hiện ra.”

Pandora mở to mắt. “Tại sao cô lại làm vậy?”

“Chà, ông Hayhurst luôn là người cầu hôn tôi yêu thích nhất. Chàng trai tội nghiệp vẫn còn đau lòng vì tôi đã kết hôn với Quý ngài Colwick, và anh ấy nhất quyết theo đuổi tôi. Vì vậy, tôi phải xoa dịu anh ta bằng cách đồng ý đến một cuộc hẹn. Chúng tôi đã đến ngôi nhà mùa hè ngoài sân sau. Tôi chắc đã làm mất chiếc bông tai khi chúng tôi ở trên ghế trường kỷ”. Đôi mắt cô long lanh những giọt lệ. “Tôi không thể quay lại tìm kiếm nó. Tôi đã vắng mặt quá lâu. Và nếu chồng tôi nhận thấy chiếc bông tai đã biến mất. . . Tôi thậm chí không muốn nghĩ về những gì có thể xảy ra.”

Một khoảnh khắc im lặng mong đợi.

Pandora liếc nhìn cửa sổ phòng khiêu vũ, những tấm kính lấp lánh với những tia sáng phản chiếu đáng kinh ngạc. Bên ngoài trời đã tối.

Sự khó chịu lướt dọc sống lưng nàng. Nàng không thích đi đâu vào ban đêm, đặc biệt là một mình. Nhưng Dolly dường như đang tuyệt vọng, và trước lòng tốt của cô ấy, Pandora không thể nào từ chối được.

“Cô có muốn tôi đi lấy nó cho cô không?” Nàng đề nghị một cách miễn cưỡng.

“Cô sẽ giúp tôi chứ? Cô có thể đến ngôi nhà mùa hè, lấy chiếc bông tai và quay trở lại trong nháy mắt. Rất dễ tìm. Chỉ cần đi theo con đường rải sỏi băng qua bãi cỏ. Làm ơn, làm ơn, Pandora thân yêu, tôi sẽ nợ cô cuộc sống của tôi.”

“Không cần phải cầu xin,” Pandora nói, bối rối và thích thú. “Tôi sẽ cố gắng hết sức để tìm ra nó. Nhưng Dolly, bây giờ cô đã kết hôn, tôi không nghĩ cô nên gặp lại ông Hayhurst. Anh ta không đáng để mạo hiểm như vậy.”

Dolly liếc nhìn nàng đầy tiếc nuối. “Tôi thích Quý ngài Colwick, nhưng tôi sẽ không bao giờ yêu anh ấy như cách tôi đã yêu ông Hayhurst.”

“Vậy tại sao cô không kết hôn với anh ta?”

“Ông Hayhurst là con trai thứ ba và sẽ không bao giờ có tước vị”.

“Nhưng nếu cô yêu anh ấy – ”

“Đừng ngớ ngẩn thế, Pandora. Tình yêu chỉ dành cho những cô gái trung lưu.” Ánh mắt của Dolly lo lắng lướt khắp căn phòng. “Không có ai đang nhìn chúng ta,” cô nói. “Cô có thể lên đi ngay bây giờ nếu cô nhanh chóng làm điều đó.”

Ồ, nàng sẽ nhanh như một con thỏ tháng ba. Nàng sẽ không dành nhiều thời gian bên ngoài vào ban đêm hơn mức cần thiết. Giá như nàng có thể

chiêu mộ Cassandra, luôn là người đồng mưu của nàng, đồng hành cùng nàng. Nhưng tốt hơn hết là Cassandra nên tiếp tục khiêu vũ; nó sẽ khiến Quý bà Berwick chú ý.

Tình cờ nàng đi dọc theo một phía của phòng khiêu vũ, lướt qua những cuộc trò chuyện về nhà hát opera, Công viên và những “tin tức mới” mới nhất. Khi nàng lên qua sau lưng Quý bà Berwick, nàng nửa mong đợi người đi kèm của mình sẽ quay lại và lao vào nàng giống như con chim ưng biển nhìn thấy một con cá đối. May mắn thay, Quý bà Berwick đang tiếp tục theo dõi các cặp đôi khiêu vũ, họ lượn vòng quanh phòng với những chiếc váy sắc sỡ và đôi chân mặc quần.

Theo như những gì Pandora có thể nói, việc nàng rời khỏi phòng khiêu vũ đã không được chú ý đến. Nàng bước nhanh xuống cầu thang lớn và xuyên qua đại sảnh có mái che lớn, đến một phòng trưng bày được chiếu sáng rực rỡ trải dài suốt chiều dài của ngôi nhà. Hàng loạt bức chân dung bao phủ khắp phòng trưng bày, nhiều thế hệ quý tộc trang nghiêm soi bóng xuống nàng khi nàng nửa đi, nửa chạy trên sàn nhà cần ốc xà cừ.

Tìm thấy một cánh cửa mở ra sân sau, nàng dừng lại ở ngưỡng cửa, nhìn chằm chằm như một hành khách trên lan can của một con tàu trên biển. Đêm tĩnh lặng, lạnh và tối. Nàng ghét phải rời khỏi sự an toàn của ngôi nhà. Nhưng nàng yên tâm trước một hàng những ngọn đuốc đốt bằng dầu trong vườn, gồm những chiếc bát bằng đồng đặt trên những cột sắt cao kê dọc con đường băng qua bãi cỏ rộng.

Tập trung vào nhiệm vụ của mình, Pandora băng qua sân sau về phía bãi cỏ. Một lùm cây thông Scotch um tùm khiến không khí trở nên cay nồng. Nó đã giúp che đi mùi của con sông Thames, vốn đang đục ngầu chảy quanh rìa khu đất của trang viên.

Những giọng nói thô ráp nam tính và những tràng búa vang lên từ hướng dòng sông, nơi những người thợ đang gia cố giàn giáo để chuẩn bị cho màn bắn pháo hoa. Vào cuối buổi tối, khách khứa sẽ tập trung ở sân sau và dọc theo ban công tầng trên để xem pháo hoa.

Con đường rải sỏi uốn khúc quanh bức tượng khổng lồ của vị thần sông cổ của London, Thần sông Thames. Để râu dài và đáng người mập mạp, đáng người đồ sộ nằm trên một chiếc cột đá khổng lồ với một cây đinh ba được siết hờ hững bằng một tay. Ngài hoàn toàn khóa thân ngoại trừ một chiếc áo choàng, điều mà Pandora nghĩ khiến ngài trông rất ngớ ngẩn.

"*Tự nhiên ở nơi công cộng?*" nàng nói một cách băng quơ khi đi ngang qua bức tượng. "Người ta có thể chấp nhận nếu là một bức tượng Hy Lạp cổ, nhưng nếu là ngài, thưa ngài, không thể chấp nhận được."

Nàng tiếp tục đi đến ngôi nhà mùa hè, được che chắn một phần bởi hàng rào thủy tùng và bạt ngàn hoa hồng bắp cải. Tòa nhà có mặt thoáng, với những bức tường rào cao đến lưng chừng các cột nhà, được xây dựng trên nền gạch. Nó được trang trí bằng những tấm kính màu, và chỉ được chiếu sáng bằng một ngọn đèn Ma-róc nhỏ xíu treo trên trần nhà.

Nàng ngấp ngừng đi lên hai bậc thang gỗ và bước vào căn nhà. Đồ nội thất duy nhất là một chiếc ghế trường kỷ được trang trí bằng những hoa văn hờ, dường như đã được bắt chặt vào các cột gần đó.

Trong khi tìm kiếm chiếc bông tai bị mất, Pandora cố gắng không để gấu váy quét xuống nền nhà bẩn thỉu. Nàng đang mặc chiếc váy đẹp nhất của mình, một chiếc váy dạ hội làm từ lụa sáng óng ánh, có ánh bạc ở góc độ này, và chuyển thành màu oải hương nếu ở góc độ khác. Phía trước được thiết kế đơn giản, với vạt áo trơn, ôm sát và đường viền cổ áo thấp. Một mạng lưới các nếp gấp phức tạp ở phía sau chảy thành một dòng lụa bay bổng và lung linh mỗi khi nàng di chuyển.

Sau khi nhìn vào bên dưới chiếc đệm lông lẻo, Pandora leo lên ghế. Nàng nheo mắt nhìn khoảng trống giữa trường kỷ và bức tường cong. Một nụ cười mãn nguyện thoáng qua trên khuôn mặt nàng khi nàng nhìn thấy một tia sáng lấp lánh ở chỗ tiếp giáp giữa tường và sàn nhà.

Bây giờ câu hỏi duy nhất là làm thế nào để lấy lại chiếc bông tai. Nếu nàng quỳ trên sàn, nàng sẽ trở lại phòng khiêu vũ bẩn thỉu như vừa quét ống khói.

Lưng ghế trường kỷ được chạm khắc thành một hoa văn trang trí công phu của những đường thẳng và đường cong, với khoảng trống đủ rộng để có thể lọt qua. Cởi găng tay ra, Pandora nhét chúng vào cái túi kín đáo của chiếc váy. Một cách dững cảm, nàng vén váy lên, quỳ trên ghế trường kỷ và luồn cánh tay đến tận khuỷu vào một trong những khoảng trống của những hoa văn trang trí. Đầu ngón tay của nàng vẫn không chạm tới sàn nhà.

Tựa người gần hơn vào khoảng trống, nàng đẩy đầu qua và cảm thấy búi tóc của mình bị giật nhẹ, sau đó là tiếng ping tinh tể của chiếc kẹp tóc rơi. "Khỉ thật," nàng lầm bầm. Cố định cơ thể, nàng vịn người để lách vai qua khe hở, và với tới chiếc bông tai cho đến khi các ngón tay khép lại.

Thế nhưng, khi cố gắng rút lên, nàng đã gặp khó khăn không ngờ.

Những hoa văn gỗ chạm khắc trên chiếc trường kỷ dường như đã khép lại xung quanh nàng như hàm cá mập. Lùi lại mạnh mẽ hơn, nàng cảm thấy chiếc váy của mình mắc vào thứ gì đó và nghe thấy vài mũi khâu bật ra. Nàng vẫn cố gắng di chuyển. Chắc chắn nàng không thể quay lại phòng khiêu vũ với chiếc váy bị rách.

Nàng căng thẳng và cố gắng với tới phía sau chiếc váy của mình, nhưng lại dừng lại khi nàng nghe thấy tiếng lụa mỏng manh bắt đầu rách. Có lẽ nếu nàng trượt về phía trước một chút và cố gắng lùi lại ở một góc độ khác. . . nhưng thao tác này chỉ khiến nàng bị mắc kẹt hơn, những mép gỗ chạm khắc răng cưa nghiền sâu vào da thịt nàng. Sau một phút vãn vẹo và bối rối, Pandora bất động ngoại trừ những cơn giật nhanh và lo lắng của phổi.

"Mình không mắc kẹt," nàng lầm bầm. "Mình không thể." Nàng bắt lực vãn vẹo. "Ôi Chúa ơi, mình đang mắc kẹt. Khi thật. Khi thật."

Nếu nàng bị phát hiện trong tình trạng này, nàng sẽ bị chế giễu suốt đời. Nàng có thể tìm cách sống chung với nó. Nhưng nó sẽ đến tai gia đình của nàng và khiến họ thật lố bịch, và nó sẽ làm hỏng Mùa lễ hội của Cassandra, và điều đó là không thể chấp nhận được.

Tuyệt vọng và thất vọng, Pandora cố gắng nghĩ ra từ tồi tệ nhất mà nàng biết. "Quả bò kết."

Trong khoảnh khắc tiếp theo, nàng lạnh đi vì kinh hãi khi nghe thấy tiếng hăng giọng của một người đàn ông.

Đó là một người hầu chăng? Hay người làm vườn? *Chúa ơi, xin đừng để đó là một trong những vị khách.*

Nàng nghe thấy tiếng bước chân khi anh ta bước vào ngôi nhà mùa hè.

"Có vẻ như nàng đang gặp chút khó khăn với chiếc ghế trường kỷ đó," người lạ nhận xét. "Theo nguyên tắc, ta không khuyến khích phương pháp tiếp cận đầu xuống trước, vì nó có xu hướng làm phức tạp quy trình ngồi xuống." Giọng nói chứa đựng một âm hưởng u ám mát lạnh làm nàng thấy dễ chịu. Da gà nổi lên khắp làn da trần của nàng.

"Tôi chắc rằng điều này hẳn rất thú vị," Pandora nói một cách thận trọng, căng thẳng khi nhìn thấy anh ta qua những hoa văn gỗ chạm khắc. Anh ta mặc trang phục dạ hội trang trọng. Chắc chắn là một vị khách.

"Không có gì. Tại sao ta lại thích thú khi thấy một cô gái trẻ tạo dáng lộn ngược trên một món đồ nội thất nhỉ?"

"Tôi không tạo dáng. Chiếc váy của tôi bị vướng vào ghế trường kỷ. Và

tôi sẽ rất biết ơn nếu ngài giúp tôi thoát khỏi nó!”

"Chiếc váy hay trường kỷ?" người lạ hỏi, có vẻ thích thú.

"Ghế trường kỷ," Pandora cúi kính nói. "Tôi đang rất bối rối với những vết rách này —" nàng ngập ngừng, tự hỏi nên gọi những đường cong và xoắn bằng gỗ tinh xảo được chạm khắc vào mặt sau của chiếc trường kỷ là gì. "— Những vòng xoáy," nàng kết thúc.

"Những vòng cây gai Địa Trung Hải," người đàn ông nói cùng lúc. Một giây trôi qua trước khi anh ta hỏi thẳng thừng, "Nàng đã gọi chúng là gì?"

"Đừng bận tâm," Pandora nói với vẻ đau buồn. "Tôi có một thói quen xấu là tạo ra từ ngữ và tôi không nên nói chúng ở nơi công cộng."

"Tại sao không?"

"Mọi người có thể nghĩ rằng tôi là kẻ lập dị."

Tiếng cười khẽ của anh ta đánh thức cảm giác nhồn nhột trong bụng nàng. "Lúc này đây, em yêu, những từ ngữ sáng tạo là vấn đề nhỏ nhất của em đấy."

Pandora chớp mắt trước sự âu yếm đột ngột đó, và căng thẳng khi anh ta ngồi xuống bên cạnh nàng. Anh ta ngồi đủ gần để nàng nhận biết hương thơm của anh, một mùi hương của hổ phách hoặc một thứ gì đó như cây tuyết tùng, bao bọc xung quanh sự mát mẻ tươi mát của đất. Anh ta có mùi của một khu rừng đất tiền.

"Ngài sẽ giúp tôi chứ?" nàng hỏi.

"Ta có thể. Nếu nàng nói cho ta biết nàng đã làm gì trên trường kỷ này ngay từ đầu."

"Có cần thiết phải nói cho ngài biết không?"

"Cần chứ," anh ta đảm bảo với nàng.

Pandora cau có. "Tôi đang nhặt một thứ."

Một cánh tay dài khoác dọc theo lưng trường kỷ. "Tôi e rằng nàng sẽ phải nói cụ thể hơn."

Anh ta không được hào hiệp cho lắm, nàng bực bội nghĩ. "Một chiếc bông tai."

"Tại sao nàng lại làm rơi mất bông tai của mình?"

"Nó không phải của tôi. Nó thuộc về một người bạn và tôi phải nhanh chóng trả lại cho cô ấy".

"Một người bạn," anh hoài nghi lặp lại. "Tên cô ấy là gì?"

"Tôi không thể nói với ngài điều đó."

"Thật đáng tiếc. Chúc may mắn." Anh ta làm như muốn rời đi.

“Chờ đã.” Pandora vặn vẹo, và nghe thấy âm thanh của nhiều mũi chỉ hơn bị tuột ra. Nàng dừng lại với một âm thanh bực tức. “Đó là bông tai của Quý bà Colwick.”

“Ah. Ta cho rằng cô ấy đã ở ngoài này với Hayhurst?”

“Làm sao ngài biết điều đó?”

“Tất cả mọi người đều biết, kể cả Quý ngài Colwick. Tôi không nghĩ rằng sau này anh ta sẽ bận tâm đến vấn đề của Dolly, nhưng sẽ sớm thôi trước khi cô ấy sinh ra một đứa con hợp pháp.”

Trước đây, chưa có quý ông nào nói chuyện thẳng thắn như vậy với Pandora, và điều đó thật là sốc. Đó cũng là cuộc trò chuyện thực sự thú vị đầu tiên mà nàng từng có với bất kỳ ai tại một vũ hội.

“Cô ấy không ngoại tình,” Pandora nói. “Đó chỉ là một cuộc hẹn.”

“Nàng có biết một cuộc hẹn là gì không?”

“Tất nhiên là tôi có biết,” nàng nói với vẻ trang nghiêm. “Tôi đã học tiếng Pháp. Nó có nghĩa là có một cuộc gặp mặt.”

“Theo ngữ cảnh,” anh ta nói một cách khô khan, “nó còn có ý nghĩa hơn thế nữa.”

Pandora đau khổ vặn vẹo. “Tôi không quan tâm đến những gì Dolly và Quý ngài Hayhurst đã làm trên chiếc trường kỷ này, tôi chỉ muốn thoát khỏi nó. Bây giờ ngài sẽ giúp tôi chứ?”

“Ta đoán là ta phải làm điều đó thôi. Sự mới mẻ khi nói chuyện với phía sau của một người không quen đang bắt đầu mất dần đi.”

Pandora cứng người, tim nàng đập thình thịch khi nàng cảm thấy anh ta dựa vào mình.

“Đừng lo lắng,” anh ta nói. “Ta sẽ không quấy rối nàng đâu. Sở thích của ta không phù hợp với những cô gái nhỏ.”

“Tôi đã 21 tuổi rồi,” nàng phẫn nộ nói.

“Thật vậy sao?”

“Vâng, tại sao ngài có vẻ hoài nghi như vậy?”

“Ta không hề mong đợi tìm thấy một người phụ nữ ở độ tuổi của nàng trong tình trạng khó khăn như vậy.”

“Tôi hầu như luôn ở trong tình trạng khó khăn.” Pandora giật bắn người khi nàng cảm thấy một áp lực nhẹ nhàng trên lưng mình.

“Giữ yên. Nàng đã móc chiếc váy của mình vào ba điểm uốn khác nhau.” Anh ta đang khéo léo kéo những nếp gấp và viền váy bằng lụa.

“Làm thế nào mà nàng xoay sở để chui qua một không gian nhỏ như vậy?”

“Thật dễ dàng để tiến tới. Nhưng tôi không nhận ra rằng tất cả những vòng xoáy khó chịu này - tức là các chỗ uốn này - được tạo ra như những ngành ngược”.

“Trang phục của nàng giờ đã được giải phóng. Hãy thử kéo mình ra xem”.

Pandora bắt đầu lùi lại phía sau, và hét lên khi một thanh gỗ cắm vào người nàng. “Tôi vẫn không thể.Ồ, khi thật — ”

“Đừng hoảng sợ. Vận vai của nàng dễ. . . không, không phải theo cách đó, theo cách khác. Chờ chút." Người lạ mặt có vẻ thích thú miễn cưỡng. "Điều này giống như cố gắng mở một hộp xếp hình của Nhật Bản."

“Đó là cái gì vậy?”

“Đó là một hộp gỗ làm bằng các bộ phận liên kết với nhau. Nó chỉ có thể được mở ra nếu người ta biết một loạt các bước di chuyển cần thiết để mở khóa nó”. Một lòng bàn tay ấm áp đặt đôi vai trần của nàng, nhẹ nhàng nghiêng nàng qua một bên.

Sự đụng chạm của anh ta khiến nàng cảm thấy một cú sốc kỳ lạ. Nàng hít vào một hơi thật mạnh, không khí mát lạnh len lỏi vào bên trong lá phổi nóng hổi của nàng.

“Hãy thư giãn nào,” anh nói, “và ta sẽ giải thoát cho nàng trong giây lát.”

Giọng nàng phát ra cao hơn bình thường. "Tôi không thể thư giãn với bàn tay của ngài ở đó."

"Nếu nàng hợp tác, việc này sẽ diễn ra nhanh hơn."

"Tôi đang cố gắng, nhưng đó là một vị trí rất khó xử."

“Vị trí đó là của nàng, không phải của ta,” anh nhắc nhở nàng.

"Đúng vậy, nhưng – á." Đầu nhọn của một cuộn gỗ trang trí đã làm xước bắp tay của nàng. Tình hình đã trở nên không thể chịu đựng được. Bị thúc đẩy bởi sự báo động bắt đầu rung lên, nàng di chuyển không ngừng trong tiếng gầm gừ về những cuộn gỗ chạm khắc. "Ồ, điều này thật kinh khủng."

"Dễ thôi mà. Hãy để ta hướng dẫn cái đầu của nàng”.

Cả hai đều sững người khi một tiếng nói cộc cằn phát ra ngay bên ngoài ngôi nhà mùa hè. "Cái quỷ quái gì đang xảy ra trong đó vậy?"

Người đàn ông cúi xuống Pandora khẽ nguyên rửa trong hơi thở. Pandora không chắc từ này có nghĩa là gì, nhưng nó nghe còn tệ hơn cả

“quả bồ kết”.

Người ở bên ngoài phần nộ nói tiếp. “Đồ vô lại! Tôi đã không mong đợi điều này ở ngài. Tự ép mình vào một cô gái yếu đuối và lạm dụng lòng hiếu khách của tôi trong một buổi dạ hội từ thiện!”

“Thưa ngài,” người bạn đồng hành của Pandora nói một cách thô bạo, “ngài đã hiểu sai tình hình.”

“Ta chắc rằng ta hiểu nó khá rõ. Hãy buông cô ấy ra ngay lập tức.”

“Nhưng tôi vẫn bị mắc kẹt,” Pandora nói với vẻ oán trách.

“Vì *xấu hổ*.” Ông già khó tính dường như đang nói chuyện với một người thứ ba khi ông ta nhận xét, “Có vẻ như đã bị bắt ngay tại trận.”

Hoàng mang, Pandora cảm thấy kẻ lạ mặt đang cạy mình ra khỏi ghế trường kỷ, một tay anh ta nhanh chóng che một bên mặt để bảo vệ nàng khỏi bị trầy xước. Sự đụng chạm của anh nhẹ nhàng nhưng lại vô cùng đáng lo ngại, truyền đi một cơn run mình âm ập khắp cơ thể nàng. Ngay khi nàng thoát ra khỏi thứ đồ gỗ đó, Pandora đứng lên nhanh chóng. Đầu nàng choáng váng sau khi bị đè quá lâu, và nàng bị mất thăng bằng. Theo phản xạ, người lạ đỡ nàng dựa vào anh ta khi thấy nàng loạng choạng. Nàng có một ấn tượng ngắn, choáng váng về một bộ ngực rắn chắc và vô số cơ bắp săn chắc trước khi anh buông tay. Mái tóc buông thõng của nàng hất ra trước trán khi nàng nhìn xuống bản thân mình. Váy của nàng bẩn và nhàu nhĩ. Những vết đỏ in trên vai và cánh tay nàng.

“Chết tiệt,” người đàn ông đối diện với nàng lẩm bẩm. “Nàng là ai?”

“Quý cô Pandora Ravenel. Tôi sẽ nói với họ . . .” Giọng nàng nhỏ dần khi nàng thấy mình đang nhìn lên một vị thần trẻ tuổi kiêu ngạo, cao lớn, mọi đường nét của anh ta đều căng lên với vẻ duyên dáng của loài mèo. Chiếc đèn nhỏ xíu treo lủng lẳng trên đầu tạo cảm giác những tia nắng vàng lấp lánh chiếu giữa những lớp tóc màu hổ phách dày và được cắt kỹ lưỡng của anh. Đôi mắt anh ta có màu xanh lam của mùa đông, gò má cao và thẳng, quai hàm cứng như đá cẩm thạch. Những đường cong đầy đặn, gợi cảm của đôi môi anh ta làm chậm một nốt nhạc gợi tình trái ngược với những nét cổ điển khác của anh ta. Một cái liếc mắt đưa tình của anh cũng đủ khiến nàng cảm thấy như thể đang cố thở ở trên một độ cao. Điều gì đã làm nên đặc điểm của một người đàn ông trở nên đẹp đẽ một cách phi nhân tính như vậy nhỉ? Nó không thể là bất cứ điều gì tốt đẹp.

Run rẩy, Pandora thọc tay vào túi áo choàng và thả rơi chiếc bông tai bên trong. “Tôi sẽ nói với họ rằng không có chuyện gì xảy ra. Rốt cuộc thì

đó là sự thật."

"Sự thật sẽ không còn là vấn đề," anh ta trả lời cộc lốc.

Anh ta ra hiệu cho nàng đi trước anh ta ra khỏi ngôi nhà mùa hè, và họ ngay lập tức đối mặt với Đức ngài Chaworth, người chủ của buổi vũ hội và chủ sở hữu của toà dinh thự. Là một người bạn của nhà Berwicks, ông ta là một trong những người cuối cùng Pandora muốn bắt gặp nàng trong một tình huống có khả năng làm tổn hại như vậy. Ông ta đi cùng với một người đàn ông tóc đen mà Pandora chưa từng gặp trước đây.

Chaworth thấp và chắc nịch, có hình dạng giống như một quả táo đặt trên một cặp gậy hái quả. Một hàm râu quai nón và ria trắng run rẩy quanh khuôn mặt ông khi nói. "Ngài Bá tước và tôi đang đi bộ đến bờ sông để xem nơi tổ chức bắn pháo hoa, chúng tôi tình cờ nghe thấy tiếng kêu cứu của cô gái trẻ."

"Tôi đã không kêu cứu," Pandora phản đối.

"Tôi đã tự mình xuống đó để nói chuyện với chủ thầu," người thanh niên bên cạnh nàng nói. "Lúc đang quay về ngôi nhà, tôi tình cờ nhận thấy rằng Quý cô Pandora đang gặp khó khăn, khi vướng một phần chiếc váy của cô ấy trên ghế trường kỷ. Tôi chỉ cố gắng giúp cô ấy thôi."

Lông mày của Quý ngài Chaworth như tuyết dài đến tận chân tóc khi ông quay sang Pandora. "Điều đó có đúng không?"

"Đúng vậy, thưa ngài."

"Vui lòng cho biết, tại sao Tiểu thư đã ở đây ngay từ đầu?"

Pandora do dự, không muốn lật lại bằng chứng chống lại Dolly. "Tôi đi ra ngoài để hít thở không khí trong lành. Tôi đã . . . buồn chán khi ở trong đó."

"Buồn chán ư?" Chaworth nói với vẻ khinh thường. "Với một dàn nhạc gồm hai mươi nhạc công và một phòng khiêu vũ đầy những bạn nhảy đủ điều kiện để khiêu vũ ư?"

"Tôi đã không được mời khiêu vũ," Pandora lầm bầm.

"Tiểu thư có thể đã được mời, nếu cô không ra ngoài này để gặp gỡ với một người đàn ông phóng túng mà ai cũng biết!"

"Chaworth," người đàn ông tóc đen bên cạnh ông ta khẽ can thiệp, "Cho phép tôi có thể nói."

Người vừa lên tiếng cực kỳ hấp dẫn, với những đường nét cắt xẻ táo bạo và nước da nâu rám nắng của một người đam mê hoạt động ngoài trời. Mặc

dù ông ta không còn trẻ - những lọn tóc đen của ông ta được buộc lại một cách phóng khoáng, và thời gian đã làm hằn sâu những nét cười quanh mắt cũng như khoảng cách giữa mũi và miệng – ông ta chắc chắn không thể bị gọi là già. Không phải với khí chất cường tráng đó, và dáng điệu của một người đàn ông có quyền hành đáng kể.

“Tôi đã biết chàng thanh niên này kể từ khi cậu ấy được sinh ra,” ông tiếp tục, giọng trầm và có chút sỏi đá. “Như ngài đã biết, cha cậu ấy là một người bạn thân của tôi. Tôi sẽ bảo đảm cho tính cách của cậu ấy và lời nói của cậu ấy. Vì lợi ích của cô gái, tôi đề nghị chúng ta nên giữ im lặng và xử lý vấn đề một cách thận trọng.”

“Tôi cũng quen biết với cha của cậu ấy,” Quý ngài Chaworth cúi kính, “người đã hái nhiều bông hoa đẹp vào thời của ông ta. Rõ ràng là cậu con trai đang theo bước chân ông ấy. Không, Westcliff, tôi sẽ không giữ im lặng – cậu ấy phải chịu trách nhiệm về hành động của mình”.

Westcliff? Pandora liếc nhìn ông với vẻ quan tâm cảnh giác. Nàng đã nghe nói về Bá tước của Westcliff, người chỉ sau Công tước của Norfolk, giữ danh hiệu quý tộc lâu đời và được kính trọng nhất ở Anh. Bất động sản rộng lớn ở Hampshire của ông, Công viên Stony Cross, nổi tiếng với các hoạt động câu cá, săn bắn và bắn súng.

Westcliff bắt gặp ánh mắt của nàng, có vẻ không bị sốc cũng như không lên án. “Cha của Tiểu thư là Đức ngài Trenear phải không?” ông hỏi.

“Vâng, thưa Đức ngài.”

“Chúng tôi đã quen nhau. Ông ấy từng đi săn tại điền trang của tôi”. Bá tước dừng lại. “Tôi đã mời ông ấy dẫn theo gia đình, nhưng ông ấy luôn thích đến một mình.”

Đó không phải là một bất ngờ. Cha của Pandora đã coi ba cô con gái của mình là những kẻ ăn bám. Về vấn đề đó, mẹ cô cũng chẳng mấy quan tâm đến họ. Kết quả là, Pandora, Cassandra và Helen đôi khi có đến hàng tháng trời không gặp cha mẹ. Điều ngạc nhiên là hồi ức vẫn có sức mạnh làm tổn thương.

“Cha tôi muốn dính líu với các con gái ít nhất chừng nào có thể,” Pandora nói thẳng. “Ông ấy coi chúng tôi là một mối phiền toái.” Cúi đầu xuống, nàng lầm bầm, “Rõ ràng là tôi đã chứng minh ông ấy đúng.”

“Tôi sẽ không nói như vậy.” Một chút cảm thông thích thú đã làm ấm giọng nói của ngài bá tước. “Các con gái của tôi đã hơn một lần đảm bảo

với tôi rằng bất kỳ cô gái có tinh thần cao đẹp nào cũng có thể tìm thấy mình sôi sục ngay bây giờ và sau đó.”

Ngài Chaworth bước lên. “Tình huống ‘sôi sục’ đặc biệt này phải được làm lạnh ngay lập tức. Tôi sẽ trả lại Tiểu thư Pandora cho người giám hộ của cô ấy chăm sóc”. Ông quay sang người đàn ông bên cạnh nàng. “Tôi đề nghị ngài nên khởi hành đến Nhà Ravenel ngay lập tức, để gặp gỡ gia đình cô ấy và thực hiện các thu xếp thích hợp.”

“Sắp xếp gì?” Pandora hỏi.

“Ông ấy muốn nói đến chuyện kết hôn,” người thanh niên mắt lạnh nói thẳng.

Nàng cảm thấy ớn lạnh. “Gì cơ? Không. Không, tôi sẽ không kết hôn với ngài vì bất kỳ lý do gì.” Nhận ra rằng anh ta có thể diện của mình, Pandora nói thêm với một giọng điệu hòa giải hơn, “Nó không liên quan gì đến ngài; chỉ là tôi không có ý định kết hôn.”

Ngài Chaworth tự mãn ngắt lời. “Ta tin rằng nó sẽ dập tắt sự phản đối của Tiểu thư khi biết rằng người đàn ông đang đứng trước mặt cô là Gabriel, Đức ngài St. Vincent - người thừa kế của một công tước.”

Pandora lắc đầu. “Tôi thà là một người phụ nữ giúp việc còn hơn là vợ của một người quý phái.”

Ánh mắt sắc lạnh của Đức ngài St. Vincent lướt qua bờ vai trầy xước và chiếc váy rách nát của nàng, rồi từ từ quay trở lại khuôn mặt căng thẳng của nàng. “Thực tế là,” anh nói khẽ, “nàng đã vắng mặt trong phòng khiêu vũ đủ lâu để khiến mọi người chú ý.”

Pandora bắt đầu nhận ra rằng nàng đang gặp rắc rối thực sự, loại rắc rối mà không thể giải quyết bằng những lời giải thích dễ dàng, hoặc tiền bạc, hay thậm chí là ảnh hưởng của gia đình nàng. Nhịp đập của trái tim nàng dội lại như một cái trống trong tai. “Không nếu ngài để tôi quay lại ngay lập tức. Không ai để ý xem tôi có ở đó hay không.”

“Tôi thấy điều đó không thể tin được.”

Cách anh ta nói nghe không giống một lời khen.

“Đó là sự thật,” Pandora tuyệt vọng nói, nói nhanh, suy nghĩ còn nhanh hơn. “Tôi là một bông hoa bên lề. Tôi đồng ý tham gia Mùa lễ hội chỉ để tiếp tục tháp tùng chị gái Cassandra của tôi mà thôi. Chị ấy là chị sinh đôi của tôi, người đẹp hơn, xinh hơn và ngài là người chồng mà chị ấy mong đợi. Nếu ngài để tôi đi tìm chị ấy, ngài có thể cầu hôn với chị ấy, và sau đó tôi sẽ thoát khỏi chuyện này.” Nhìn thấy ánh mắt trống rỗng của anh, nàng

giải thích thêm, "Mọi người chắc chắn sẽ không mong đợi ngài kết hôn với cả hai chúng tôi."

"Tôi e rằng mình không bao giờ hủy hoại nhiều hơn một phụ nữ trẻ trong một đêm." Giọng điệu của anh ta là một sự nhạo báng lịch sự. "Một người đàn ông phải có sự cuốn hút ở đâu đó."

Pandora quyết định đánh tiếp. "Ngài không muốn lấy tôi đâu, thưa ngài. Tôi sẽ là người vợ tồi tệ nhất có thể tưởng tượng. Tôi hay quên và bướng bỉnh, và tôi không bao giờ có thể ngồi yên quá năm phút. Tôi luôn làm những việc mà tôi không nên làm. Tôi nghe trộm người khác, tôi la hét và chạy ở nơi công cộng, và tôi là một vũ công vụng về. Và tôi đã hạ thấp hình tượng của mình bằng rất nhiều sách truyện không lành mạnh." Dừng lại để thở, nàng nhận thấy rằng Đức ngài St. Vincent không có vẻ gì ấn tượng với danh sách những lỗi lầm của nàng. "Ngoài ra, chân của tôi cũng gầy. Giống như một con cò."

Khi đề cập đến các bộ phận cơ thể một cách khiếm nhã, Đức ngài Chaworth thở hổn hển, trong khi Đức ngài Westcliff đột nhiên nảy sinh hứng thú với những bông hồng bấp cải gần đó.

Miệng của Đức ngài St. Vincent đang cố chống lại một cơn run rẩy ngắn, như thể anh ta đang thích thú bất chấp chính mình. "Ta đánh giá cao sự nhiệt tình của nàng," anh ta nói sau một lúc. Anh dừng lại để gửi cho Đức ngài Chaworth một cái nhìn lạnh như băng. "Tuy nhiên, trước sự kiên quyết anh dũng của Đức ngài Chaworth mong muốn công lý được thực thi, ta không còn lựa chọn nào khác ngoài việc thảo luận tình hình với gia đình nàng".

"Khi nào?" Pandora lo lắng hỏi.

"Tối nay." Đức ngài St. Vincent bước tới, thu hẹp khoảng cách giữa họ. Đầu anh cúi xuống trên đầu nàng. "Đi với Chaworth đi," anh nói. "Hãy nói với người đi kèm của nàng rằng ta sẽ đến Ravenel House ngay lập tức. Và vì Chúa, hãy cố gắng đừng để bị nhìn thấy. Ta sẽ ghét mọi người nghĩ rằng ta đã làm một việc kém cỏi là quấy rối một ai đó." Sau một lúc dừng lại, anh nói thêm bằng giọng trầm âm, "Nàng vẫn phải trả lại bông tai của Dolly. Hãy nhờ một người hầu đưa nó đến cho cô ấy".

Pandora đã mắc sai lầm khi nhìn lên. Không một người phụ nữ nào có thể không bị ảnh hưởng khi nhìn thấy khuôn mặt của vị tổng lãnh thiên thần đó ở phía trên cô ấy. Cho đến giờ, những người đàn ông trẻ được đặc ân mà

nàng gặp trong Mùa vũ hội dường như đang phấn đấu cho một lý tưởng nhất định, một kiểu tự tin quý tộc lạnh lùng. Nhưng không ai trong số họ sánh được với người lạ chói lọi này, người chắc chắn được say mê và ngưỡng mộ suốt cuộc đời mình.

“Tôi không thể lấy ngài,” nàng nói một cách tê tái. “Tôi sẽ mất tất cả.” Quay đi, nàng khoác tay Chaworth và cùng ông quay vào nhà, trong khi hai người còn lại ở lại nói chuyện riêng.

Chaworth tự nhủ với sự hài lòng tức giận. “Ôn Chúa, ta mong được xem phản ứng của Quý bà Berwick khi ta nói cho bà ấy biết tin này”.

“Bà ấy sẽ giết tôi ngay tại chỗ,” Pandora cố gắng nói, gần như nghẹt thở vì đau khổ và tuyệt vọng.

“Tại sao?” ông già hỏi một cách ngờ vực.

“Vì đã bị tổn hại.”

Chaworth phát ra một tiếng cười rộ. “Cô gái thân yêu, ta sẽ rất ngạc nhiên nếu bà ấy không nhảy một điệu jig đấy. Ta vừa thực hiện một mối liên kết của năm cho Tiểu thư!”

CHƯƠNG 2

Gabriel chửi thề và nhét nắm đấm vào túi.

“Ta xin lỗi,” Westcliff nói một cách chân thành. “Nó không dành cho Chaworth —”

“Cháu biết.” Gabriel đi đi lại lại trước ngôi nhà mùa hè như một con hổ trong chuồng. Anh không thể tin được. Trong tất cả những cạm bẫy thông minh của hôn nhân mà anh đã dễ dàng né tránh, cuối cùng anh đã bị tóm gọn. Không phải bởi một cô gái quyến rũ trần tục, hay một mỹ nhân giỏi giao tế được đánh bóng khi vừa rời trường học. Thay vào đó, sự sụp đổ của anh đã đến dưới dạng một bông hoa bên lề lập dị. Pandora là con gái của một bá tước, điều đó có nghĩa là ngay cả khi nàng là một kẻ mất trí rành rành – điều này chắc chắn không nằm ngoài phạm vi khả năng – thì danh dự của nàng vẫn phải được chuộc lại.

Ấn tượng mạnh mẽ mà nàng mang lại với một năng lượng tràn trề không mệt mỏi, giống như một con ngựa thuần chủng đang chờ lá cờ của người khởi xướng phát lên. Ngay cả những cử động nhỏ nhất của nàng dường như cũng tiềm ẩn nguy cơ bùng nổ. Hiệu ứng đó thật đáng lo ngại, nhưng đồng thời, anh lại thấy mình muốn chiếm lấy tất cả ngọn lửa vô định đó và sử dụng nó một cách tốt đẹp, cho đến khi nàng mềm nhũn và kiệt sức bên dưới anh.

Việc đưa nàng vào giường sẽ không thành vấn đề.

Chỉ là mọi thứ khác về nàng sẽ là một vấn đề.

Cau có và bối rối, Gabriel tựa lưng vào một trong những cột chống bên ngoài của ngôi nhà mùa hè. “Cô ấy có ý gì khi nói rằng cô ấy sẽ mất tất cả nếu lấy cháu?” anh hỏi to. “Có lẽ cô ấy đang yêu ai đó. Nếu vậy – ”

“Có những phụ nữ trẻ,” Westcliff chỉ ra một cách khô khan, “họ có mục tiêu khác hơn là tìm một người chồng.”

Khoanh tay trước ngực, Gabriel gửi cho ông một cái nhìn mỉa mai.

“Đúng không vậy? Cháu chưa bao giờ gặp ai trong số đó.”

“Ta tin rằng cháu có thể đã gặp được ngay lúc này.” Bá tước liếc nhìn lại hướng mà Tiểu thư Pandora đã bỏ đi. “Một bông hoa bên lề,” ông nói nhẹ nhàng, với một nụ cười yếu ớt gợi nhớ trên môi.

Ngoài cha của mình, không có người đàn ông nào mà Gabriel tin tưởng hơn Westcliff, người luôn luôn như một người chú đối với anh. Bá tước là

loại đàn ông luôn lựa chọn đạo đức, bất kể khó khăn thế nào.

“Cháu đã biết ý kiến của ngài về những gì cháu nên làm,” Gabriel lầm bầm.

“Một cô gái với danh tiếng bị hủy hoại là niềm thương xót của cả thế giới.” Westcliff nói. “Cháu đã nhận thức được nghĩa vụ của mình với tư cách là một quý ông.”

Gabriel lắc đầu cười hoài nghi. “Làm sao cháu có thể cưới một cô gái như vậy?” Nàng sẽ không bao giờ phù hợp với cuộc sống của anh. Cuối cùng họ sẽ giết nhau. “Cô ấy chỉ có một nửa văn minh.”

“Có vẻ như Quý cô Pandora chưa hòa nhập vào xã hội đủ lâu để quen thuộc với những cách thức của nó,” Westcliff thừa nhận.

Gabriel quan sát một con bướm đêm màu vàng, được bao quanh bởi ánh đuốc, đang bay vút qua ngôi nhà mùa hè. “Cô ấy không quan tâm đến các nguyên tắc của xã hội,” anh nói một cách chắc chắn. Con bướm đêm bay theo những vòng tròn nhỏ hơn bao giờ hết, liên tục liếc nhìn sức nóng đang dao động trong vũ điệu chết người của nó với ngọn lửa. “Nhà Ravenel là loại gia đình như thế nào?”

“Đó là một cái tên lâu đời và được kính trọng, nhưng tài sản của họ đã cạn kiệt nhiều năm trước. Tiểu thư Pandora có một người anh trai, Theo, người được thừa kế tước vị sau khi cha họ qua đời. Thật không may, anh ta đã bị giết trong một tai nạn cưỡi ngựa ngay sau đó.”

“Cháu đã gặp anh ta,” Gabriel nói với vẻ mặt trầm ngâm. “Hai — không, ba — năm trước, tại Jenner’s.”

Gia đình của Gabriel sở hữu một sông bạc tư nhân, bên ngoài là câu lạc bộ dành cho quý ông, được bảo trợ bởi hoàng gia, tầng lớp quý tộc và những người có tầm ảnh hưởng. Trước khi kế thừa tước vị công tước, cha của anh, Sebastian, đã đích thân điều hành và quản lý câu lạc bộ, biến nó thành một trong những sông bài thời thượng nhất ở London.

Trong vài năm qua, nhiều lợi ích kinh doanh của gia đình đã chuyển sang vai Gabriel, bao gồm cả Jenner’s. Anh luôn theo dõi sát nơi này, biết rằng đó là một trong những mối quan tâm ưa thích của cha anh. Một đêm nọ, Theo, Đức ngài Trenear, đã đến thăm câu lạc bộ. Theo từng là một người đàn ông cường tráng, đẹp trai, tóc vàng và mắt xanh. Quyến rũ với vẻ ngoài, sức mạnh bùng nổ bên dưới.

“Anh ta đến Jenner’s với một vài người bạn vào một đêm mà cháu tình

còn có mặt ở đó,” Gabriel tiếp tục, “và dành phần lớn thời gian của mình với trò may rủi. Anh ta chơi không tốt - anh ta là người theo đuổi những trận thua của mình thay vì biết khi nào nên dừng lại. Trước khi rời đi, anh ta muốn đăng ký thành viên. Người quản lý đã đến gặp cháu, có phần kích động, và yêu cầu cháu phê duyệt cho anh ta vì đặc quyền và cấp bậc của anh ta”.

“Cháu đã từ chối anh ta?” Westcliff nhìn mặt hỏi.

Gabriel gật đầu. “Sự tín nhiệm của anh ta rất kém, và tài sản của gia đình chìm trong nợ nần. Cháu đã từ chối anh ta một cách riêng tư, theo cách tế nhị nhất có thể. Tuy nhiên . . .” Anh lắc đầu với ký ức.

“Anh ta đã nổi cơn thịnh nộ,” Westcliff đoán.

“Sui bọt như một con bò đực ăn phải cỏ ba lá,” Gabriel nói một cách buồn bã, nhớ lại cách Theo đã lao vào anh mà không báo trước. “Anh ta đã không ngừng vùng vẫy cho đến khi cháu ném anh ta xuống sàn. Cháu đã biết nhiều người đàn ông không thể kiềm chế được cơn nóng nảy của mình, đặc biệt là khi họ đang trong tình trạng say xỉn. Nhưng cháu chưa bao giờ thấy ai quá khích như vậy”.

“Người nhà Ravenel luôn được biết đến với tính khí thay đổi thất thường.”

“Cảm ơn,” Gabriel nói một cách chua chát. “Bây giờ cháu sẽ không ngạc nhiên khi lũ con trong tương lai của cháu xuất hiện với sừng và đuôi.”

Westcliff mỉm cười. “Theo kinh nghiệm của ta, tất cả nằm ở cách cháu cư xử với chúng”. Ngài Bá tước là trung tâm bình lặng, ổn định của gia đình huyền ảo của chính mình, trong đó có một người vợ tràn đầy năng lượng và một bầy con ồn ào.

Và Tiểu thư Pandora đã khiến tất cả họ giống như những con lười.

Véo sống mũi bằng ngón cái và ngón trỏ, Gabriel lẩm bầm, “Cháu không có đủ kiên nhẫn, Westcliff.” Sau một lúc, anh nhận thấy con bướm đêm cuối cùng đã liêu lĩnh đến quá gần ngọn lửa đang vẫy gọi. Đôi cánh mỏng manh bốc cháy, và sinh vật này chỉ còn thoi thóp. “Ngài có biết gì về Quý ngài Trenear mới không?”

“Tên anh ta là Devon Ravenel. Từ tất cả các đánh giá, anh ta rất được yêu thích ở Hampshire và đã quản lý điền trang khá thành thạo.” Westcliff tạm dừng. “Có vẻ như anh ta đã kết hôn với góa phụ trẻ của ngài bá tước quá cố, điều này chắc chắn không phải là trái pháp luật, nhưng nó đã làm dấy lên một vài lời xì xào.”

“Cô ta chắc hẳn đã có một mơ của hồi môn lớn,” Gabriel nói một cách giễu cợt.

"Có lẽ. Trong bất kỳ trường hợp nào, ta sẽ không mong đợi Trenear phản đối sự kết hợp giữa cháu và Tiểu thư Pandora."

Gabriel nhếch miệng. "Tin cháu đi, anh ta sẽ vui mừng khôn xiết khi thoát khỏi cô ta."

Hầu hết các biệt thự ở South Audley, một địa chỉ tin cậy ở trung tâm của Mayfair, đều có thiết kế kiểu Gruzia nhiều cột tiêu chuẩn. Tuy nhiên, Ravenel House là một ngôi nhà kiểu Jacobean với ban công ba tầng và một mái nhà có hình chóp với những ống khói mảnh mai.

Đại sảnh được lót bằng những tấm gỗ sồi chạm khắc tinh xảo, và trần nhà bằng thạch cao màu trắng được trang trí bằng các nhân vật thần thoại. Các bức tường đã được làm mềm mại với vô số thảm trang trí phong phú và những lọ hoa của Pháp trang trí bởi những họa tiết Trung hoa cắm đầy những chùm hoa tươi mới cắt. Đánh giá từ bầu không khí yên tĩnh, Pandora vẫn chưa trở lại.

Một người quản gia đưa anh đến một phòng khách đầy đủ tiện nghi và thông báo về anh. Khi Gabriel bước tới và cúi chào, Devon Ravenel đứng lên để đáp lại.

Ngài Bá tước mới của Trenear là một người đàn ông gầy gò, vai rộng không quá ba mươi tuổi, với mái tóc đen và ánh mắt sắc sảo. Có một bầu không khí cảnh giác nhưng thân thiện ở anh ta, một sự tự tin thoải mái mà Gabriel thấy thích ngay lập tức.

Vợ anh ta, Kathleen, Quý bà Trenear, vẫn đang ngồi trên ghế sofa. "Chào mừng, Quý ngài của tôi." Chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể bác bỏ suy đoán trước đó của Gabriel rằng Trenear đã cưới cô vì lợi ích tài chính. Hoặc ít nhất, đó không thể là lý do duy nhất. Cô ấy là một người phụ nữ xinh xắn, giống một con mèo tinh tế, với đôi mắt nâu hơi xé. Cái cách mà những lọn tóc ánh đỏ của cô cố gắng bung ra khỏi những chiếc ghim cài của chúng khiến anh nhớ đến mẹ và chị em gái của mình.

"Tôi xin lỗi vì đã xâm phạm quyền riêng tư của ngài," Gabriel nói.

"Không sao," Trenear trả lời dễ dàng. "Rất hân hạnh được làm quen với ngài."

"Ngài có thể không nghĩ như vậy sau khi tôi giải thích lý do tại sao tôi ở

đây." Gabriel cảm thấy sắc mặt của mình rực lên khi bắt gặp những ánh mắt dò hỏi của họ. Tức giận và choáng váng khi thấy mình đang ở trong tình thế tiến thoái lưỡng nan do vướng vào một trò hề cao siêu, anh tiếp tục với quyết tâm sắt đá. "Tôi vừa đến đây từ phòng vũ hội của Chaworth. Một tình huống bất ngờ đã xảy ra. . . bị cắt khỏi . . . và nó phải được giải quyết với tất cả sự vội vàng. Tôi ... " Anh ngừng lại để hắng giọng. "Tôi dường như đã làm tổn hại Tiểu thư Pandora."

Căn phòng bị bao trùm bởi sự im lặng.

Trong những trường hợp khác, Gabriel có thể cảm thấy thích thú trước vẻ mặt trống rỗng của cặp đôi trước mặt.

Quý bà Trenear là người đầu tiên lên tiếng. "Ý ngài là gì khi nói 'tổn hại,' thưa Đức ngài? Ngài tình cờ bị nghe thấy khi đang tán tỉnh cô ấy, hay có lẽ đang thảo luận về một chủ đề không phù hợp nào đó chăng?"

"Tôi bị phát hiện ở một mình với cô ấy. Tại ngôi nhà mùa hè phía sau biệt thự."

Một sự im lặng bao trùm khác, trước khi bá tước hỏi thẳng thừng, "Ngài đang làm gì lúc đó?"

"Giúp cô ấy thoát ra khỏi ghế trường kỷ."

Quý bà Trenear trông ngày càng hoang mang. "Điều đó là hành động rất lịch sự của ngài, nhưng tại sao ..."

"Bằng cách 'giúp cô ấy,'" Gabriel nói tiếp, "Tôi muốn nói rằng tôi phải kéo cô ấy ra khỏi ghế trường kỷ. Bằng cách nào đó, cô ấy đã cố gắng nhét nửa thân trên của mình vào giữa khoảng trống được chạm khắc của lưng ghế, và không thể tự giải thoát mà không xé toạc chiếc váy của mình."

Trenear xoa trán và ấn nhẹ hai đầu ngón tay vào hốc mắt. "Đó chắc chắn là Pandora," anh ta lầm bầm. "Tôi sẽ gọi rệu mạnh."

"Ba ly," vợ anh nói với anh, ánh mắt lo lắng của cô quay lại Gabriel. "Đức ngài St. Vincent, xin hãy đến ngồi bên tôi, và cho chúng tôi biết chuyện gì đã xảy ra." Khi anh làm theo, cô thu thập một cái túi, một cuộn chỉ và một vài mảnh vải, và lẳng đặng nhét chúng vào một cái giỏ đựng đồ khâu vá gần chân cô.

Gabriel giải thích các sự kiện của buổi tối một cách cô đọng nhất có thể, bỏ qua phần nói về chiếc bông tai của Dolly. Mặc dù anh không có nghĩa vụ phải giữ bí mật của Dolly, anh biết Pandora sẽ muốn anh giữ im lặng về điểm đó.

Trehear đến ngồi bên vợ và chăm chú lắng nghe. Sau khi một người hầu xuất hiện với một khay rượu mạnh, anh ta rót rượu brandy vào những chiếc ly có thân ngắn và đưa một ly cho Gabriel.

Nuốt một ngụm lớn, Gabriel cảm thấy cảm giác bị đốt cháy chìm sâu trong cổ họng mình. “Ngay cả khi Chaworth không kiên quyết kéo chân tôi đến ngọn lửa,” anh nói, “Danh tiếng của Tiểu thư Pandora cũng sẽ bị tổn hại. Cô ấy không nên rời khỏi phòng khiêu vũ.”

Vai của Quý bà Trehear rũ xuống như một cô nữ sinh mệt mỏi. “Đó là lỗi của tôi. Tôi đã thuyết phục Pandora tham gia Mùa lễ hội”.

“Đừng bắt đầu chuyện đó, vì Chúa,” bá tước nhẹ nhàng nói, hướng cô nhìn vào anh. “Không phải mọi thứ đều là lỗi của em, em có thể tin vào điều khác. Tất cả chúng ta đều thúc giục Pandora ra ngoài xã hội. Thay vì để con bé ở nhà trong khi Cassandra đi dự vũ hội và tiệc tùng”.

“Nếu con bé bị ép buộc kết hôn, điều đó sẽ khiến tinh thần con bé suy sụp.”

Nắm lấy bàn tay nhỏ bé của vợ, Trehear vỗ về các ngón tay của cô cuộn tròn quanh bàn tay anh. “Sẽ không ai ép buộc con bé phải làm gì cả. Dù sao đi nữa, con bé và Cassandra luôn có thể dựa vào sự bảo vệ của anh.”

Đôi mắt nâu của vợ anh dịu dàng và rạng rỡ khi cô cười với anh. “Anh yêu. Anh thậm chí không cần phải nghĩ về điều đó, phải không?”

“Dĩ nhiên là không.”

Gabriel bối rối - không, hoang mang - bởi cách họ thảo luận về tình huống như thể đã có một sự lựa chọn nào đó. Chúa ơi, anh có thực sự phải giải thích rằng sự ô nhục sẽ phủ bóng lên toàn bộ gia đình họ không? Rằng mối quan hệ bạn bè và giao thiệp khác của Ravenels sẽ bị cắt đứt? Người chị song sinh của Pandora sẽ không có cơ hội tìm được một nửa phù hợp?

Sự chú ý của Quý bà Trehear trở lại với anh. Trước vẻ mặt bối rối của anh, cô cẩn thận nói, “Thưa ngài, tôi nên giải thích rằng Pandora không phải là một cô gái bình thường. Cô ấy có một tâm hồn tự do, và một cá tính nguyên sơ. Và. . . rõ ràng là cô ấy hơi bốc đồng.”

Mô tả trái ngược với ý tưởng về một cô dâu người Anh đúng nghĩa đến nỗi Gabriel cảm thấy bụng mình như có một cái cối xay.

“... cô ấy và các chị gái của cô ấy,” Quý bà Trehear nói tiếp, “. . . được lớn lên trong sự ẩn dật cực độ tại điền trang ở nông thôn của gia đình. Tất cả bọn họ đều được học hành, nhưng rất hoang sơ. Lần đầu tiên tôi gặp họ là ngày tôi kết hôn với anh trai của họ Theo. Họ dường như giống như một

bộ ba. . . những nữ thần rừng, hay nữ thần cây, hoặc một thứ gì đó trong truyện cổ tích. Helen, người lớn tuổi nhất, trầm tính và nhút nhát, nhưng cặp song sinh đã bị bỏ mặc để chạy lung tung trong điền trang, không được giám sát, trong phần lớn cuộc đời của họ."

"Tại sao cha mẹ họ lại cho phép điều đó?" Gabriel hỏi.

Bá tước khẽ đáp. "Họ không quan tâm gì tới những cô con gái. Đứa con duy nhất mà họ coi trọng là con trai của họ".

"Điều mà chúng tôi đang cố gắng truyền đạt," Quý bà Trenear nói một cách nghiêm túc, "là Pandora sẽ không bao giờ đạt được những điều mà một người chồng mong muốn . . . ờ, một người chồng bình thường. Cô ấy cần một người sẽ đánh giá cao những phẩm chất độc đáo của cô ấy".

Sau khi lắc mạnh chỗ rượu trong ly của mình, Gabriel uống cạn nó trong hai ngụm liền, hy vọng nó sẽ làm dịu cơn sợ hãi trong ruột anh.

Không phải thế chứ.

Không có gì có thể làm cho anh cảm thấy tốt hơn về ngã rẽ tai hại mà cuộc đời anh vừa trải qua.

Anh không bao giờ mong đợi sẽ có một cuộc hôn nhân như cha mẹ mình — ít người trên trái đất này từng có được. Nhưng ít nhất Gabriel đã hy vọng kết hôn với một người phụ nữ thành đạt và đáng kính, người sẽ điều hành gia đình anh một cách hiệu quả và nuôi dạy những đứa con ngoan ngoãn.

Thay vào đó, có vẻ như anh sẽ phải kết hôn với một nữ thần rừng. Với một tâm hồn nguyên sơ.

Gabriel không thể bắt đầu hình dung được mối quan hệ đối với các điền trang, người thuê nhà và người hầu của gia đình mình. Chưa kể đến con cái của anh. Chúa ơi, cô ta sẽ không có ý tưởng nào về cách làm mẹ của chúng.

Đặt chiếc ly cạn của mình sang một bên, anh quyết định về nhà và uống một chai cho riêng mình. Hoặc tốt hơn, anh sẽ đến thăm tình nhân của mình, trong vòng tay của người mà anh sẽ tìm thấy sự lãng quên tạm thời. Còn gì tuyệt hơn là ngồi đây thảo luận về người phụ nữ trẻ kỳ dị mà trong mười phút đồng hồ đã tìm cách hủy hoại cuộc đời anh.

"Trenear," anh nói dứt khoát, "nếu ngài có thể tìm ra một giải pháp nào khác ngoài hôn nhân, tôi thề rằng tôi sẽ nhảy điệu jig của loài cua trên các bậc thang của St.Paul. Nhưng kết quả có thể xảy ra nhất của việc này là thay vào đó tôi sẽ biểu diễn trong một đám cưới." Anh thò tay vào túi áo

khoác bên trong lấy ra tấm thiệp của mình. “Tôi sẽ chờ quyết định của ngài tại nơi ở của tôi ở London.”

Một giọng nói thách thức vang lên từ ngưỡng cửa. “Đó là quyết định của tôi và tôi đã nói không.”

Gabriel tự động đứng lên, Trenear cũng vậy, khi Pandora sải bước vào phòng. Theo sau nàng là người chị sinh đôi, một cô gái tóc vàng xinh đẹp, và Eleanor, Quý bà Berwick.

Chiếc váy của Pandora bị xộc xệch, vạt áo bị lệch và không đeo găng tay. Một vài vết xước đỏ nổi lên trên vai nàng. Những chiếc đinh ghim đã được kéo ra khỏi mái tóc rối bời của nàng trong chuyến trở về bằng xe ngựa, khiến cho những lọn tóc màu cà phê đen nặng trĩu rơi xuống eo nàng thành từng đợt sóng uốn lượn. Dáng người mảnh mai của nàng run rẩy như một sinh vật hoang dã bị giam cầm. Nàng phát ra một loại... năng lượng, của... Dường như không có một từ nào để mô tả về nó, nhưng Gabriel có thể cảm thấy một sức hút không thể cưỡng lại đang thu hẹp dần không gian giữa họ. Từng sợi lông trên cơ thể anh dựng lên khi anh tràn ngập trong nhận thức nóng bỏng, rung động đối với nàng.

Chết tiệt. Bằng tất cả sự nỗ lực, anh xé bỏ ánh mắt mê hoặc của mình khỏi nàng và cúi đầu trước Quý bà Berwick. "Bà bá tước," anh thì thầm. "Rất hân hạnh, như mọi khi."

“Đức ngài St.Vincent.” Không thể nhầm lẫn ánh hài lòng trong mắt Quý bà Berwick khi bà nhìn thấy một anh chàng độc thân trước đây khó nắm bắt, nay đã bị tóm gọn. “Ngài đã quen với Quý cô Pandora rồi.” Đây cô gái tóc vàng về phía trước, bà ta nói, “Đây là chị gái của cô ấy, Quý cô Cassandra.”

Cassandra nhún mình trong một động tác uyển chuyển, được luyện tập kỹ lưỡng. "Đức ngài của tôi." Cô ấy xinh đẹp, đoan trang, từng lọn tóc xoắn bồng bênh. Ánh mắt cô vẫn trầm mặc một cách khiêm tốn, không nhìn lên trên cúc áo của anh. Một cô gái đáng yêu. Cô ấy không hề quan tâm đến anh.

Pandora tiếp cận Gabriel theo cách mà không một phụ nữ trẻ nào khác cùng đẳng cấp với nàng có thể dám làm. Nàng có một đôi mắt đặc biệt, viền xanh đậm pha đen, giống như những viên ngọc bích bị cháy ở viền. Đôi lông mày đen có cánh nổi bật trên nền nước da trắng như tuyết của nàng. Nàng có mùi như không khí ban đêm, và những bông hoa trắng, và một chút mồ hôi nữ tính. Hương thơm kích thích anh, tất cả các cơ bắp của anh

căng lên như dây cung.

“Tôi biết ngài đang cố gắng làm điều đúng đắn, thưa Đức ngài,” nàng nói. “Nhưng tôi không cần ngài cứu tôi hay danh tiếng của tôi. Xin vui lòng về nhà đi.”

“Giữ lấy lưỡi của cháu,” Quý bà Berwick nói với Pandora bằng một giọng trầm đáng ngại. “Cháu không còn biết xấu hổ à?”

Pandora quay lại nhìn bà ấy. “Cháu không làm gì sai cả,” nàng nhấn mạnh. “Hoặc ít nhất là không có gì kinh khủng đến mức phải kết hôn vì điều đó.”

“Nên để những người lớn tuổi hơn cháu quyết định điều gì sẽ xảy ra tiếp theo,” Quý bà Berwick cúi kính.

“Nhưng đó là tương lai của cháu.” Pandora quay lại nhìn Gabriel. Giọng nàng trở nên gấp gáp hơn. “Xin hãy đi đi. Xin vui lòng.”

Nàng đang cố gắng đến tuyệt vọng để kiểm soát tình hình. Hoặc là nàng không hiểu hoặc sẽ không chấp nhận rằng nó giống như cố gắng kìm giữ quán tính của một đầu máy xe lửa đang chạy.

Gabriel bối rối không biết trả lời như thế nào. Được nuôi dưỡng bởi một người mẹ yêu thương, và lớn lên cùng hai chị em gái, anh hiểu phụ nữ hơn gần như bất kỳ người đàn ông nào. Tuy nhiên, cô gái này hoàn toàn nằm ngoài kinh nghiệm của anh.

“Tôi sẽ đi,” anh nói. “Nhưng tình huống này không phải là điều mà ai trong chúng ta cũng có thể bỏ qua.” Anh đưa tấm thiệp của mình cho Trenear. “Thưa ngài, rõ ràng ngài và gia đình còn nhiều điều để thảo luận. Ngài có thể tin tưởng vào danh dự của tôi — lời cầu hôn dành cho Tiểu thư Pandora là vô thời hạn.”

Tuy nhiên, trước khi Trenear kịp phản ứng, Pandora đã giật lấy tấm thiệp từ ngón tay của Gabriel. “Tôi sẽ không kết hôn với ngài, ngài có hiểu không? Tôi thà phóng mình từ một khẩu đại bác lên mặt trời.” Nàng bắt đầu xé tấm thiệp thành những mảnh nhỏ.

“Pandora,” Quý bà Berwick tức giận thốt lên khi những mảnh giấy vụn bay xuống lả tả.

Cả Pandora và Gabriel đều phớt lờ bà ấy. Khi ánh mắt của họ khoá vào nhau, phần còn lại của căn phòng dường như biến mất.

“Hãy nhìn ngài đi.” Pandora nói với anh bằng một giọng điệu như đàm phán kinh doanh, “hôn nhân không có trên bàn.”

Nhìn ngài? *Nhìn ngài?* Gabriel đồng thời vừa thích thú vừa phẫn nộ. Nàng thực sự đang nói với anh như thể anh là một cậu bé sai việc vặt?

“Tôi chưa bao giờ muốn kết hôn,” Pandora tiếp tục. “Bất cứ ai biết tôi sẽ nói với ngài điều đó. Khi tôi còn nhỏ, tôi không bao giờ thích những câu chuyện về những nàng công chúa chờ được giải cứu. Tôi chưa bao giờ ước nguyện khi những ngôi sao đang rơi, hoặc giật đứt những cánh hoa cúc trong khi lẩm bẩm 'anh ấy yêu mình, anh ấy không yêu mình.' Tại đám cưới của anh trai tôi, họ trao những mảnh bánh cưới cho tất cả các cô gái chưa chồng và nói nếu chúng tôi đặt nó dưới gối của chúng tôi, chúng tôi sẽ mơ về người chồng tương lai của mình. Thay vào đó, tôi đã ăn hết phần bánh của mình. Mọi mảnh vụn. Tôi đã lập kế hoạch cho cuộc đời mình mà không liên quan đến việc trở thành vợ của bất kỳ ai”.

“Kế hoạch gì?” Gabriel hỏi. Làm thế nào một cô gái ở địa vị của nàng, với vẻ ngoài của nàng, có thể lên kế hoạch không bao gồm bất kỳ khả năng kết hôn nào?

“Đó không phải việc của ngài,” nàng nói với anh một cách thông minh.

“Đã hiểu,” Gabriel đảm bảo với nàng. “Chỉ có một điều tôi muốn hỏi: Nàng đã làm cái quái gì ở vũ hội, nếu ngay từ đầu nàng đã không muốn kết hôn?”

“Bởi vì tôi nghĩ rằng nó sẽ chỉ đỡ nhàm chán hơn một chút so với ở nhà.”

“Bất cứ ai phản đối hôn nhân như nàng đều tuyên bố là không có việc gì để làm khi tham gia Mùa lễ hội.”

“Không phải mọi cô gái tham dự vũ hội đều muốn trở thành Lọ Lem.”

“Nếu đó là mùa gà gô,” Gabriel chỉ ra một cách chua chát, “và nàng đang bầu bạn với một đàn gà gô trên đồng cỏ, thì việc yêu cầu một người hâm mộ thể thao giả vờ nàng không phải là một con gà gô sẽ hơi khó khăn đấy.”

“Đó có phải là cách đàn ông cảm nhận về nó? Không có gì lạ khi tôi ghét những phòng khiêu vũ”. Pandora tỏ vẻ khinh bỉ. “Tôi rất xin lỗi vì đã xâm phạm vào khu vực săn bắn vui vẻ của ngài.”

“Ta không phải người đang săn vợ,” anh cáu kỉnh. “Ta không quan tâm đến việc kết hôn hơn nàng.”

“Vậy tại sao ngài lại đến vũ hội?”

“Để xem một màn trình diễn pháo hoa!”

Sau một khoảng lặng ngắn nhưng tích điện, Pandora vội vàng gục đầu xuống. Anh thấy vai nàng run lên, và trong một khoảnh khắc đáng báo động, anh nghĩ rằng nàng đã bắt đầu khóc. Nhưng sau đó anh nghe thấy một âm thanh khịt mũi, tiếng khịt mũi mỏng manh, và anh nhận ra là nàng . . . đang cười?

“Chà,” nàng lẩm bẩm, “có vẻ như ngài đã thành công.”

Trước khi Gabriel kịp nhận ra mình đang làm gì, anh đã vươn ngón tay nâng cằm nàng lên. Nàng cố gắng kìm lại sự thích thú của mình, nhưng dù sao thì nó cũng tuột mất. Vẻ khôi hài, tiếng cười lên lút, xen kẽ với những tiếng rít như vo ve, trong khi những tia lửa nhảy múa trong đôi mắt xanh như những ngôi sao mới mọc. Nụ cười của nàng khiến anh lảng lảng.

Chết tiệt.

Sự khó chịu của anh biến mất, thay vào đó là sự cuồng nhiệt và thích thú. Trái tim anh bắt đầu đập thành thịch vì nhu cầu được ở một mình với nàng. Để được bao bọc bên trong tất cả năng lượng đó. Mọi thứ trong anh bùng cháy như một đồng lửa, và anh muốn nàng, *muốn nàng*, với tất cả ham muốn liều lĩnh, buông thả mà anh thường cố gắng kiềm chế. Nhưng nó không có ý nghĩa gì. Anh là một người đàn ông văn minh, một người từng trải và có gu thẩm mỹ tinh tế, còn nàng thì . . . Chúa ơi, nàng là cái gì vậy?

Anh ước đến chết rằng anh không muốn phát hiện ra điều đó tồi tệ như vậy.

Sự vui vẻ của Pandora dịu dần. Bất cứ điều gì nàng nhìn thấy trong ánh mắt của anh đều khiến một làn sương nhẹ ửng hồng mềm mại lan ra trên khuôn mặt nàng. Da nàng nóng lên dưới đầu ngón tay anh.

Gabriel miễn cưỡng rút tay lại. “Ta không phải là kẻ thù của nàng,” anh cố gắng nói.

“Ngài cũng không phải là chồng chưa cưới của tôi.”

“Chưa thôi.”

“Không bao giờ.”

Gabriel muốn vồ lấy nàng. Anh muốn ôm nàng vào lòng và hôn nàng đến bất tỉnh. Thay vào đó, anh nói một cách bình tĩnh, “Hãy nói lại với ta điều đó trong vài ngày nữa, và ta có thể tin nàng. Trong khi chờ đợi” – anh thò tay vào áo khoác lấy một tấm thiệp chạm khắc khác – “Ta sẽ đưa cái này cho Trenear.”

Anh cố tình liếc nàng một cái nhìn chế giễu, kiêu như chưa bao giờ thất bại đã từng khiến anh chị em ruột của anh phát điên. . . và giờ tấm thiệp

trước mặt nàng.

Như anh dự đoán, Pandora không thể chống lại thử thách.

Nàng chớp lấy tám thiệp. Gabriel làm nó biến mất, dường như ngay giữa không trung, trước khi nàng có thể chạm vào nó. Khi còn là một cậu bé, anh đã học được những kỹ năng quan trọng này từ những người chơi bài ăn gian trong những chuyến thăm Jenner's.

Biểu cảm của Pandora thay đổi, mắt nàng mở to. “Ngài đã làm thế nào vậy?”

Gabriel khéo léo biến chiếc thẻ xuất hiện trở lại. “Hãy học cách hỏi khéo léo,” anh nói với nàng, “và một ngày nào đó ta có thể chỉ cho nàng”.

Lông mày nàng sụp xuống. "Đừng bận tâm. Tôi không có hứng."

Nhưng anh biết đó là một lời nói dối. Sự thật đã ở trong mắt nàng.

Nàng có quan tâm, bất kể nàng kháng cự như thế nào.

Và Chúa giúp anh . . . anh cũng vậy.

CHƯƠNG 3

Hai đêm sau vũ hội nhà Chaworth, Gabriel đang chơi ở bàn bida trong căn hộ riêng phía trên Jenner's. Những căn phòng sang trọng, từng được cha mẹ anh ở trong những ngày đầu của cuộc hôn nhân, giờ đây được dành để tạo sự thuận tiện cho gia đình Challon. Raphael, một trong những người em trai của anh, thường sống ở câu lạc bộ, nhưng hiện tại đang có chuyến du lịch nước ngoài tới Mỹ. Cậu ta đã thay mặt một công ty xây dựng đường sắt thuộc sở hữu của Challon đi tìm nguồn hàng và mua một số lượng lớn gỗ thông đã qua xử lý. Gỗ thông Mỹ, được đánh giá cao về độ dẻo dai và đàn hồi, được sử dụng làm thanh giằng ngang cho đường sắt, và hiện đang có nhu cầu cao do nguồn cung gỗ bản địa của Anh đang khan hiếm.

Câu lạc bộ không giống như khi có sự hiện diện vô tư của Raphael, nhưng dành thời gian một mình ở đây sẽ tốt hơn sự yên tĩnh có trật tự trong căn nhà của anh ở Queen's Gate. Gabriel tận hưởng bầu không khí nam tính thoải mái với hương thơm của rượu đắt tiền, khói thuốc lá, ghế bọc da Morocco bôi dầu và vị cay nồng của vải baize xanh. Hương thơm không bao giờ khiến anh nhớ lại những dịp thời còn trẻ con khi anh cùng cha đến câu lạc bộ.

Trong nhiều năm, công tước đã đến Jenner's gần như hàng tuần để gặp gỡ những người quản lý và xem xét sổ sách tài chính. Vợ ông, Evie, đã thừa hưởng nó từ cha bà, Ivo Jenner, một cự vố sĩ chuyên nghiệp. Câu lạc bộ là một nguồn tài chính vô tận, lợi nhuận khổng lồ của nó đã cho phép công tước cải thiện các điền trang và tài sản nông nghiệp của mình, đồng thời tích lũy một đế chế đầu tư rộng lớn. Tất nhiên, việc chơi bạc là vi phạm pháp luật, nhưng một nửa Nghị viện là thành viên của Jenner's, điều này đã khiến nó hầu như được miễn truy tố.

Đến thăm Jenner's với cha mình là một điều thú vị đối với một cậu bé được che chở. Luôn có những điều mới mẻ để xem và học hỏi, và những người đàn ông mà Gabriel đã gặp rất khác với những người hầu và người làm thuê đáng kính trong điền trang. Những người bảo trợ và nhân viên tại câu lạc bộ đã sử dụng ngôn ngữ thô thiển và kể những câu chuyện tiêu lâm, đồng thời dạy cho anh những thủ thuật chơi bài và những trò gian lận vượt bậc. Đôi khi Gabriel đã ngồi trên một chiếc ghế đẩu cao ở một bàn chơi

may rủi hình tròn để xem những trò chơi có tỷ lệ đặt cược cao, với cánh tay của cha anh khoác hờ hững trên vai. Được đặt an toàn bên cạnh công tước, Gabriel đã chứng kiến những người đàn ông thắng hoặc mất toàn bộ vận may trong một đêm duy nhất, tất cả đều nằm trên mặt của viên xúc xắc.

Khi Gabriel lớn lên, những người làm việc trong sòng bạc đã dạy anh toán học về tỷ lệ cược và xác suất. Họ cũng đã chỉ cho anh cách phát hiện xem ai đó đang sử dụng xúc xắc được đúc nặng hoặc lá bài có đánh dấu. Gabriel đã trở nên quen thuộc với các tín hiệu của sự thông đồng — cái nháy mắt, cái gật đầu, cái nhún vai — và tất cả những kỹ thuật tinh vi khác được sử dụng bởi những người chơi ăn gian. Anh biết mọi cách có thể mà một người đàn ông có thể gian lận, khi nhìn thấy những lá bài được đánh dấu, che giấu và đập lại. Trong những lần đến câu lạc bộ đó, anh đã học được rất nhiều điều về bản chất con người mà không hề hay biết.

Cho đến nhiều năm sau đó Gabriel mới nhận ra rằng việc đưa anh đến Jenner's là cách của cha anh khiến anh trở nên thông thái hơn một chút, chuẩn bị cho anh tất cả những tình huống trong tương lai khi mọi người cố gắng lợi dụng anh. Những bài học đó đã giúp anh vững vàng. Cuối cùng khi rời khỏi môi trường an toàn của ngôi nhà của gia đình mình, anh nhanh chóng phát hiện ra rằng, với tư cách là người thừa kế của Công tước Kingston, anh là một dấu ấn đối với mọi người.

Đặt quả bóng trắng ở vị trí đánh đầu, Gabriel định vị quả bóng màu đỏ để thực hiện cú sút thẳng vào góc đối diện. Anh di chuyển các quả bóng theo thứ tự một cách có phương pháp, đưa từng quả một cách gọn gàng vào túi lưới. Anh luôn yêu thích môn bida, các góc độ và kiểu chơi của nó, cách nó giúp giải quyết bộ não của anh khi anh cần suy nghĩ rõ ràng.

Khi thực hiện cú sút cuối cùng, Gabriel nhận thức được sự hiện diện ở ngưỡng cửa. Vẫn cúi xuống bàn, anh nhìn lên và bắt gặp ánh mắt rực rỡ, nhẹ nhàng của cha mình. Một nụ cười chạm vào môi anh. "Con tự hỏi sẽ mất bao lâu để cha đến tìm con."

Sebastian, Công tước của Kingston, bước vào phòng một cách thờ ơ. Ông dường như luôn biết mọi thứ xảy ra ở London, mặc dù ông sống ở Sussex trong nhiều tháng liền. "Cho đến giờ, cha đã nghe ba phiên bản khác nhau của một câu chuyện."

"Hãy chọn cái xấu nhất, và con sẽ bảo đảm cho cái đó," Gabriel nói một cách khô khan, gạt cây gậy sang bên. Thật nhẹ nhõm khi gặp lại cha mình,

người luôn là nguồn an ủi và trấn an không ngừng. Họ siết chặt tay nhau và dùng cánh tay còn lại để kéo người kia lại gần trong giây lát. Những cách thể hiện tình cảm như vậy không phổ biến giữa những người cha và những người con cùng đẳng cấp với họ, nhưng trên hết, họ chưa bao giờ là một gia đình bình thường.

Sau một vài cú đập mạnh vào lưng, Sebastian lùi lại và liếc qua anh với sự quan tâm chăm chú nhớ lại những ký ức ban đầu của Gabriel. Không bỏ sót dấu vết mệt mỏi trên khuôn mặt anh, cha anh hất nhẹ mái tóc của anh như khi còn là một cậu bé. "Con lâu rồi chưa ngủ."

"Con đã đi chơi với bạn bè gần hết đêm qua." Gabriel thú nhận. "Nó chỉ kết thúc khi tất cả chúng con đều quá say để nhìn thấy một cái lỗ thông qua một cái thang."

Sebastian cười toe toét và cởi bỏ áo khoác, ném chiếc áo được may tinh xảo sang chiếc ghế gần đó. "Đang say sưa với những ngày tàn của thời độc thân, phải không?"

"Sẽ chính xác hơn nếu nói con đang lao đi như một con chuột chết đuối."

"Cũng vậy thôi." Sebastian cười mẫn sét và bắt đầu xắn tay áo sơ mi lên. Một cuộc sống năng động tại Heron's Point, điền trang của gia đình ở Sussex, đã khiến ông luôn khỏe mạnh và cường tráng như một người đàn ông bằng nửa tuổi mình. Việc thường xuyên tiếp xúc với ánh sáng mặt trời đã dát vàng mái tóc và làm nước da của ông sẫm lại, khiến đôi mắt xanh nhạt của ông sáng lấp lánh một cách đáng kinh ngạc.

Trong khi những người đàn ông khác cùng thế hệ với ông đã trở nên kiên định và điềm tĩnh, thì công tước lại mạnh mẽ hơn bao giờ hết, một phần là vì cậu con trai út của ông mới chỉ 11 tuổi. Nữ công tước, Evie, đã thụ thai bất ngờ rất lâu sau khi bà cho rằng những năm sinh nở của mình đã qua. Kết quả là có tám năm giữa đứa bé mới sinh với người chị trên nó, Seraphina. Evie đã hơi xấu hổ khi thấy bà có một đứa trẻ ở độ tuổi của mình, đặc biệt là khi đối mặt với những lời trêu chọc của chồng rằng bà chỉ là một quảng cáo dạo cho sức mạnh của ông. Và thực sự, đã có một chút vênh váo trong bước đi của Sebastian trong suốt thời kỳ mang thai cuối cùng của vợ mình.

Đứa con thứ năm của họ là một cậu bé đẹp trai với mái tóc màu nâu vàng đậm của một người định cư Ailen. Cậu bé được đặt tên là Michael Ivo, nhưng bằng cách nào đó, tên đệm ngoan cường phù hợp với cậu hơn cả

tên chính. Giờ cậu đã là một cậu bé hoạt bát, vui vẻ, Ivo đi cùng cha gần như khắp mọi nơi.

“Con đi trước đi,” Sebastian nói, duyệt qua các giá gây và chọn món yêu thích của mình. “Cha cần lợi thế.”

“Cha làm trò quỷ,” Gabriel trả lời một cách công bằng, xếp lại các quả bóng. “Lý do duy nhất khiến cha thua con lần trước là vì cha đã để Ivo thực hiện quá nhiều cú đánh của cha.”

“Vì thua cuộc là một kết cục không thể tránh, nên cha đã quyết định lấy thằng bé làm cái cớ.”

“Ivo đâu rồi? Con không thể tin được là nó lại để cha bỏ nó lại ở Heron’s Point với các cô gái”.

“Thằng bé gần như khiến mình nổi cơn thịnh nộ.” Sebastian tiếc nuối nói: “Nhưng cha đã giải thích với nó rằng tình huống của con đòi hỏi sự quan tâm của cha hơn. Như thường lệ, cha có đầy đủ những lời khuyên hữu ích.”

“Ôi Chúa ơi.” Gabriel ngả người qua bàn để thực hiện pha mở tỷ số. Vẫn tiếp tục thực hiện cú đánh, anh đánh quả bóng cái, khiến quả bóng màu vàng bay vào lưới. Hai điểm. Với cú đánh tiếp theo, anh đã bắn trúng quả bóng màu đỏ.

“Làm tốt lắm,” cha anh nói. “Con sắc sảo hơn thật.”

Gabriel khịt mũi. “Cha sẽ không nói điều đó nếu cha thấy con hai đêm trước tại vũ hội nhà Chaworth đâu. Cha sẽ phải gọi con là một tên ngốc được giải thưởng — đúng như vậy — vì bị một cô gái ngậy thơ bẫy vào hôn nhân.”

“À, chà, không con bò đực nào có thể tránh được cái ách mãi mãi.” Sebastian di chuyển quanh bàn, thực hiện cú đánh của mình và thực hiện một cú đánh trả hoàn hảo. “Tên cô ấy là gì?”

“Quý cô Pandora Ravenel.” Khi họ tiếp tục chơi, Gabriel bực bội giải thích, “Con đã không muốn tham dự buổi vũ hội chết tiệt đó ngay từ đầu. Con đã bị ấn tượng bởi một số người bạn nói rằng Chaworth đã chi rất nhiều tiền cho một đội gồm các ‘nghệ nhân pháo hoa’ tự phong. Đáng lẽ sẽ có màn pháo hoa vào cuối buổi tối. Vì con không có hứng thú với khiêu vũ, nên con đã đi bộ xuống bờ sông để xem những người thợ đặt những quả pháo. Khi con quay trở lại” _ anh tạm dừng để thực hiện cú chọc, một cú đánh ba điểm trúng hai quả bóng cùng một lúc - “Con tình cờ nghe thấy

một cô gái đang nguyên rửa trong ngôi nhà mùa hè. Cô ấy đang chống hông lên trên một chiếc ghế trường kỷ, với chiếc váy của cô ấy mắc vào bức tranh chạm khắc."

Đôi mắt của cha anh lấp lánh đầy thích thú. "Một chiêu dẫn dụ thông minh quá đản. Người đàn ông nào có thể chống lại chứ?"

"Giống như một thằng đầu đất, con đã đến để giúp đỡ. Trước khi con có thể giải thoát cho cô ta, Đức ngài Chaworth và Westcliff đã phát hiện ra bọn con. Tất nhiên, Westcliff đề nghị giữ kín miệng, nhưng Chaworth vẫn quyết tâm trừng phạt con". Gabriel liếc nhìn cha mình. "Gần như thể ông ấy có một thù cũ cần giải quyết."

Sebastian mơ hồ có vẻ hối lỗi. "Có thể cha đã từng có một khoảng thời gian ngắn gian díu với vợ ông ta," ông thừa nhận, "một vài năm trước khi cha kết hôn với mẹ của con."

Gabriel thực hiện một cú đánh không cẩn thận khiến quả bóng lăn không mục đích quanh bàn. "Bây giờ danh tiếng của cô gái đã bị hủy hoại, và con phải kết hôn với cô ấy. Chính lời đề nghị mà con có thể đưa ra đã khiến cô ta hú hét phản đối."

"Tại sao?"

"Có lẽ vì cô ấy không thích con. Như cha có thể tưởng tượng, hành vi của con có phần kém duyên dáng, tùy theo hoàn cảnh."

"Không, cha đang hỏi tại sao con phải kết hôn với cô ta."

"Bởi vì đó là điều phải làm vì danh dự." Gabriel dừng lại. "Đó không phải là những gì cha mong đợi à?"

"Không có nghĩa như thế. Mẹ con mới là người mong đợi con làm điều đó vì danh dự. Tuy nhiên, cha hoàn toàn vui mừng nếu con làm điều ô nhục để con có thể thoát khỏi nó." Cúi xuống, Sebastian đánh giá một cú sút bằng đôi mắt nheo lại, đưa vào đường ngắm và chọn quả bóng đỏ một cách thành thạo. "Ai đó phải kết hôn với cô gái," ông nói một cách thản nhiên, "nhưng đó không nhất thiết phải là con." Lấy lại quả bóng màu đỏ, ông trả nó về vị trí đầu để thực hiện một cuộc tấn công khác. "Chúng ta sẽ mua một người chồng cho cô ấy. Ngày nay hầu hết các gia đình quý tộc đều mắc nợ đến tai. Để có số tiền phù hợp, họ sẽ sẵn lòng hiến dâng một trong những người thuộc dòng dõi của họ."

Ngó cha anh với cái nhìn chăm chăm, Gabriel cân nhắc ý kiến. Anh có thể đưa Pandora vào tay một người đàn ông khác và biến nàng thành vấn đề của người khác. Nàng sẽ không phải sống như một kẻ bị ruồng bỏ, và anh

sẽ tự do tiếp tục cuộc sống của mình như trước đây.

Ngoại trừ . . .

Ngoại trừ việc anh dường như không thể ngừng nghĩ về Pandora, người giống như một thứ âm nhạc phiền phức mà anh không thể thoát ra khỏi đầu. Anh bị ám ảnh bởi nàng đến nỗi thậm chí còn không đến thăm tình nhân của mình, vì biết rằng ngay cả những tiết mục phong phú của Nola cũng không thể làm anh phân tâm.

“Được chứ?” cha anh nhắc nhở.

Mãi suy nghĩ, Gabriel chậm rãi trả lời. “Ý tưởng có giá trị.”

Sebastian liếc nhìn anh một cách khó hiểu. “Cha khá mong đợi một điều gì đó hơn thế với những từ như, ‘Vâng, lạy Chúa, con sẽ làm bất cứ điều gì để tránh dành cả đời bị trói vào một cô gái mà con không thể chịu đựng được’ chứ nhỉ.”

“Con không nói rằng con không thể chịu đựng được cô ấy,” Gabriel nói một cách rõ ràng.

Sebastian nhìn anh với một nụ cười nhạt. Sau một lúc, ông thúc giục, “Cô ta trông có đẹp mắt không?”

Gabriel đi đến một chiếc tủ bên trong để rót cho mình một ly rượu mạnh. “Cô ấy đẹp mê hồn,” anh lầm bầm.

Trông ngày càng thích thú hơn, cha anh hỏi: “Cuối cùng thì cô ta có vấn đề gì vậy?”

“Cô ấy là một kẻ hoang dã bé nhỏ hoàn hảo. Không có khả năng bảo vệ miệng lưỡi của mình. Chưa kể đặc biệt: Cô ấy đến các phòng vũ hội nhưng không bao giờ khiêu vũ, chỉ ngồi trong góc. Hai trong số những người bạn mà con đã đi uống rượu tối qua nói rằng họ đã mời cô ấy nhảy điệu valse vào những dịp trước. Cô ấy nói với một người trong số họ rằng một con ngựa kéo xe gần đây đã dẫm lên chân cô ấy, và cô ấy nói với người kia rằng người quản gia đã vô tình đập chân cô ấy vào cửa”. Gabriel nuốt một ngụm brandy trước khi dứt khoát, “Không có gì lạ khi cô ấy là một bông hoa bên lề.”

Sebastian, người đã bắt đầu cười, dường như bị ấn tượng bởi lời nhận xét cuối cùng đó. “Ahhh,” ông nói nhẹ nhàng. “Giải thích về điều đó.” Ông lặng đi trong giây lát, lạc vào ký ức xa xăm nào đó êm đềm. “Những sinh vật nguy hiểm, những bông hoa bên lề. Hãy tiếp cận họ với sự thận trọng tối đa. Họ ngồi lặng lẽ trong các góc, có vẻ như không được ai nhìn đến và

bị bỏ rơi, trong khi sự thật họ là những mỹ nhân ngư thu hút những người đàn ông rơi vào bẫy của họ. Con thậm chí sẽ không nhận thấy khoảnh khắc cô ấy đánh cắp trái tim ngay khỏi cơ thể con — và sau đó nó là của cô ấy. Một bông hoa bên lề không bao giờ trả lại trái tim cho con.”

“Cha đã xong việc giải trí cho chính mình chưa?” Gabriel hỏi, thiếu kiên nhẫn với sự bay bổng ưa thích của cha mình. “Bởi vì con có những vấn đề thực tế cần giải quyết.”

Vẫn mỉm cười, Sebastian với lấy một ít phấn và bôi vào đầu gậy của mình. “Tha thứ cho cha. Từ đó khiến cha hơi đa cảm. Tiếp tục đi.”

“Đối với tất cả các mục đích thực tế, Pandora sẽ chẳng có ích gì đối với con ngoài việc ở trên giường. Cô ấy mới lạ. Sau khi sự mới lạ qua đi, con sẽ cảm thấy nhàm chán trong vòng một tuần. Hơn nữa, tính tình cô ấy không thích hợp để làm vợ con. Hay làm vợ của bất kỳ ai”. Anh uống hết ly brandy trước khi tự mình thừa nhận bằng một giọng khàn khàn, “Bất chấp tất cả. . . Con không muốn ai khác có được cô ấy.” Chống tay lên thành bàn, anh mù mịt nhìn tấm vải lông xù màu xanh lá cây.

Phản ứng của cha anh lạc quan đến không ngờ. “Đóng vai người biện hộ cho ma quỷ — con có nghĩ rằng Tiểu thư Pandora sẽ trưởng thành không?”

“Con sẽ rất ngạc nhiên đấy,” Gabriel lầm bầm khi nghĩ về đôi mắt xanh của kẻ ngoại đạo.

“Nhưng cậu bé thân yêu của tôi, tất nhiên rồi. Một người phụ nữ sẽ luôn làm con ngạc nhiên với những gì cô ta có thể làm được. Con có thể dành cả đời để cố gắng khám phá điều gì kích thích và khiến cô ấy thích thú, nhưng con sẽ không bao giờ biết hết được. Luôn luôn có nhiều hơn nữa. Mỗi người phụ nữ là một điều bí ẩn, không phải để hiểu mà để tận hưởng”. Nhặt một quả bi-a, Sebastian tung lên trời và bắt gọn. “Quý cô Pandora của con còn trẻ - thời gian sẽ khắc phục điều đó. Cô ấy là một trinh nữ — à, có một vấn đề dễ dàng giải quyết. Con luôn dự đoán một sự buồn bực đối với hôn nhân, thứ mà tha thứ cho cha, là đỉnh cao của sự kiêu ngạo không ai sánh kịp ngoại trừ chính cha khi cha bằng tuổi con. Cô gái nghe có vẻ gì đó nhàm chán. Với một nửa cơ hội, cô ấy có thể làm hài lòng con còn hơn cả bà Black ấy chứ.”

Gabriel bắn cho ông một cái nhìn cảnh báo.

Cha anh đã không giấu giếm việc ông không tán thành tình nhân của Gabriel, người có chồng là đại sứ Mỹ. Là người vợ trẻ trung, xinh đẹp của

một cựu sĩ quan Quân đội Liên minh bị thương tích trong chiến tranh khiến ông ta không thể thỏa mãn cô ta trong phòng ngủ, bà Nola Black đã thỏa mãn thú vui của mình ở những nơi bà ta tìm thấy chúng.

Trong hai năm qua, Nola đã hoàn toàn thỏa mãn mọi mong muốn của Gabriel, những cuộc gặp gỡ của họ không bị cản trở bởi đạo đức hay hạn chế. Cô ta luôn biết khi nào nên đẩy giới hạn ra xa hơn, nghĩ ra những chiêu trò mới để khơi gợi sự quan tâm và thỏa mãn những ham muốn phức tạp của anh. Gabriel không thích vì cô ta đã kết hôn, anh phẫn nộ với tính khí nóng nảy và tính chiếm hữu của cô ta, và gần đây anh bắt đầu nhận ra rằng cuộc tình đang biến anh thành phiên bản tồi tệ nhất có thể của chính mình.

Nhưng anh vẫn tiếp tục quay trở lại để biết thêm.

“Không ai làm con hài lòng hơn bà Black,” Gabriel nói với vẻ khó chịu. “Đó chính là vấn đề.”

Cha anh từ từ đặt chiếc gậy xuống bàn, vẻ mặt thản nhiên. “Con nghĩ mình yêu cô ta à?”

“Không. Chúa ơi, không. Chỉ có vậy thôi. . . con . . .” Cúi đầu xuống, Gabriel xoa gáy, cái cổ đã bắt đầu mỏi vì khó chịu. Mặc dù anh và cha mình luôn nói chuyện thoải mái về nhiều chủ đề, nhưng họ hiếm khi thảo luận về những vấn đề tình dục cá nhân. Cảm ơn Chúa, Sebastian không phải là người can thiệp vào cuộc sống riêng tư của các con trai mình.

Không có cách nào dễ dàng để Gabriel mô tả mặt tối trong bản chất của mình, và anh cũng không đặc biệt háo hức đối mặt với nó. Là con trai lớn nhất của gia đình Challon, anh luôn nỗ lực để đáp ứng những kỳ vọng cao — của chính mình và của những người khác. Từ khi còn trẻ, anh đã ý thức được rằng vì danh tiếng, sự giàu có và tầm ảnh hưởng của mình, nhiều người đã chủ động muốn anh ấy thất bại. Quyết tâm chứng tỏ bản thân, anh đã giành được điểm cao tại Eton và Oxford. Khi các chàng trai khác muốn thử sức họ bằng cách chiến thắng anh trong các trận đấu hoặc cố gắng để vượt qua anh trong các môn điền kinh, anh đã phải chứng minh bản thân rất nhiều lần. Bất cứ khi nào nhận ra điểm yếu của bản thân, anh đều nỗ lực để khắc phục. Sau khi tốt nghiệp, anh đã quản lý thành thạo các công việc tài chính của gia đình mình và anh đã tự đầu tư vào các ngành công nghiệp non trẻ và đã thu được nhiều lợi nhuận. Trong hầu hết các lĩnh vực của cuộc đời, anh luôn tự rèn luyện và làm việc chăm chỉ, một người luôn coi trọng trách nhiệm của mình.

Nhưng còn có một khía cạnh khác. Tình dục, mãnh liệt và mệt mỏi vì cố gắng trở nên hoàn hảo. Khía cạnh đó khiến anh cảm thấy tội lỗi như địa ngục.

Gabriel vẫn chưa tìm ra cách để dung hòa hai nửa đối lập trong bản chất của mình, thiên thần và ác quỷ. Anh nghi ngờ anh sẽ không bao giờ tìm ra được. Tất cả những gì anh biết chắc chắn là Nola Black sẵn sàng làm bất cứ điều gì anh muốn, thường xuyên như anh muốn, và anh chưa bao giờ tìm thấy loại cảm giác nhẹ nhõm đó với bất kỳ ai khác.

Đỏ bừng bừng, Gabriel cố gắng giải thích mà không khiến bản thân giống như một kẻ đòi bại so với tự nhiên. “Vấn đề là con đòi hỏi cụ thể. . . đó là . . . cô ấy để cho con . . .” Anh kết thúc bằng một lời nguyên rửa đau đớn.

“Mỗi người đàn ông đều có gu của mình,” Sebastian nói một cách hợp lý. “Cha nghi ngờ tất cả những gì của con đều gây sốc.”

“Điều mà thế hệ của cha coi là gây sốc có lẽ khác với thế hệ của con.”

Có một sự im lặng ngắn, bị xúc phạm. Khi Sebastian trả lời, giọng ông khô khốc như bụi nhùi. “Cha là hóa thạch cổ xưa và mục nát, cha tin rằng tàn tích của bộ não già nua của cha bằng cách nào đó có thể nắm bắt được những gì con đang cố gắng truyền đạt. Con đã mê đắm xác thịt quá lâu đến nỗi con vỡ mộng. Những chuyện vặt vãnh kích thích đàn ông khác khiến con thờ ơ. Không có sự quyến rũ của trinh nữ nào có thể hy vọng cạnh tranh được với tài năng của tình nhân của con.”

Gabriel ngạc nhiên nhìn lên.

Cha anh trông có vẻ mĩa mai. “Cha đảm bảo với con, chàng trai của ta, những trò tình dục đòi truy đã được phát minh từ rất lâu trước thế hệ của con. Những kẻ phóng túng thời ông của ta đã thực hiện những hành vi có thể khiến dương thân cũng phải đỏ mặt. Đàn ông thuộc dòng dõi của chúng ta sinh ra đã khao khát khoái cảm hơn cả bình thương đối với chúng ta. Rõ ràng cha không phải là thánh trước khi kết hôn, và Chúa biết cha không bao giờ mong đợi tìm thấy sự thỏa mãn trong vòng tay của một người phụ nữ suốt đời. Nhưng cha đã như vậy. Điều đó có nghĩa là không có lý do gì con không thể.”

“Nếu cha nói vậy.”

“Ta nói vậy đấy.” Sau một khoảng lặng trầm ngâm, Sebastian nói lại. “Tại sao con không mời gia đình Ravenels đến Heron’s Point trong một

tuần? Hãy cho cô gái một cơ hội và làm quen với cô ấy trước khi con đưa ra quyết định."

"Không cần thiết phải mời cả gia đình cô ấy đến Sussex vì điều đó. Con sẽ thuận tiện hơn khi đến thăm cô ấy ở London."

Cha anh lắc đầu. "Con cần phải dành một vài ngày để xa tình nhân của con," ông nói thẳng thắn. "Một người đàn ông có khẩu vị mạnh như con sẽ thích món tiếp theo hơn nhiều nếu con loại bỏ các hương vị cạnh tranh".

Cau mày, Gabriel chống tay vào mép bàn khi xem xét lời đề nghị. Mỗi ngày trôi qua, càng có nhiều người sẵn lòng anh về vụ bê bối mới. Đặc biệt là Nola, người đã gửi nửa tá tin nhắn yêu cầu biết những tin đồn có phải là sự thật hay không. Những người nhà Ravenel chắc hẳn cũng đang phải đối mặt những câu hỏi tương tự, và có thể sẽ đón nhận cơ hội thoát khỏi London. Điền trang tại Heron's Point, với 11 nghìn mẫu đất rừng, đất nông nghiệp và bờ biển hoang sơ, mang đến sự riêng tư hoàn toàn.

Đôi mắt anh nheo lại khi nhìn thấy vẻ mặt nhạt nhẽo của cha mình. "Tại sao cha lại khuyến khích điều này? Cha không nên phân biệt đối xử hơn một chút khi nói đến người mẹ tiềm năng của những đứa cháu của cha à?"

"Con mới là một người đàn ông hai mươi tám tuổi còn chưa tìm được người sinh ra người thừa kế. Về điểm này, ta không có khuynh hướng quá quan tâm đến người mà con sẽ kết hôn. Tất cả những gì cha yêu cầu là con sinh ra vài đứa cháu trước khi mẹ con và ta quá già để đón chúng ra đời."

Gabriel liếc nhìn cha mình. "Đừng đặt hy vọng của cha vào Tiểu thư Pandora. Theo quan điểm của cô ấy, kết hôn với con sẽ là điều tồi tệ nhất từng xảy ra với cô ấy".

Sebastian mỉm cười. "Hôn nhân thường là điều tồi tệ nhất xảy ra với một người phụ nữ. May mắn thay, điều đó không bao giờ ngăn cản họ".

CHƯƠNG 4

Pandora biết mình sắp nhận được tin dữ khi Devon gọi nàng đến phòng làm việc của anh mà không yêu cầu Cassandra xuống cùng. Để làm cho vấn đề tồi tệ hơn, Kathleen, người thường đóng vai trò đệm giữa Pandora và Devon, không có ở đó. Chị ấy đã đi khỏi nhà vào buổi chiều để thăm Helen, người vẫn còn đang nằm trên giường sau khi sinh một cậu con trai khỏe mạnh cách đây một tuần rưỡi. Đứa trẻ sơ sinh có mái tóc đen mượt, tên là Taron, gần giống với cha mình - “Ngoại trừ đẹp trai hơn, cảm ơn Chúa,” Winterborne cười toe toét nói. Tên của cậu bé có nguồn gốc từ tiếng Wales có nghĩa là sấm sét, và cho đến nay cậu vẫn biện minh cho nó một cách đầy đủ mỗi khi cậu đói bụng.

Trong quá trình sinh nở của Helen đã có sự tham gia của Bác sĩ Garrett Gibson, một bác sĩ là nhân viên tại cửa hàng bách hóa của Winterborne. Là một trong số ít phụ nữ đầu tiên được chứng nhận là bác sĩ và bác sĩ phẫu thuật ở Anh, Bác sĩ Gibson có tay nghề cao và được đào tạo về các kỹ thuật hiện đại. Cô ấy đã chăm sóc rất chu đáo cho Helen khi cô gặp khó khăn trong quá trình sinh nở và đã rơi vào tình trạng thiếu máu nhẹ do mất nhiều máu. Bác sĩ đã kê đơn thuốc sắt và nghỉ ngơi thời gian dài trên giường, và Helen đang khỏe lên mỗi ngày.

Tuy nhiên, Winterborne, người bảo vệ quá mức so với tự nhiên, cho đến nay vẫn khẳng khái muốn ở bên cạnh vợ mình mỗi phút có thể, bỏ qua hàng núi trách nhiệm đang dồn đống ở cửa hàng. Bất kể Helen trấn an anh như thế nào rằng cô không có nguy cơ ngã bệnh vì sốt như trẻ nhỏ hoặc một số tình trạng đáng sợ khác, anh vẫn ở bên giường trong tình trạng canh thức gần như liên tục. Helen dành phần lớn thời gian để đọc sách, cho con bú và chơi những trò chơi yên tĩnh với Carys, em gái cùng cha khác mẹ của cô.

Sáng nay Helen đã gửi một bức thư, cầu xin Kathleen đến thăm để Winterborne đến văn phòng của anh và giải quyết một số công việc khẩn cấp. Theo Helen, các nhân viên của Winterborne đều sẽ phát điên khi không có anh ấy, và cô cũng sẽ phát điên với anh.

Ngôi nhà có vẻ yên tĩnh lạ thường khi Pandora đến phòng làm việc của Devon. Những tia sáng buổi chiều tà hắt qua những ô cửa sổ nhiều lớp đặt trong hốc tường sâu bằng gỗ sồi.

Devon đứng lên khi nàng bước vào phòng. "Anh có tin mới đây." Anh

ra hiệu cho nàng ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh bàn làm việc. "Vì nó liên quan đến Đức ngài St.Vincent, anh nghĩ anh nên nói với em trước những người khác."

Nhịp tim của nàng loạn choạng và va chạm vào nhau khi nghe cái tên đó. Hạ người xuống ghế, Pandora ôm hai tay vào lòng. "Đó là gì ạ? Anh ta đã rút lại lời đề nghị của mình chưa ạ?"

"Ngược lại," Devon ngồi đối diện với nàng. "St.Vincent đã gửi một lời mời tất cả chúng ta đến thăm điền trang của gia đình anh ta ở Sussex. Chúng ta sẽ ở lại đó trong một tuần. Điều đó sẽ cho phép cả hai gia đình—"

"Không," Pandora nói, bật dậy ngay lập tức, thần kinh nàng réo lên vì báo động. "Em không thể làm điều đó."

Devon nhìn nàng với một cái cau mày bối rối. "Đó là cơ hội để trở nên quen thuộc hơn với họ."

Đó chính xác là điều Pandora lo sợ. Công tước và Nữ công tước của Kingston, và đàn con của họ, chắc chắn sẽ nhìn xuống nàng dưới chiếc mũ thanh lịch của họ. Chỉ có lớp vỏ mỏng manh nhất của sự lịch sự mới che giấu được sự khinh thường của họ. Mỗi câu hỏi họ hỏi nàng sẽ là một bài kiểm tra, và mọi sai lầm của nàng sẽ được ghi nhận và lưu trữ để tham khảo sau này.

Pandora đi lại xung quanh căn phòng trong sự kích động, váy của nàng thổi bay không khí và làm bay những hạt bụi xoáy lên trên thành những chòm sao nhỏ lấp lánh. Mỗi lần nàng đi ngang qua chiếc bàn viết nặng, những chồng giấy lại bay ra mép bàn để phản đối. "Vào lúc họ xong việc với em, em sẽ bị rút ruột, phanh thây và cạo vẩy như một con cá hồi sẵn sàng để áp chảo."

"Tại sao họ lại ngược đãi em sau khi mời em làm khách của họ?" Devon hỏi.

"Họ có thể đang cố gắng đe dọa em để em từ chối đề xuất của Đức ngài St.Vincent, vì vậy anh ta sẽ không phải rút lại nó và trông không có vẻ bất lịch sự."

"Họ chỉ muốn làm quen thôi," Devon nói với thái độ cực kỳ kiên nhẫn khiến nàng muốn nổ tung như một chiếc bánh pudding quá sôi. "Không đơn giản như vậy."

Pandora dừng bước, tim đập thình thịch trong lồng ngực như một con

chim hoang dã trong lồng. "Kathleen có biết về điều này không?"

"Chưa. Nhưng cô ấy sẽ đồng ý rằng chuyến thăm là cần thiết. Thực tế là, không ai trong chúng ta có thể đi bất cứ đâu ở London mà không bị tóm lại với những câu hỏi về em và St.Vincent. Anh và Kathleen đã đồng ý vào tối qua rằng gia đình ta sẽ phải rời khỏi thành phố cho đến khi tình hình này được giải quyết".

"Vậy thì em sẽ quay lại Eversby Priory. Không phải Sussex. Anh sẽ phải ném xác em vào xe ngựa, và thậm chí sau đó—"

"Pandora. Đến đây. Không, đừng cứng đầu thế, anh muốn nói chuyện với em." Devon kiên quyết chỉ vào chiếc ghế. "Ngay bây giờ."

Đây là lần đầu tiên Devon sử dụng quyền lực của mình đối với nàng với tư cách là chủ gia đình. Pandora không chắc mình cảm thấy thế nào về điều đó. Mặc dù bẩm sinh không thích quyền uy, Devon luôn tỏ ra công bằng. Anh ấy không bao giờ cho nàng lý do để không tin tưởng anh ấy. Nàng chậm rãi làm theo, ngồi xuống ghế và nắm chặt tay dựa bằng gỗ bằng những đầu ngón tay trắng bệch. Tiếng chuông đáng ghét bắt đầu vang lên bên tai trái của nàng. Nàng áp nhẹ lòng bàn tay của mình lên nó và gõ ngón trở vào phía sau hộp sọ của mình vài lần, điều này đôi khi khiến tiếng ồn khó chịu giảm dần. Để cho nàng nhẹ nhõm, nó đã có tác dụng.

Ngả người về phía trước trên ghế, Devon ngắm nhìn Pandora bằng đôi mắt có màu xanh đen giống như của nàng. "Anh nghĩ anh hiểu em đang sợ điều gì," anh nói chậm rãi. "Ít nhất là một phần. Nhưng anh không nghĩ rằng em đã hiểu quan điểm của anh. Trong trường hợp không có cha hoặc anh trai để bảo vệ em, tất cả những gì em có là anh. Bất kể em hoặc bất kỳ ai khác có thể giả định điều gì, anh sẽ không thúc ép em kết hôn với St.Vincent. Trên thực tế, ngay cả khi em muốn sự liên kết này, anh cũng có thể sẽ không đồng ý."

Pandora hoang mang nói, "Quý bà Berwick nói với em rằng không có lựa chọn nào khác. Nếu em không kết hôn, lựa chọn khác duy nhất là lao mình vào ngọn núi lửa đang phun trào gần nhất. Nó ở đâu ấy nhỉ."

"Ở Iceland. Và cách duy nhất để em kết hôn với St.Vincent là nếu em có thể thuyết phục được anh rằng em thích anh ta hơn núi lửa."

"Nhưng danh tiếng của em . . ."

"Có những điều còn có thể tồi tệ hơn xảy ra với một người phụ nữ so với danh tiếng bị hủy hoại."

Nhìn Devon với vẻ kinh ngạc, Pandora cảm thấy bản thân bắt đầu thư giãn, những dây thần kinh căng thẳng của nàng không ngừng co rút điên cuồng. Nàng nhận ra rằng anh đã đứng về phía nàng. Bất kỳ người đàn ông nào khác ở vị trí của anh đều có thể ép nàng kết hôn mà không cần suy nghĩ kỹ.

“Em là một phần của gia đình anh,” Devon tiếp tục đều đều. “Và anh sẽ thật khôn kiếp nếu giao em cho một người lạ mà không được đảm bảo em sẽ được hạnh phúc. Anh sẽ làm mọi thứ trong khả năng của mình để giữ cho em không mắc phải sai lầm mà Kathleen đã vướng phải khi kết hôn với anh trai em.”

Pandora im lặng vì ngạc nhiên. Chủ đề nhạy cảm của Theo hiếm khi được nhắc đến trong gia đình Ravenel.

Devon nói: “Kathleen không biết gì về Theo trước đám cưới của họ. Mãi sau này cô ấy mới phát hiện ra anh ấy thực sự như thế nào. Anh trai của em không thể cưỡng lại rượu, và khi anh ấy say, anh ấy trở nên bạo lực. Những lúc như vậy, anh ấy bị cưỡng bức khiêng ra khỏi câu lạc bộ giải trí, hoặc một số nơi công cộng khác. Không có gì bí mật giữa những người bạn của anh ấy, hay trong những mối liên hệ mà anh ấy thường xuyên lui tới”.

“Thật đáng ghê tởm,” Pandora lẩm bẩm, mặt nóng bừng.

“Đúng. Nhưng Theo đã cẩn thận che giấu mặt tàn bạo của mình trong khi tán tỉnh Kathleen. Nếu Đức ngài và Quý bà Berwick biết về những tin đồn về anh ấy — mà anh không thể tin rằng họ không nghe thấy từ một ai đó trong số họ — nhưng họ chưa bao giờ thảo luận về điều đó với Kathleen.” Devon trông dữ tợn. “Họ nên làm điều chết tiệt đó.”

“Tại sao họ đã không làm điều đó?”

“Nhiều người tin rằng hôn nhân sẽ thay đổi tính khí của một người đàn ông. Tất nhiên là sai tuyệt đối. Người ta không thể yêu cầu một con báo thay đổi tính cách của mình.” Devon tạm dừng nói. “Nếu Theo còn sống, anh ấy sẽ biến cuộc sống của Kathleen thành địa ngục. Anh sẽ không để mặc em cho lòng thương xót của một người chồng lạm dụng.”

“Nhưng nếu em không kết hôn, vụ bê bối sẽ gây ra vấn đề cho mọi người. Đặc biệt là cho Cassandra.”

“Pandora, em thân yêu, em có nghĩ ai trong chúng ta có thể hạnh phúc nếu em bị ngược đãi không? West hoặc là anh sẽ giết chết tên khốn đó.”

Tràn ngập lòng biết ơn, Pandora cảm thấy mắt mình cay xè. Thật kỳ lạ khi bố mẹ và anh trai của nàng ra đi, nàng chưa bao giờ cảm thấy mình

giống như một phần của một gia đình.

“Em không nghĩ Đức ngài St.Vincent sẽ bạo lực với em,” nàng nói. “Anh ta có vẻ là người lạnh lùng và xa cách. Đó sẽ là một sự khốn khổ theo cách riêng của nó, nhưng em sẽ xoay sở được”.

“Trước khi đưa ra quyết định, chúng ta sẽ cố gắng tìm hiểu càng nhiều càng tốt về loại người như Đức ngài St.Vincent.”

“Trong một tuần ư?” nàng hỏi một cách nghi ngờ.

“Không đủ lâu để đi sâu tìm hiểu những vấn đề phức tạp.” Devon thừa nhận. “Nhưng người ta có thể khám phá ra nhiều điều về một người đàn ông bằng cách quan sát anh ta với gia đình mình. Anh cũng sẽ tìm hiểu những gì anh có thể làm từ những người quen biết anh ta. Thực tế là Winterborne đã quen với anh ta. Cả hai đều ngồi trong hội đồng quản trị của một công ty sản xuất thiết bị thủy lực”.

Pandora hoàn toàn không thể tưởng tượng được hai người họ nói chuyện cùng nhau — con trai của một người bán tạp hóa xứ Wales và con trai của một công tước. “Anh Winterborne có thích anh ta không?” nàng hỏi.

“Có vẻ như vậy. Anh ấy nói rằng St.Vincent thông minh và thực tế, và không thích có tai tiếng. Đó là lời đánh giá rất cao, đến từ Winterborne.”

“Anh Winterborne và Helen có đi cùng chúng ta đến Heron’s Point không?” Pandora hỏi đầy hy vọng. Nàng sẽ cảm thấy tốt hơn nếu cả gia đình nàng ở đó cùng với nàng.

“Mới chỉ không lâu sau khi sinh em bé.” Devon nhẹ nhàng nói. “Helen cần hồi phục hoàn toàn sức khỏe trước khi đi du lịch. Hơn nữa, anh sẽ cam đoan rằng Quý bà Berwick sẽ không đi cùng chúng ta đến Heron’s Point. Anh không muốn em bị gánh nặng bởi sự giám sát nghiêm ngặt. Anh muốn em có một cơ hội — hoặc hai — để gặp riêng St.Vincent.”

Pandora há hốc mồm. Nàng sẽ không bao giờ mong đợi Devon, người đã bảo vệ quá mức cho một lỗi lầm, lại nói ra một điều như vậy.

Devon có vẻ hơi không thoải mái khi tiếp tục. “Anh biết làm thế nào để tiến hành một cuộc tán tỉnh thích hợp. Tuy nhiên, Kathleen đã không bao giờ được phép ở một mình với Theo cho đến khi họ kết hôn, và kết quả thật thảm khốc. Thật chết tiệt nếu anh biết một người phụ nữ có thể đánh giá một người chồng tiềm năng như thế nào nếu không có ít nhất một vài cuộc trò chuyện riêng tư với anh ta.”

“Chà, điều này thật kỳ quặc,” Pandora nói sau một lúc. “Không ai từng cho phép em làm điều gì đó không thích hợp”.

Devon mỉm cười. “Chúng ta sẽ đến Heron’s Point trong một tuần và coi đó là một chuyến thám hiểm tìm hiểu sự thật chứ?”

“Em giả sử. Nhưng điều gì sẽ xảy ra nếu Đức ngài St. Vincent trở nên khủng khiếp?”

“Vậy thì em sẽ không kết hôn với anh ta.”

“Điều gì sẽ xảy ra với những người còn lại trong gia đình?”

“Đó là điều để anh lo lắng,” Devon nói chắc nịch. “Trong lúc này, tất cả những gì em cần làm là làm quen với St. Vincent. Và nếu em quyết định không muốn kết hôn với anh ta, vì bất kỳ lý do gì, em sẽ không cần phải làm như vậy.”

Cả hai đều đứng lên. Pandora bốc đồng bước tới và úp mặt vào ngực Devon và ôm lấy anh, chắc chắn khiến anh ngạc nhiên không kém gì chính nàng. Nàng hiếm khi tìm cách tiếp xúc cơ thể với bất kỳ ai. “Cảm ơn anh,” nàng nói với giọng bị bóp nghẹt. “Điều tuyệt vời là cảm xúc của em quan trọng đối với anh.”

“Tất nhiên là thế rồi, em thân yêu.” Devon siết chặt an ủi nàng trước khi cúi nhìn xuống nàng. “Em có biết khẩu hiệu trên gia huy của dòng họ Ravenel không?”

“Lòng trung thành ràng buộc chúng ta.”

“Em có biết ý nghĩa của nó là gì không?”

““Đừng bao giờ khiến chúng ta tức giận?”” Pandora đoán, và được thưởng bởi tiếng cười sâu sắc của anh. “Thực ra, em biết rõ,” nàng nói. “Nó có nghĩa là ‘lòng trung thành gắn kết chúng ta.’”

“Đúng vậy,” Devon nói. “Dù có chuyện gì xảy ra, những người họ Ravenels chúng ta vẫn sẽ trung thành với nhau. Chúng ta sẽ không bao giờ hy sinh một người vì lợi ích của những người còn lại.”

CHƯƠNG 5

Ngồi trên sàn của phòng khách trên lầu của Ravenel House, Pandora chải lông cho cặp chó Spaniel đen đã gắn bó với gia đình được mười năm. Josephine ngoan ngoãn ngồi trong khi Pandora kéo những sợi lông mềm mại trên đôi tai mềm mại của nó. Napoléon nằm dài gần đó, chống cằm xuống sàn giữa hai bàn chân.

“Em đã sẵn sàng chưa?” Cassandra hỏi, khi bước đến ngưỡng cửa. “Chúng ta không thể trễ tàu.Ồ, đừng làm vậy, em sẽ dính đầy lông chó! Em phải trông đoan trang trước công tước và nữ công tước. Và tất nhiên cả Đức ngài St.Vincent nữa.”

“Quan tâm làm gì?” Pandora đứng dậy. “Em đã biết họ sẽ nghĩ gì về em.” Nhưng nàng vẫn đứng yên khi Cassandra di chuyển một cách siêng năng xung quanh nàng, túm chặt váy của nàng và đập cho những sợi lông đen bay lên không trung.

“Họ sẽ thích em —” *Bộp*. “—Nếu chỉ —” *Bộp*. *Bộp*. “—Em sẽ tốt đẹp trước họ.”

Chiếc váy đi đường của Pandora được làm bằng len batiste màu xanh lá cây với một chiếc áo khoác ghi lê và cổ áo Medici bằng ren trắng loe nổi lên ở phía sau cổ và thuôn xuống một điểm ở trên cùng của thắt lưng. Đó là một bộ váy năng động và phong cách, được trang bị thêm một chiếc mũ nhung màu ngọc lục bảo nhỏ có lông phù hợp với khăn quàng cổ của nàng. Cassandra mặc những bộ váy áo tương tự màu xanh lam nhạt, với một chiếc mũ màu sapphire.

“Em sẽ tử tế hết mức có thể,” Pandora nói. “Nhưng chị không nhớ chuyện gì đã xảy ra tại Eversby Priory, khi một con ngỗng xây tổ trong lãnh thổ của thiên nga à? Nó nghĩ rằng nó giống như chúng để chúng không bận tâm đến nó. Chỉ vì có cái cổ quá ngắn, chân quá dài và không có loại lông phù hợp nên đàn thiên nga liên tục tấn công và đuổi theo kẻ tội nghiệp đó cho đến khi cuối cùng nó cũng bị đuổi đi.”

“Em không phải là một con ngỗng.”

Pandora nhếch miệng. “Vậy thì em là một con thiên nga thiếu thốn kinh khủng.”

Cassandra thở dài và kéo nàng lại gần. “Em không được kết hôn với

Đức ngài St.Vincent vì lợi ích của chị,” cô nói lần thứ một trăm.

Pandora từ từ ngả đầu vào vai người chị song sinh của mình. "Em không bao giờ có thể sống với chính mình nếu chị phải gánh chịu hậu quả của một sai lầm em đã gây ra."

"Chị sẽ không cam chịu."

"Nếu em trở thành một người bị xua đuổi, sẽ không một quý ông ở tầng lớp quý tộc nào có thể cầu hôn chị."

"Bất kể thế nào, chị cũng sẽ hạnh phúc," Cassandra nói một cách cứng rắn.

"Không, chị sẽ không. Chị luôn muốn một ngày nào đó kết hôn, có một ngôi nhà và những đứa con của riêng mình". Pandora thở dài. "Em ước gì chị có thể trở thành vợ của Đức ngài St.Vincent. Hai người sẽ rất hoàn hảo với nhau."

"Đức ngài St.Vincent đã không liếc nhìn chị lần thứ hai. Tất cả những gì anh ta làm là nhìn chăm chăm vào em".

"Thật kinh hoàng."

"Chị nghĩ nỗi kinh hoàng là ở phía em." Cassandra nói. "Anh ta chỉ đang cố gắng xử lý tình huống." Những ngón tay nhẹ nhàng của cô vuốt nhẹ mái tóc Pandora. "Họ nói rằng anh ta là một người cầu hôn được săn lùng của một thế kỷ. Năm ngoái, Quý bà Berwick đã khuyến khích anh ấy quan tâm đến Dolly, nhưng anh ấy đã không để tâm đến cô ấy".

Bàn tay của Cassandra đến gần tai nàng một chút. Theo phản xạ, Pandora lùi lại. Một số bộ phận của tai nàng, từ trong ra ngoài, đều rất nhạy cảm. "Làm sao chị biết điều đó? Dolly chưa bao giờ đề cập đến chuyện đó với em".

"Đó chỉ là một vài câu chuyện phiếm trong phòng khiêu vũ. Và Dolly không nói về điều đó vì đó là một sự thất vọng lớn của cô ấy."

"Tại sao chị chưa bao giờ kể với em trước đây?"

"Chị không nghĩ em quan tâm vì chúng ta thậm chí chưa bao giờ gặp Đức ngài St.Vincent và em đã nói rằng em không muốn nghe bất cứ điều gì về những người độc thân đủ điều kiện—"

"Giờ em đang muốn thế đấy! Hãy nói cho em biết tất cả những gì chị biết về anh ta đi".

Sau khi liếc nhìn khung cửa trống không, Cassandra hạ giọng. "Có tin đồn rằng anh ta có một tình nhân."

Pandora tròn xoe mắt nhìn cô. “Ai đó đã nói với chị điều đó trong một phòng khiêu vũ à? Trong một buổi khiêu vũ chính thức à?”

“Không công khai, nó đã được thì thầm. Em nghĩ mọi người nói chuyện phiếm về điều gì trong các buổi khiêu vũ?”

“Những thứ như thời tiết.”

“Đó không phải là chuyện phiếm khi nói về thời tiết, chỉ là chuyện phiếm khi đó là thứ mà em biết rằng mình không nên nghe”.

Pandora phẫn nộ khi nghĩ rằng nàng đã bỏ lỡ quá nhiều thông tin thú vị trong những dịp buồn tẻ ghê tởm đó. “Ai là tình nhân của anh ta?”

“Không ai nhắc đến tên cô ấy.”

Khoanh tay trước ngực, Pandora chua chát nhận xét: “Em cá là anh ta bị bệnh đậu.”

Cassandra có vẻ hoang mang. “Gì cơ?”

“Có hàng đống những thứ như thế,” Pandora nói thêm một cách dứt khoát. “Rốt cuộc thì anh ta cũng chỉ là một kẻ trác táng. Cũng giống như một bài hát”.

Cassandra rên rỉ và lắc đầu, biết chính xác Pandora đang đề cập đến bài hát nào. Họ đã từng tình cờ nghe thấy một trong những người chăn ngựa hát vài dòng của một bản ballad có tên là “Kẻ trác táng bất hạnh” để những người bạn đồng hành của anh ta mua vui. Lời bài hát vui nhộn đã kể về câu chuyện của một gã ăn chơi vì mắc một căn bệnh không tên và chết sau khi ngủ với một người phụ nữ xấu số.

Sau đó Pandora và Cassandra đã bám theo West để đòi được giải thích về căn bệnh bí ẩn đó, cho đến khi anh miễn cưỡng nói với họ về bệnh đậu. Không phải bệnh đậu mùa hay thủy đậu, mà là một chủng đặc biệt lây nhiễm cho những người đàn ông và phụ nữ lãng nhãng. Cuối cùng, nó khiến một người phát điên và khiến người ta rụng rời. Một số người gọi nó là bệnh đậu Pháp, một số gọi nó là bệnh đậu Anh. West đã nói với họ rằng đừng bao giờ nhắc lại điều đó, nếu không Kathleen sẽ cắt đầu anh ấy.

“Chị chắc chắn rằng Đức ngài St.Vincent không bị bệnh đậu đâu.”

Cassandra nói. “Theo những gì chị nhìn thấy vào đêm nọ, anh ấy có một chiếc mũi đẹp hoàn hảo.”

“Anh ta sẽ mắc bệnh đậu vào một ngày nào đó,” Pandora kiên trì một cách đen tối, “nếu anh ta chưa phát bệnh. Và sau đó anh ta sẽ lây nó sang cho em.”

“Em đang rất kịch tính. Và không phải tất cả những người ăn chơi đều

bị bệnh đậu”.

“Em sẽ hỏi nếu gặp anh ta.”

“Pandora, em sẽ không làm thế chứ! Người đàn ông tội nghiệp đó sẽ rất kinh hoàng.”

“Em cũng vậy, khi cuối cùng em bị mất cái mũi của mình.”

Khi cả gia đình Ravenels chuyển từ xe ngựa sang khoang hạng nhất riêng trên tuyến London, Brighton và South Coast, thần kinh của Pandora trở nên căng thẳng hơn theo từng dặm trôi qua. Giá như đoàn tàu đi theo hướng khác, bất kỳ nơi nào khác ngoài hướng Heron's Point.

Nàng không thể quyết định liệu mình lo lắng hơn về việc nàng sẽ cư xử với gia đình Challons như thế nào hay họ sẽ cư xử với nàng như thế nào. Không nghi ngờ gì rằng Đức ngài St.Vincent đã phẫn nộ với nàng vì tình huống mà nàng đã đẩy anh ta vào, mặc dù đó là một tai nạn từ phía nàng.

Chúa ơi, nàng đã quá mệt mỏi với việc gây rắc rối và sau đó phải cảm thấy tội lỗi về nó. Kể từ bây giờ, nàng sẽ cư xử như một quý cô đáng kính và đúng mực. Mọi người sẽ ngạc nhiên trước sự kiềm chế và phẩm giá của nàng. Họ thậm chí có thể trở nên lo lắng một chút – “Pandora đã khá lên chăng? Cô ấy luôn luôn bị khuất phục.” Quý bà Berwick sẽ bừng sáng với niềm tự hào và khuyên các cô gái khác nên lấy Pandora làm tấm gương. Nàng sẽ được biết đến vì điều đó.

Ngồi bên cửa sổ, Pandora ngắm nhìn khung cảnh đang lướt qua và thỉnh thoảng liếc nhìn Kathleen, người đang ngồi đối diện với cậu bé William trên đùi. Mặc dù họ đã mang theo một người trông trẻ để chăm sóc đứa trẻ sơ sinh, nhưng Kathleen muốn giữ con trai bên mình càng nhiều càng tốt. Đứa bé tóc đen chăm chú chơi với một chuỗi ống cuộn, tìm hiểu các kích cỡ và kết cấu khác nhau, rồi nhét chúng vào miệng để gặm nhấm một cách siêng năng. Bị sao nhãng bởi những trò hề của con trai mình, Devon nằm dài bên cạnh họ với cánh tay đặt dọc phía sau băng ghế.

Trong khi Cassandra bận rộn với việc đan một đôi dép len Berlin, Pandora thò tay vào va li và tìm kiếm cuốn nhật ký của nàng, một quyển sổ nặng có bìa bọc da. Những trang bằng vải lanh của nó được nhét đầy những mẫu giấy, những bản phác thảo, hoa ép, vé, bưu thiếp, và tất cả những thứ khiến nàng thích thú. Nàng đã lấp đầy ít nhất một nửa trong số đó với các ý tưởng và bản phác thảo cho các trò chơi trên bàn cờ. Một chiếc bút chì cơ

khí màu bạc treo lủng lẳng trên một sợi dây kèm theo quán quanh cuốn sách để giữ cho nó được đóng lại.

Sau khi tháo sợi dây, Pandora mở cuốn sách sang một trang trống ở gần cuối. Nàng vịn nửa dưới của ống bút chì cho đến khi một vòi có đầu chì nổi lên, và bắt đầu viết.

HÀNH TRÌNH ĐẾN HERON'S POINT

Hay

Sự diệt vong sắp xảy ra do hôn nhân của Quý cô Pandora Ravenel

Sự kiện và quan sát

1 Nếu mọi người nghĩ rằng bạn bị mất danh giá, điều đó không khác gì việc bạn thực sự bị sỉ nhục, ngoại trừ việc bạn vẫn chưa biết gì về điều đó.

2 Khi bạn bị hủy hoại, chỉ có hai lựa chọn: chết hoặc kết hôn.

3 Vì tôi rất khỏe mạnh nên không có khả năng lựa chọn đầu tiên.

4 Mặt khác, nghi lễ hiến thân ở Iceland không thể bị loại trừ.

5 Quý bà Berwick khuyên lựa chọn hôn nhân và nói rằng Đức ngài St.Vincent là "giống tốt." Vì bà ấy đã từng đưa ra nhận xét tương tự về một con ngựa đực giống mà bà ấy và Quý ngài Berwick đã mua cho trại ngựa của họ, nên tôi phải tự hỏi liệu bà ấy có đang nhìn vào miệng anh ta không.

6 Đức ngài St.Vincent được cho là có tình nhân.

7 Từ "tình nhân" nghe giống như sự kết hợp giữa nhảm lẫn và tám nệm.

"Chúng ta đã đến Sussex," Cassandra nói. "Nó thậm chí còn đáng yêu hơn cuốn sách hướng dẫn khiến chị mong đợi." Cô đã mua cuốn *Sách chỉ dẫn hành chính và Hướng dẫn du khách đến Heron's Point* tại một quầy sách trong nhà ga và nhất quyết đọc to các phần của cuốn sách trong giờ đầu tiên của chuyến hành trình.

Được biết đến như là "vùng đất của sức khỏe", Sussex là vùng nhiều nắng nhất ở Anh với nguồn nước tinh khiết nhất, được lấy từ các giếng sâu bằng đá vôi. Theo sách hướng dẫn, vùng đất này sở hữu năm mươi dặm của bờ biển. Khách du lịch đổ xô đến thị trấn Heron's Point để tận hưởng không khí mát dịu, ngọt ngào và đặc tính chữa bệnh của nước biển và các bồn tắm

suối nước nóng.

Cuốn sách hướng dẫn này được dành tặng cho Công tước Kingston, người rõ ràng đã xây dựng một bức tường chắn sóng để bảo vệ sự xói mòn của bờ biển, cũng như một khách sạn, một sân dạo bộ công cộng và một bến tàu công cộng dài hàng nghìn mét để cung cấp bến cảng cho tàu hơi nước, tàu đánh cá, và du thuyền riêng của Đức ngài.

8 Sách hướng dẫn địa phương không bao gồm một chi tiết bất lợi nào về Heron's Point. Nó phải là thị trấn hoàn hảo nhất đang tồn tại.

9 Hoặc tác giả đang cố gắng nịnh hót nhà Challons, những người đang sở hữu một nửa Sussex.

10 Lạy Chúa, chúng sẽ không thể chịu đựng được.

Khi Pandora nhìn qua cửa sổ xe lửa, sự chú ý của nàng bị thu hút bởi một đàn chim sáo đá bay ngang qua bầu trời trong những chuyển động đồng bộ, khối phân chia như một giọt nước và nhập lại trước khi tiếp tục thành một khối giống như dải băng.

Con tàu nhấp nhô lướt qua bức tranh toàn cảnh của những ngôi làng duyên rừ, những thị trấn đông đúc với những ngôi nhà khung gỗ, nhà thờ đẹp như tranh vẽ, vùng đất nông nghiệp xanh tươi trù phú và những đường viền mượt mà trải thảm hoa thạch nam tím. Bầu trời sinh động và mềm mại, với một vài đám mây nhỏ dường như đã được giặt sạch và treo lên cho khô.

11 Sussex có nhiều quang cảnh đẹp như tranh vẽ.

12 Ngắm nhìn thiên nhiên thật nhàm chán.

Khi tàu đến gần ga, họ đi qua một hệ thống dẫn nước, một quần thể cửa hàng, một bưu điện, một dãy nhà kho ngăn nắp và một kho thu gom, nơi các sản phẩm sữa và nông sản được giữ lạnh cho đến khi chúng được vận chuyển.

“Kia là điện trang của Challon,” Cassandra lầm bầm.

Theo ánh mắt của cô ấy, Pandora nhìn thấy một biệt thự màu trắng trên một ngọn đồi xa xôi ngoài mũi đất, nhìn ra đại dương. Một cung điện bằng

đá cẩm thạch hùng vĩ, nơi sinh sống của những quý tộc kiêu kỳ.

Chuyến tàu đến ga và dừng lại. Không khí, nóng đến mức có mùi như bàn ủi, tràn ngập tiếng chuông leng keng, tiếng của người báo hiệu và người bảo trì đường sắt, cửa mở và những người khuân vác đẩy xe qua sân ga. Khi cả gia đình xuống tàu, họ gặp một người đàn ông trung niên với vẻ ngoài dễ mến và phong thái làm việc hiệu quả. Sau khi tự giới thiệu mình là Cuthbert, người quản lý bất động sản của công tước, anh ta giám sát những người khuân vác và người hầu thu dọn hành lý của nhà Ravenels, bao gồm cả chiếc xe đẩy bằng liễu gai xinh đẹp của William.

“Ông Cuthbert,” Kathleen hỏi khi người quản lý bất động sản hướng dẫn họ đến bên dưới tán cây hình vòm phía bên kia của tòa nhà ga, “thời điểm này trong năm thời tiết có luôn ấm áp như vậy không?”

Cuthbert lau một vệt mồ hôi trên trán bằng một chiếc khăn tay gấp lại màu trắng. “Không, thưa Quý bà của tôi, đây là nhiệt độ cao bất thường, ngay cả đối với Heron’s Point. Một cơn gió nam đã đến từ lục địa sau một thời gian khô hạn, và nó đang giữ cho những làn gió biển mát lạnh ở lại ngoài vịnh. Hơn nữa, mỏm đất” — ông ta chỉ ra một vách đá cao nhô ra biển — “giúp tạo ra khí hậu độc đáo của thị trấn.”

Người nhà Ravenel và đoàn tùy tùng của họ tiến đến khu vực chờ xe bên cạnh tháp đồng hồ của nhà ga. Công tước đã gửi một bộ ba cỗ xe màu đen bóng, nội thất sang trọng của họ được bọc bằng da Maroc màu ngà mềm mại và được trang trí bằng gỗ hồng sắc. Sau khi leo lên cỗ xe đầu tiên, Pandora tìm thấy một chiếc khay vừa vặn với một ngăn được chia nhỏ, một chiếc ô trượt khéo léo vào ổ cắm ở cạnh cửa, và một chiếc cặp da hình chữ nhật đặt bên cạnh một tay vịn. Trong hộp chứa một cặp ống nhòm - không phải loại nhỏ mà một phụ nữ hay sử dụng tại nhà hát opera, mà là một bộ kính viễn vọng chuyên biệt.

Pandora cảm thấy có lỗi khi ông Cuthbert đến cửa toa xe đang mở và nhìn thấy nàng đang cầm chiếc ống nhòm. “Tôi xin lỗi—” nàng bắt đầu.

“Tôi đã định làm cho Tiểu thư chú ý đến chúng, thưa Quý cô của tôi,” người quản lý khu bất động sản nói, có vẻ không khó chịu chút nào. “Đại dương có thể nhìn thấy trong hầu hết quãng đường lái xe đến dinh thự Challon. Những chiếc ống nhòm bằng nhôm đó là thiết kế mới nhất, nhẹ hơn đồng thau rất nhiều. Chúng sẽ cho phép Tiểu thư nhìn thấy rõ ràng ở khoảng cách bốn dặm. Tiểu thư có thể quan sát các loài chim biển, hoặc thậm chí một đàn cá heo.”

Pandora háo hức nâng ống nhòm lên trước mắt. Nhìn thiên nhiên có thể nhàm chán, nhưng nó thú vị hơn đáng kể với sự hỗ trợ của các thiết bị công nghệ.

“Chúng có thể được điều chỉnh bằng cơ chế quay ở trung tâm,” ông Cuthbert mỉm cười khuyến khích. “Đức ngài St.Vincent nghĩ rằng Tiểu thư sẽ thích chúng.”

Các ống kính được lấp đầy bởi vệt mờ hồng trên khuôn mặt anh ta trước khi Pandora vội vàng hạ ống nhòm xuống. “Ngài ấy chuẩn bị những thứ này ở đây cho tôi ư?”

“Đúng vậy, thưa Tiểu thư.”

Sau khi người quản lý điền trang rời đi, Pandora cau mày và đưa ống nhòm cho Cassandra. “Tại sao Đức ngài St.Vincent lại cho rằng em muốn những thứ này? Anh ta có nghĩ rằng em cần bị phân tâm bởi những trò giải trí, giống như bé William với chuỗi ống cuốn của mình không?”

“Đó chỉ là một cử chỉ ân cần,” Cassandra nói nhẹ nhàng.

Pandora cũ rất thích sử dụng ống nhòm trong hành trình đi xe về nhà. Nhưng Pandora mới trang nghiêm, đáng kính, thích hợp, sẽ tự giải trí bằng những suy nghĩ của riêng mình. Những suy nghĩ như một quý cô.

Các quý cô đã nghĩ về điều gì nhỉ? Những việc như bắt đầu tổ chức từ thiện và thăm những người thuê nhà, và công thức nấu món tráng miệng từ ngô và sữa – phải rồi, các quý cô thường mang món tráng miệng từ ngô và sữa đến cho mọi người. Món tráng miệng từ ngô và sữa là gì nhỉ? Nó không có hương vị hoặc màu sắc. Tốt nhất nó chỉ là bánh pudding đơn giản. Sẽ vẫn còn thiếu sót nếu người ta không đặt một số loại topping lên trên? Quả mọng hoặc nước sốt chanh—

Nhận thấy suy nghĩ của mình đã đi chệch hướng, Pandora hướng chúng quay lại cuộc trò chuyện với Cassandra.

“Vấn đề là,” nàng nói với chị gái của mình một cách hết sức trang nghiêm, “Em không cần một thứ đồ chơi để khiến em bận rộn.”

Cassandra đang nhìn qua cửa sổ đang mở bằng ống nhòm. “Chị có thể nhìn thấy một con bướm bên kia đường,” cô ngạc nhiên, “rõ ràng như thể nó đang đậu trên ngón tay chị”.

Pandora ngồi bật dậy ngay lập tức. “Đề em nhìn coi nào.”

Cười toe toét, Cassandra cương quyết giữ ống nhòm khỏi tầm tay của nàng. “Chị nghĩ em không muốn chúng cơ mà.”

“Em đang muốn đây. Hãy trả lại chúng cho em!”

“Chị vẫn chưa xem xong.” Đáng buồn thay, Cassandra đã từ chối trả lại ống nhòm trong ít nhất năm phút, cho đến khi Pandora đe dọa bán đấu giá cô cho hải tặc.

Vào thời điểm Pandora lấy lại ống nhòm, cỗ xe đã bắt đầu chuyển đi dài nhẹ nhàng lên đồi. Nàng cố gắng thu được những cái nhìn thoáng qua về một con mòng biển đang bay, một chiếc thuyền đánh cá đang đi vòng quanh mũi đất, và một con thỏ rừng biển mất bên dưới một bụi cây bách xù. Thỉnh thoảng một làn gió mát từ biển thổi qua một trong những cửa sổ có bản lề đang mở, mang lại cảm giác nhẹ nhõm trong giây lát. Mồ hôi đọng lại và nhỏ giọt bên dưới chiếc áo nịt ngực của nàng, trong khi lớp len nhẹ của chiếc váy đi đường tôn lên làn da đang nổi gai của nàng. Buồn chán và nóng nực, cuối cùng nàng lại cất ống nhòm vào bao da.

“Thời tiết giống như mùa hè vậy,” nàng nhận xét, lau vầng trán bằng một trong những ống tay áo dài của mình. “Lúc chúng ta đến nơi, em sẽ đỏ lên như một khúc gừng bông lộc.”

“Chị đã sẵn sàng,” Cassandra nói, cố gắng sử dụng cuốn sách hương dẫn như một người hâm mộ.

“Chúng ta sắp đến rồi,” Kathleen nói, điều chỉnh bộ dạng buồn ngủ, nóng nực của William trên vai cô. “Ngay sau khi chúng ta đến biệt thự, chúng ta sẽ có thể thay trang phục nhẹ nhàng hơn.”

Cô nhìn Pandora với sự quan tâm nồng nhiệt. “Cố gắng đừng lo lắng, em yêu. Em sẽ có một khoảng thời gian tuyệt vời.”

“Chị cũng đã nói với em điều tương tự ngay trước khi em đi đến vũ hội nhà Chaworth.”

“Chị đã nói vậy à?” Kathleen mỉm cười. “Chà, chị cho rằng thỉnh thoảng chị cũng phạm phải sai lầm về một điều gì đó.” Sau một lúc dừng lại, cô nhẹ nhàng nói thêm, “Chị biết em muốn được an toàn và ấm cúng ở nhà, em thân yêu. Nhưng chị rất vui vì em đã đồng ý đến đây.”

Pandora gật đầu, trần trọc một cách khó chịu khi nàng kéo tay áo của chiếc váy len nhẹ đang dính vào da nàng. “Những người như em nên tránh những trải nghiệm mới,” nàng nói. “Nó không bao giờ trở nên tốt đẹp.”

“Đừng nói vậy,” Cassandra phản đối.

Devon nói thêm vào, giọng anh nhẹ nhàng. “Mọi người đều mắc lỗi, Pandora. Đừng tự làm khó mình. Em và Cassandra bắt đầu ở thế bất lợi sau khi sống ẩn dật quá lâu. Nhưng cả hai em đều đang học rất nhanh.” Anh

mỉm cười với Kathleen khi anh nói thêm, “Như cá nhân anh có thể chứng thực, mắc lỗi là một phần của quá trình học hỏi.”

Khi xe ngựa đi qua cổng chính, ngôi biệt thự điền trang hiện ra trước mắt. Trái với mong đợi của Pandora, nó không hề lạnh lùng và áp đặt. Đó là một dinh thự sang trọng, gồm hai tầng, không gian xung quanh bình dị, thoải mái. Các đường nét cổ kính của nó đã được làm mềm mại bởi vô số cây thường xuân xanh bóng phủ lên mặt tiền bằng vữa màu kem, và những chùm hoa hồng uốn thành vòm trên lối vào sân trong. Hai cánh cổng mở rộng khum lấy khu vườn phía trước, như thể ngôi nhà đã quyết định lấp đầy cánh tay của mình bằng những bó hoa. Gần đó, một con dốc tối tăm của khu rừng thơ mộng, ẩn mình dưới tấm chăn là ánh sáng mặt trời.

Sự quan tâm của Pandora đã bị thu hút bởi cảnh một người đàn ông đang đi về phía ngôi nhà. Một đứa trẻ ngồi trên vai anh ta, trong khi một cậu bé lớn hơn, tóc đỏ vẫn bắt nhịp bên anh. Một người tá điền, có lẽ, đang đi dạo cùng hai con trai của mình. Thật kỳ lạ khi anh ta lại sải bước trên bãi cỏ phía trước một cách táo bạo như vậy.

Anh ta chỉ mặc một chiếc quần tây, một chiếc áo sơ mi mỏng và một chiếc áo vest mở tung, không có mũ hay cà vạt ở bất cứ đâu trong tầm nhìn. Anh ta bước đi với vẻ duyên dáng của một người đã dành nhiều thời gian ở ngoài trời. Rõ ràng là anh ta rất vừa vặn, bộ quần áo đơn giản nhẹ nhàng phủ lên những đường nét gầy gò, mạnh mẽ của cơ thể anh ta. Và anh ấy đang cồng đứa trẻ trên vai như thể không có gì nặng.

Cassandra cúi người gần hơn để nhìn chăm chăm qua cửa sổ của Pandora. “Đó là một người làm công à?” cô hỏi. “Hay một người nông dân?”

“Em cũng nghĩ như vậy. Ăn mặc như vậy, anh ta không thể nào—” Pandora ngắt lời khi cỗ xe chạy theo vòng cung rộng, giúp nàng có tầm nhìn tốt hơn. Tóc của người đàn ông có màu đặc biệt mà nàng chỉ thấy một lần trước đây, màu vàng sẫm của đồng xu cổ. Bên trong nàng bắt đầu tự sắp xếp lại như thể họ quyết định ngồi chơi trên ghế âm nhạc.

Người đàn ông tiến đến chiếc xe ngựa khi nó dừng lại trước cổng vòm. Người lái xe nói gì đó với anh ta, và Pandora nghe thấy câu trả lời thoải mái của anh ta, bằng một giọng nam trung trầm ấm.

Đó là Đức ngài St.Vincent.

CHƯƠNG 6

Sau khi hạ đĩa trẻ từ vai xuống đất một cách dễ dàng, Đức ngài St.Vincent mở cánh cửa xe ở phía Pandora. Ánh sáng rực rỡ của buổi trưa đã mạ vàng những đường nét hoàn hảo của anh và tạo nên những ánh sáng rực rỡ trên mái tóc vàng đồng của anh.

Sự thật # 13 mà nàng muốn viết. Đức ngài St.Vincent đi xung quanh với vầng hào quang của riêng mình.

Người đàn ông này có quá nhiều thứ. Về ngoài, sự giàu có, trí thông minh, có giáo dục và cường tráng.

Sự thật # 14 Một số người là bằng chứng sống của một thế giới bất công.

“Chào mừng đến với Heron’s Point,” Đức ngài St.Vincent nói, ánh mắt của anh bao trùm toàn bộ nhóm người. “Xin thứ lỗi cho tôi — chúng tôi đã xuống bờ biển để thử nghiệm thiết kế chiếc điều mới của em trai tôi và mất nhiều thời gian hơn chúng tôi mong đợi. Tôi đã dự định quay lại đúng lúc khi mọi người đến.”

“Không sao đâu,” Kathleen vui vẻ trấn an anh.

“Câu hỏi quan trọng là,” Devon nói, “làm thế nào mà con điều bay lên được?”

Cậu bé quàng chiếc khăn đỏ tiến đến trước cửa xe ngựa. Cậu ta buồn bã giờ một bó chót mảnh mai được buộc lại bằng những mảnh vải vụn và sợi dây màu đỏ, để Devon có thể nhìn thấy nó. “Nó vỡ tan giữa chuyến bay, thưa ngài. Tôi sẽ phải sửa đổi thiết kế của mình.”

“Đây là em trai của tôi, Quý ngài Michael,” St.Vincent nói. “Chúng tôi gọi cậu ấy bằng tên đệm, Ivo.”

Ivo là một cậu bé đẹp trai có lẽ khoảng mười hoặc mười một tuổi, với mái tóc màu nâu vàng đậm, đôi mắt xanh da trời và nụ cười chiến thắng. Cậu thực hiện một động tác cúi chào vụng về, theo kiểu của một cậu bé mới lớn và đang cố gắng xoay sở với chiều dài mới của tay và chân.

“Còn cháu thì sao?” cậu bé đi chân trần ở phía bên kia của Đức ngài St.Vincent lên tiếng. Nó là một đứa trẻ cứng cáp, tóc đen, má hồng, không quá bốn tuổi. Giống như Ivo, cậu bé mặc một chiếc áo bơi thắt lại ở thắt lưng với một chiếc quần ngắn.

Môi của Đức ngài St.Vincent co giật khi anh nhìn xuống cậu bé thiếu kiên nhẫn. “Cháu là cháu trai của ta,” anh nói một cách nghiêm túc.

“Cháu biết điều đó!” đứa trẻ nói với vẻ bức tức. “Chú phải nói với họ.”

Hoàn toàn thẳng thắn, Đức ngài St.Vincent nói với gia đình Ravenel, “Cho phép tôi giới thiệu Justin, cháu trai của tôi, Quý ngài Clare.”

Một loạt những câu chào mừng vang lên từ bên trong xe ngựa. Cánh cửa ở phía bên kia mở ra, và những người nhà Ravenel bắt đầu rời khỏi xe khi một vài người hầu đến giúp đỡ họ.

Pandora khẽ nhảy lên khi ánh mắt soi mói của Đức ngài St.Vincent bắt gặp ánh mắt của nàng, đôi mắt sáng và xuyên thấu như ánh sao.

Không nói một lời, anh đưa tay đỡ nàng.

Khó thở và nhịp tim nhảy tán loạn, Pandora lần mò tìm đôi găng tay của mình, nhưng chúng dường như đã biến mất cùng với chiếc vali của nàng. Một người hầu đang hỗ trợ Kathleen và Cassandra khi họ bước xuống xe ngựa ở phía bên kia. Quay lại với Đức ngài St.Vincent, nàng miễn cưỡng nắm lấy tay anh và bước xuống xe ngựa.

Anh ta thậm chí còn cao hơn nàng nhớ, to lớn hơn, vai rộng hơn. Khi nàng gặp anh trước đây, anh bị bó buộc trong bộ quần áo dạ hội đen trắng trang trọng, từng li từng tí trên người anh đều bóng bẩy và hoàn hảo. Bây giờ anh đang trong tình trạng sộc sệch khi cởi quần áo, không mặc áo khoác và không đội mũ, áo sơ mi của anh ta mở ra ở cổ họng. Tóc anh rối bù, những lọn tóc ướt đầm mồ hôi chảy dài nơi cổ anh. Một mùi thơm dễ chịu bay tới lỗ mũi nàng, mùi rừng cây đầy nắng mà nàng nhớ trước đây, giờ đang quyện với vị mặn của gió biển.

Có rất nhiều hoạt động trên đường dành cho xe chạy khi những người hầu rời các cỗ xe khác và những người phục vụ đang đỡ hành lý. Từ ngoại vi tầm nhìn của nàng, Pandora thấy gia đình nàng đang tiến vào nhà. Tuy nhiên, Đức ngài St.Vincent, dường như không vội vàng đưa nàng vào trong.

“Thứ lỗi cho tôi,” anh nhìn xuống nàng, nói khẽ. “Tôi đã định đợi ở đây, mặc trang phục phù hợp, khi em đến. Tôi không muốn em nghĩ rằng chuyến thăm của em không quan trọng đối với tôi.”

“Ồ, điều đó không quan trọng,” Pandora lúng túng nói. “Đó là, tôi không mong đợi sự phô trương khi tôi đến. Ngài không cần phải chờ đợi ở đây hay mặc quần áo gì cả. Ý tôi là, mặc đẹp.” Không có gì phát ra từ miệng nàng nghe có vẻ đúng đắn. “Tất nhiên, tôi đã mong đợi quần áo.”

Chuyển sang màu đỏ thắm, nàng cúi đầu lẩm bẩm “Khi thật”.

Nàng nghe thấy tiếng cười nhẹ của anh, âm thanh ấy làm nổi da gà trên cánh tay đầm mồ hôi của nàng.

Ivo xen vào, trông có vẻ khó chịu. “Chúng em đến muộn là lỗi của em. Em đã phải tìm lại tất cả các mảnh của con điều của mình”.

“Tại sao nó lại bị vỡ?” Pandora hỏi.

“Tại keo không giữ được.”

Sau khi học được rất nhiều về các công thức keo dán khác nhau trong khi xây dựng một nguyên mẫu cho trò chơi trên bàn cờ của mình, Pandora định hỏi cậu bé đã sử dụng loại keo nào.

Tuy nhiên, Justin đã cắt ngang trước khi nàng kịp nói một lời. “Đó cũng là lỗi của cháu. Cháu bị mất giày và chúng cháu phải tìm kiếm chúng”.

Thật quuyền rũ, Pandora vội quỳ xuống để khuôn mặt của mình ngang bằng với cậu bé, không để ý đến chiếc váy của nàng đang phủ trên con đường rải sỏi đầy bụi. “Cháu không tìm thấy chúng à?” nàng hỏi một cách thông cảm, hướng về đôi chân trần của bé.

Justin lắc đầu và thở dài, như một người lớn thu nhỏ bị cản trở bởi những lo lắng trần tục. “Mẹ sẽ không hài lòng về điều này chút nào.”

“Cháu nghĩ chuyện gì đã xảy ra?”

“Cháu đã đặt chúng trên cát, và rồi chúng biến mất.”

“Có lẽ một con bạch tuộc đã đánh cắp chúng.” Ngay lập tức Pandora hỏi hận vì nhận xét đó - đó chỉ là một loại nhận xét kỳ quặc mà Quý bà Berwick có thể sẽ thấy chán nản.

Nhưng Đức ngài St.Vincent đáp lại với một cái cau mày cân nhắc, như thể vấn đề khá nghiêm trọng. “Nếu đó là một con bạch tuộc, nó sẽ không dừng lại cho đến khi có được tám chiếc giày.”

Pandora ngáp ngừng mỉm cười với anh.

“Cháu không có nhiều giày như vậy,” Justin phản đối. “Chúng ta có thể làm gì để ngăn con bạch tuộc đó lại không?”

“Chúng ta có thể phát minh ra một số chất để xua đuổi bạch tuộc,” Pandora gợi ý.

“Chúng ta sẽ làm như thế nào?” Đôi mắt của đứa trẻ ánh lên thích thú.

“Chà,” Pandora bắt đầu, “Dì chắc chắn rằng chúng ta sẽ cần một số — oof!” Nàng đang mải suy nghĩ, thì giật bắn mình bởi một sinh vật đang lao nhanh tới bên cỗ xe. Một cái nhìn thoáng qua về đôi tai mềm mại và đôi mắt nâu vui nhộn lấp đầy tầm nhìn của nàng trước khi con chó nhiệt tình vồ

vập một cách háo hức đến nỗi nàng ngã ngửa ra khỏi vị trí ngồi xổm của mình. Nàng tiếp đất trên đôi mông, cú va chạm làm chiếc mũ của nàng rơi xuống đất. Một lọn tóc tung ra và trượt dài trên khuôn mặt nàng, trong khi một chú chó con tha mỗi màu nâu pha đen nhảy nhót quanh nàng. Nàng cảm thấy có một luồng hơi thở của chó phả vào tai và một cái lưỡi liếm lên trên má.

“Ajax, không,” nàng nghe thấy Ivo kêu lên.

Nhận ra mình đã trở thành một mớ hỗn độn như thế nào, tất cả chỉ diễn ra trong vài giây, Pandora đã trải qua một khoảnh khắc tuyệt vọng, sau đó là sự cam chịu. Tất nhiên điều này sẽ xảy ra. Tất nhiên, nàng sẽ phải gặp công tước và nữ công tước sau khi nhào lộn trên đường như một người biểu diễn lễ hội nửa vời. Nó kinh khủng đến mức nàng bắt đầu cười khúc khích, trong khi con chó húc đầu vào đầu nàng.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, Pandora đã được nhắc lên và bám chặt vào một bề mặt cứng rắn. Động lực khiến nàng mất thăng bằng, và nàng choáng váng bám chặt lấy St.Vincent. Anh giữ nàng cố định vào anh bằng một cánh tay ôm vòng qua lưng nàng.

“Ngồi xuống, đồ ngốc,” St.Vincent ra lệnh. Con chó ngồi xuống, thở hỗn hển sung sướng.

“Chắc nó đã chui qua cửa trước.” Ivo nói.

St.Vincent vượt ngược tóc Pandora ra khỏi mặt nàng. “Em có bị thương không?” Ánh mắt anh lướt nhanh qua nàng.

“Không. . . Không.” Những tiếng cười khúc khích bất lực tiếp tục rung lên khi sự căng thẳng lo lắng của nàng được giải tỏa. Nàng cố gắng đập tắt những âm thanh vui nhộn vào vai anh. “Tôi đã . . . cố gắng rất nhiều để giống như một quý cô . . . ”

Anh thoáng cười khúc khích, và bàn tay anh di chuyển trên lưng trên của nàng theo một vòng tròn êm dịu. “Ta tưởng tượng sẽ không dễ dàng gì để trở nên giống một quý cô ở giữa một bầy chó.”

“Thưa ngài,” giọng nói quan tâm của một người hầu vang lên bên cạnh, “cô tiểu thư trẻ có bị thương không ạ?”

Pandora hoàn toàn không thể nghe rõ câu trả lời của Đức ngài St.Vincent do trái tim nàng đang đập thành thịch. Sự gần gũi của anh, vòng tay bảo vệ quanh nàng, bàn tay nhẹ nhàng chuyển động. . . tất cả dường như đang đánh thức những phần sâu kín bên trong nàng, mà trước đây chưa

từng được biết đến. Một niềm vui mới lạ lan tỏa trong nàng, thấp sáng mọi đầu dây thần kinh như một hàng những ngọn nến sinh nhật nhỏ bé. Ánh mắt nàng nhìn xuống vạt áo sơ mi của anh, lớp vải lạnh mịn chỉ nặng như một chiếc khăn tay không đủ để che đi những đường cong cứng rắn và những múi cơ bên dưới. Nhìn thấy một đám lông màu hung loãn xoắn nơi chiếc áo sơ bị bung ra, nàng đỏ mặt và bối rối giật mình.

Đưa tay lên mái tóc của mình, nàng nói một cách mơ hồ, “Mũ của tôi . . .” Nàng quay lại tìm nó, và phát hiện ra rằng Ajax đã tìm thấy chiếc mũ nhưng nhỏ với chùm lông đầy quyến rũ của nó. Ngậm chiếc mũ trong miệng, con chó lắc nó một cách tinh nghịch.

“Ajax, lại đây,” Đức ngài St. Vincent lập tức quát lên, nhưng chú chó sẵn mỗi ngõ nghịch đã xoay người chạy đi, giữ nó ngoài tầm với.

Ivo từ từ tiếp cận con chó. “Ajax, đưa nó cho ta,” cậu nói với giọng đầy dụ dỗ. “Thôi nào, cậu bé. . .” Con chó quay đầu và bỏ chạy. “Em sẽ lấy lại nó,” Ivo hứa, nhanh chân chạy theo con chó.

“Cháu cũng vậy!” Justin làm theo, đôi chân ngắn ngủi của cậu bé lăm lem. “Nhưng nó sẽ sũng nước!” một cảnh báo thảm khốc đến từ trên vai cậu bé.

Lắc đầu, Đức ngài St. Vincent nhìn con chó tha mồi đang lướt qua bãi cỏ. “Ta nợ em một chiếc mũ mới,” anh nói với Pandora. “Cái mũ đó sẽ tan thành từng mảnh nhỏ.”

“Tôi không thấy phiền đâu. Ajax vẫn còn là một chú chó con”.

“Nó là giống chó lai,” anh nói thẳng thừng. “Nó không nghe hoặc không tuân theo mệnh lệnh, nó thường cố gắng đào một cái lỗ trên tấm thảm và theo như ta có thể nói, nó không có khả năng đi trên một đường thẳng.”

Pandora cười toe toét. “Tôi cũng hiếm khi đi trên một đường thẳng,” nàng thú nhận. “Tôi quá mất tập trung để đi theo một hướng — tôi thường quay sang bên này và bên kia, để chắc chắn rằng tôi không bỏ lỡ điều gì đó. Vì vậy, bất cứ khi nào tôi đi đến một địa điểm mới, tôi luôn quay lại nơi tôi đã bắt đầu.”

Đức ngài St. Vincent quay mặt lại với nàng, màu xanh lam mát mẻ tuyệt đẹp của đôi mắt anh mãnh liệt và dò xét. “Em muốn đi đâu?”

Câu hỏi khiến Pandora giật mình chớp mắt. Nàng chỉ đang đưa ra một vài nhận xét ngớ ngẩn, kiểu mà không ai để ý đến. “Không thành vấn đề,”

nàng nói một cách thân thiện. “Vì tôi đi trong các vòng tròn, tôi sẽ không bao giờ đến được đích của mình”.

Ánh mắt anh lưu luyến trên gương mặt nàng. “Em có thể làm cho các vòng rộng hơn.”

Lời nhận xét đồng thời vừa ý nhị vừa vui vẻ, như thể bằng cách nào đó anh ta hiểu được tâm trí nàng hoạt động như thế nào. Hoặc có lẽ anh ta đang chế giễu nàng.

Khi những cỗ xe và các xe chở đồ trống không được kéo đi, Đức ngài St.Vincent hướng dẫn Pandora đi về phía lối vào của ngôi nhà. "Chuyến đi của em thế nào?" anh hỏi.

“Ngài không cần phải nói chuyện phiếm với tôi,” nàng nói. “Tôi không thích nó và tôi không giỏi việc đó lắm.”

Họ dừng lại dưới bóng râm của hiên nhà, bên cạnh một bó hoa hồng thơm ngào ngạt. Tình cờ, Đức ngài St.Vincent dựa vai vào một cột sơn màu kem. Một nụ cười lười biếng cong lên môi anh khi anh nhìn xuống nàng. "Không phải Phu nhân Berwick đã dạy cho em sao?"

“Bà ấy đã rất cố gắng. Nhưng tôi ghét nói chuyện về thời tiết. Ai quan tâm nhiệt độ như thế nào? Tôi muốn nói về những thứ như. . . giống như . . .”

“Tiếp đi?” anh nhắc khi nàng ngập ngừng.

“Darwin. Quyền bầu cử của phụ nữ. Các công xưởng, chiến tranh, tại sao chúng ta tồn tại, ngài có tin vào thuật chiêu hồn hay những linh hồn không, âm nhạc đã từng khiến ngài khóc hay chưa, hoặc món rau nào ngài ghét nhất . . .” Pandora nhún vai và ngược nhìn anh ta, mong đợi vẻ mặt đông cứng quen thuộc của một người đàn ông sắp chạy để cứu lấy mạng của mình. Thay vào đó, nàng thấy mình bị thu hút bởi ánh mắt chăm chú của anh ta, trong khi sự im lặng dường như bao trùm lấy họ.

Sau một lúc, Đức ngài St.Vincent nhẹ nhàng nói, "Cà rốt."

Kinh ngạc, Pandora cố gắng thu thập trí thông minh của mình. “Đó là loại rau mà ngài ghét nhất à? Ý ngài là những món cà rốt đã nấu chín à?”

“Bất kỳ loại cà rốt nào.”

“Trừ những loại rau khác à?” Trước cái gật đầu của anh, nàng vẫn tiếp tục, “Còn bánh cà rốt thì sao?”

“Không.”

“Nhưng đó là bánh.”

Một nụ cười thoáng qua trên môi anh. “Vẫn là cà rốt.”

Pandora muốn tranh luận về tính ưu việt của cà rốt so với một số loại rau thực sự gớm ghiếc khác, chẳng hạn như rau cải Brussels, nhưng cuộc trò chuyện của họ bị gián đoạn bởi một giọng nam tính mượt mà.

“À, các con đây rồi. Ta đã được cử ra ngoài để tìm các con.”

Pandora thu mình lại khi nhìn thấy một người đàn ông cao lớn đang sải bước duyên dáng. Ngay lập tức nàng biết rằng ông ta chắc chắn phải là cha của Đức ngài St. Vincent - sự giống nhau thật đáng kinh ngạc. Nước da của ông ta rám nắng, với những nét cười ở khóe ngoài của đôi mắt xanh. Ông ta có mái tóc dày màu vàng nâu, hai bên và thái dương được phủ bạc tuyệt đẹp. Đã từng được nghe nói về danh tiếng của ông ta đã là một người trác táng, Pandora đã mong đợi một người đàn ông phóng đãng già nua với những nét thô kệch và háo sắc . . . không phải một tạo vật khá lộng lẫy này, người khoác lên mình sự hiện diện dữ dội như một bộ quần áo lịch lãm.

“Con trai của ta, không biết con có thể nghĩ gì mà giữ cho tạo vật mê hoặc này ở ngoài trời giữa trưa nắng nóng vậy? Và tại sao cô ấy lại rối tung vậy? Đã có một tai nạn à?”

“Cô ấy đã bị tấn công và bị đẩy ngã xuống đất,” Đức ngài St. Vincent bắt đầu giải thích.

“Chắc chắn là con chưa biết cô ấy đủ để làm điều đó chứ.”

“Bởi con chó,” Đức ngài St. Vincent thanh minh một cách chua cay. “Cha không huấn luyện nó à?”

“Ivo đang huấn luyện nó,” cha anh trả lời ngay lập tức.

Đức ngài St. Vincent liếc nhìn về phía xa, nơi có thể nhìn thấy cậu bé quàng khăn đỏ đang đuổi theo con chó săn. “Có vẻ như con chó đang huấn luyện Ivo.”

Công tước cười toe toét và nghiêng đầu để thừa nhận điểm đó. Sự chú ý của ông quay trở lại với Pandora.

Cố gắng nhớ lại cách cư xử của mình một cách tuyệt vọng, nàng cúi chào và thì thầm, “Kính chào Đức ngài.”

Đôi mắt ông hần sâu lên một cách tinh tế. “Cháu có vẻ cần được giải cứu. Tại sao cháu không vào trong với ta, tránh xa con chó đáng trách này? Nữ công tước đang rất háo hức được gặp cháu.” Khi Pandora đang do dự, hoàn toàn bị dọa sợ, ông ta đảm bảo với nàng, “Ta khá đáng tin cậy. Trên thực tế, ta gần như là một thiên thần. Cháu sẽ yêu quý ta ngay lập tức.”

“Xin hãy lưu ý,” Đức ngài St. Vincent khuyên Pandora một cách mỉa

mai, cài lại hai vạt áo vest của anh. “Cha tôi là người chuyên đi dụ dỗ những phụ nữ cả tin.”

“Điều đó không đúng,” công tước nói. “Những phụ nữ không cả tin cũng theo ta.”

Pandora không thể không cười khúc khích. Nàng nhìn lên đôi mắt xanh bạc ánh lên tia hài hước và vui tươi. Có điều gì đó khiến làm yên tâm với sự hiện diện của ông, cảm giác của một người đàn ông thực sự yêu thích phụ nữ.

Khi nàng và Cassandra còn nhỏ, họ đã mơ tưởng về một người cha đẹp trai, người sẽ yêu thương và chỉ bảo họ, chiều chuộng họ dù chỉ một chút nhưng không quá nhiều. Một người cha có thể đã cho phép họ đứng trên đôi chân của ông để khiêu vũ. Người đàn ông này trông rất giống người mà Pandora đã tưởng tượng.

Nàng tiến lên và nắm lấy cánh tay của ông.

“Cuộc hành trình của cháu như thế nào, cháu yêu quý của ta?” Công tước hỏi khi hộ tống nàng vào nhà.

Trước khi Pandora có thể trả lời, Đức ngài St. Vincent đã nói từ phía sau họ. “Tiểu thư Pandora không thích nói chuyện phiếm, thưa Cha. Cô ấy muốn thảo luận về các chủ đề như Darwin, hoặc quyền bầu cử của phụ nữ”.

“Đương nhiên rồi, một phụ nữ trẻ thông minh sẽ muốn bỏ qua những câu chuyện phiếm trần tục,” công tước nói, liếc Pandora một cái nhìn tán thưởng khiến nàng cảm thấy rạng rỡ. “Tuy nhiên,” ông tiếp tục một cách trầm ngâm, “hầu hết mọi người cần được hướng dẫn về cảm giác an toàn trước khi họ dám tiết lộ ý kiến của mình với người mà họ chỉ mới gặp lần đầu. Rốt cuộc, mọi thứ đều có một sự khởi đầu. Mỗi vở opera đều có khúc dạo đầu, một khúc nhạc mở đầu của nó. Các câu chuyện phiếm chỉ đơn thuần là một cách giúp một người lạ tin tưởng cháu, bằng cách trước tiên cháu phải tìm ra điều gì đó mà cả hai có thể cùng quan tâm.”

“Chưa từng có ai giải thích cho cháu điều đó theo cách như vậy trước đây,” Pandora nói với vẻ ngạc nhiên. “Nó thực sự có ý nghĩa. Nhưng tại sao chúng ta phải thường xuyên nói về thời tiết? Không có điều gì khác mà tất cả chúng ta cùng quan tâm với nhau sao? Những chiếc dao cắt ba tác dụng — mọi người đều thích những thứ đó, phải không? Hay là về bữa tiệc trà, hay cho những con vịt ăn.”

“Mục xanh,” công tước nói thêm. “Và tiếng mèo kêu. Và những cơn

bão mùa hè — mặc dù ta cho rằng những điều đó lại đưa chúng ta quay trở lại câu chuyện về thời tiết.”

“Cháu không ngại nói chuyện về thời tiết với ngài, thưa Đức ngài,” Pandora nói một cách duyên dáng.

Công tước cười nhẹ nhàng. "Thật là một cô gái thú vị."

Họ đến sảnh trung tâm, một nơi thoáng mát và sáng sủa, với các tác phẩm thạch cao và sàn gỗ sồi bóng loáng. Một cầu thang đôi có hàng cột dẫn lên tầng trên, hàng lan can rộng của nó hoàn hảo để thực hiện một cú trượt. Nó có mùi giống như mùi sáp ong và không khí trong lành, và hương hoa của những cây dành dành trắng lớn được cắm trong các lọ trên các cột trụ.

Trước sự ngạc nhiên của Pandora, nữ công tước đang đợi họ trong sảnh. Bà tỏa sáng như một ngọn lửa trong khung cảnh trắng xoá mát lạnh xung quanh, với nước da vàng lốm đốm và một mái tóc màu đồng đỏ được búi lên cao. Hình dáng gợi cảm, gọn gàng của bà được bao phủ bởi một chiếc váy muslin màu xanh, với một dải ruy băng được thắt gọn gàng ở phần eo thon gọn. Mọi thứ về bà đều ấm áp, dễ gần và mềm mại.

Công tước đi đến bên vợ mình, tay đặt lên tấm lưng bé nhỏ của bà. Ông dường như hân hoan trước sự hiện diện của bà như một con mèo to xác.

“Em yêu,” ông thì thầm, “đây là Quý cô Pandora.”

“Cuối cùng,” nữ công tước vui vẻ nói, đưa tay ra dịu dàng nắm lấy đôi tay của Pandora. “Ta đang tự hỏi bọn họ đã làm gì với cháu.”

Pandora lẽ ra phải cúi chào, nhưng nữ công tước vẫn nắm chặt tay nàng. Nàng có phải cúi chào bằng bất cứ giá nào không nhỉ?

“Tại sao con lại giữ cô ấy ở ngoài vậy, Gabriel?” nữ công tước hỏi, siết chặt tay Pandora một chút trước khi buông ra. Pandora nhanh chóng thực hiện một động tác nhún gối chào muộn màng, nhấp nhô như một con vịt trong vũng bùn.

Đức ngài St.Vincent đã mô tả sự cố với Ajax, nhấn mạnh sự thiếu kỷ luật của chú chó dẫn đến trò cười lố bịch này.

Nữ công tước cười. "Cô gái đáng thương. Nào, chúng ta sẽ thư giãn và uống nước chanh đá trong phòng khách mùa hè. Đó là căn phòng yêu thích của ta trong nhà. Làn gió từ đại dương thổi q-quá các cửa sổ được vén rèm che lên". Một tiếng nói lấp lăm gián đoạn nhịp nói của bà, nhưng nó rất nhẹ và bà dường như không hề phát giác về điều đó.

“Vâng, thưa Đức bà,” Pandora thì thầm, kiên quyết không phạm sai lầm. Nàng muốn hoàn hảo trước người phụ nữ này.

Họ bắt đầu đi qua hành lang cầu thang về phía sau nhà, trong khi những người đàn ông theo sau. “Bây giờ, nếu có bất cứ điều gì có thể làm cho chuyến thăm của cháu dễ chịu hơn,” nữ công tước nói với Pandora, “cháu phải nói cho ta biết ngay khi cháu nghĩ về nó. Chúng ta đã đặt một bình hoa hồng trong phòng của cháu, nhưng nếu cháu có một loài hoa y-yêu thích khác, cháu chỉ cần cho chúng ta biết. Con gái út Seraphina của ta đã chọn một vài cuốn sách cho phòng của cháu, nhưng nếu có thêm thứ gì đó hợp sở thích của cháu trong thư viện, chúng ta sẽ chuyển chúng đến ngay lập tức”.

Pandora dờ dẫm gật đầu. Sau một hồi đắn đo suy nghĩ, cuối cùng nàng đã nghĩ ra một điều gì đó thật quý phái. “Ngôi nhà của bà thật đáng yêu, thưa Đức bà.”

Nữ công tước nở một nụ cười rạng rỡ. “Nếu cháu thích, ta sẽ đưa cháu đi tham quan vào cuối chiều nay. Chúng ta có một số tác phẩm nghệ thuật rất đẹp, và đ-đồ nội thất cổ thú vị, và một vài cảnh đẹp nhìn từ tầng hai.”

“Ồ, sẽ là—” Pandora bắt đầu, nhưng trước sự khó chịu của nàng, Đức ngài St.Vincent đã ngắt lời từ phía sau họ.

“Con đã định đưa Tiểu thư Pandora đi chơi chiều nay.”

Pandora cau mày liếc nhanh qua vai. “Tôi thích một chuyến tham quan ngôi nhà với bà công tước hơn.”

“Ta không tin tưởng em đi xung quanh những đồ nội thất lạ,” Đức ngài St.Vincent nói. “Nó có thể là một thảm họa. Điều gì sẽ xảy ra nếu ta phải kéo em ra khỏi một cái giá để đồ cổ, hoặc Chúa tha tội, một cái học tủ?”

Xấu hổ khi được nhắc nhở về việc họ đã gặp nhau như thế nào, Pandora nói một cách cứng rắn, “Sẽ không thích hợp nếu tôi đi chơi mà không có người đi kèm.”

“Em không lo lắng về việc bị tổn hại, phải không?” anh hỏi. “Bởi vì tôi đã làm điều đó rồi.”

Quyết tâm của mình là phải nghiêm túc, Pandora dừng lại và quay lại đối mặt với người đàn ông đang khiêu khích nàng. “Không, không phải do ngài. Tôi đã bị tổn hại bởi một cái trường kỷ. Ngài chỉ tình cờ có mặt ở đó mà thôi”.

Đức ngài St.Vincent có vẻ thích thú với sự phẫn nộ của nàng. “Dù sao,” anh nói, “giờ đây em cũng không còn gì để mất.”

“Gabriel —” nữ công tước lên tiếng, nhưng lại im lặng khi anh lướt qua

bà một cái nhìn tinh nghịch trong sáng.

Công tước nhìn con trai mình một cách ngờ vực. “Nếu con đang cố gắng trở nên quyến rũ,” ông nói, “Ta nên nói với con rằng mọi chuyện sẽ không suôn sẻ đâu.”

“Con không cần phải quyến rũ,” Đức ngài St.Vincent trả lời. “Quý cô Pandora chỉ đang giả vờ không quan tâm mà thôi. Bên dưới biểu hiện của sự thờ ơ, cô ấy đang say mê con.”

Pandora cảm thấy bị xúc phạm. “Đó là điều giả tạo nhất mà tôi từng nghe đấy!” Tuy nhiên, trước khi nàng nói hết câu, nàng đã nhìn thấy tia nghịch ngợm đang nhảy nhót trong mắt Đức ngài St.Vincent. Nàng nhận ra anh ta đang trêu chọc nàng. Đỏ mặt với vẻ bối rối, nàng cúi đầu. Trong vòng vài phút sau khi đến Heron’s Point, nàng đã ngã nhào trên đường lái xe, mất mũ và mất bình tĩnh, và đã dùng một từ tự sáng tạo. Thật tốt khi Quý bà Berwick không có ở đây, nếu không bà ấy chắc phải ngất xỉu.

Khi họ tiếp tục bước đi, Đức ngài St.Vincent tiến lên bước bên cạnh Pandora trong khi nữ công tước đi theo sau với ngài công tước. “Giả tạo,” anh thì thầm, với vẻ cười cợt. “Ta thích cái đó.”

“Tôi ước ngài sẽ không trêu chọc,” Pandora lầm bầm. “Thật khó để tôi trở nên quý phái.”

“Em không cần phải trở nên như vậy.”

Pandora thở dài, sự khó chịu nhất thời của nàng dần biến thành sự cam chịu. “Đúng vậy,” nàng nói một cách nghiêm túc. “Tôi sẽ không bao giờ giỏi điều đó, nhưng điều quan trọng là phải tiếp tục cố gắng.”

Đó là câu nói của một người phụ nữ trẻ nhận thức được những hạn chế của mình nhưng quyết tâm không bị đánh bại bởi chúng. Gabriel không cần phải nhìn vào cha mẹ mình để biết họ đã bị Pandora quyến rũ. Đối với anh .

..

Anh hầu như không nhận ra phản ứng của mình đối với nàng. Nàng tràn đầy sức sống, rực cháy như hoa hướng dương trong sương thu. So với những cô gái uể oải và khác biệt ở chợ hôn nhân hàng năm ở London, Pandora có thể là loại phụ nữ khác hẳn. Nàng xinh đẹp như những gì anh nhớ, và không thể đoán trước được. Cười phá lên sau khi bị con chó nhảy bổ vào người ở trên đường, trong khi bất kỳ phụ nữ trẻ nào khác ở vào địa vị của nàng sẽ tức giận hoặc cảm thấy bị làm nhục. Khi nàng đứng đó muốn

tranh luận với anh về củ cà rốt, tất cả những gì Gabriel có thể nghĩ là anh muốn mang nàng đến một nơi nào đó mát mẻ, tối tăm và yên tĩnh, và để có được nàng cho riêng mình.

Nhưng bất chấp những điểm hấp dẫn của Pandora, chắc chắn nàng không phù hợp với kiểu sống duy nhất mà anh có thể mang lại. Cuộc sống mà anh đã được sinh ra. Anh không thể từ bỏ tước hiệu của mình, cũng như không thể quay lưng lại với gia đình và những người làm thuê phụ thuộc vào anh. Anh có trách nhiệm quản lý vùng đất tổ tiên của dòng họ Challons và bảo tồn di sản của dòng họ cho các thế hệ tiếp theo. Vợ anh sẽ phải gánh vác việc quản lý nhiều hộ gia đình, thực hiện các nghĩa vụ của tòa án, tham dự các cuộc họp của ủy ban tổ chức từ thiện và thiết lập các nguyên tắc cơ bản, v.v.

Pandora sẽ ghét nó. Tất cả những thứ đó. Ngay cả khi nàng đã thuận thực vai diễn của mình, nàng cũng sẽ không bao giờ sống thoải mái với nó.

Họ bước vào phòng khách mùa hè, nơi nhà Ravenel đang nói chuyện thân mật với các chị em gái của anh, Phoebe và Seraphina.

Phoebe, người lớn tuổi nhất trong số anh chị em nhà Challon, đã thừa hưởng bản tính ấm áp và tình yêu thương sâu sắc của mẹ họ, cũng như sự thông minh nhạy bén của cha họ. Năm năm trước, chị đã kết hôn với người yêu thời thơ ấu của mình, Henry, Quý ngài Clare, người đã bị bệnh mãn tính gần như suốt cuộc đời. Các triệu chứng ngày càng trầm trọng khiến anh dần dần biến thành cái bóng của người đàn ông mà anh ta từng là, và cuối cùng anh đã qua đời khi Phoebe đang mang thai đứa con thứ hai của họ. Mặc dù năm để tang đầu tiên đã trôi qua nhưng Phoebe vẫn chưa thể trở lại như xưa. Chị hiếm khi ra ngoài trời đến nỗi các vết tàn nhang đã biến mất, và nhìn chị gầy đi trông thấy. Bóng ma đau buồn vẫn hiện hữu trong ánh mắt chị.

Em gái của họ là Seraphina, một cô gái mười tám tuổi có mái tóc màu vàng dâu đang nói chuyện với Cassandra. Mặc dù bây giờ Seraphina đã đủ lớn để bước ra xã hội, nhưng công tước và nữ công tước đã thuyết phục cô đợi thêm một năm nữa. Một cô gái với bản chất ngọt ngào, vẻ đẹp của cô ấy và của hồi môn khổng lồ của cô sẽ là mục tiêu của mọi người đàn ông đủ điều kiện ở châu Âu và hơn thế nữa. Đối với Seraphina, Mùa lễ hội London sẽ là một cuộc so găng, và cô ấy càng được chuẩn bị kỹ thì càng tốt.

Sau khi giới thiệu xong, Pandora nhận lấy một ly nước chanh đá và im

lặng khi cuộc trò chuyện diễn ra quanh nàng. Khi cuộc thảo luận nhóm chuyển sang chủ đề nền kinh tế của Heron's Point cũng như các ngành du lịch và đánh cá của nó, Gabriel rõ ràng là suy nghĩ của Pandora đã trôi dạt theo hướng không liên quan gì đến thời điểm hiện tại. Điều gì đã xảy ra trong bộ não linh hoạt đó?

Xích lại gần nàng hơn, Gabriel khẽ hỏi: “Em đã bao giờ ra biển chưa? Đã bao giờ lội trong đại dương và cảm thấy cát dưới chân em chưa?”

Pandora ngược nhìn anh, vẻ trống rỗng rời khỏi mặt nàng. “Không, tôi — ở đây có một bãi cát à? Tôi đã nghĩ rằng nó sẽ chỉ toàn là đá cuội và ván lợp”.

“Điền trang này có một vịnh cát riêng. Chúng tôi thường đi bộ dọc theo một con đường mòn.”

“Con đường mòn là gì?”

“Đó là những gì họ gọi là một con đường thấp hơn mặt nước, ở đây tại các quận phía nam.” Gabriel yêu cách nàng lặng lẽ định hình chữ. . . *mòn*. . . bằng môi, dường như thưởng thức nó như thể nó là một chiếc kẹo. Liếc nhìn Seraphina, người đang đứng gần đó, anh nói, “Anh sẽ đưa Tiểu thư Pandora đến vịnh nhỏ chiều nay. Anh hy vọng Ivo cũng sẽ đi cùng. Em có muốn tham gia cùng chúng tôi không?”

Pandora cau mày. “Tôi không nói—”

“Điều đó thật đáng yêu,” Seraphina thốt lên và quay sang Cassandra. “Chị cũng phải đi cùng chúng em. Thật sảng khoái khi được tung tăng trong đại dương vào một ngày như thế này.”

“Thực ra,” Cassandra nói một cách hồi lối, “Chị thà ngủ một giấc còn hơn.”

“Sao chị lại muốn ngủ trưa?” Pandora ngờ vực hỏi. “Chúng ta đã không làm gì khác ngoài việc ngồi cả ngày.”

Cassandra ngay lập tức phòng thủ. “Không làm gì làm cho người ta mệt mỏi. Chị cần nghỉ ngơi để phòng sau này chúng ta không làm gì nữa”.

Trông có vẻ không mấy sáng sủa, Pandora quay lại với Gabriel. “Tôi cũng không thể đi. Tôi không có trang phục để tắm”.

“Chị có thể mặc một chiếc của em,” Seraphina tình nguyện.

“Cảm ơn em, nhưng nếu không có người đi kèm, chị không thể—”

“Phoebe đã đồng ý đi theo chúng ta,” Gabriel ngắt lời.

Chị gái anh, người đang nghe cuộc trao đổi, nhướn mày. “Chị đã đồng

ý à?" chị hỏi một cách lạnh lùng.

Gabriel liếc nhìn chị đầy ẩn ý. "Chúng ta đã thảo luận về nó sáng nay, nhớ không?"

Đôi mắt xám của Phoebe nheo lại. "Sự thật là chị đã không nói thế."

"Chị nói gần đây chị đã dành quá nhiều thời gian ở trong nhà," anh nói với chị mình. "Chị nói rằng chị cần đi dạo và hít thở không khí trong lành."

"Chúa ơi, chị thật đã nói nhiều như vậy," Phoebe nói với giọng điệu, ánh mắt hứa hẹn sự trừng phạt. Nhưng chị ấy không tranh luận.

Gabriel cười toe toét khi nhìn thấy biểu hiện khó hiểu của Pandora.

"Đừng bướng bỉnh," anh dỗ dành bằng giọng trầm ấm. "Ta hứa em sẽ được tận hưởng. Và nếu em không. . . em cũng sẽ hài lòng khi chứng minh ta đã sai."

CHƯƠNG 7

Sau khi được đưa vào một phòng ngủ xinh xắn với những bức tường màu hồng tinh tế và cửa sổ rộng mở ra quang cảnh đại dương, Pandora thay bộ đồ tắm do người hầu gái của Seraphina mang đến. Bộ quần áo bao gồm một chiếc áo với tay áo phồng ngắn và một chiếc váy ngắn đáng kinh ngạc, và một chiếc quần tây Thỏ Nhĩ Kỳ để mặc bên dưới. Được may bằng vải flannel màu xanh nhạt được trang trí bằng đường viền trắng, bộ trang phục tắm có màu sắc nhẹ và thoải mái tuyệt vời.

“Giá như phụ nữ có thể ăn mặc như thế này mọi lúc nhỉ,” Pandora thích thú, thử xoay người. Mất thăng bằng, nàng ngã ngửa xuống giường với đôi chân mang tất trắng giơ lên trong không khí như một chiếc bàn trà bị lật úp. “Tôi cảm thấy thật tự do khi không có một chiếc áo nịt ngực cũ kỹ.”

Người hầu gái của nàng, một cô gái tóc vàng mập mạp tên Ida, nghi ngờ nhìn nàng. “Phụ nữ cần áo nịt ngực để nâng đỡ tấm lưng yếu ớt của họ.”

“Tôi không có cái lưng yếu ớt.”

“Cô nên giả vờ có cái lưng yếu ớt. Các quý ông thích một quý cô tinh tế.” Ida, người đã nghiền ngẫm hàng trăm tạp chí thời trang dành cho phụ nữ, vẫn tiếp tục với uy quyền. “Hãy nghe theo lời khuyên của tôi và tìm lý do để ngất xỉu khi cô đang ở bãi biển, để Đức ngài St. Vincent có thể đỡ được cô.”

“Ngất xỉu vì cái gì?”

“Nói là một con cua đã làm cô sợ hãi.”

Vẫn nằm trên giường, Pandora bắt đầu cười. “Nó đang đuổi theo tôi!” Nàng kêu lên như trên sân khấu, đóng mở tay như cái càn cua.

“Tiểu thư xin vui lòng, đừng khịt mũi,” Ida nói một cách chua chát.

“Tiểu thư nghe như một cái kèn.”

Chống khuỷu tay lên, Pandora nhìn cô ta với một nụ cười méo mó. Ida đã được thuê vào đầu Mùa lễ hội, khi có quyết định rằng cặp song sinh mỗi người cần người giúp việc của riêng mình. Cả Ida và cô hầu gái khác, Meg, đều háo hức tranh giành vị trí phục vụ cho Cassandra, người có mái tóc vàng đáng yêu và tính cách tuân thủ hơn nhiều so với Pandora.

Tuy nhiên, Cassandra đã chọn Meg, điều này đã buộc Ida phải quyết định trở thành người hầu gái của Pandora. Ida không giấu giếm sự thất vọng

của mình. Đối với những trò nghịch ngợm của Pandora, Ida đã chia sẻ hầu hết các trò đó với vẻ lịch sự nhã nhặn và vui vẻ thông thường, và vẫn tiếp tục duy trì kể từ đó. Thực tế, khi hai người ở riêng, những lời nhận xét của cô ta mang đầy tính xúc phạm. Tuy nhiên, Ida rất hiệu quả và chăm chỉ, và quyết tâm thực hiện thành công nhiệm vụ của mình. Cô ta đã cố gắng rất nhiều để giữ cho quần áo của Pandora luôn trong tình trạng hoàn hảo và thành thạo trong việc sắp xếp mái tóc nặng và tron của nàng để nó nằm chắc trong các cặp ghim.

“Giọng điệu của cô thật thiếu tôn trọng, Ida,” Pandora nói.

“Tôi sẽ đối xử với cô bằng tất cả sự tôn trọng trên đời, thưa tiểu thư, nếu cô có thể tóm được Đức ngài St.Vincent. Những người hầu cận của ngài ấy nói rằng, nhà Challons sẽ sắp xếp để người khác kết hôn với cô, nếu cô không phù hợp với Đức ngài St.Vincent.”

Ngay lập tức cảm thấy khó chịu, Pandora leo xuống giường và kéo bộ đồ tắm lại cho ngay ngắn. “Như thể đây là một trò chơi chuyển bưu phẩm? Và tôi giống như một bưu kiện vậy?”

“Không phải Đức ngài St.Vincent đã nói như vậy,” Ida cắt ngang. Cô ta giơ một chiếc áo choàng có mũ trùm đầu, cũng đã được người hầu gái của Seraphina mang tới. “Đó là những người hầu của ngài ấy, và họ chỉ đang suy đoán.”

“Làm sao cô biết những người hầu của ngài ấy đang nói gì?” Đang bực tức, Pandora quay lại và thọc tay vào áo choàng. “Chúng ta mới chỉ ở đây trong một giờ.”

“Đó là tất cả những gì mọi người đang nói ở dưới nhà.” Ida thắt chặt chiếc áo choàng ở eo. Nó phù hợp với phần còn lại của trang phục tắm và mang lại cho bộ quần áo vẻ ngoài của một chiếc váy thích hợp. “Đó, cô thật dễ thương.” Cô ta quỳ gối và hướng đôi chân của Pandora vào đôi dép vải nhỏ. “Xin tiểu thư lưu ý đừng trở nên ồn ào và ngông cuồng trong chuyến đi chơi của mình. Các chị em gái của Đức ngài sẽ để ý mọi thứ, và mách lại với công tước và nữ công tước.”

“Phiền phức,” Pandora càu nhàu. “Tôi ước gì tôi đã không đi đến đây.” Quắc mắt, nàng đội chiếc mũ rom thấp vành lên mái tóc quấn và rời khỏi phòng.

Cả nhóm hướng đến bãi biển bao gồm Đức ngài St. Vincent, Seraphina, Ivo, Phoebe và con trai của chị ấy là Justin, Pandora, và Ajax, kẻ đang chạy trước và sửa như thể thúc giục họ nhanh lên. Các chàng trai đang ở trong tình thần phấn chấn, mang theo đủ loại thùng thiếc, thùng và con diều.

Con đường mòn chỉ đủ rộng để chứa một chiếc xe đẩy hoặc xe chở hàng, và bị trũng sâu ở một số nơi đến nỗi bờ của nó cao hơn cả Pandora. Cỏ Marram màu xanh xám mọc ở những vị trí dọc theo các bức tường của nó, xen kẽ với những bông hoa có cuống dài và những bụi gai của cây hắc mai biển với những quả mọng màu cam rực rỡ. Những con mòng biển màu trắng và xám bay xoắn ốc trên những làn gió thổi từ đại dương, đôi cánh sải rộng cứng rắn của chúng chạm khắc bầu trời êm dịu.

Vẫn đang nghiền ngẫm ý nghĩ rằng nàng đang bị thử thách - rằng Đức ngài St. Vincent đang đánh giá nàng và rất có thể sẽ quyết định chọn cho nàng một người khác - Pandora thấy nói càng ít càng tốt. Trước sự bối rối của nàng, những người còn lại trong nhóm dường như có xu hướng tách ra khỏi hai người họ. Phoebe không cố gắng để theo dõi họ, thay vào đó, đi xa phía trước, dắt tay Justin.

Có nghĩa vụ phải theo kịp bước chân thoải mái của Đức ngài St. Vincent, Pandora thấy khoảng cách giữa họ và những người bạn đồng hành của họ ngày càng tăng. “Chúng ta nên cố gắng bắt kịp những người khác,” nàng nói.

Tốc độ lười biếng của anh ta không thay đổi. “Họ biết cuối cùng chúng ta cũng sẽ đến cùng họ.”

Pandora cau mày. “Quý bà Clare không biết gì về việc đi kèm sao? Bà ấy không chú ý đến chúng ta.”

“Chị ấy biết điều cuối cùng chúng ta cần là sự giám sát chặt chẽ vì chúng ta đang cố gắng làm quen với nhau.”

“Điều đó hơi lãng phí thời gian, phải không?” Pandora không thể cưỡng lại việc hỏi lại. “Theo kế hoạch của ngài.”

St. Vincent cảnh giác liếc nhìn nàng. “Kế hoạch gì?”

“Để đẩy tôi cho một người đàn ông khác,” nàng nói, “làm vậy ngài sẽ không cần phải kết hôn với tôi.”

St. Vincent dừng lại ở giữa lối đi, buộc nàng cũng phải dừng lại. “Em nghe thấy điều đó ở đâu?”

“Đó là tin đồn của đám người làm. Và nếu nó là sự thật— ”

“Không có chuyện đó.”

“— Tôi không cần ngài phải tìm kiếm một chàng rể không mong muốn từ một nơi nào đó và ép buộc anh ta kết hôn với tôi chỉ để ngài không cần phải làm vậy. Anh họ Devon nói rằng tôi sẽ không kết hôn với bất kỳ ai nếu tôi không muốn điều đó. Và tôi thì không muốn. Hơn nữa, tôi không muốn dành chuyến thăm của mình chỉ để cố gắng giành được sự chấp thuận của ngài, vì vậy tôi hy vọng — ”

Nàng dừng lại, giật mình khi St.Vincent di chuyển về phía nàng trong hai bước chân uyển chuyển. Theo bản năng, nàng lùi lại cho đến khi vai chạm vào một bên bờ của con đường mòn.

Hiện lên phía trên nàng, St.Vincent chống một tay vào một gốc cây chồi ra trên tường. “Ta không định trao em cho một người đàn ông khác,” anh ta nói đều đều, “nếu chỉ vì cuộc sống của ta, ta không thể nghĩ đến một người quen biết độc thân nào có thể bắt đầu biết cách đối xử với em.”

Đôi mắt nàng nheo lại. “Còn ngài thì có thể à?”

St.Vincent không trả lời, nhưng miệng anh nhếch lên theo một cách dường như ngụ ý rằng câu trả lời cho câu hỏi là rõ ràng. Khi anh nhìn thấy bàn tay nàng nắm chặt trong nếp gấp của áo choàng, điều gì đó trên gương mặt anh dịu lại. “Em không ở đây để giành được sự chấp thuận của ta. Ta đã mời em đến đây để tìm hiểu thêm về con người của em.”

“Chà, sẽ không lâu đâu,” Pandora lầm bầm. Đáp lại cái nhìn khó hiểu của anh, nàng nói tiếp, “Tôi chưa bao giờ đến bất cứ đâu hay làm được bất kỳ điều gì mà tôi mơ ước. Tôi vẫn chưa hoàn thành việc trở thành chính mình. Và nếu tôi kết hôn với ngài, tôi sẽ không bao giờ là gì ngoại trừ người vợ kỳ dị của Đức ngài St. Vincent, người luôn nói quá nhanh và không bao giờ biết thứ tự ưu tiên cho những vị khách ăn tối.” Ngẩng cao đầu, Pandora nuốt nước bọt trước sự co thắt mạnh của cổ họng.

Sau một hồi im lặng suy đoán, những ngón tay dài duyên dáng của anh chạm đến quai hàm nàng, nâng mặt nàng lên. “Những gì em nói là để hạ thấp sự phòng vệ của chúng ta à?” anh nhẹ nhàng hỏi. “Một giải pháp tạm thời.”

Đang lo lắng, Pandora nhìn ra chỗ khác và tình cờ nhìn thấy một cây leo gần đó mang một bông hoa màu hồng hình chiếc cốc khổng lồ với một ngôi sao màu trắng ở chính giữa. “Đó là loại hoa gì?”

“Rong biển.” Đức ngài St.Vincent hướng khuôn mặt nàng trở lại đối

mặt với anh. “Em đang cố đánh lạc hướng ta, hay câu hỏi đó chỉ nảy ra trong đầu em?”

“Cả hai?” nàng ngượng ngùng đề nghị.

Sự thích thú làm nhếch một bên khóe miệng của anh. “Điều gì có thể giữ sự chú ý của em vào ta?”

Pandora cứng người khi đầu ngón tay anh lướt qua viền quai hàm nàng, để lại một vết ấm nóng nhột nhột. Cổ họng nàng siết lại, như thể nàng vừa nuốt một thìa mật ong. “Tôi đang chú ý đến ngài.”

“Không đầy đủ.”

“Có mà, tôi đang nhìn ngài, và – “ Một hơi thở run rẩy thoát ra khỏi nàng khi nàng nhớ lại rằng ngài Chaworth đã gọi người đàn ông này là một kẻ ăn chơi khét tiếng. “Ôi không. Tôi hy vọng điều này không xảy ra — ngài sẽ không cố hôn tôi, phải không?”

Một trong những mũi tên của anh đã bắn ra. “Em có muốn ta hôn em không?”

“Không,” nàng vội vàng nói. “Không, cảm ơn, không.”

Đức ngài St.Vincent nhẹ nhàng cười. “Một lời từ chối là đủ, em yêu.” Lưng những ngón tay anh vuốt ve nhịp đập điên cuồng trong cổ họng nàng. “Thực tế là, chúng ta sẽ phải đưa ra quyết định vào cuối tuần này.”

“Tôi không cần đến một tuần. Tôi có thể nói với ngài ngay bây giờ ”.

“Không, cho đến khi em tìm hiểu thêm về những gì em có thể từ chối. Có nghĩa là chúng ta sẽ phải rút ngắn sáu tháng tán tỉnh thành sáu ngày.” Anh thở ra một hơi đầy thích thú khi đọc được biểu cảm của nàng. “Em trông giống như một bệnh nhân vừa được thông báo rằng cô ấy cần được phẫu thuật.”

“Tôi không muốn bị tán tỉnh.”

“Em có thể giúp ta hiểu tại sao không?” anh hỏi, thoải mái và kiên nhẫn.

“Tôi chỉ biết rằng nó sẽ trở nên tồi tệ, bởi vì. . . ” Pandora do dự, xem xét cách giải thích ở khía cạnh của bản thân mà nàng không bao giờ thích nhưng dường như không thể thay đổi. Cõi sự thân mật là một mối đe dọa và sợ bị kiểm soát. Bị thao túng. Bị làm cho thương tổn. “Tôi không muốn ngài tìm hiểu thêm về con người của tôi, khi có quá nhiều điều sai trái về tôi. Tôi chưa bao giờ có thể suy nghĩ hoặc hành xử như những cô gái khác. Tôi thậm chí khác với người chị song sinh của chính mình. Mọi người luôn gọi chúng tôi là những con quỷ nhỏ, nhưng sự thật là, tôi mới chính là con

quỷ nhỏ. Tôi nên bị trói lại. Chị gái tôi chỉ phạm tội thông đồng. Cassandra tội nghiệp.” Cổ họng nàng đau thắt lại vì đau khổ. “Tôi đã gây ra một vụ bê bối, và bây giờ chị ấy sẽ bị hủy hoại, và chị ấy sẽ trở thành một người phụ nữ quá lứa. Và gia đình tôi sẽ đau khổ. Tất cả là lỗi của tôi. Tôi ước gì điều này đã không xảy ra. Tôi ước – “

“Bình tĩnh nào, bé yêu. Lạy Chúa, không cần thiết phải tự làm khổ mình. Đến đây.” Trước khi Pandora biết chuyện gì đang xảy ra, nàng đã ở trong vòng tay anh, siết chặt lấy hơi thở ấm áp của anh. Khi anh đưa đầu nàng đến vai mình, mũi của nàng bị bung ra và rơi xuống đất. Ngạc nhiên và hoang mang, nàng cảm thấy hình dáng nam tính của anh đè lên người nàng, và những âm thanh báo động vang lên trong máu nàng. Anh ta đang làm gì vậy? Tại sao nàng cho phép điều đó xảy ra?

Nhưng anh đang nói với nàng, giọng anh trầm và nhẹ nhàng, và thật an ủi khiến sự căng thẳng của nàng tan biến như một tảng băng dưới ánh mặt trời. “Gia đình của em không mong manh như vậy. Trenear có nhiều khả năng nhìn thấy lợi ích của họ. Chị gái em là một cô gái hấp dẫn, có dòng máu tốt và có của hồi môn, và ngay cả trong bóng tối của vụ bê bối gia đình, cô ấy cũng sẽ không thể không lấy được chồng.” Bàn tay anh di chuyển trên lưng nàng bằng những cái vuốt ve nhẹ dàng như thổi miên cho đến khi Pandora bắt đầu cảm thấy mình giống như một con mèo có bộ lông được chải mượt đúng cách. Chạm rãi má nàng đặt lên tấm vải lạnh mịn của áo vest anh, mắt nàng nhắm hờ khi hít vào mùi xà phòng giặt, và mùi nước hoa khô giòn như nhựa trên làn da nóng bỏng của nam giới.

“Tất nhiên em không phù hợp với xã hội London,” anh nói. “Hầu hết họ không có trí tưởng tượng hay độc đáo hơn những con cừu bình thường. Về bề ngoài là tất cả những gì họ hiểu, và do đó – dù em có thấy khó chịu đến đâu – em cũng sẽ phải chú ý đến một số quy tắc và nghi thức để cho họ cảm thấy thoải mái. Thực tế không may là, điều duy nhất tồi tệ hơn là trở thành một phần của xã hội đang sống bên ngoài nó. Đó là lý do tại sao em có thể phải để ta giúp em thoát khỏi tình huống này, giống như ta đã kéo em ra khỏi chiếc trường kỷ đó.”

“Nếu nhờ ngài ‘giúp đỡ’ có nghĩa là kết hôn, thưa đức ngài,” Pandora nói, giọng nàng bị bóp nghẹt vào vai anh, “Thì tôi thà không. Tôi có những lý do mà ngài không thể biết”.

Đức ngài St.Vincent quan sát khuôn mặt bị che khuất một nửa của nàng. “Ta rất muốn nghe về chúng.” Anh nhẹ nhàng chạm vào một sợi tóc ở thái

dương nang và dùng đầu ngón tay vuốt nhẹ nó vào đúng vị trí. “Từ bây giờ hãy sử dụng tên riêng,” anh đề xuất. “Chúng ta có rất nhiều điều để nói trong một khoảng thời gian ngắn. Chúng ta càng trung thực và trực tiếp với nhau thì càng tốt. Không bí mật, không trốn tránh. Em sẽ đồng ý với điều đó chứ?”

Miễn cưỡng ngẩng đầu lên, Pandora liếc nhìn anh đầy nghi ngờ. “Tôi không muốn đây là một sự dàn xếp một chiều,” nàng nói, “trong đó tôi nói tất cả bí mật của mình trong khi ngài giữ lại bí mật của ngài.”

Một nụ cười nở trên môi anh. “Ta hứa sẽ tiết lộ đầy đủ.”

“Và mọi thứ chúng ta nói sẽ được giữ bí mật chứ?”

“Chúa ơi, ta hy vọng như vậy,” anh nói. “Những bí mật của ta còn gây sốc hơn của em ấy chứ.”

Pandora không nghi ngờ điều đó. Anh ta là một người đàn ông dày dạn, tự tin, hiểu rõ về thế giới và mọi tệ nạn của nó. Ở anh ta có một sự trưởng thành gần như phi thường, một cảm giác uy quyền không thể khác hơn so với cha và anh trai nàng, với tính khí nóng nảy của họ.

Đây là lần đầu tiên nàng thực sự có thể thư giãn sau những ngày đau khổ và tội lỗi. Anh ta to lớn và bền bỉ đến nỗi nàng cảm thấy mình giống như một sinh vật hoang dã nhỏ bé vừa tìm được nơi ẩn náu. Nàng thở phào nhẹ nhõm, một âm thanh trẻ con đáng ngạc nhiên, và anh lại bắt đầu vuốt ve nàng. “Đứa trẻ tội nghiệp,” anh thì thầm. “Em đã có một thời gian khó khăn, phải không? Hãy thư giãn. Không có gì khiến em phải lo lắng cả.”

Dĩ nhiên Pandora không tin điều đó, nhưng cảm thấy thật đáng yêu khi được đối xử như vậy, được xoa dịu và chiều chuộng đúng với giới tính. Nàng cố gắng hấp thụ từng cảm giác, từng chi tiết để sau này có thể ghi nhớ.

Làn da của anh mịn màng ở mọi nơi ngoại trừ hàm râu lún phún đã được anh cạo nhẵn. Có một cái hõm hình tam giác hấp dẫn ở cổ họng, gần xương đòn. Chiếc cổ trần của anh trông rất mạnh mẽ ngoại trừ một chỗ khuất bóng, dễ bị tổn thương trong quá trình cấu tạo nên hệ cơ và xương cứng rắn.

Một ý nghĩ ngớ ngẩn chợt đến với nàng. Hôn anh ấy ở đó sẽ như thế nào nhỉ?

Nó sẽ cảm thấy như satin trên môi của nàng. Da của anh sẽ có mùi thơm như người anh toả ra chứ.

Bên trong má nàng ẩm ướt.

Sự cám dỗ lớn dần theo từng giây trôi qua, không thể bỏ qua. Đó là cảm giác đôi khi ập đến với nàng khi một sự thôi thúc quá mạnh đến mức nàng phải tuân theo nó hoặc chết. Lỗ hổng đó có lực hấp dẫn riêng của nó. Nó đang kéo nàng lại gần. Chớp mắt, Pandora cảm thấy cơ thể mình đang nghiêng về phía trước.

Ôi không. Sự thôi thúc quá lớn để chống lại. Nàng bắt lực rướn người về phía trước và nhắm mắt lại và chỉ làm điều đó, hôn anh ngay tại đó, và điều đó thậm chí còn thỏa mãn hơn những gì nàng nghĩ, miệng nàng tìm thấy hơi ẩm dịu dàng, một nhịp đập sôi động.

Gabriel khó thở, và cơ thể anh giật bắn. Những ngón tay anh chạm vào mái tóc của nàng và anh ngả đầu nàng ra sau, đôi mắt mở to đầy băn khoăn nhìn chằm chằm vào mắt nàng. Môi anh hé mở khi anh cố gắng tìm lời.

Khuôn mặt của Pandora bỗng rât vì xấu hổ. “Tôi rất xin lỗi.”

“Không, ta . . .” Anh nghe gần như khó thở như nàng. “Ta không phiền. Ta chỉ là . . . ngạc nhiên.”

“Tôi không thể kiểm soát cơn bốc đồng của mình,” nàng nói vội vàng. “Tôi không chịu trách nhiệm về những gì vừa xảy ra. Tôi đang ở trong tình trạng căng thẳng.”

“Một tình trạng căng thẳng,” Gabriel lặp lại, hàm răng trắng của anh bắt vào môi dưới trong phần mở đầu cho một nụ cười toe toét. Trong một khoảnh khắc, anh trông thật nam tính. “Đó có phải là chẩn đoán chính thức không?”

“Không, nhưng theo một cuốn sách mà tôi từng đọc, *Hiện tượng được tạo ra bởi các bệnh của hệ thần kinh*, rất có thể tôi bị chứng hưng cảm hoặc hưng cảm định kỳ, hoặc cả hai.” Pandora cau mày dừng lại. “Tại sao ngài lại cười? Thật không hay khi cười vào căn bệnh của người khác”.

“Ta đang nhớ lại cái đêm chúng ta gặp nhau, khi em nói với ta về những tài liệu mà em đã đọc trộm.” Một lòng bàn tay của anh áp xuống cột sống của nàng. Bàn tay còn lại của anh vòng ra sau gáy nàng, dịu dàng khép lại những cơ bắp nhỏ. “Em đã bao giờ được hôn chưa, tình yêu của ta?”

Bụng của Pandora đột nhiên nhẹ bẫng, như thể nàng đang ngã. Nàng lặng lẽ ngược nhìn anh. Toàn bộ vốn từ vựng của nàng bị sụp đổ. Đầu nàng không có gì ngoài một cái hộp rỗng có thể di chuyển được.

Gabriel khẽ mỉm cười trước sự im lặng đến sững sờ của nàng. “Ta sẽ

cho rằng điều đó có nghĩa là chưa.” Hàng mi anh sụp xuống khi ánh mắt anh rơi xuống miệng nàng. “Hãy hít một hơi, nếu không em có thể ngất xỉu vì thiếu oxy và bỏ lỡ toàn bộ.”

Pandora ngoan ngoãn vâng lời.

Sự thật # 15 nàng sẽ viết trong cuốn nhật ký của mình sau này. Hôm nay tôi đã tìm ra lý do tại sao những người đi kèm được phát minh ra.

Nghe thấy tiếng thở rít đầy lo lắng của nàng, Gabriel nhẹ nhàng xoa bóp cơ cổ cho nàng. “Đừng sợ. Ta sẽ không hôn em ngay bây giờ, nếu em không muốn.”

Pandora đã tìm lại được giọng nói của mình. “Không, tôi . . . nếu điều đó sắp xảy ra, tôi thà rằng ngài tiếp tục và làm điều đó ngay bây giờ. Sau đó, chúng ta sẽ giải quyết vấn đề và tôi sẽ không sợ nó nữa.” Nhận ra điều đó nghe có vẻ như thế nào, nàng nói một cách hối lỗi, “Tôi không nên sợ nó, bởi vì tôi chắc chắn rằng nụ hôn của ngài trên mức trung bình và nhiều phụ nữ sẽ vui mừng bởi viễn cảnh của nó.”

Nàng cảm thấy một tràng cười run rẩy chạy qua anh. “Những nụ hôn của ta trên mức trung bình,” anh thừa nhận, “nhưng ta sẽ không nói là trên mức trung bình. Điều đó có thể đang phóng đại khả năng của ta và ta không muốn làm em thất vọng”.

Pandora nghi ngờ ngược nhìn anh, tự hỏi liệu anh ta có đang trêu chọc nàng lần nữa hay không. Biểu cảm của anh hoàn toàn nhạt nhẽo. “Tôi chắc chắn rằng tôi sẽ không như vậy,” nàng nói và giữ vững bản thân. “Tôi đã sẵn sàng,” nàng dừng cảm nói. “Ngài có thể làm điều đó bây giờ.”

Nghịch ngợm, Gabriel không hề có động thái hôn nàng ngay lập tức. “Theo ta nhớ, em quan tâm đến Charles Darwin. Em đã đọc cuốn sách mới nhất của ông ấy chưa?”

“Chưa.” Tại sao anh lại nói về sách? Nàng run lên vì căng thẳng, và khá bức mình vì anh lại vẽ ra toàn bộ sự việc như thế này.

“*Biểu hiện của cảm xúc ở người và động vật.*” Gabriel tiếp tục, “Darwin viết rằng phong tục hôn không thể được coi là một hành vi bẩm sinh của con người, vì nó không áp dụng cho mọi nền văn hóa. Ví dụ, người New Zealand chạm mũi thay vì hôn. Ông ấy cũng đề cập đến một câu chuyện về các xã hội bộ lạc, trong đó họ chào hỏi nhau bằng cách thổi không khí nhẹ vào mặt.” Anh vô tội liếc nhìn nàng. “Chúng ta có thể bắt đầu theo cách đó, nếu em muốn.”

Pandora không biết phải trả lời như thế nào. “Ngài đang chế giễu tôi

sao?” Nàng hỏi.

Tiếng cười nhảy múa trong mắt anh. “Pandora,” anh quở trách, “em không biết khi nào ai đó đang tán tỉnh em sao?”

“Không. Tất cả những gì tôi biết là ngài đang nhìn tôi như thể tôi đang háo hức quá mức, giống như một con khỉ được huấn luyện chơi một cái trống vậy.”

Với bàn tay vẫn đang đỡ gáy nàng, Gabriel áp môi lên trán nàng và làm phẳng nét nhúu mày của nàng. “Tán tỉnh giống như một trò chơi. Đó là một lời hứa mà em có thể giữ lời hoặc có thể không. Đó có thể là một cái nhìn khiêu khích. . . một nụ cười. . . chạm vào đầu ngón tay. . . hoặc một lời thì thầm.” Khuôn mặt anh ở ngay trên khuôn mặt nàng, gần đến mức nàng có thể nhìn thấy những chớp vàng trên hàng mi đen rậm như lông của anh. “Chúng ta có nên cọ mũi bây giờ không?” anh thì thầm.

Pandora lắc đầu. Nàng đột nhiên muốn trêu chọc anh, khiến anh mất cảnh giác. Mím môi, nàng thổi một luồng khí mát dịu vào cằm anh.

Trước sự hài lòng của nàng, Gabriel phản ứng nhanh chóng bằng một cái chớp mắt ngạc nhiên. Một màu đỏ rực khiến đôi mắt anh sáng rực lên, trông mắt lấp lánh những tia sáng thích thú thắc mắc. “Em đã thắng trong trò tán tỉnh,” anh nói với nàng, và tay anh ôm lấy quai hàm của nàng, ngón tay cái vuốt ve một vòng tròn trên má nàng.

Pandora căng thẳng khi miệng anh đến gần miệng nàng, nhẹ như một tấm lụa hay một làn gió nhẹ. Ban đầu anh gần như chỉ thăm dò, không đưa ra yêu cầu gì, chỉ cảm nhận được đường viền trên miệng của nàng bằng miệng của anh. Nhẹ nhàng, mềm mại. . . môi anh di chuyển trên môi nàng trong những cái chạm đầy gợi cảm làm yên lặng sự hỗn loạn thường ngày trong não nàng. Bị mê hoặc, nàng đáp trả với một áp lực ngập ngừng, và anh khuyến khích phản ứng của nàng, chơi với nàng, cho đến khi nàng bắt đầu tan biến trong sự trêu chọc chậm rãi không dứt. Không có sự can thiệp của suy nghĩ hay thời gian, không có quá khứ hay tương lai. Chỉ có khoảnh khắc này, hai người cùng nhau đứng trên con đường ngập tràn hoa lá và cỏ khô ngọt ngào.

Anh nhẹ nhàng bắt lấy môi dưới của nàng, rồi đến môi trên, sự nhấm nháp dịu dàng truyền những cú sốc mạnh mẽ xuống cơ thể nàng nhanh chóng. Nhấn sâu hơn, anh dụ dỗ đôi môi nàng hé mở cho đến khi một hương vị xa lạ thoảng qua các giác quan của nàng, một thứ gì đó sạch sẽ và

mềm mại đang khuấy động. Nàng cảm nhận được đầu lưỡi của anh, một luồng nhiệt thuần khiết xâm nhập vào vùng kín vốn luôn chỉ thuộc về nàng. Hoang mang, run rẩy vì ngạc nhiên, nàng mở ra với anh.

Những ngón tay của anh lan ra phía sau đầu nàng, ôm lấy đường cong của hộp sọ nàng, và anh nụ hôn dọc theo cổ họng nàng. Nàng bắt đầu thở hổn hển khi cảm nhận được môi anh đang di chuyển chậm chậm trên những nơi mẫn cảm nhất, làn da mỏng manh nhất. Sự ma sát ướt đẫm nhưng lụa khiến khắp người nàng nổi hết da gà. Nàng mất đi cảm giác của xương cốt, chìm vào trong anh trong khi khoái cảm tích tụ ở đáy dạ dày như mặt trời tan chảy.

Đưa tay chạm tới phần cổ nối với vai nàng, Gabriel nán lại ở đó, dùng lưỡi chạm vào nó. Hai mép răng anh cắn chặt lại thành một vết cắn nhẹ, và cơn rung mình bất lực bao trùm lấy nàng. Anh làm theo cách của mình trở lại với những nụ hôn mềm mại và tìm kiếm. Khi anh chạm đến miệng nàng một lần nữa, nàng không thể kìm được tiếng rên rỉ đầy háo hức. Môi nàng dường như sưng tấy, và áp lực săn chắc, tận hưởng là một sự giải tỏa tinh tế. Vòng tay qua cổ anh, nàng kéo đầu anh xuống, thúc giục anh hôn nàng mạnh hơn, lâu hơn. Nàng dám khám phá miệng anh theo cách anh khám phá miệng nàng, và điều đó tạo ra một âm thanh vui tai trầm thấp từ cổ họng anh. Anh ngon lành và mềm mại đến nỗi nàng không thể ngăn mình đặt tay lên mặt anh và hùng hăng đòi hỏi anh. Nàng hôn anh mạnh hơn, sâu hơn, ăn tươi nuốt sống bên trong khoang miệng anh với sự tham lam không thể kiểm soát.

Với một nụ cười ám muội, Gabriel rút đầu lại và nắm chặt một bàn tay trên tóc nàng. Giống như nàng, anh đang thở hổn hển. “Pandora, tình yêu của anh,” anh nói, đôi mắt rực rỡ bởi sự nóng bỏng và thích thú hòa quyện, “em hôn như một tên cướp biển.”

Nàng không quan tâm. Nàng cần anh nhiều hơn. Nàng đau nhói ở từng chi, cảm thấy quá nhiều cùng một lúc, run lên vì một cơn đói mà nàng không biết làm thế nào để thỏa mãn. Bấu chặt lấy vai anh, nàng tìm kiếm miệng anh lần nữa và cong người lên những đường nét nam tính cứng rắn trên cơ thể anh. Không đủ . . . nàng muốn anh đè bẹp nàng, đẩy nàng xuống đất, và giữ nàng ở đó bằng toàn bộ sức nặng của anh.

Gabriel giữ nụ hôn nhẹ nhàng, cố gắng dịu dàng với nàng. “Bình tĩnh, cô gái hoang dã của ta,” anh thì thầm. Khi nàng từ chối bình tĩnh, vẫn còn

run rẩy, anh cúi lòng và đưa cho nàng những gì nàng muốn, ngậm chặt miệng anh trên miệng nàng, hút lấy khoái cảm từ nàng bằng những cú kéo ngọt ngào gợi tình.

“Ôi, vì Chúa.” Giọng nói bức tức của một người phụ nữ phát ra từ cách đó vài thước, khiến Pandora giật mình như thể ai đó vừa tạt một xô nước lạnh vào họ.

Đó là Phoebe, người đã trở lại dọc theo đường mòn để tìm họ. Cô đã vút bỏ áo choàng của mình và đứng đó trong trang phục tắm của mình, hai tay chống lên đôi hông mảnh mai. “Em có định ra bãi biển,” cô hỏi em trai mình một cách câu kinh, “hay em định quyến rũ cô gái tội nghiệp ở giữa đường mòn đây?”

Mất phương hướng, Pandora nhận ra một loạt chuyển động tung bùng gần chân nàng. Ajax đã chạy lại dọc theo khe núi để tung tăng và đi lại xung quanh họ, và vô vào gấu áo choàng của nàng.

Cảm nhận được nàng đang run rẩy, Gabriel tiếp tục ôm nàng, lòng bàn tay anh đặt trên lưng nàng giữa hai bả vai. Ngực anh chuyển động theo nhịp thở gấp gáp, nhưng anh có vẻ bình tĩnh và thu lại khi đáp trả. “Phoebe, việc em đề nghị chị làm người đi kèm nên rõ ràng là em không hề muốn có người đi kèm.”

“Chị cũng không muốn điều đó,” Phoebe vặn lại. “Nhưng bọn trẻ đang hỏi tại sao em lại mất nhiều thời gian như vậy và chị không thể giải thích rõ ràng với chúng rằng em là một con dê bị bệnh.”

“Không,” Gabriel trả lời, “bởi vì khi đó chị sẽ nghe giống như một kẻ bủn xỉn tự phụ.”

Pandora bối rối trước những nụ cười toe toét nhanh chóng mà hai chị em họ trao đổi sau những lời lẽ sắc bén.

Đảo mắt, Phoebe quay lưng bước đi. Ajax đuổi theo cô — với chiếc mũ của Pandora được ngậm trong miệng.

“Con chó đó sẽ khiến anh phải trả cả một gia tài cho những chiếc mũ,” Gabriel nói một cách khô khan. Tay anh vuốt ve lưng và cổ nàng, trong khi nhịp đập thô bạo của trái tim nàng từ từ dịu lại.

Phải mất ít nhất nửa phút Pandora mới có thể nói được. “Chị gái của anh — chị ấy đã nhìn thấy chúng ta —”

“Đừng lo lắng, chị ấy sẽ không nói một lời nào với bất kỳ ai. Chị ấy và anh thích trêu chọc nhau, thế thôi. Đi nào.” Nâng cằm nàng lên, anh hôn trộm một nụ hôn nhanh cuối cùng và kéo nàng đi trên con đường cùng anh.

CHƯƠNG 8

Họ ra khỏi con đường mòn tiến vào một cảnh quan không giống như bất cứ nơi nào Pandora đã thấy ngoại trừ trong các bức ảnh hoặc bản khắc. . . một vành đai rộng của bãi cát nhạt màu kéo dài về phía đại dương bọt sóng trắng xoá và bầu trời xanh hơn những gì nàng từng thấy. Bờ biển dựa lưng vào những đụn cát với những bụi cỏ rậm rạp và những loài thực vật có hoa. Về phía tây, cát được phân cấp thành đá cuội và đá vôi trước khi mặt đất dốc lên những vách đá vôi giáp với mỏm đất. Không khí tràn ngập sự đồ ập nhịp nhàng của những con sóng và những dòng nước chảy xiết nhẹ trên bãi cát. Ba con mòng biển cá trích đang cắn xé thức ăn, tranh giành nhau kêu thảm thiết.

Không giống như ở Hampshire hay London. Dường như cũng không giống nước Anh chút nào.

Phoebe và hai cậu bé đứng xa hơn dọc theo bờ biển, tham gia vào việc tháo dây điều. Seraphina, người đang lội trong làn nước sâu đến mắt cá chân, nhận ra Pandora và Gabriel, và chạy về phía họ. Cô đã tháo giày và tất chân ra, và chiếc quần dài trong trang phục tắm của cô đã ướt đầm từ đầu gối trở xuống. Mái tóc màu vàng dâu tây của cô được tết lỏng qua một bên vai.

“Chị có thích vịnh của chúng em không?” Seraphina hỏi, với một cái khoát tay bao quát phong cảnh xung quanh họ.

Pandora gật đầu, ánh mắt sợ hãi lướt qua toàn bộ khung cảnh.

“Em sẽ chỉ cho chị nơi để áo choàng.” Seraphina dẫn nàng đến một cái nhà tắm lưu động được đặt gần một cồn cát. Đó là một căn phòng nhỏ khép kín được đặt trên các bánh xe cao, với một loạt các bậc dẫn đến cánh cửa. Một chiếc thang có móc rời đã được dán vào một trong những bức vách bên ngoài.

“Chị đã nhìn thấy một trong số những thứ này trong ảnh,” Pandora nói trong trạng thái lơ mơ, “nhưng chị chưa bao giờ vào trong đó.”

“Chúng em không bao giờ sử dụng nó, trừ khi có một người khách nài nỉ. Sau đó chúng em phải cột nó vào một con ngựa để kéo nó ra vùng nước sâu đến thắt lưng, và người phụ nữ bước xuống biển ở phía bên kia, vì vậy không ai có thể nhìn thấy. Thật là phiền hà, và khá ngớ ngẩn, vì trang phục

tắm cũng giống như một chiếc váy bình thường”. Seraphina mở cửa nhà tắm. "Chị có thể để đồ đạc của chị trong đó."

Pandora đi vào nhà tắm, nơi đã được trang bị các giá đỡ và một hàng móc, nàng cởi bỏ áo choàng, tắt chân và đôi dép vải. Khi nàng lộ ra dưới ánh nắng mặt trời, mặc bộ đồ tắm với váy ngắn và quần, bàn chân và mắt cá chân để trần, nàng thấy đỏ bừng như thể nàng đang khỏa thân. Trước sự nhẹ nhõm của nàng, Gabriel đã đến giúp đỡ con điều, và đang đứng xa xa với hai cậu bé.

Seraphina mỉm cười, khua một cái thùng thiếc nhỏ. "Hãy đi tìm vỏ sò nào."

Khi họ tiến về phía đại dương, Pandora vô cùng ngạc nhiên trước cảm giác cát được sưởi nắng ấm áp vào lòng bàn chân và trượt lên giữa các ngón chân. Càng gần mặt nước, cát càng trở nên cứng và ẩm. Nàng dừng lại để nhìn lại vết dấu chân sau lưng. Theo kinh nghiệm, nàng nhảy về phía trước bằng một chân trong vài thước, và quay lại để xem đường đi của mình.

Ngay sau đó, Justin chạy đến chỗ họ với một thứ gì đó được siết chặt trong đôi tay khum khum của cậu, trong khi Ajax chạy lon ton theo gót cậu bé. "Pandora, đưa tay ra đi!"

"Nó là gì vậy?"

"Một con cua ẩn cư."

Nàng thận trọng đưa tay ra, và cậu bé đặt một vật tròn tròn vào lòng bàn tay nàng, một cái vỏ không lớn hơn đầu ngón tay cái. Từ từ, một bộ móng vuốt nhỏ xuất hiện, tiếp theo là những chiếc râu như sợi chỉ và đôi mắt đen như kim châm.

Pandora xem xét sinh vật nhỏ bé một cách thận trọng trước khi trao nó lại cho Justin. "Có nhiều con vật này trong nước không?" nàng hỏi. Mặc dù bản thân một con cua ẩn cư cũng khá đáng yêu, nhưng nàng sẽ không muốn lội xuống nước với một đám bọn chúng.

Một bóng đen lướt qua nàng, và một đôi chân trần nam tính lọt vào tầm nhìn của nàng. "Không," Gabriel trả lời trấn an, "chúng sống dưới những tảng đá và ván lợp ở phía xa của vịnh."

"Mẹ nói rằng cháu phải đưa nó trở lại sau đó," Justin nói. "Nhưng trước tiên cháu sẽ xây một lâu đài cát cho nó."

"Dì sẽ giúp cháu," Seraphina kêu lên, quỳ xuống để đổ đầy cát ướt vào thùng thiếc. "Hãy đi lấy những thùng khác để ở nhà tắm lưu động. Pandora, chị sẽ tham gia cùng chúng em chứ?"

“Được, nhưng . . .” Pandora liếc nhìn những con sóng đang dâng trào và đập vào bờ trong những đám bọt trắng. “Đầu tiên, chị muốn khám phá một chút, nếu có thể.”

“Tất nhiên rồi.” Seraphina đang dùng cả hai tay để bốc cát vào thùng. “Chị chắc chắn không cần phải xin phép sự đồng ý của em.”

Pandora vừa thích thú vừa kinh hãi. “Sau một năm được Quý bà Berwick dạy dỗ, chị cảm thấy như thể mình nên được ai đó cho phép”. Nàng liếc nhìn Phoebe, người đang ở cách đó ít nhất chục thước, đang nhìn ra biển. Rõ ràng là người phụ nữ không để tâm đến những gì Pandora đang làm.

Gabriel nhìn theo ánh mắt của nàng. “Em được sự cho phép của Phoebe,” anh nói một cách khô khan. “Hãy để anh đi dạo với em.”

Vẫn còn cảm thấy ngại ngùng vì chuyện trước đó, Pandora đi cùng anh băng qua bãi cát mịn được đầm chặt. Các giác quan của nàng bị choáng ngợp bởi vô số thị giác, âm thanh và cảm giác. Mỗi hơi thở đều tràn vào phổi nàng không khí sôi động, tràn đầy sức sống và để lại hương vị của muối trên môi. Xa hơn, đại dương cuộn trong những cuộn sóng đầy gió, được trang trí bằng những lớp bọt trắng xóa. Dừng lại để nhìn chằm chằm vào đại dương vô tận màu xanh lam bao la, nàng cố gắng tưởng tượng những gì có thể được che giấu trong độ sâu bí ẩn của nó, xác tàu đắm và cá voi và những sinh vật kỳ lạ, và một cơn rừng mình dễ chịu lướt qua nàng. Nàng cúi xuống nhặt một chiếc vỏ hình chiếc cốc nhỏ xíu đã bị lấp một phần vào cát, và xoa ngón tay cái lên bề mặt sọc xám nhám của nó. “Cái này là cái gì?” nàng hỏi, đưa nó cho Gabriel.

“Một loài ốc đá.”

Nàng tìm thấy một chiếc vỏ khác, tròn và có vân. “Và cái này? Nó có phải là một con sò không?”

“Một con sò. Em có thể nhận ra sự khác biệt bằng cách nhìn vào đường viền của nó. Một con sò có một hình tam giác ở mỗi cạnh”.

Khi Pandora thu thập thêm nhiều vỏ hơn — vỏ những con ốc biển lớn, một con vật có vỏ xoắn ốc, những con trai — nàng đưa chúng cho Gabriel, người đã mang chúng cho nàng trong một trong các túi quần của anh. Nàng nhận thấy anh đã cuộn gấu quần đến giữa bắp chân, nơi được phủ một lớp lông xoắn màu vàng nhạt lấp lánh.

“Anh có đồ tắm không?” nàng ngại ngùng hỏi.

“Có, nhưng nó không dành cho một cuộc tụ họp hỗn hợp.” Trước cái

nhìn thắc mắc của nàng, Gabriel giải thích, “Đồ tắm của một người đàn ông không giống bộ đồ mà Ivo và Justin đang mặc. Nó chỉ bao gồm một chiếc quần bằng vải ni buộc ở eo bằng một sợi dây. Một khi chúng bị ướt, chúng để lại rất ít cho trí tưởng tượng về một người đàn ông không mặc gì. Hầu như, ở điền trang bọn anh không bận tâm đến nó khi đi bơi.”

“Anh bơi khỏa thân à?” Pandora hỏi, bối rối đến nỗi một chiếc vỏ rơi khỏi những ngón tay lỏng lẻo của nàng.

Gabriel cúi xuống để nhặt nó. “Tất nhiên không phải khi có mặt phụ nữ.” Anh mỉm cười với khuôn mặt ửng hồng của nàng. “Anh thường đi bơi vào buổi sáng sớm.”

“Nước chắc phải lạnh như nước đá.”

“Đúng vậy. Nhưng có những lợi ích khi bơi trong đại dương lạnh giá. Nó kích thích sự lưu thông máu.”

Tưởng tượng về việc anh bơi mà không có quần áo chắc chắn đã ảnh hưởng đến hệ tuần hoàn của nàng. Nàng lang thang đến mép nước, nơi cát được chiếu sáng lấp lánh. Ướt đến nỗi không để lại dấu chân: Khi nàng vừa bước thêm bước nữa, cát đã chảy vào lấp đầy chỗ trống. Một làn sóng cuộn vào và mỏng dần cho đến khi nó chạm đến ngón chân nàng. Nàng bắt đầu cảm thấy buốt giá nhưng vẫn tiến lên vài bước. Làn sóng tiếp theo tràn qua mắt cá chân và gần như lên đến đầu gối của nàng trong một cơn ớn lạnh, sủi bọt nhẹ. Nàng hét lên một chút và cười ngạc nhiên khi cảm thấy nó. Sóng chùng lại, động lượng phía trước của nó dừng lại.

Khi nước rút đi trong một thời gian dài, kéo theo cát trở lại với nó, Pandora có cảm giác trượt lùi về phía sau mặc dù nàng vẫn đang đứng yên. Đồng thời, cát xói mòn dưới chân nàng, như thể ai đó đang giật tung tấm thảm mà nàng đang đứng.

Mặt đất nghiêng hẳn và nàng loạng choạng, mất thăng bằng.

Một đôi tay mạnh mẽ bắt lấy nàng từ phía sau. Chớp mắt, Pandora thấy lưng mình đang áp vào lồng ngực cứng rắn và ấm áp của Gabriel, với hai đùi anh đan vào hai bên đùi nàng. Nàng nghe thấy giọng nam trung của anh đang nói rất gần tai nàng, và tiếng sóng biển bóp nghẹt lời anh.

“C-cái gì?” nàng hỏi, quay đầu sang một bên.

“Anh nói là anh đã có em,” Gabriel thì thầm vào tai bên kia của nàng. Nét vẽ trên môi anh chạm vào vành tai ngoài mỏng manh truyền cảm giác như dòng điện xuyên qua nàng. “Anh nên cảnh báo với em. Khi sóng hạ

xuống, nó có thể khiến em cảm thấy như thể em đang di chuyển ngay cả khi em đang đứng yên.”

Một làn sóng khác đến gần. Pandora căng thẳng và lùi về phía anh chặt chẽ hơn, và nàng mơ hồ khó chịu khi cảm thấy anh cười khúc khích.

“Anh sẽ không để em ngã.” Cánh tay anh an toàn trượt quanh phía trước nàng. “Thư giãn đi.”

Anh giữ vững nàng khi làn sóng vỡ ra và dâng trào quanh chân nàng, những dòng xoáy của nó cuốn theo cát và vỏ sò. Khi nước rút đi, Pandora tính đến chuyện chạy trốn lên vùng đất cao hơn. Nhưng cảm giác thật dễ chịu khi tựa lưng vào chiều dài cứng cáp của Gabriel khiến nàng do dự, và rồi một đợt sóng khác lại ập đến. Nàng nắm chặt cánh tay anh, và nó siết chặt quanh nàng một cách vững vàng. Nước bắn lên và vỡ ra cùng với những âm thanh của những viên pha lê vỡ vụn, tiếp theo là những xung động lắc lư như thể có thứ gì đó đang được vuốt ve. Lặp đi lặp lại, theo nhịp điệu thôi miên. Dần dần hơi thở của nàng trở nên sâu và đều đặn.

Trải nghiệm bắt đầu giống như một giấc mơ. Thế giới không còn gì khác ngoài cái lạnh, cái nóng, mặt trời, cát, mùi nước muối và khoáng chất. Cơ thể của Gabriel như một bức tường cơ bắp chống đỡ lưng nàng, linh hoạt một cách tinh tế khi anh điều chỉnh để giữ thăng bằng, giữ cho nàng được vững trãi, được nâng đỡ và an toàn. Những suy nghĩ bất chợt lướt qua tâm trí nàng, giống như cách người ta cảm thấy vào sáng sớm, trong ranh giới giữa giấc ngủ và thức dậy. Một làn gió nhẹ mang theo âm thanh tiếng cười của lũ trẻ, tiếng chó sủa, giọng nói của Phoebe và Seraphina, nhưng tất cả chúng dường như bị loại bỏ khỏi những gì đang xảy ra với nàng.

Hoàn toàn quên đi bản thân, Pandora để đầu mình tựa vào vai Gabriel. “Ivo sử dụng loại keo dán nào?” nàng hỏi một cách uể oải.

“Keo dán gì cơ?” tiếng anh vang lên phía sau nàng, miệng kề sát thái dương của nàng nhẹ nhàng lướt qua.

“Cho những cánh điều của cậu ấy.”

“Ah.” Anh dừng lại trong khi một làn sóng rút lui. “Anh tin là keo của Joiner.”

“Cái đó không đủ mạnh,” Pandora nói, thoải mái và trầm ngâm. “Cậu ấy nên sử dụng keo crom.”

“Nó sẽ phải tìm thấy thứ đó ở đâu?” Một tay anh nhẹ nhàng vuốt ve bên hông nàng.

“Một người bào chế thuốc có thể làm được. Một phần axit crom của

chanh với năm phần gelatin.”

Sự thích thú được truyền qua giọng nói của anh. “Tâm trí của em có bao giờ chậm lại không, em yêu?”

“Không, thậm chí cả lúc ngủ,” nàng nói.

Gabriel vững vàng chống lại một làn sóng khác. “Làm thế nào em lại biết nhiều về keo dán vậy?”

Sự xuất thần dễ chịu bắt đầu phai nhạt khi Pandora cân nhắc cách trả lời anh.

Sau một hồi lâu do dự của nàng, Gabriel nghiêng đầu và liếc nhìn sang một bên đầy thắc mắc. “Anh cho rằng chủ đề về keo dán lại có gì phức tạp.”

Mình sẽ phải nói với anh ấy vào một lúc nào đó, Pandora nghĩ. Nó cũng có thể là bây giờ.

Sau khi hít một hơi thở sâu, nàng thốt lên: “Tôi thiết kế và lắp ráp các trò chơi trên bàn cờ. Tôi đã nghiên cứu mọi loại keo có thể cần để sản xuất chúng. Không chỉ để lắp ráp các hộp, mà còn là loại tốt nhất để dán thạch bản vào bảng và nắp hộp. Tôi đã đăng ký một bằng sáng chế cho trò chơi đầu tiên và sắp tới tôi có ý định đăng ký thêm hai trò chơi nữa.”

Gabriel hấp thụ thông tin khá nhanh. “Em đã cân nhắc việc bán bằng sáng chế cho một nhà xuất bản chưa?”

“Không, tôi muốn sản xuất trò chơi tại nhà máy của riêng mình. Tôi có một lộ trình sản xuất. Sản phẩm đầu tiên sẽ ra mắt vào Giáng sinh. Anh rể tôi, Winterborne, đã giúp tôi viết một kế hoạch kinh doanh. Thị trường trò chơi trên bàn cờ còn khá mới, và anh ấy nghĩ rằng công ty của tôi sẽ thành công”.

“Anh chắc chắn sẽ như vậy. Nhưng một phụ nữ trẻ ở địa vị của em không cần kiếm kế sinh nhai.”

“Tôi làm vì tôi muốn tự nuôi sống mình.”

“Chắc chắn là sự an toàn của hôn nhân tốt hơn là gánh nặng của việc trở thành chủ doanh nghiệp.”

Pandora quay lại đối mặt với anh. “Không, nếu ‘an toàn’ có nghĩa là bị sở hữu. Khi mọi thứ diễn ra như bây giờ, tôi có quyền tự do làm việc và giữ thu nhập của mình. Nhưng nếu ngài cưới tôi, mọi thứ tôi có, bao gồm cả công ty, sẽ ngay lập tức trở thành của ngài. Ngài sẽ có toàn quyền đối với tôi. Mỗi shilling tôi kiếm được sẽ trực tiếp đến tay ngài — nó thậm chí sẽ không qua cả tay tôi. Tôi sẽ không bao giờ có thể tự ký hợp đồng, thuê nhân

viên hoặc mua tài sản. Dưới con mắt của pháp luật, vợ và chồng là một người, và người đó là chồng. Tôi không thể chịu nổi khi nghĩ về điều đó. Đó là lý do tại sao tôi không bao giờ muốn kết hôn.”

Bài phát biểu nhỏ đã gây nên sự kinh ngạc. Đó là cuộc nói chuyện báng bổ nhất mà Gabriel từng được nghe từ một người phụ nữ. Theo một cách nào đó, điều đó gây sốc hơn bất kỳ lời nói hay hành động dâm dăng nhất của các tình nhân của anh.

Gia đình của Pandora nhân danh Đức Chúa Trời không biết đang nghĩ gì mà lại khuyến khích những tham vọng như vậy? Đành rằng, đối với việc một người góa phụ trung lưu điều hành công việc kinh doanh được thừa kế từ người chồng quá cố, hoặc với một người thợ làm mũ hoặc thợ may có cửa hàng nhỏ của riêng mình cũng là điều chấp nhận được. Nhưng thật không thể tưởng tượng được đối với một người con gái quý phái.

Một con sóng cao lao vào Pandora từ phía sau, đẩy nàng xô vào anh. Gabriel giữ vững nàng lại, tay anh kẹp chặt eo nàng. Khi nước rút đi, anh đặt một bàn tay vào eo lưng bé nhỏ của nàng và hướng nàng quay trở lại bờ biển, nơi chị em anh đang ngồi.

“Một người vợ đánh đổi sự độc lập của mình để lấy sự bảo vệ và bảo trợ của người chồng,” anh nói, đầu óc anh quay cuồng với những câu hỏi và tranh luận. “Đó là món hời trong hôn nhân.”

“Tôi nghĩ điều đó thật là khờ dại – không, thật ngu ngốc – đối với tôi đó là chấp nhận một cuộc thương thuyết mà trong đó tôi sẽ thiệt thòi hơn sau khi đồng ý với nó.”

“Làm sao mà em có thể thiệt thòi hơn được chứ? Có chút tự do quý giá với thời gian dài làm việc và không ngừng lo lắng về lợi nhuận và chi phí. Là vợ anh, em sẽ sống trong sự an toàn và thoải mái. Anh sẽ chu cấp cho em một tài sản, để chi tiêu theo bất kỳ cách nào em muốn. Em sẽ có xe ngựa và người đánh xe riêng, và một ngôi nhà đầy người hầu để thực hiện tất cả các mệnh lệnh của em. Em sẽ có một vị trí trong xã hội mà bất kỳ phụ nữ nào cũng phải ghen tị. Đừng đánh mất tất cả những điều đó bằng cách tập trung vào các ngành kỹ nghệ.”

“Nếu đó là quyền hợp pháp của ngài bị đe dọa,” Pandora nói, “ngài sẽ không loại bỏ chúng như là những ngành kỹ nghệ.”

“Nhưng em là một phụ nữ.”

“Và vì thế nên tôi kém cỏi hơn chăng?”

“Không,” Gabriel nói nhanh. Anh được nuôi dạy để tôn trọng trí thông minh của phụ nữ, trong một gia đình mà quyền lực của mẹ anh được tôn trọng không kém gì cha anh. “Bất kỳ người đàn ông nào tin rằng trí óc của phụ nữ là thấp kém đều đang đánh giá thấp họ trước nguy hiểm của chính mình. Tuy nhiên, thiên nhiên áp đặt những vai trò nội trợ nhất định khi khiến người vợ phải gánh vác những đứa con. Nói như vậy, không một người đàn ông nào có quyền điều hành cuộc hôn nhân của mình như một chế độ độc tài”.

“Nhưng anh ta sẽ làm thế. Theo luật, người chồng có thể hành xử theo bất kỳ cách nào mà anh ta thích”.

“Bất kỳ người đàn ông tử tế nào cũng coi vợ mình như một người bạn đời, như trường hợp của chính cha mẹ anh”.

“Tôi không nghi ngờ điều đó,” Pandora nói. “Nhưng đó là tinh thần của cuộc hôn nhân của họ, không phải là thực tế pháp lý. Nếu cha ngài quyết định đối xử bất công với mẹ ngài thì không ai có thể ngăn cản được”.

Anh cảm thấy một cơ nhỏ ở hàm co giật một cách khó chịu. “Anh sẽ ngăn ông ấy lại, chết tiệt.”

“Nhưng tại sao phúc lợi của bà ấy lại phải được giao cho lòng thương xót của ông ấy hoặc của ngài? Tại sao bà ấy không thể có quyền quyết định mình sẽ được đối xử như thế nào?”

Gabriel muốn tranh luận với quan điểm của Pandora và chỉ ra tính cứng nhắc và không thực tế trong lập luận của nàng. Một câu hỏi đã ở trên đầu lưỡi anh là tại sao hàng triệu phụ nữ khác lại sẵn sàng đồng ý kết hôn mà nàng lại thấy điều đó là phản cảm.

Nhưng anh không thể. Anh ghét phải thừa nhận . . . logic của nàng là đúng đắn.

“Em . . . không hoàn toàn sai,” anh buộc mình phải nói, gần như nghẹn lời. “Tuy nhiên, bất kể luật nào, tất cả đều phụ thuộc vào lòng tin.”

“Nhưng ngài đang nói rằng tôi nên tin tưởng một người đàn ông có quyền lực để suốt đời đưa ra mọi quyết định của tôi theo cách tôi muốn chúng được thực hiện, khi tôi muốn tự mình đưa ra quyết định đó.” Với một chút hoang mang trung thực, Pandora hỏi, “Tại sao tôi lại phải làm như vậy?”

“Bởi vì hôn nhân không chỉ là một sự sắp đặt của pháp luật. Đó còn là

tình bạn, sự an toàn, sự khao khát và tình yêu. Không có thứ nào trong số đó quan trọng đối với em à?”

“Đúng vậy,” Pandora nói, ánh mắt nàng rơi xuống mặt đất trước mặt họ. “Đó là lý do tại sao tôi không bao giờ có thể cảm nhận được chúng đối với một người đàn ông nếu tôi là tài sản của anh ta.”

Chà, chết tiệt.

Sự phản đối của nàng đối với cuộc hôn nhân sâu sắc hơn Gabriel có thể tưởng tượng. Anh đã cho rằng nàng là một người không phù hợp. Nàng là một người theo chủ nghĩa nổi dậy chết tiệt.

Họ gần như đã đến chỗ các chị em gái của anh, những người đang ngồi cùng nhau trong khi Ivo và Justin đã đổ đầy cát ướt vào thùng của chúng.

“Hai người đang nói về chuyện gì vậy?” Seraphina hỏi Gabriel.

“Vài câu chuyện riêng tư,” anh nói cộc lốc.

Phoebe nghiêng người về phía Seraphina và nói khẽ, “Chị nghĩ chàng trai của chúng ta có thể vừa có một khoảnh khắc được khai sáng.”

“Anh ấy sao?” Seraphina nhìn Gabriel như thể anh là một dạng động vật hoang dã đặc biệt kỳ lạ đang cố gắng phá thùng để chui ra khỏi vỏ của nó.

Gabriel liếc nhìn cả hai một cái nhìn mỉa mai trước khi quay lại chăm chú vào khuôn mặt nổi loạn của Pandora. Anh chạm nhẹ vào khuỷu tay nàng và kéo nàng sang một bên nói lời cuối cùng. “Anh sẽ tìm hiểu các điều khoản pháp lý,” anh lầm bầm. “Có thể có lỗ hổng nào đó cho phép một người phụ nữ đã kết hôn sở hữu một doanh nghiệp mà không cần dựa vào sự uỷ thác hay kiểm soát của người chồng.”

Trước sự khó chịu của anh, Pandora không có vẻ gì là bị ấn tượng, và dường như nàng cũng không nhận ra tính lớn lao của sự nhượng bộ.

“Không có đâu,” nàng nói thẳng thừng. “Nhưng ngay cả khi có, tôi vẫn thấy tệ hơn là nếu tôi chưa bao giờ kết hôn.”

Trong giờ tiếp theo, chủ đề kinh doanh trò chơi trên bàn cờ của Pandora đã không được nhắc đến khi cả nhóm cùng xây lâu đài cát. Họ dừng lại đôi lúc để uống cạn bình nước chanh mát lạnh được gửi từ nhà xuống. Pandora đã lao vào trò chơi với sự nhiệt tình, tham khảo ý kiến của Justin, người đã quyết định lâu đài phải có hào, các tháp ở góc vuông, cổng trước với cầu kéo, và các bức tường chiến đấu mà từ đó những người sống trong đó có thể

đổ nước hoặc nhựa đường nóng chảy lên kẻ thù tấn công.

Gabriel được giao nhiệm vụ đào hào, thường xuyên liếc trộm Pandora, người có đủ năng lượng cho mười người. Khuôn mặt nàng rạng rỡ bên dưới chiếc mũ rách bươm mà nàng đã cố gắng cạy ra khỏi mũm Ajax. Nàng ướt đầm mồ hôi và phủ đầy cát, một vài lọn tóc tuột ra sau lưng và cổ. Nàng đã chơi với sự thoải mái vô thức của một đứa trẻ, người phụ nữ có suy nghĩ và tham vọng cấp tiến này. Nàng thật đẹp. Phức tạp. Phản kháng. Anh chưa bao giờ gặp một người phụ nữ nào độc lập và kiên quyết như vậy.

Anh sẽ phải làm gì với nàng đây?

“Tôi muốn trang trí lâu đài bằng vỏ sò và rong biển,” Seraphina nói.

“Dì sẽ làm cho nó trông giống như lâu đài của con gái,” Justin phản đối.

“Con của ả cư của cháu có thể là một con cái,” Seraphina chỉ ra.

Justin rõ ràng kinh hoàng trước gợi ý này. “Không phải! Nó không phải là một con cái!”

Nhìn thấy cháu trai nhỏ của mình đang phẫn nộ, Ivo đã nhanh chóng can thiệp. “Con của đó chắc chắn là con đực.”

“Làm sao em biết?” Seraphina hỏi.

“Bởi vì . . . Ồ, nó . . .” Ivo dừng lại, loay hoay tìm lời giải thích.

“Bởi vì,” Pandora can thiệp, hạ giọng kín đáo, “khi chúng ta đang lên kế hoạch xây dựng lâu đài, con của ả cư đã kín đáo hỏi chị liệu chúng ta có định bố trí phòng hút thuốc không. Chị đã hơi sốc, vì chị nghĩ nó còn khá trẻ đối với một tật xấu như vậy, nhưng chắc chắn điều đó không còn nghi ngờ gì nữa về sự nam tính của nó.”

Justin say sưa nhìn nàng. “Nó còn nói gì nữa?” cậu bé gặng hỏi. “Tên của nó là gì? Nó có thích lâu đài của mình không? Còn con hào thì sao?”

Pandora kể lại chi tiết cuộc trò chuyện của nàng với con của ả cư, báo cáo rằng tên nó là Shelley, theo tên một nhà thơ, người có những tác phẩm mà nó ngưỡng mộ. Nó là một loài giáp xác hay đi du lịch, đã bay đến những vùng đất xa xôi trong khi bám vào cái chân màu hồng của một con mòng biển cá trích không thích động vật có vỏ, thích hạt phỉ và vụn bánh mì. Một ngày nọ, con mòng biển mang trong mình linh hồn bị biến đổi của một diễn viên sân khấu thời Elizabeth, đã đưa Shelley đến xem vở Hamlet tại nhà hát Drury Lane. Trong suốt màn biểu diễn, chúng đã ngắm cảnh và đóng vai một người lính gác lâu đài cho toàn bộ màn thứ hai. Shelley rất thích trải nghiệm nhưng không muốn theo đuổi sự nghiệp sân khấu, vì ánh đèn sân

khẩu nóng bỏng đã gần như cản trở nó.

Gabriel ngừng đào bới và lắng nghe, câu chuyện được truyền tải bởi sự kỳ diệu và bất ngờ trong trí tưởng tượng của Pandora. Trong bầu không khí thoáng đặng, nàng đã tạo ra một thế giới tưởng tượng, trong đó động vật có thể nói chuyện và bất cứ điều gì cũng có thể xảy ra. Anh bị quyến rũ bởi mọi lý do khi anh nhìn nàng, nàng tiên cá đang kể chuyện dính đầy cát, tóc rối bù, người dường như đã thuộc về anh nhưng lại không muốn liên quan gì đến anh. Trái tim anh vận động theo những nhịp điệu kỳ lạ, như thể nó đang phải vật lộn để điều chỉnh với một chiếc máy đếm nhịp mới tinh.

Điều gì đã xảy ra với anh vậy?

Các quy tắc logic luôn có trong cuộc sống của anh bằng cách nào đó đã bị lật đổ để việc kết hôn với Quý cô Pandora Ravenel giờ đây là kết quả duy nhất có thể chấp nhận được. Anh không hề chuẩn bị cho cô gái này, cảm xúc này, sự không chắc chắn đến khó chịu rằng cuối cùng anh có thể sẽ không thể ở bên một người mà anh nhất định phải có được.

Nhưng làm thế quái nào để anh có thể tạo ra một viễn cảnh hôn nhân được nàng chấp nhận? Anh không muốn bắt nạt nàng, và anh nghi ngờ điều đó có thể xảy ra. Anh cũng không muốn tước đi sự lựa chọn của nàng. Anh muốn *được* nàng lựa chọn.

Chết tiệt là không có đủ thời gian. Nếu họ không đính hôn khi nàng trở lại London, vụ bê bối sẽ bùng nổ mạnh mẽ và gia đình Ravenels sẽ phải hành động dứt khoát. Pandora rất có thể sẽ rời nước Anh và đến sống ở một nơi mà nàng có thể sản xuất các trò chơi của mình. Gabriel không muốn thấy mình đang đuổi theo nàng trên khắp lục địa, hoặc có thể đến tận Châu Mỹ. Không, anh phải thuyết phục nàng cưới anh ngay bây giờ.

Nhưng những điều quý quái gì mà anh đưa ra có thể có ý nghĩa với nàng hơn là tự do của nàng đây?

Lúc Pandora kết thúc câu chuyện, lâu đài đã hoàn thành. Justin nhìn con của nhỏ với vẻ kính sợ. Cậu bé yêu cầu được nghe thêm về cuộc phiêu lưu của Shelley với con mòng biển cá trích, và Pandora cười phá lên.

“Dì sẽ kể cho cháu một câu chuyện khác,” nàng nói, “trong khi chúng ta đưa nó trở lại bãi đá nơi cháu đã tìm thấy nó. Dì chắc rằng bây giờ nó đang rất nhớ gia đình.” Họ đứng dậy và Justin cẩn thận nhắc con của khỏi chỗ của nó trên một tháp pháo lâu đài. Khi họ đi về phía mặt nước, Ajax rời khỏi bóng râm bên dưới nhà tắm lưu động và chạy lon ton theo họ.

Khi họ ra khỏi tầm nghe, Ivo tuyên bố, “Em thích chị ấy.”

Seraphina cười toe toét với em trai mình. “Tuần trước, em nói rằng em đã kết thúc với đám con gái rồi mà.”

“Pandora là một kiểu con gái khác. Không giống như những người luôn sợ chạm vào những con ếch và luôn nói về tóc của họ.”

Gabriel hầu như không lắng nghe cuộc trao đổi, ánh mắt anh dán chặt vào hình dáng đang rời xa của Pandora. Nàng đi đến mép của vạch nước cao, nơi có cát được chiếu sáng lấp lánh, và dừng lại nhặt một chiếc vỏ ốc thú vị. Nhìn lướt qua một cái khác phía sau nàng, nàng cũng nhặt lấy cái đó, và một cái khác. Nàng sẽ tiếp tục nếu Justin không nắm lấy tay nàng và kéo nàng lại.

Chúa ơi, nàng thực sự đã đi thành vòng tròn. Một cảm giác dịu dàng tập trung trong lồng ngực Gabriel như một cơn đau.

Anh muốn tất cả các vòng kết nối của nàng đều quay trở lại với anh.

“Chúng ta nên về sớm,” Phoebe nói, “nếu chúng ta muốn có thời gian để tắm rửa và mặc quần áo cho bữa tối.”

Seraphina đứng lên, nhăn nhó trước bàn tay và cánh tay dính cát của mình. “Em toàn là cát và dính dớp. Em sẽ phải rửa sạch trong nước.”

Ivo nói: “Em sẽ thu thập con diều và mấy cái thùng.”

Phoebe đợi cho đến khi những đứa em của họ đi rồi mới nói. “Chị tình cờ nghe được một phần cuộc trò chuyện của em với Pandora,” chị nói.

“Giọng nói của em được truyền qua cát.”

Trầm ngâm, Gabriel với tay qua để chỉnh lại vành trước của chiếc mũ. “Chị nghĩ gì, Chim Đỏ?” Đó là cái tên âu yếm mà chỉ có anh và cha của họ gọi chị.

Nhăn mày suy nghĩ, Phoebe dùng lòng bàn tay xoa phẳng một trong những bức tường lâu đài. “Chị nghĩ rằng nếu em muốn một cuộc hôn nhân yên bình và một gia đình có trật tự, em nên cầu hôn bất kỳ một trong những kẻ khờ dại được nuôi dạy tốt đã treo lơ lửng trước mặt em trong nhiều năm qua. Ivo đã đúng: Pandora là một kiểu con gái khác. Kỳ lạ và kỳ diệu. Chị không dám đoán trước — ” Chị ngắt lời khi thấy anh nhìn chằm chằm vào hình dáng xa xăm của Pandora. “Đồ ngốc, em thậm chí không nghe chị nói. Em đã quyết định kết hôn với cô ấy, và bất chấp các hậu quả.”

“Đó thậm chí không phải là một quyết định,” Gabriel nói, bối rối và lo lắng. “Em không thể nghĩ ra một lý do chính đáng nào để biện minh cho lý do tại sao em lại muốn cô ấy đến chết tiệt như vậy.”

Phoebe mỉm cười, nhìn về phía mặt nước. “Chị đã bao giờ nói với em những gì Henry đã nói khi anh ấy cầu hôn chị, dù biết rằng bọn chị sẽ có ít thời gian bên nhau như thế nào chưa? ‘Hôn nhân là một vấn đề quá quan trọng để được quyết định bằng lý trí.’ Tất nhiên anh ấy đã đúng.”

Gabriel lấy một nắm cát khô, ẩm và để nó trôi qua các kẽ tay. “Nhà Ravensels thà tự vượt qua một vụ bê bối hơn là ép buộc cô ấy kết hôn. Và như chị có thể đã nghe thấy, cô ấy không chỉ phản đối em, mà còn phản đối chính thể chế hôn nhân.”

“Làm sao ai đó có thể chống lại em?” Phoebe hỏi, nửa chế giễu, nửa chân thành.

Anh liếc nhìn chị một cách đen tối. “Rõ ràng cô ấy không quan tâm đến điều gì. Tước vị, tài sản, điền sản, địa vị xã hội. . . đối với cô ấy, tất cả chúng đều là những thứ phỉ báng. Bằng cách nào đó em phải thuyết phục cô ấy lấy em bất chấp những điều đó”. Với sự trung thực thô sơ, anh nói thêm, “Và em thật chết tiệt nếu em thậm chí biết em là ai bên ngoài những thứ đó.”

“Ôi chao. . .” Phoebe dịu dàng nói. “Em là người anh đã dạy Raphael chèo thuyền và chỉ cho Justin cách buộc dây giày của nó. Em là người đã cõng Henry xuống suối cá hồi, khi anh ấy muốn đi câu lần cuối.” Chị nuốt khan, và thở dài. Đào gót chân xuống cát, chị đẩy chúng về phía trước, tạo ra hai hàng rãnh. “Chị có cần phải cho em biết vấn đề của em là gì không?”

“Đó là một câu hỏi à?”

“Vấn đề của em,” chị gái anh tiếp tục, “là em quá giỏi trong việc duy trì vẻ ngoài hoàn hảo như thượng đế. Em luôn ghét ai thấy rằng em chỉ là một con người bình thường. Nhưng em sẽ không thắng được cô gái này theo cách đó.” Chị bắt đầu phủi cát khỏi tay mình. “Hãy cho cô ấy xem một vài thói xấu của em, em thân yêu. Cô ấy sẽ thích em hơn tất cả vì nó.”

CHƯƠNG 9

Suốt ngày hôm sau, và ngày hôm sau nữa, Đức ngài St.Vincent - Gabriel - không cố gắng hôn Pandora nữa. Anh là một quý ông hoàn hảo, luôn tôn trọng và chu đáo, luôn đảm bảo rằng họ luôn được theo dõi hoặc giám sát bởi người khác.

Pandora rất vui vì điều đó.

Rất vui.

Ít nhiều vui mừng.

Sự thật # 34 Hôn giống như một trong những thí nghiệm điện trường, trong đó người ta tạo ra một khám phá mới hấp dẫn nhưng lại bị chiền như một con cừu non trong quá trình này.

Tuy nhiên, nàng không khỏi thắc mắc tại sao Gabriel không thử lại kể từ ngày đầu tiên đó.

Phải thừa nhận rằng nàng không nên để nó bắt đầu. Phu nhân Berwick đã từng nói với nàng rằng một quý ông đôi khi có thể thử thách một quý cô bằng cách tiến lên không đúng cách và đánh giá cô ấy nghiêm khắc nếu cô ấy không chống cự. Mặc dù không tin Gabriel có thể làm điều gì đó như vậy, nhưng Pandora không hiểu biết nhiều về đàn ông để loại trừ khả năng đó.

Nhưng lý do rất có thể khiến Gabriel không cố hôn nàng lần nữa là vì nàng làm việc đó rất tệ. Nàng không biết phải hôn như thế nào, phải làm gì với môi hay lưỡi của mình. Nhưng những cảm giác quá phi thường khiến bản tính dễ bị kích động của nàng đã chiếm lấy, và nàng hầu như đã tấn công anh ta. Và sau đó anh ta đưa ra nhận xét về tên cướp biển, điều mà đã làm nàng không ngừng bối rối. Có phải anh ta có ý chê bai nó không? Chính xác thì nó không giống như một lời phàn nàn, nhưng liệu người ta có thể coi đó là một lời khen ngợi một cách hợp lý không?

Sự thật # 35 Chưa từng có trong danh sách những phẩm chất lý tưởng của phụ nữ cụm từ "bạn hôn như một tên cướp biển."

Mặc dù Pandora luôn cảm thấy bối rối và phòng thủ mỗi khi nghĩ về thảm họa kinh hoàng của mình, nhưng Gabriel đã rất quyến rũ trong hai ngày qua khiến nàng không thể không cảm thấy thích thú với sự đồng hành của anh. Họ đã dành rất nhiều thời gian bên nhau, nói chuyện, đi bộ, cười ngửa, chơi quần vợt trên bãi cỏ, ném bóng, và các trò chơi ngoài trời khác,

luôn luôn đồng hành cùng các thành viên trong gia đình.

Theo một cách nào đó, Gabriel khiến nàng nhớ đến Devon, người mà anh ta dường như đã có một tình bạn nhanh chóng. Cả hai đều là những người đàn ông nhanh trí và bất cần, có xu hướng nhìn thế giới bằng sự pha trộn giữa chủ nghĩa thực dụng mỉa mai và rõ ràng. Nhưng trong khi bản chất của Devon là bộc phát và đôi khi hay thay đổi, Gabriel thận trọng và cân nhắc hơn, tính cách của anh toát lên sự trưởng thành hiếm thấy ở một người đàn ông ở độ tuổi tương đối trẻ.

Là con trai đầu lòng của công tước, Gabriel là tương lai của Challons, người sẽ thừa hưởng toàn bộ gia sản, tước vị và tài sản của gia đình. Anh được đào tạo bài bản, có hiểu biết phức tạp về tài chính và thương mại, và kiến thức toàn diện về quản lý bất động sản. Trong thời đại công nghiệp và công nghệ phát triển như hiện nay, quý tộc không còn khả năng chỉ phụ thuộc vào sản lượng từ đất đai của tổ tiên họ. Người ta ngày càng nghe nhiều về những nhà quý tộc nghèo khó, những người đã không thể thích ứng với lối suy nghĩ cổ hủ của họ, và giờ đây họ bị buộc phải từ bỏ điền trang và bán tài sản của mình.

Không nghi ngờ gì trong tâm trí của Pandora rằng Gabriel sẽ vượt qua những thách thức của một thế giới đang thay đổi nhanh chóng. Anh sắc sảo, thông minh, lạnh lùng, là một nhà lãnh đạo bẩm sinh. Nàng vẫn nghĩ, thật khó khăn cho một người đàn ông khi phải sống dưới gánh nặng của những kỳ vọng và trách nhiệm như vậy. Anh có bao giờ lo lắng về việc mắc sai lầm, trông ngu ngốc hoặc thất bại trong một việc gì đó không?

Vào ngày thứ ba của chuyến thăm của Pandora, họ đã dành cả buổi chiều tại khu bắn cung của điền trang với Cassandra, Ivo và Seraphina. Nhận thấy đã đến lúc vào trong và thay đồ cho bữa tối, cả nhóm đi thu thập các mũi tên của họ từ hàng mục tiêu được bao bọc bởi các ụ cỏ.

“Đừng quên,” Seraphina cảnh báo, “chúng ta sẽ ăn mặc lịch sự hơn bình thường một chút cho bữa tối nay. Chúng tôi đã mời hai gia đình ở địa phương tham gia cùng chúng ta.”

"Trang trọng như thế nào?" Cassandra hỏi, ngay lập tức thấy lo lắng.
"Em sẽ mặc gì?"

“Chà,” Ivo trầm ngâm nói, như thể câu hỏi dành cho cậu ta, “Em nghĩ em sẽ mặc chiếc quần dài nhung đen, và chiếc áo ghi lê với những chiếc cúc đẹp mắt—”

“Ivo,” Seraphina thốt lên với vẻ trang trọng giả tạo, “đây không phải là lúc để trêu chọc. Thời trang là một vấn đề nghiêm túc”.

“Em không biết tại sao các cô gái cứ thay đổi một vài tháng một lần và làm âm ỉ lên như vậy.” Ivo nói. “Những người đàn ông chúng tôi đã có một cuộc họp cách đây rất lâu và tất cả chúng tôi quyết định, ‘Đó là quần dài.’ Và đó là những gì chúng tôi đã mặc kể từ đó.”

“Còn người Scotland thì sao?” Seraphina ranh mãnh hỏi.

“Họ không thể từ bỏ những chiếc váy của họ,” Ivo nói một cách hợp lý, “bởi vì họ đã quá quen với việc không khí xoay quanh —”

“Đầu gối,” Gabriel cắt ngang với nụ cười toe toét, hất mái tóc đỏ chói lợi của Ivo. “Anh sẽ tìm những mũi tên của em, nhóc. Vào nhà và tìm đường vào một chiếc quần dài nhưng đi”.

Ivo cười toe toét với anh trai và lon ton chạy đi.

“Mau vào trong với em,” Seraphina nói với Cassandra, “và chúng ta sẽ có đủ thời gian để em cho chị xem chiếc váy của mình.”

Cassandra nhìn chằm chằm vào mục tiêu của mình, mục tiêu vẫn còn tua tủa những mũi tên chưa được thu nhặt.

“Em sẽ thu dọn chúng,” Pandora nói với cô. “Em không bao giờ cần quá vài phút để thay đồ cho bữa tối.”

Cassandra mỉm cười và hôn nàng, rồi chạy về phía ngôi nhà với Seraphina.

Cười toe toét trước sự vội vàng của chị gái mình, Pandora lấy hai tay khum lấy miệng và hét theo họ bằng cách bắt chước Quý bà Berwick hay nhất của nàng, “Các quý cô đừng phi nước đại như ngựa thế!”

Câu trả lời của Cassandra vọng lại từ xa, “Các quý cô đừng kêu như kền kền thế!”

Phá lên cười, Pandora quay lại và nhận thấy ánh mắt có chủ đích của Gabriel đang hướng về nàng. Anh dường như bị cuốn hút bởi. . . một cái gì đó. . . mặc dù nàng không thể tưởng tượng anh sẽ thấy được điều gì thú vị ở nàng. Bất giác nàng dùng ngón tay quẹt lên má, tự hỏi liệu có vết nhọ nào trên mặt không.

Gabriel lơ đãng mỉm cười và lắc đầu nhẹ. “Anh đang nhìn chằm chằm phải không? Tha thứ cho anh. Chỉ là anh thích cách em cười mà thôi.”

Pandora đỏ mặt đến tận chân tóc. Nàng đến mục tiêu gần nhất và bắt đầu rút những mũi tên. “Xin đừng khen tôi.”

Gabriel đến mục tiêu tiếp theo. “Em không thích những lời khen à?”

“Không, chúng khiến tôi cảm thấy khó xử. Chúng dường như không bao giờ đúng”.

“Có lẽ chúng có vẻ không đúng với em, nhưng điều đó không có nghĩa là chúng không đúng.” Sau khi trượt những mũi tên của mình vào một chiếc bao da, Gabriel đến giúp thu thập những mũi tên của nàng.

“Trong trường hợp này,” Pandora nói, “điều đó chắc chắn không đúng. Tiếng cười của tôi giống như dạ khúc của đám ếch cây đu đưa trên cánh công rí sét”.

Gabriel mỉm cười. “Giống như tiếng chuông gió bạc trong làn gió mùa hè.”

“Đó hoàn toàn không phải là âm thanh đó,” Pandora chế giễu.

“Nhưng đó là cách nó khiến anh cảm thấy.” Âm điệu thân mật trong giọng nói của anh dường như rung động dọc theo mạng lưới các dây thần kinh căng mịn, căng tràn khắp người nàng.

Không thềm nhìn anh, Pandora lóng ngóng với cụm mũi tên trong mục tiêu bằng vải bạt. Các phát tên sâu và gần đến mức một số trục đã chụm vào nhau trong sự nhồi nhét của các ống kéo và phoi lạnh. Tất nhiên, mục tiêu này là của Gabriel. Anh đã phóng những mũi tên một cách gần như thờ ơ dễ dàng, lần nào cũng bắn trúng tâm vàng.

Pandora cẩn thận vặn các mũi tên khi nàng kéo chúng ra, để giữ cho các trục cây dương không bị gãy. Sau khi rút mũi tên cuối cùng ra và đưa nó cho Gabriel, nàng bắt đầu tháo chiếc găng tay của mình, bao gồm bao ngón tay bằng da gắn vào dây đai dẹt, tất cả đều dẫn đến một chiếc dây quấn quanh cổ tay nàng.

“Ngài là một tay thiện xạ xuất sắc,” nàng nói, cạy chiếc khóa nhỏ cứng ngắc.

“Sau nhiều năm thực hành.” Gabriel với lấy chiếc khóa và mở nó cho nàng.

“Và khả năng thiên bẩm,” Pandora nói, từ chối để anh khiêm tốn. “Trên thực tế, ngài dường như làm mọi thứ một cách hoàn hảo.” Nàng giữ yên khi anh với lấy cánh tay còn lại của nàng và bắt đầu tháo dây đai bảo vệ tay bằng da Maroc của nàng. Do dự hơn, nàng nói, “Tôi cho rằng mọi người mong đợi điều đó ở ngài.”

“Không phải gia đình anh. Mà là thế giới bên ngoài—” Gabriel ngập ngừng. “Mọi người có xu hướng nhận thấy những sai lầm của anh và ghi nhớ chúng.”

“Ngài được coi là một tiêu chuẩn cao hơn chẳng?” Pandora mạo hiểm. “Vì địa vị và tên tuổi của ngài à?”

Gabriel liếc nhìn nàng một cách vô thức, và nàng biết anh miễn cưỡng không muốn nói bất cứ điều gì có thể giống như một sự phàn nàn. “Anh thấy tốt hơn là nên cẩn thận khi để lộ điểm yếu.”

“Ngài cũng có điểm yếu sao?” Pandora hỏi với vẻ ngạc nhiên, nửa đùa nửa thật.

“Nhiều,” Gabriel nói với sự nhấn mạnh đáng sợ. Anh cẩn thận rút miếng bảo vệ tay ra khỏi người nàng và thả nó vào một túi đựng bên hông của ông tên.

Họ đứng gần đến nỗi Pandora nhìn thấy những sợi bạc nhỏ bé tạo nên chiều sâu trong mờ của đôi mắt màu xanh lam. “Hãy nói cho tôi biết điều tồi tệ nhất của ngài,” nàng nói một cách bốc đồng.

Một biểu hiện kỳ lạ thoáng qua trên khuôn mặt anh, khó chịu và gần như là . . . hồ thẹn? “Anh sẽ nói,” anh nói khẽ. “Nhưng anh muốn thảo luận về nó sau này, trong sự riêng tư.”

Một sức nặng kinh hãi lắng xuống đáy bụng nàng. Liệu sự nghi ngờ tồi tệ nhất của nàng về anh ta có trở thành sự thật không?

“Nó có liên quan gì đến. . . đàn bà không?” Pandora hỏi, mạch máu của nàng đập nhanh như báo động ở cổ họng và cổ tay.

Anh liếc xéo nàng. “Có.”

Ồi Chúa ơi, không, không. Quá khó chịu để bảo vệ cái lưỡi của mình, nàng bật ra, “Tôi biết điều đó. Ngài bị đậu mùa.”

Gabriel giật mình nhìn nàng. Chiếc ống đựng tên rơi xuống đất kèm theo những tiếng cạch cạch. “*Gì cơ?*”

“Tôi biết bây giờ có lẽ ngài đã biết về nó,” Pandora nói một cách lơ đãng, khi anh kéo nàng quanh mục tiêu gần nhất và phía sau một trong những gò đất, nơi chúng bị che khuất khỏi tầm nhìn của ngôi nhà. “Có Chúa mới biết có bao nhiêu loại. Đậu mùa Anh, đậu mùa Pháp, đậu mùa Bavaria, Thổ Nhĩ Kỳ—”

“Pandora, chờ đã.” Anh lắc nhẹ để thu hút sự chú ý của nàng, nhưng những lời nói cứ tuôn ra lộn xộn.

“— đậu mùa Tây Ban Nha, đậu mùa Đức, đậu mùa Áo —”

“Ta chưa bao giờ bị đậu mùa,” anh cắt ngang.

“Cái nào?”

“Tất cả những cái đó.”

Đôi mắt nàng mở lớn. “Ngài đã mắc tất cả chúng à?”

“Không, chết tiệt—” Gabriel ngắt lời và quay đi. Anh bắt đầu ho một cách thô bạo, vai run lên. Một tay anh đưa lên che mắt, và với một nỗi kinh hoàng, nàng nghĩ anh đang khóc. Nhưng trong khoảnh khắc tiếp theo, nàng nhận ra anh đang cười. Mỗi lần anh liếc nhìn khuôn mặt phần nộ của nàng, lại bắt đầu một đợt ghen ngào mới không thể kìm nén được. Nàng buộc phải chờ đợi, khó chịu khi thấy mình là đối tượng của sự vui nhộn trong khi anh cố gắng kiểm soát bản thân.

Cuối cùng thì Gabriel cũng thở hổn hển, “Ta không mắc cái nào trong số chúng cả. Và chỉ có một loại thôi.”

Một làn sóng nhẹ nhõm cuốn đi sự khó chịu của Pandora. “Vậy tại sao lại có nhiều tên khác nhau đến vậy?”

Tiếng cười khúc khích của anh lắng xuống với hơi thở cuối cùng dứt quãng, và anh lau khóe mắt ướt đầm. “Người Anh bắt đầu gọi nó là bệnh đậu mùa Pháp khi chúng ta có chiến tranh với họ, và tự nhiên họ đáp trả bằng cách gọi nó là bệnh đậu mùa Anh. Ta nghi ngờ có ai đó đã từng gọi nó là bệnh đậu mùa Bavaria hay Đức, nhưng nếu ai đó đã gọi nó như vậy, đó chắc chắn sẽ là người Áo. Vấn đề là, ta không có mắc bệnh đó, bởi vì ta đã luôn sử dụng biện pháp bảo vệ.”

“Điều đó nghĩa là gì?”

“Một biện pháp an toàn. Nội tạng của loài sơn dương.” Giọng điệu của anh đã trở nên nhẹ nhàng. “Chữ cái tiếng Pháp, là cái mũ trong tiếng Anh, màng cao su mỏng. Em chọn đi.”

Pandora bối rối trước từ tiếng Pháp, nghe có vẻ quen thuộc. “Đừng ngại biện về loại vải được làm từ đó, er. . . nội tạng của cừu. . . mà họ sử dụng để làm khinh khí cầu? Bong bóng cừu có liên quan gì đến việc xua đuổi bệnh đậu?”

“Đó không phải là bong bóng cừu,” anh nói. “Anh sẽ giải thích nếu em nghĩ rằng em đã sẵn sàng cho mức độ chi tiết giải phẫu đó.”

“Đừng bận tâm,” nàng đáp nhanh, không muốn xấu hổ thêm nữa.

Với một cái lắc đầu chậm rãi, Gabriel hỏi, “Thế quái nào mà em lại nghĩ rằng anh bị đậu vậy?”

“Bởi vì ngài là một tay trác táng khét tiếng.”

“Không, anh không phải.”

“Ngài Chaworth nói về ngài như vậy.”

“*Cha anh* mới là một kẻ trác táng khét tiếng,” Gabriel đáp lại với vẻ bức tức, “những ngày trước khi ông ấy kết hôn với mẹ anh. Anh đã bị nhuộm đen bởi cùng một cái bàn chải vì anh tình cờ trông giống ông ấy. Và bởi vì anh đã kế thừa tước hiệu cũ của ông ấy. Nhưng ngay cả khi anh muốn có được những binh đoàn người tình bị chinh phục, điều mà anh không có, thì anh cũng sẽ không có thời gian chết tiệt nào.”

“Nhưng ngài đã ‘biết’ nhiều phụ nữ, phải không? Theo nghĩa Kinh thánh.”

Đôi mắt của Gabriel nheo lại. “Làm thế nào chúng ta xác định là *hiều*?”

“Tôi không có ý nghĩ về một số lượng cụ thể,” Pandora phản đối. “Tôi thậm chí không biết—”

“Cho anh một con số.”

Pandora đảo mắt và thở dài ngắn gọn để nói rằng nàng đang chiều lòng anh. “Hai mươi ba.”

“Anh đã biết ít hơn hai mươi ba phụ nữ theo nghĩa Kinh thánh,” Gabriel nói ngay, dường như nghĩ rằng điều đó sẽ kết thúc cuộc thảo luận. “Bây giờ, anh nghĩ chúng ta đã dành đủ thời gian để say mê cuộc trò chuyện bản thủ trên sân bắn cung. Hãy quay trở lại nhà.”

“Ngài đã từng ở với hai mươi hai phụ nữ à?” Pandora hỏi, từ chối di chuyển.

Một chuỗi cảm xúc nhanh chóng lướt qua khuôn mặt anh - khó chịu, thích thú, ham muốn, cảnh cáo. “Không.”

“Hai mươi một?”

Có một khoảnh khắc tĩnh lặng tuyệt đối trước khi một thứ gì đó trong anh dường như vỡ òa. Anh vồ lấy nàng với vẻ thích thú vô cùng, và áp chặt miệng mình trên miệng nàng. Nàng kinh ngạc kêu lên, vặn vẹo trong vòng tay anh, nhưng cánh tay anh dễ dàng kẹp lấy nàng, cơ bắp rắn chắc như cây sồi. Anh hôn nàng một cách chiếm hữu, ban đầu gần như thô bạo, sau đó nhẹ nhàng kêu gọi. Cơ thể nàng đầu hàng mà không cho não có cơ hội phản đối, áp chính mình vào từng inch có sẵn của anh một cách háo hức. Sức nóng và độ cứng đàn ông của anh đã thỏa mãn cơn đói cồn cào mà nàng chưa từng biết đến cho đến bây giờ. Nó cũng mang lại cho nàng cảm giác gần gũi nhưng không đủ gần như nàng nhớ từ trước đó.Ồ, điều này thật khó hiểu làm sao, nhu cầu điên cuồng này phải chui vào trong quần áo

của anh, thực tế là bên trong làn da của anh.

Nàng để đầu ngón tay lướt trên má và quai hàm anh, hình dáng đôi tai gọn gàng, làn da căng mịn của cổ anh. Khi anh không phản đối, nàng luồn ngón tay vào mái tóc dày và đầy sức sống của anh và thở dài hài lòng. Anh tìm kiếm lưỡi nàng, treu đùa và vuốt ve thân mật cho đến khi trái tim nàng đập loạn xạ vì khao khát, và một cơn đau trống rỗng ngọt ngào lan tỏa khắp người nàng. Lờ mờ ý thức được rằng mình sắp mất kiểm soát, sắp ngất hoặc tấn công anh lần nữa, nàng cố gắng phá vỡ nụ hôn và quay mặt đi thở hổn hển.

“Đừng,” nàng nói một cách yếu ớt.

Môi anh lướt dọc theo đường viền quai hàm của nàng, hơi thở anh dồn dập một cách bất ổn trên da nàng. “Tại sao? Em vẫn lo lắng về bệnh đậu Úc à?”

Từ từ nhận thức được rằng họ không còn đứng nữa. Gabriel đang ngồi trên mặt đất, tựa lưng vào gò cỏ, và — trời giúp nàng — nàng đang ở trong lòng anh. Nàng bối rối liếc nhìn xung quanh họ. Làm thế nào điều này đã xảy ra?

“Không,” nàng nói, hoang mang và bối rối, “nhưng tôi chỉ nhớ rằng ngài đã nói tôi hôn như một tên cướp biển.”

Gabriel nhìn trống rỗng trong giây lát. “Ồ cái đó. Đó là một lời khen.”

Pandora cau có. “Sẽ chỉ là một lời khen nếu tôi có một bộ râu và một cái chân giả.”

Miệng anh nghiêm nghị cường lại một tiếng rung nhẹ nhẹ, Gabriel dịu dàng vuốt tóc nàng. “Thứ lỗi cho sự lựa chọn từ ngữ kém cỏi của anh. Ý anh muốn truyền đạt là anh thấy sự nhiệt tình của em rất quyến rũ.”

“Ngài đã thấy thế sao?” Pandora chuyển sang màu đỏ thắm. Ngả đầu vào vai anh, nàng nói với giọng nghệt thờ, “Bởi vì tôi đã lo lắng trong ba ngày qua rằng tôi đã làm sai.”

“Không, không bao giờ, em yêu.” Gabriel ngồi dậy một chút và ôm nàng sát vào anh hơn. Vuốt ve má nàng, anh thì thầm, “Chẳng phải rõ ràng là mọi thứ về em đều mang lại cho anh niềm vui sao?”

“Ngay cả khi tôi cướp bóc và phá phách như một người Viking sao?” nàng hỏi một cách tối tăm.

“Cướp biển. Đúng thế, đặc biệt là sau đó.” Môi anh khẽ di chuyển dọc theo vành tai phải của nàng. “Em yêu, có quá nhiều quý cô đáng kính trên

thế giới. Nguồn cung đã vượt xa cầu. Nhưng có một sự thiếu hụt đáng kinh ngạc về những tên cướp biển hấp dẫn và dường như em đã mang lại một món quà cho việc cướp bóc và say mê. Anh nghĩ rằng chúng ta đã tìm thấy tên gọi thực sự của em.”

“Ngài đang chế giễu tôi,” Pandora nói với vẻ cam chịu và hơi giật nảy mình khi nàng cảm thấy rằng anh nhẹ nhàng cắn vào dải tai của nàng.

Mỉm cười, Gabriel ôm đầu nàng vào giữa hai bàn tay anh và nhìn vào mắt nàng. “Nụ hôn của em làm anh rung động ngoài sức tưởng tượng,” anh thì thầm. “Mỗi đêm trong suốt quãng đời còn lại của mình, anh sẽ mơ về buổi chiều trong khung cảnh trống rỗng, khi anh bị che khuất bởi một người đẹp tóc đen, người đã tàn phá anh bằng sức nóng của ngàn ngôi sao rắc rối, và bỏ lại linh hồn anh trong những chiếc lọ. Ngay cả khi anh đã là một ông già và bộ não của anh đã rơi vào tình trạng tan nát và hư hỏng, anh sẽ nhớ ngọn lửa ngọt ngào của đôi môi em dưới đôi môi của anh và anh sẽ tự nhủ: ‘Giờ đây, đó mới là một nụ hôn.’”

Ác quỷ lưỡi bạc, Pandora nghĩ, không thể tìm được một nụ cười nhếch mép. Mới hôm qua, nàng đã nghe Gabriel triu mến chế nhạo cha mình, người thích thể hiện bản thân bằng những câu nói phức tạp, gần như biến thành mê cung của các thành ngữ. Rõ ràng món quà đã được truyền cho con trai ông.

Cảm thấy cần phải tạo khoảng cách giữa họ, nàng bò ra khỏi lòng anh.

“Tôi rất vui vì ngài không bị đau,” nàng nói, đứng dậy và giật mạnh chiếc váy của mình. “Và người vợ tương lai của ngài - dù cô ấy là ai - chắc chắn cũng sẽ rất vui sướng.”

Nhận xét bén nhọn đó không thoát khỏi anh. Anh liếc nhìn nàng một cách gay gắt và đứng dậy trong một cử động dễ dàng. “Đúng vậy,” anh nói một cách khô khan, tự phủi quần của mình và dùng tay vuốt qua những lớp tóc rục rở. “Ôn Chúa vì những cái bong bóng cừu.”

CHƯƠNG 10

Các gia đình ở địa phương đến ăn tối khá đông, mỗi gia đình lại mang theo một đám trẻ ở các độ tuổi khác nhau. Đó là một buổi tụ họp vui vẻ, với những cuộc trò chuyện sôi nổi qua chiếc bàn dài, nơi những người lớn đang

ngồi. Những đứa trẻ nhỏ nhất đang ăn trong phòng trẻ trên lầu, trong khi những đứa lớn hơn ngồi trên bàn của chúng trong một căn phòng liền kề với phòng ăn chính. Bầu không khí được tô điểm bởi âm nhạc nhẹ nhàng của đàn hạc và sáo do các nhạc sĩ địa phương chơi.

Đầu bếp và nhân viên nhà bếp của nhà Challons đã vượt lên chính mình với nhiều món ăn gồm rau mùa xuân, cá địa phương và trò chơi. Mặc dù đầu bếp ở nhà ở Eversby Priory rất xuất sắc, nhưng đồ ăn ở Heron's Point thì ở trên đỉnh cao. Có những loại rau đầy màu sắc được cắt thành những dải ngắn nhỏ, lõi atisô mềm nướng bơ, tôm càng hấp trong nước sốt màu đỏ tía và nấm cục trắng, và những miếng fi-lê mỏng được phủ một lớp vụn bánh mì giòn. Gà lôi được bao phủ bởi những dải thịt xông khói và nướng đến độ ngon ngọt, thơm mùi khói được phục vụ cùng với một bên là khoai tây luộc đã được đánh với kem và bơ thành những sợi mềm tan chảy thơm ngon. Những miếng thịt bò nướng với lớp da giòn sật sật được bày ra trên những đĩa lớn, cùng với những chiếc bánh nướng nhỏ phủ lớp vỏ vàng và bánh hạnh nhân nướng với pho mát Gruyère trong những vỏ bánh tart nhỏ xinh.

Pandora im lặng, không chỉ vì sợ phải nói ra điều gì đó khó xử hay vụng về, mà còn vì nàng quyết tâm ăn càng nhiều thức ăn ngon càng tốt. Thật không may, một chiếc áo nịt ngực là một nỗi khổ đối với bất kỳ ai thích ăn uống. Nuốt một miếng to quá mức bình thường sẽ gây ra những cơn đau nhói sau xương sườn và khiến bạn khó thở. Nàng đang mặc chiếc váy dạ tiệc đẹp nhất của mình, làm bằng lụa nhuộm một màu thời trang gọi là *gỗ hồng sắc*, một màu hồng đất đậm tôn lên nước da trắng ngần của nàng. Đó là một phong cách đơn giản đến mức, với phần vạt áo được cắt hình vuông thấp và váy được kéo ra sau ôm sát để lộ hình dáng của eo và hông của nàng.

Trước sự bất mãn của nàng, Gabriel đã không còn ngồi bên nàng như những đêm trước. Thay vào đó, anh ta ngồi ở cuối bàn của ngài công tước, với một người bà goá và con gái của bà ta ở hai bên. Những người phụ nữ cười và trò chuyện một cách thoải mái, vui mừng khi có được sự chú ý của hai người đàn ông chói sáng như vậy.

Gabriel mảnh khảnh và đẹp trai trong bộ quần áo dạ hội màu đen trang trọng, áo ghi lê lụa trắng và cà vạt trắng sắc sảo. Anh hoàn mỹ, lạnh như băng, hoàn toàn tự tin chiếm hữu. Ánh nến nhẹ nhàng chiếu trên người anh, làm nổi bật những tia lửa vàng từ mái tóc, lấp lánh trên gò má cao và đường

cong đầy đặn săn chắc của khuôn miệng anh.

Sự thật # 63 Minh không thể kết hôn với Đức ngài St. Vincent nếu không vì lý do nào khác ngoài vẻ ngoài của anh ta. Mọi người sẽ nghĩ mình nông cạn.

Nhớ lại áp lực gợi tình của môi anh lên môi nàng chỉ hai giờ trước đó, Pandora hơi trần trọc trên ghế và rời ánh mắt khỏi anh.

Nàng đã ngồi gần cuối bàn của nữ công tước, giữa một người đàn ông trẻ tuổi có vẻ không lớn tuổi hơn nàng, và một quý ông lớn tuổi, người rõ ràng là mê mẩn nữ công tước và đang cố gắng hết sức để độc chiếm sự chú ý của bà. Có rất ít hy vọng về bất kỳ cuộc trò chuyện nào từ Phoebe, người đang ngồi đối diện với Pandora nhìn xa xăm và tách biệt, ngấu ngiến thức ăn của chị ấy trong những miếng nhỏ.

Đánh liêu liếc nhìn người thanh niên bảnh bao bên cạnh nàng — anh ta tên gì nhỉ? — Ông Arthurson, Arterton? — Pandora quyết định thử một câu chuyện phiếm.

“Hôm nay thời tiết rất đẹp, phải không?” nàng nói.

Anh ta đặt đồ ăn xuống và dùng khăn ăn chấm vào hai khóe miệng trước khi trả lời. “Vâng, khá ổn.”

Được khuyến khích, Pandora hỏi, “Ngài thích loại mây nào hơn — những đám mây xếp chồng lên nhau từng khối hay những đám mây kết tụ?”

Anh ta hơi cau mày nhìn nàng. Sau một lúc lâu, anh ta hỏi, “Có gì khác biệt không?”

“Chà, những đám mây xếp chồng lên nhau từng khối là những đám mây mềm hơn, tròn hơn, giống như đồng khoai tây này trên đĩa của tôi.” Sử dụng nĩa của mình, Pandora rải, xoay và xiên nhẹ vào chỗ khoai tây.

“Những đám mây kết tụ phẳng hơn và có thể tạo thành đường hoặc sóng — như thế này — và có thể tạo thành một khối lượng lớn hoặc vỡ thành các mảnh nhỏ hơn”.

Anh ta vô cảm khi nhìn nàng. “Tôi thích những đám mây phẳng trông giống như một tấm chăn.”

“Những đám mây bằng phẳng?” Pandora ngạc nhiên hỏi, đặt nĩa xuống. “Nhưng đó là những đám mây buồn tẻ. Tại sao ngài lại thích chúng?”

“Chúng thường có nghĩa là trời sắp mưa. Tôi thích mưa”.

Điều này cho thấy lời hứa thực sự biến thành một cuộc trò chuyện. “Tôi cũng thích đi bộ dưới mưa,” Pandora thốt lên.

“Không, tôi không thích đi trong mưa. Tôi thích ở trong nhà”. Sau khi liếc nhìn đĩa của nàng một cách không đồng tình, người đàn ông quay trở lại đĩa thức ăn của mình.

Bị xua đuổi, Pandora khế thở dài. Nhặt nĩa lên, nàng cố gắng vun khoai tây của mình thành một đồng thích hợp một lần nữa.

Sự thật # 64 Đừng bao giờ sử dụng thức ăn của bạn để minh họa một quan điểm khi nói chuyện phiếm. Đàn ông không thích nó.

Khi Pandora nhìn lên, nàng phát hiện ra ánh mắt của Phoebe đang nhìn mình. Nàng chuẩn bị trong lòng để nhận một lời nhận xét mỉa mai.

Nhưng giọng nói của Phoebe nhẹ nhàng vang lên khi chị nói. “Henry và tôi đã từng nhìn thấy một đám mây trên eo biển Manche có hình dạng hình trụ hoàn hảo. Nó đã đi xa đến mức mắt thường có thể nhìn thấy. Giống như ai đó đã trải một tấm thảm trắng lớn và đặt nó lên bầu trời.”

Đây là lần đầu tiên Pandora nghe Phoebe nhắc đến tên người chồng quá cố của mình. Nàng ngập ngừng hỏi, “Chị và anh ấy đã bao giờ cố gắng tìm những hình thù trên những đám mây chưa?”

“Ồ, mọi lúc. Henry rất thông minh - anh ấy có thể tìm thấy cá heo, con tàu, voi và gà trống. Tôi không bao giờ có thể nhìn thấy một hình dạng nào cho đến khi anh ấy chỉ ra nó. Nhưng sau đó nó sẽ xuất hiện như thể bằng phép thuật.” Đôi mắt xám của Phoebe trở thành tinh thể với vô số biến thể của sự dịu dàng và đam mê.

Mặc dù Pandora đã trải qua nỗi đau trước đây, mất cả cha mẹ và anh trai, nàng hiểu rằng đây là một loại mất mát khác, một nỗi đau nặng nề hơn. Đầy lòng trắc ẩn và cảm thông, nàng bạo dạn nói, “Anh ấy. . . anh ấy có vẻ như một người đàn ông đáng yêu.”

Phoebe cười nhạt, ánh mắt họ gặp nhau trong khoảnh khắc gắn kết âm áp. “Anh ấy đã như vậy,” chị nói. “Một ngày nào đó, tôi sẽ kể cho em nghe về anh ấy.”

Và cuối cùng Pandora đã hiểu được nơi mà một cuộc trò chuyện phiếm về thời tiết có thể dẫn đến.

Sau bữa tối, thay vì phân biệt giới tính theo thông lệ, đoàn người lại cùng nhau trở về phòng khách gia đình trên tầng hai, một khu vực rộng rãi được bố trí với các cụm bàn ghế. Giống như phòng khách mùa hè ở tầng dưới, nó

hướng ra biển với một dãy cửa sổ vén hết các màn che để đón gió. Một khay trà, đĩa bánh kẹo, rượu mạnh được mang lên, và một hộp xì gà được bày ra trên bàn công râm mát cho những quý ông thích thưởng thức. Lúc này, bữa tối chính thức đã kết thúc, bầu không khí thoải mái lạ thường. Thỉnh thoảng, ai đó sẽ tìm đến cây đàn piano và chơi một giai điệu.

Pandora đến ngồi cùng nhóm với Cassandra và những phụ nữ trẻ khác, nhưng nàng buộc phải dừng lại khi những ngón tay nam tính ăm ắp khép chặt quanh cổ tay nàng.

Giọng Gabriel nhẹ nhàng rơi vào tai nàng. “Em đã thảo luận điều gì với Ông Arterson đứng đắn trong khi khuấy đĩa khoai tây của em một cách chăm chỉ như vậy?”

Pandora quay lại và nhìn lên anh, ước gì nàng không cảm thấy một bước nhảy vọt vui mừng khi biết rằng anh đã tìm kiếm nàng. “Làm thế nào mà ngài nhận thấy những gì tôi đang làm từ đầu bên kia của chiếc bàn?”

“Anh gần như đã tự làm mình bị thương, cố gắng nhìn và nghe thấy tất cả những gì em làm và nói trong bữa tối.”

Khi nàng nhìn chằm chằm vào đôi mắt tươi cười của anh, nàng cảm thấy như thể trái tim mình đang mở hết cửa sổ của nó. “Tôi đang trình diễn sự hình thành những đám mây bằng khoai tây của mình.” Nàng nói. “Tôi không nghĩ rằng ông Arterson đánh giá cao những đám mây của tôi.”

“Anh e rằng tất cả chúng ta đều hơi phù phiếm đối với anh ta.”

“Không, không ai có thể đổ lỗi cho anh ta. Tôi biết tốt hơn là không nên nghịch đồ ăn của mình và tôi đã quyết tâm không bao giờ làm điều đó nữa.”

Sự tinh quái thoáng qua trong mắt anh. “Thật đáng tiếc. Anh đã định cho em thấy một thứ cà rốt rất tốt cho sức khỏe.”

“Nó là gì?” nàng hỏi, trí tò mò của nàng nổi lên.

“Đi với anh.”

Pandora đi theo anh đến phía bên kia của căn phòng. Đường đi của họ bị gián đoạn khi nửa tá trẻ em băng qua trước mặt họ để ăn trộm đồ ngọt từ tủ bên tường.

“Đừng lấy cà rốt,” Gabriel nói với chúng, khi vô số bàn tay nhỏ giật lấy những chiếc bánh hạnh nhân và nho, những miếng bánh hình vuông dính đầy trái mọng qua, bánh trứng đường trắng như tuyết và bánh quy sô cô la nhỏ.

Ivo quay lại và đáp lại với một chiếc bánh quy sô cô la làm phòng má. “Không ai nghĩ đến việc lấy củ cà rốt,” cậu nói với anh trai mình. “Đó là củ

cà rốt an toàn nhất trên thế giới.”

“Không lâu đâu,” Gabriel nói, với tay qua đám trẻ đang ăn uống để lấy một củ cà rốt sống duy nhất từ cạnh khay đồ tráng miệng.

“Ồ, anh sẽ làm điều đó,” Ivo nói. “chúng em có thể ở lại xem không?”

“Cứ tự nhiên.”

“Anh ấy sẽ làm gì?” Pandora hỏi Ivo, vô cùng tò mò, nhưng Ivo đã bị ngăn cản không trả lời khi một bà goá tiến lại gần để đuổi những kẻ cướp bóc ra khỏi đĩa đồ ngọt.

“Thôi ngay!” bà mẹ bực bội thốt lên. “Đi chỗ khác! Những đồ ngọt đó quá dồi dào đối với con, đó là lý do tại sao con chỉ được một chiếc bánh bông lan đơn giản vào cuối bữa tối của mình”.

“Nhưng bánh bông lan chỉ như *không khí*,” một trong những đứa trẻ càu nhàu trong khi bỏ túi một chiếc bánh hạnh nhân.

Nén một nụ cười, Gabriel nói với em trai mình bằng giọng trầm. “Ivo, không phải em được giao trách nhiệm quản lý chỗ này sao? Đã đến lúc chứng tỏ khả năng lãnh đạo rồi đây.”

“Đây là sự lãnh đạo của em,” Ivo nói với anh cậu. “Em là người đã dẫn chúng đến đây.”

Pandora trao đổi một cái nhìn tươi cười với Gabriel. “Không ai thích bánh bông lan khô khốc cả,” nàng nói trong sự bảo vệ của Ivo. “Một người cũng có thể ăn như một miếng bọt biển.”

“Em sẽ lấy chúng ra trong một phút,” Ivo hứa. “Nhưng trước tiên, em muốn đưa ngài Trenear đến đây — ngài ấy sẽ muốn xem trò lừa cà rốt.” Cậu ta lao đi trước khi ai đó kịp trả lời. Cậu bé thích Devon, người có tính cách nam tính thẳng thắn và khiếu hài hước đã thu hút cậu.

Sau khi giải quyết cơn giận của bà goá, và cảnh báo lũ trẻ không được lấy hết đồ ngọt, Gabriel dẫn Pandora đến một chiếc bàn hẹp ở góc phòng.

“Cái đó là để làm gì vậy?” nàng hỏi, nhìn anh lấy ra một con dao bỏ túi và cắt phần cuống của củ cà rốt.

“Đó là một phần của thủ thuật đánh bài.” Gabriel đặt củ cà rốt vào một cái chân nến bạc trên bàn. “Khi không có một tài năng thực sự nào như ca hát hoặc chơi piano, anh đã phải phát triển những kỹ năng ít ỏi mà anh có. Đặc biệt là vì phần lớn tuổi trẻ của anh” - anh lớn giọng vừa đủ để cha anh, người ngồi ở chiếc bàn gần đó đang chơi bài whist với các quý ông khác, có thể nghe thấy - “Anh đã bị bỏ rơi trước sự đồng hành bất thiện của những

kẻ lừa gạt và những tên tội phạm thường lui tới câu lạc bộ của cha anh”.

Công tước liếc qua vai với đôi mày cong lên. “Ta nghĩ sẽ có lợi cho con khi tìm hiểu trực tiếp về những điều ngang trái trên thế gian, nhờ đó con sẽ biết những gì cần tránh trong tương lai.”

Gabriel quay lại Pandora với ánh mắt tự giễu cợt bản thân. “Đến bây giờ anh cũng không bao giờ biết liệu có phải anh đã tự tạo cho mình một tuổi trẻ làm lỡ hay không, thay vì nó được trao cho anh trên một chiếc đĩa bạc.”

“Ngài định làm gì với củ cà rốt?” Nàng thắc mắc.

“Kiên nhẫn nào,” anh cảnh báo, lấy một bộ bài mới từ một ngăn kéo trên bàn gần đó. Anh mở hộp và đặt nó sang một bên. Không biểu lộ gì, anh xáo bài giữa không trung, thực hiện một thao tác xáo trộn và thả từ trên xuống như thác nước.

Pandora mở to mắt. “Làm thế nào để ngài làm được điều đó mà không cần đặt chúng lên bàn?” nàng hỏi.

“Tất cả nằm ở cách em cầm bộ bài.” Với một tay, anh chia bộ bài làm đôi và lật cả hai nửa lên mu bàn tay. Với sự khéo léo ngoạn mục, anh tung hai tập bài lên không trung để chúng xoay tròn một vòng và hạ cánh theo thứ tự ngược lại hoàn hảo trong lòng bàn tay. Anh tiếp tục với một chuỗi liên tiếp nhanh chóng của các lá bài, làm cho các lá bài bay từ tay này sang tay kia như một dòng chất lỏng, sau đó nở thành một cặp quạt tròn khít chặt. Tất cả đều nhanh chóng và duyên dáng một cách kỳ diệu.

Devon, người đã đến cùng Ivo để theo dõi diễn biến màn biểu diễn, đã huyết sáo thán phục. “Nhắc tôi đừng bao giờ chơi bài với anh ấy,” anh nói với Ivo. “Tôi sẽ mất toàn bộ tài sản của mình trong vòng vài phút.”

“Tôi chỉ là một đầu thủ tầm thường,” Gabriel nói, xoay một lá bài trên đầu ngón tay như thể đó là một cái chong chóng. “Tài năng của tôi với các lá bài chỉ giới hạn trong lĩnh vực giải trí vô nghĩa.”

Dựa sát vào Pandora, Devon khuyên nhủ như thể đang truyền đạt một bí mật lớn, “Mỗi lá bài đều bắt đầu bằng cách ru ngủ em vào một cảm giác sai lầm về ưu thế vượt trội.”

Pandora bị mê hoặc bởi những thao tác trên lá bài của Gabriel đến nỗi nàng hầu như không nghe thấy lời khuyên.

“Tôi có thể không làm được điều này ngay lập tức,” Gabriel cảnh báo. “Thường thì tôi cần luyện tập trước.” Anh lùi lại một khoảng cách khoảng

15 feet so với bàn, và trò chơi whist gần đó tạm thời dừng lại khi các quý ông theo dõi màn biểu diễn.

Kẹp một góc của một lá bài giữa ngón trỏ và ngón giữa, Gabriel rút cánh tay lại như thể để ném phi tiêu. Anh tập trung vào củ cà rốt với đôi mắt nheo lại. Cánh tay của anh di chuyển trong một cú hất về phía trước, kết thúc bằng một cái hất cổ tay và lá bài bay trong không khí. Một đoạn dài một inch của củ cà rốt ngay lập tức bị cắt đứt. Nhanh như chớp, Gabriel ném một lá bài thứ hai, và phần còn lại của củ cà rốt được chia làm đôi.

Tiếng cười và một tràng pháo tay vang lên khắp phòng, và những đứa trẻ ở bàn bên cạnh reo lên thích thú.

“Thật ấn tượng,” Devon cười nói với Gabriel. “Nếu tôi có thể làm điều đó trong một quán rượu, tôi sẽ không bao giờ phải trả tiền cho đồ uống. Anh đã mất bao nhiêu lâu để luyện tập?”

“Thật đáng tiếc, hàng giả cà rốt vô tội đã bị hy sinh trong khoảng thời gian nhiều năm.”

“Ồ, xứng đáng đấy chứ.” Devon liếc nhìn Pandora, đôi mắt lấp lánh. “Nếu em cho phép, anh sẽ tham gia lại trò chơi bài whist trước khi họ trục xuất anh khỏi nó.”

“Tất nhiên rồi,” nàng nói.

Ivo quan sát nhóm trẻ vẫn đứng ở cạnh tủ, và thở dài. “Bọn chúng đang mất kiểm soát,” cậu nói. “Em cho rằng em sẽ phải làm gì đó để giải quyết vấn đề đó.” Cậu ta thực hiện cái cúi chào chuẩn mực về phía Pandora. “Tối nay, chị trông rất xinh đẹp, Quý cô Pandora.”

“Cảm ơn, Ivo,” nàng nói một cách nghiêm túc, và cười toe toét khi Ivo vội vã đi khỏi phòng. “Đúng là một cậu chàng tinh ranh,” nàng nói.

“Anh nghĩ rằng ông ngoại của bọn anh - cùng tên với thằng bé - sẽ rất thích nó,” Gabriel trả lời. “Có nhiều chất Jenner hơn Challon ở Ivo, có nghĩa là lửa nhiều hơn băng.”

“Những người nhà Ravenel lại rất dễ bốc lửa,” Pandora nói một cách buồn bã.

“Anh đã nghe thấy điều đó.” Gabriel có vẻ thích thú. “Có bao gồm em không?”

“Có, nhưng tôi không thường xuyên tức giận, mà chính là tôi. . . dễ bị kích động.”

“Anh thích một người phụ nữ với bản chất sống động.”

“Đó là một cách nói rất hay, nhưng tôi không chỉ sống động.”

“Phải, em còn xinh đẹp nữa.”

“Không” — Pandora nuốt lại một tràng cười khó chịu — “không có lời khen, hãy nhớ. Tôi không nói ‘Tôi không chỉ hoạt bát’ để ngụ ý rằng tôi có những phẩm chất khác, ý tôi là tôi cực kỳ sôi nổi một cách tùy tiện theo cách khiến tôi rất khó sống cùng.”

“Không phải đối với anh.”

Nàng liếc nhìn anh một cách không chắc chắn. Có gì đó trong giọng nói của anh khiến dạ dày nàng rạo rức, giống như những tua hoa đang tinh tế tìm kiếm chỗ bám chặt.

“Em có muốn chơi bài whist không?” anh hỏi.

“Chỉ có hai chúng ta à?”

“Ở chiếc bàn nhỏ gần cửa sổ.” Khi nàng do dự, anh chỉ ra, “Chúng ta đang ở trong sự quan sát của ít nhất hai chục người.”

Không thể có điều gì tổn hại trong đó. “Được, nhưng ngài nên được cảnh báo: Anh họ West của tôi đã dạy tôi chơi bài whist, và tôi rất giỏi trò đó”.

Anh mỉm cười. “Vậy thì, anh sẽ mong đợi sự khéo léo đó.”

Sau khi Gabriel lấy một bộ bài đã được niêm phong, họ đi đến cửa sổ buồng rèm. Anh đưa Pandora ngồi bên một chiếc bàn nhỏ khảm gỗ quý khắc hình cây bonsai Nhật Bản và một ngôi chùa treo những chiếc đèn lồng khảm xà cừ nhỏ xíu.

Gabriel mở các quân bài, xáo bài một cách thành thạo và chia mỗi người 13 quân. Anh đặt phần còn lại của bộ bài úp xuống bàn và lật ngửa lá bài trên cùng. Whist là một trò chơi lừa bịp bao gồm hai giai đoạn: Trong giai đoạn đầu, người chơi cố gắng thu thập những quân bài tốt nhất cho mình và trong giai đoạn thứ hai, họ thi đấu để giành được nhiều thủ thuật nhất.

Trước sự hài lòng của Pandora, nàng đã có trên tay nhiều quân bài tẩy và quân bài cao. Nàng hài lòng với bản thân mình vô cùng, chấp nhận rủi ro trong khi Gabriel, có thể đoán trước, cẩn thận và bảo thủ hơn. Khi họ trò chuyện, anh giải trí cho nàng bằng những câu chuyện về câu lạc bộ cờ bạc của gia đình anh. Pandora đặc biệt thích thú với câu chuyện về một kẻ gian lận bài, người luôn gọi một đĩa bánh mì kẹp trong suốt trò chơi. Hóa ra là anh ta đã bỏ những lá bài không mong muốn vào bánh mì của mình. Kế hoạch này đã được phát hiện khi một người chơi khác cố gắng ăn một

miếng giấm bông và pho mát trong chiếc bánh kẹp lúa mạch đen, và kết cục là hai con bích bị kẹp giữa hai hàm răng của anh ta.

Pandora phải che miệng lại để không cười quá to. “Chơi bạc là bất hợp pháp, phải không? Có bao giờ có các cuộc khám xét vào câu lạc bộ của ngài không?”

“Thường thì những câu lạc bộ đáng kính ở Khu Tây có đặc quyền. Đặc biệt là Jenner’s, vì một nửa số nhà lập pháp ở Anh là thành viên của câu lạc bộ. Tuy nhiên, chúng tôi cũng thực hiện các biện pháp phòng ngừa trong trường hợp một cuộc đột kích xảy ra”.

“Như là?”

“Chẳng hạn như lắp đặt những cánh cửa mạ kim loại có thể đóng chốt cho đến khi mọi vật chứng được xử lý. Và có những đường hầm thoát hiểm dành cho các thành viên câu lạc bộ không thể bị nhìn thấy. Ngoài ra, anh thường xuyên bôi trơn lực lượng cảnh sát để đảm bảo rằng chúng tôi được cảnh báo trước một cuộc đột kích”.

“Ngài đã hối lộ cảnh sát à?” Pandora ngạc nhiên thì thầm, lưu tâm đến việc có thể bị nghe lén.

“Đó là một thực tế phổ biến.”

Thông tin hoàn toàn không phù hợp với đôi tai của một phụ nữ trẻ, điều này tất nhiên khiến nó trở nên hấp dẫn hơn. Đó là một cái nhìn thoáng qua về một khía cạnh của cuộc sống hoàn toàn xa lạ đối với nàng.

“Cảm ơn vì đã thẳng thắn với tôi,” nàng nói một cách tự nhiên. “Thật tuyệt khi được đối xử như một người lớn.” Với một nụ cười nhanh chóng và ngượng ngịu, nàng nói thêm, “Ngay cả khi tôi không phải lúc nào cũng cư xử như một người lớn.”

Gabriel nhẹ nhàng nói: “Giàu trí tưởng tượng và vui tươi không khiến em trở thành người lớn hơn. Nó chỉ khiến em trở nên thú vị hơn thôi”.

Trước đây chưa từng có ai nói điều gì như vậy với nàng, ca ngợi những lỗi lầm của nàng như thể đó là đức hạnh. Ý anh ta là chuyện đó hả? Đỏ mặt và bối rối, Pandora nhìn xuống những lá bài của mình.

Gabriel dừng lại. “Trong khi chúng ta đang nói về chủ đề của Jenner,” anh ấy chậm rãi nói, “có điều anh muốn nói với em. Nó không có gì liên quan đến tầm ảnh hưởng, nhưng anh cảm thấy nên đề cập đến nó.” Trước sự im lặng đến kỳ lạ của nàng, anh giải thích, “Anh đã gặp anh trai em cách đây vài năm.”

Bị bất ngờ bởi sự tiết lộ, Pandora chỉ có thể nhìn chằm chằm vào anh.

Nàng thử tưởng tượng Theo đang ở cùng chỗ của người đàn ông này. Họ giống nhau ở những điểm rõ ràng nhất, đều cao ráo, khỏe mạnh, đẹp trai, nhưng bên dưới vẻ bề ngoài họ hoàn toàn khác nhau.

“Anh ấy đã đến thăm câu lạc bộ với một người bạn,” Gabriel tiếp tục, “và quyết định đăng ký thành viên. Người quản lý đã giới thiệu anh ấy với ta”. Anh dừng lại, vẻ mặt khó hiểu. “Ta e rằng chúng tôi phải từ chối anh ấy.”

“Vì mức độ tín nhiệm của anh ấy à?” Pandora đáp ứng. “Hay do tính khí của anh ấy?” Trước sự do dự hồi lâu của anh trước khi trả lời, nàng lo lắng nói, “Cả hai. Ôi trời. Theo không hiểu đúng không? Đã có một cuộc tranh cãi?”

“Một cái gì đó tương tự như vậy.”

Điều đó có nghĩa là người anh trai hay thay đổi của nàng hẳn đã cư xử rất tệ.

Mặt nàng nóng lên vì xấu hổ. “Tôi xin lỗi,” nàng nói. “Theo luôn tuốt kiếm với những người mà anh ấy không thể đe dọa. Và ngài là loại đàn ông mà anh ấy luôn bắt chước.”

“Anh không nói với em để làm em khó chịu.” Gabriel lấy cớ với lấy lá bài để vuốt mu bàn tay nàng một cách kín đáo. “Chúa biết hành vi của anh ấy không liên quan đến em.”

“Tôi nghĩ bên trong anh ấy cảm thấy như một kẻ lừa đảo,” nàng trầm ngâm nói, “và điều đó khiến anh ấy tức giận. Anh ấy là một bá tước, nhưng tài sản là một đồng đồ nát và nợ nần khủng khiếp, và thực tế anh ấy không biết gì về cách quản lý nó.”

“Anh ấy đã bao giờ thảo luận điều đó với em chưa?”

Pandora cười không chút hài hước. “Không, Theo chưa bao giờ thảo luận bất cứ điều gì với tôi, hoặc với Cassandra và Helen. Gia đình tôi không giống như gia đình của ngài chút nào. Chúng tôi đã như thế . . .” Nàng ngập ngừng trầm ngâm. “Chà, có một thứ mà tôi đã từng đọc . . .”

“Nói cho ta biết đi,” Gabriel nói nhẹ nhàng.

“Đó là một cuốn sách thiên văn học nói rằng trong hầu hết các chòm sao, các ngôi sao không thực sự thuộc về nhau. Chúng chỉ xuất hiện cùng với nhau. Chúng nhìn xuống chúng ta như thể chúng ở gần nhau, nhưng một số chúng tồn tại ở một phần khác của thiên hà. Đó là kiểu của gia đình tôi. Chúng tôi dường như thuộc cùng một nhóm, nhưng chúng tôi đều ở rất

xa nhau. Tất nhiên là ngoại trừ tôi và Cassandra.”

“Còn Quý bà Helen thì sao?”

“Chị ấy luôn rất đáng yêu và tốt bụng, nhưng chị ấy sống trong thế giới của riêng mình. Thực ra thì giờ chúng tôi đã gần nhau hơn nhiều rồi.”

Pandora dừng lại, nhìn chằm chằm vào anh và nghĩ rằng nàng có thể cố gắng hàng giờ để mô tả về gia đình của mình, và nàng vẫn sẽ không thể truyền đạt hết sự thật về nó. Cách mà cha mẹ nàng yêu nhau đã được mô tả như chiến tranh. Về đẹp long lanh của người mẹ không thể chạm tới của nàng, người đã biến mất tới London trong một thời gian dài. Cha nàng, với sự pha trộn giữa bạo lực và thờ ơ không thể đoán trước được. Helen, người hiếm khi xuất hiện, giống như một cái bóng, và Theo, với những khoảnh khắc tử tế vô tư của anh.

“Cuộc sống của em ở Eversby Priory rất tách biệt,” Gabriel nhận xét.

Pandora lơ đãng gật đầu. “Tôi từng mơ tưởng về việc được ra ngoài xã hội. Có hàng trăm người bạn, đi khắp mọi nơi và nhìn thấy mọi thứ. Nhưng nếu ngài đã sống cô lập đủ lâu, nó sẽ trở thành một phần của ngài. Và khi ngài cố gắng thay đổi, nó giống như nhìn vào mặt trời. Ngài không thể chịu đựng nó quá lâu”.

“Đó chỉ là vấn đề luyện tập,” anh nhẹ nhàng nói.

Họ tiếp tục ván bài đầu tiên, mà Pandora cuối cùng đã thắng, và chơi một ván bài khác, và nàng đã thua Gabriel. Sau khi chúc mừng anh một cách tốt bụng, nàng hỏi, “Chúng ta có nên dừng lại ngay lúc này và để nó có tỷ số hòa được không?”

Lông mày anh ta nhướng lên. “Không có người chiến thắng à?”

“Tôi là một đối thủ giỏi hơn ngài,” nàng nói với anh ta một cách tử tế. “Tôi đang cố gắng giải thoát ngài khỏi thất bại không thể tránh.”

Gabriel cười toe toét. “Bây giờ cho anh nài xin một ván thứ ba.” Anh trượt bộ bài về phía nàng. “Đến lượt em chia bài.” Khi Pandora xáo bài, anh ngả người ra ghế và suy đoán về nàng. “Chúng ta có nên làm cho trò chơi thú vị hơn bằng cách để người thua cuộc phải trả một khoản phạt không?”

“Loại phạt nào?”

“Người chiến thắng sẽ quyết định.”

Pandora bặm môi dưới, nghiền ngẫm những khả năng. Nàng gửi cho anh một nụ cười tinh quái. “Ngài có thực sự hát rất tệ, như ngài đã nói trước đây không?”

“Việc hát hò của anh là một sự xúc phạm đến không khí.”

“Nếu tôi thắng, sự trừng phạt đối với ngài sẽ là hát bài ‘God Save The Queen’ ở giữa tiền sảnh.”

“Đó là nơi nó sẽ vang vọng một cách không thương tiếc đấy?” Gabriel gửi cho nàng một cái nhìn cảnh giác giả tạo. “Chúa ơi. Anh không biết em lại tàn nhẫn như vậy.”

“Cướp biển,” Pandora nhắc nhở anh một cách hối tiếc và bắt đầu chia bài.

Gabriel thu thập các lá bài của mình. “Anh đã định đề xuất một phương án khá dễ dàng cho em, nhưng bây giờ anh thấy mình sẽ phải nghĩ ra một điều gì đó nghiêm khắc hơn.”

“Hãy làm điều tồi tệ nhất ấy,” Pandora vui vẻ nói. “Tôi đã quen với việc trông ngu ngốc. Không có gì ngài đề xuất có thể làm phiền được tôi.”

Nhưng đúng như nàng mong đợi, điều đó hóa ra không phải sự thật.

Ánh mắt của Gabriel từ từ nhắc lên khỏi lá bài của anh, đôi mắt sáng rực lên theo cách khiến gáy nàng ngứa ngáy. “Nếu anh thắng,” anh nói, giọng trầm xuống, “em sẽ phải gặp lại anh ở đây lúc nửa đêm. Một mình.”

Cảm thấy khó chịu, Pandora hỏi, “Để làm gì?”

“Một cuộc hẹn hò lúc nửa đêm.”

Nàng nhìn anh không hiểu.

“Anh nghĩ em có thể muốn tự mình trải nghiệm một cuộc hẹn hò chứ,” anh nói thêm.

Đầu óc choáng váng của nàng nhớ lại đêm đầu tiên họ gặp nhau, khi họ tranh cãi về cuộc hẹn của Dolly với ông Hayhurst. Máu nóng bốc lên hai bên má. Anh đã rất tử tế — nàng đã cảm thấy rất thoải mái khi ở bên anh — và giờ anh đã đưa ra một đề xuất mà bất kỳ người phụ nữ tử tế nào cũng sẽ thấy bị xúc phạm.

“Ngài được cho là một quý ông,” nàng thì thầm sắc bén.

Gabriel đã cố gắng — và không thành công — trông có vẻ hối lỗi. “Anh có nhiều lỗi lầm.”

“Ngài không thể nghĩ rằng tôi sẽ đồng ý với điều đó.”

Trước sự khó chịu của nàng, anh coi nàng như thể nàng đã có tất cả kinh nghiệm trần tục của một quả trứng mới nở. “Anh hiểu.”

Đôi mắt nàng nheo lại. “Ngài hiểu cái gì?”

“Em đang sợ.”

“Tôi không sợ!” Với vẻ đứng đắn nhất nàng có thể triệu hồi, nàng nói

thêm, “Nhưng tôi muốn một điều khoản phạt khác.”

“Không.”

Ánh mắt ngờ vực của Pandora nhìn chăm chăm vào anh, trong khi khi chất Ravenel bùng lên như than mới khuấy. “Tôi đã cố gắng rất nhiều để không thích ngài,” nàng nói một cách u ám. “Cuối cùng, nó cũng bắt đầu.”

“Em có thể tạm dừng phần còn lại của ván bài, nếu em muốn,” Gabriel nói với giọng thực tế. “Nhưng nếu em quyết định chơi – và em thua – thì đó là điều khoản phạt.” Anh ngồi trở lại ghế và nhìn nàng cố gắng lấy lại bình tĩnh.

Tại sao anh lại thách thức nàng như thế này? Và tại sao nàng lại do dự?

Một sự thôi thúc điên cuồng nào đó đã khiến nàng không thể lùi bước. Nó không có ý nghĩa gì. Nàng không hiểu chính mình. Một sự bối rối giữa sự thôi lui và sự lôi kéo hấp dẫn tràn ngập nàng. Liếc nhìn Gabriel, nàng thấy rằng mặc dù anh có vẻ thoải mái nhưng ánh mắt anh rất chăm chú, để ý từng chi tiết phản ứng của nàng. Bằng cách nào đó anh biết rằng nàng sẽ gặp khó khăn khi từ chối anh.

Căn phòng tràn ngập tiếng trò chuyện, tiếng nhạc piano, tiếng cười, tiếng lạch cạch của tách trà và đĩa, tiếng lách cách của cốc và ly pha lê, tiếng lục cục của những lá bài từ bàn chơi bài whist gần đó, tiếng thì thầm khéo léo của những người hầu, những quý ông bước vào sau khi hút xì gà trên ban công. Nàng cảm thấy gần như không thể tin được rằng nàng và Gabriel đang thảo luận về một điều gì đó thái quá giữa một buổi họp mặt gia đình đáng kính.

Đúng. Nàng đã sợ hãi. Họ đang chơi một trò chơi rất người lớn, với những rủi ro và hậu quả thực sự.

Nhìn qua khung cửa sổ đã vén rèm, Pandora thấy ban công trống không và tối tăm, màn đêm khép lại quanh mũi đất gần đó. “Chúng ta có thể bước ra ngoài một chút không?” nàng hỏi nhỏ.

Gabriel đứng lên và đỡ nàng khỏi ghế.

Họ đi ra ngoài trên ban công có mái che, kéo dài suốt toàn bộ chiều dài của phần chính của ngôi nhà, các đầu được đóng khung bằng lưới và hoa hồng leo. Với một thỏa thuận ngầm, họ đi càng xa cửa sổ phòng khách gia đình càng tốt. Một cơn gió thoảng qua mang theo âm thanh của sóng và tiếng kêu của một con chim biển lâm li, và cuốn đi những làn khói thuốc lá cay nồng cuối cùng.

Tựa lưng vào một trong những cột đỡ sơn trắng, Pandora khoanh tay trước ngực.

Gabriel đứng bên cạnh nàng, quay mặt về hướng ngược lại, hai tay chống lên lan can ban công khi anh nhìn ra biển. “Một cơn bão đang đến,” anh nhận xét.

“Làm sao ngài có thể biết?”

“Những đám mây ở đường chân trời, di chuyển theo chiều gió. Sức nóng sẽ tan vỡ vào đêm nay”.

Pandora nhìn vào nét mặt nhìn nghiêng của anh, in bóng trên nền đỏ sẫm của hoàng hôn. Anh là một nhân vật tưởng tượng – kiểu người chỉ tồn tại trong giấc mơ của những cô gái khác. Không phải của nàng. Trước khi đến Heron’s Point, nàng đã biết chính xác mình muốn gì và không muốn gì, nhưng giờ mọi thứ trở nên rối ren. Nàng nghĩ Gabriel có thể đang cố thuyết phục bản thân rằng anh thích nàng đủ nhiều để cưới nàng. Tuy nhiên, nàng đã đủ hiểu về cam kết và trách nhiệm của anh với gia đình để chắc chắn rằng anh sẽ không bao giờ tự nguyện chọn một người như nàng làm vợ. Không, trừ khi đó là một vấn đề về danh dự, để cứu lấy danh tiếng đã bị hủy hoại của nàng. Ngay cả khi nàng không muốn được cứu.

Xoa hai vai, nàng quay sang đối mặt hoàn toàn với anh. “Ngài định cố gắng quyến rũ tôi à?”

Gabriel có đủ can đảm để mỉm cười trước sự thẳng thắn của nàng. “Anh có thể cố gắng để cảm dỗ em. Nhưng sự lựa chọn sẽ là của em.” Anh dừng lại. “Em có lo lắng rằng em có thể không muốn anh dừng lại không?”

Pandora khịt mũi. “Sau những gì chị gái Helen của tôi nói với tôi về mối quan hệ vợ chồng, tôi không thể hiểu tại sao bất kỳ người phụ nữ nào cũng sẵn sàng đồng ý với nó. Nhưng tôi cho rằng nếu có người đàn ông nào có thể làm cho nó bớt phản cảm hơn một chút thì đó sẽ là ngài.”

“Cảm ơn,” Gabriel nói, có vẻ bối rối. “Anh nghĩ vậy.”

“Nhưng cho dù ngài có thể làm được điều đó một cách phi thường đến mức nào đi nữa,” Pandora tiếp tục, “Tôi vẫn không muốn thử nó.”

“Ngay cả với một người chồng?” anh hỏi nhỏ.

Pandora hy vọng những chiếc bóng giúp che đi khuôn mặt ửng đỏ của nàng. “Nếu tôi đã kết hôn, tôi sẽ không có lựa chọn nào khác ngoài việc hoàn thành nghĩa vụ vợ chồng hợp pháp của mình. Nhưng tôi vẫn không muốn.”

“Đừng chắc chắn như vậy. Anh có những kỹ năng thuyết phục mà em chưa biết”. Môi anh nhếch lên trước biểu hiện của nàng. "Chúng ta vào trong và kết thúc ván bài nhé?"

“Không, khi ngài yêu cầu một khoản phạt đi ngược lại mọi nguyên tắc.”

“Em không lo lắng về các nguyên tắc.” Gabriel cúi người lại gần, nhẹ nhàng đặt nàng dựa lưng vào cột. Lời thì thầm chế nhạo của anh cuộn tròn bên tai phải của nàng như một làn khói. “Mà em lo lắng rằng em có thể làm điều gì đó tinh quái với anh và tận hưởng nó.”

Pandora im lặng, run lên vì ngạc nhiên tột độ trước sự bùng cháy phấn khích từ từ thức tỉnh ở tất cả những nơi thầm kín trên cơ thể nàng.

“Hãy để số phận quyết định,” Gabriel nói. "Điều tồi tệ nhất có thể xảy ra là gì?"

Câu trả lời của nàng thành thật và có chút lung lay. "Tôi có thể không còn lựa chọn nào khác.”

“Anh sẽ để lại cho em là một trinh nữ. Chỉ bớt ngây thơ một chút thôi”. Đầu ngón tay anh tìm vào bên trong cổ tay nàng, đầu ngón tay vuốt ve một mạch máu nhỏ. “Pandora, em không sống đúng với danh tiếng của mình như một cặp song sinh cư xử sai trái. Hãy mạo hiểm. Hãy phiêu lưu một chút với anh.”

Pandora chưa bao giờ tưởng tượng có thể bị tổn thương trước loại cám dỗ này, chưa bao giờ đoán được nó sẽ khó cưỡng lại đến mức nào. Gặp anh một cách bí mật, vào ban đêm, sẽ là điều thực sự đáng hổ thẹn nhất mà nàng từng làm và nàng không hoàn toàn chắc chắn rằng anh sẽ giữ lời hứa của mình. Nhưng lương tâm đang đặt ra một biện pháp phòng vệ mỏng manh nhất, yếu ớt nhất có thể để chống lại một ham muốn có vẻ đáng xấu hổ trong sức mạnh mù quáng của nó. Suy nhược thần kinh, đói khát và tức giận, nàng đưa ra quyết định của mình quá nhanh, theo cách mà nàng đưa ra hầu hết các quyết định của mình.

“Tôi sẽ kết thúc trò chơi,” nàng nói rõ ràng. “Và trước khi đêm kết thúc, tiền sảnh sẽ vang lên màn biểu diễn quốc ca sôi động của ngài. Tất cả sáu đoạn.”

Đôi mắt anh ánh lên vẻ hài lòng. “Anh chỉ biết đoạn đầu tiên thôi, vì vậy em sẽ phải lắng nghe đoạn đó sáu lần.”

Khi nhìn lại, Pandora không ngạc nhiên khi ván bài whist cuối cùng diễn ra theo cách hoàn toàn khác so với hai ván đầu tiên. Phong cách chơi bài của Gabriel đã thay đổi đáng kể, không còn thận trọng mà trở nên hung hãn và nhanh nhẹn. Anh đã thắng hết trò lừa này đến trò lừa khác một cách dễ dàng thần kỳ.

Nó không phải là một trò lừa gạt. Đó là một cuộc thăm sát.

“Những lá bài này có được đánh dấu không?” Pandora cúi kính hỏi, cố gắng kiểm tra mặt sau của chúng mà không để chúng rời khỏi bàn tay mình.

Gabriel tỏ vẻ bức bối. “Không, đó là một bộ bài được niêm phong. Em đã thấy anh mở nó. Em có muốn anh lấy một bộ mới không?”

“Đừng bận tâm.” Tự tin là nàng đã chơi hết phần còn lại của ván bài, biết trước rằng nó sẽ kết thúc như thế nào.

Không cần phải đếm số điểm. Anh đã thắng với tỷ số lớn đến mức đó sẽ là một việc làm vô nghĩa.

“Anh họ Devon đã đúng khi cảnh báo tôi,” Pandora lẩm bẩm một cách ghê tởm. “Tôi đã bị lừa gạt. ngài không phải là một đấu thủ tầm thường, phải không?”

“Em yêu,” anh nói nhẹ nhàng, “Anh đã học cách chơi bài từ những tay lừa gạt giỏi nhất ở London từ khi anh vẫn đang mặc quần cộc.”

“Hãy thề với tôi những lá bài này không được đánh dấu,” nàng yêu cầu, “và rằng ngài không giấu giếm gì trong tay áo của mình”.

Anh liếc nhìn nàng. “Anh xin thề.”

Trong tâm trạng hỗn loạn vì lo lắng, tức giận và tự trách bản thân, Pandora đẩy lùi khỏi bàn và đứng dậy trước khi anh có thể tiến đến giúp nàng. “Bây giờ tôi đã chơi đủ rồi. Tôi sẽ đến ngồi với chị gái tôi và những cô gái khác.”

“Đừng qua đó,” Gabriel dỗ dành, đứng dậy. “Em có thể rút lui nếu em muốn.”

Mặc dù nàng biết lời đề nghị này chỉ nhằm mục đích hòa giải, nhưng Pandora vẫn bị xúc phạm nặng nề. “Tôi rất coi trọng trò chơi, thưa ngài. Trả nợ là một vấn đề danh dự — hay ngài cho rằng bởi vì tôi là phụ nữ nên lời nói của tôi ít ý nghĩa hơn của ngài?”

“Không,” anh vội vàng nói.

Nàng lạnh lùng liếc nhìn anh. “Tôi sẽ gặp ngài sau.” Quay gót, nàng bước đi, cố gắng giữ cho sỏi chân thoải mái và khuôn mặt vô cảm. Nhưng

bên trong nàng đã đóng băng vì sợ hãi tột độ khi nàng nghĩ về những gì mình sẽ sớm phải đối mặt.

Một cuộc hẹn. . . một mình với Gabriel. . . vào ban đêm . . . trong bóng tối.

Chúa ơi mình đã làm gì vậy?

CHƯƠNG 11

Nắm chặt một chân nền bằng đồng bằng ngón tay đeo nhẫn và ngón cái, Pandora chậm rãi đi dọc theo hành lang trên lầu. Những bóng đèn trượt dài trên sàn, và nàng lơ đi ảo giác chuyển động, dứt khoát quyết tâm giữ thăng bằng.

Một ngọn nến bập bùng là tất cả những gì ngăn cản nàng và thảm họa. Đèn đã tắt, kể cả đèn treo ở sảnh trung tâm. Ngoài những tia chớp từ xa thỉnh thoảng lóe lên, nguồn chiếu sáng duy nhất là ánh sáng yếu ớt phát ra từ ngưỡng cửa của các căn phòng.

Như Gabriel đã dự đoán, một cơn bão đã tràn vào từ đại dương. Sự trôi dạt đầu tiên của nó rất thô bạo và dữ dội, khi nó vật lộn với cây cối và ném những cành cây lạc vào mọi hướng. Ngôi nhà được xây thấp và chắc chắn để thích ứng với thời tiết ven biển, đã chịu đựng thời tiết khắc nghiệt, che chắn mưa bằng mái nhà gỗ sồi của nó. Tuy nhiên, tiếng sấm khiến Pandora rung mình.

Nàng mặc một chiếc váy ngủ bằng vải dạ và một chiếc áo khoác bằng vải nỉ trơn, hai vạt của nó được gấp quanh phía trước và buộc bằng một chiếc thắt lưng tết. Mặc dù nàng muốn mặc trang phục ban ngày, nhưng không có cách nào tránh được nghi thức tắm hàng đêm và gỡ tóc mà không khiến Ida nghi ngờ.

Chân nàng được nhét vào đôi dép len Berlin mà Cassandra đã đan, do vô tình đọc nhầm mẫu nên đã dẫn đến hai chiếc có kích cỡ khác nhau. Chiếc dép dành cho chân phải rất hoàn hảo, nhưng chiếc bên trái lại lỏng lẻo và mềm. Cassandra đã bào chữa rằng Pandora đã tạo một điểm đặc biệt khi mang chúng, khẳng định chúng là đôi dép thoải mái nhất từng được làm ra.

Nàng nép vào tường, thỉnh thoảng đưa đầu ngón tay ra vuốt qua. Môi trường xung quanh càng tối, trạng thái cân bằng của nàng càng tồi tệ, các tín hiệu trong đầu nàng không thể khớp với những gì cơ thể nàng mách bảo với nàng. Vào một số thời điểm nhất định, sàn nhà, tường và trần nhà đều có thể đột ngột chuyển đổi vị trí mà không có lý do, khiến nàng loạng choạng. Nàng luôn dựa vào Cassandra để giúp nàng nếu họ phải đi đâu đó vào ban đêm, nhưng nàng không thể nhờ người chị song sinh hộ tống mình

đến một cuộc gặp bất chính với một người đàn ông.

Hít thở với cả nỗ lực, Pandora chăm chú nhìn vào ánh sáng màu hổ phách đã tắt lịm trên hành lang. Tám thảm trải dài như một đại dương đen giữa nàng và phòng khách của gia đình. Cầm ngọn nến sáng lung linh phía xa trước mặt, nàng bước từng bước một, cố gắng nhìn xuyên qua bóng tối. Một cửa sổ đã được mở ở đâu đó. Không khí ẩm ướt mùi mưa cứ phả vào mặt và qua mắt cá chân trần của nàng, như thể ngôi nhà đang thở xung quanh nàng.

Một cuộc hẹn lúc nửa đêm được cho là lãng mạn và táo bạo, điều mà những cô gái không phải là hoa bên lề thường thực hiện. Nhưng đây là một bài tập trong đau khổ. Nàng kiệt sức và lo lắng, chiến đấu để giữ thăng bằng trong bóng tối. Tất cả những gì nàng muốn là được an toàn trên giường.

Khi bước về phía trước, chiếc dép lỏng lẻo trên bàn chân trái của nàng bị tuột ra khiến nàng bước hụt và loạng choạng, suýt khụy xuống. Bằng cách nào đó, nàng cố gắng lấy lại thăng bằng, nhưng cây nến đã bay khỏi tay nàng. Ngọn lửa ngay lập tức bị dập tắt khi nó chạm xuống sàn nhà.

Thở hổn hển, mất phương hướng, Pandora đứng chìm trong bóng tối. Nàng không dám cử động, chỉ giữ hai cánh tay lơ lửng giữa không trung, những ngón tay xò ra như râu mèo. Những luồng bóng tối chảy quanh nàng, nhẹ nhàng đẩy nàng mất thăng bằng, và nàng cứng người trước động lực vô hình của chúng.

“Ôi, chết tiệt,” nàng thì thầm. Mồ hôi lạnh toát ra trên trán khi nàng cố gắng suy nghĩ để vượt qua cơn hoảng loạn đầu tiên.

Bức tường ở phía bên trái của nàng. Nàng phải đến được đó. Nàng cần sự ổn định. Nhưng bước đi thận trọng đầu tiên khiến sàn nhà rơi xuống từ dưới chân nàng, và thế giới nghiêng theo một đường chéo. Nàng loạng choạng và hạ cánh xuống sàn với một cú huých mạnh. . . hay nó là bức tường nhỉ? Nàng đang nghiêng người thẳng đứng hay nằm xuống? Dựa vào đó, nàng quyết định. Nàng bị thiếu chiếc dép bên trái, và những ngón chân trần của nàng đặt trên một bề mặt cứng. Phải rồi, đó là sàn nhà. Áp má ẩm ướt của mình vào tường, nàng cố gắng định hướng xung quanh mình, trong khi một âm thanh the thé vang lên bên tai trái của nàng.

Nhịp tim đập rộn ràng trong lồng ngực nàng. Nàng không thể thở được. Sự thiếu không khí của nàng nghe như tiếng nước nổ. Một hình dạng to lớn, tối tăm nhanh chóng tiến gần đến mức nàng thu mình vào tường.

“Pandora.” Một đôi tay rắn chắc ôm lấy nàng. Nàng run lên khi nghe giọng nói trầm thấp của Gabriel, và cảm thấy mình được bao bọc bởi sự trấn an của cơ thể anh. “Chuyện gì đã xảy ra? Chúa ơi, em đang run lên. Em sợ bóng tối phải không? Hay cơn bão?” Anh hôn lên vầng trán ẩm ướt của nàng và cài những lờn thì thầm nhẹ nhàng vào tóc nàng. “Giờ thì ổn rồi. Em an toàn trong vòng tay của anh. Không có gì có thể làm hại em, cô gái ngọt ngào của anh.” Anh đã cởi bỏ chiếc áo khoác lịch sự màu đen của mình, và chiếc cổ áo sơ mi đầu tiên của anh đã được mở ra. Nàng có thể ngửi thấy mùi hương của xà phòng cạo râu trên da anh, mùi thơm của vải lanh khô và mùi khói xì gà từ chiếc áo gilê lụa của anh thấm vào. Hương thơm nam tính và dễ chịu khiến nàng rung mình nhẹ nhõm.

“Tôi . . . Tôi đã đánh rơi cây nến,” nàng thở khò khè.

“Đừng lo lắng về điều đó.” Một tay anh vòng ra sau gáy nàng, nhẹ nhàng mơn trớn. “Mọi chuyện đều ổn rồi.”

Trái tim của nàng bắt đầu nhịp đập đều hơn, không dồn dập nữa. Cảm giác ác mộng vừa thức dậy bắt đầu tan biến. Nhưng khi tiếng chuông báo động của nàng tắt dần, một làn sóng xấu hổ ghê gớm tràn ngập nàng. Chỉ có nàng mới có thể làm hỏng một cuộc hẹn lúc nửa đêm một cách khủng khiếp như vậy.

“Cảm thấy tốt hơn chưa?” anh hỏi, một tay anh trượt xuống ôm lấy tay nàng trong một cái nắm chắc chắn. “Đi với anh đến phòng khách gia đình nào.”

Pandora muốn chết. Nàng không cử động được, chỉ thở ra một hơi thất bại. “Tôi không thể,” nàng thốt lên.

“Nó là gì vậy?” anh thốt lên một câu hỏi nhẹ nhàng.

“Tôi hoàn toàn không thể cử động. Tôi mất thăng bằng trong bóng tối”.

Môi anh lại đặt lên trán nàng, và anh giữ chúng ở đó một lúc lâu.

“Vòng tay qua cổ anh,” cuối cùng anh nói. Sau khi nàng nghe lời, anh dễ dàng nâng nàng lên, ôm chặt nàng vào ngực mình.

Pandora vẫn nhắm mắt lại khi anh bế nàng đi dọc hành lang. Anh mạnh mẽ và phối hợp tuyệt vời, chắc chắn như một con mèo, và nàng cảm thấy nhói lòng ghen tị. Nàng không thể nhớ cảm giác như thế nào khi di chuyển một cách tự tin trong bóng đêm mà không sợ gì cả.

Phòng khách của gia đình chỉ được thắp sáng bởi một ngọn lửa trong lò sưởi. Gabriel đi đến một chiếc ghế sofa chân thấp, bọc nệm sâu với phần

lưng và cánh tay cong, và ngồi xuống với nàng trong lòng anh. Lòng kiêu hãnh của nàng phản đối cách anh ôm nàng một cách yếu ớt, như thể nàng là một đứa trẻ sợ hãi. Nhưng lồng ngực rắn chắc của anh đang an ủi, và đôi tay anh từ từ xoa đuôi những cơn run rẩy chạy qua chân tay nàng, và đó là cảm giác ấm áp, đẹp đẽ nhất mà nàng từng biết. Nàng cần thứ này. Chỉ trong vài phút.

Với tay tới một chiếc bàn sofa bằng gỗ gụ, Gabriel nhặt một chiếc cốc thủy tinh chạm khắc chứa đầy một nửa chất lỏng màu mực. Không nói một lời, anh áp ly vào môi nàng như thể nàng không thể tin tưởng được để tự mình cầm nó mà không làm đổ.

Pandora thận trọng nhắm nháp. Thức uống rất ngon, với hương vị phong phú của kẹo bơ cứng và mận để lại cảm giác nóng dịu trên lưỡi nàng. Nàng uống một ngụm nữa, hương vị sâu hơn, tay nàng đưa lên nhận lấy ly rượu từ anh. "Đây là cái gì?"

"Rượu Pooc-tô. Hãy thư giãn nào." Anh vòng tay lỏng lẻo quanh đầu gối cong của nàng.

Pandora uống nó một cách chậm rãi, thư giãn khi ly rượu truyền hơi ấm xuống tận ngón chân nàng. Cơn bão rít lên một cách sốt ruột, làm rung chuyển các cửa sổ, vọng lại với biển khi nó lao vào những ngọn sóng gầm rú. Nhưng nàng ấm áp và khô ráo, nằm trong vòng tay của Gabriel trong khi ánh sáng hắt ra của lò sưởi chiếu qua họ.

Anh thò tay vào túi áo gilê để lấy một chiếc khăn tay gấp mềm mại, lau những vết mồ hôi cuối cùng trên mặt và cổ họng nàng. Sau khi đặt tấm vải sang một bên, anh vuốt lại một lọn tóc sẫm màu và cẩn thận vén nó ra sau tai trái của nàng. "Anh nhận ra em cũng không nghe thấy ở bên tai này," anh nói khẽ. "Đó có phải là một phần của vấn đề không?"

Pandora chớp mắt kinh ngạc. Chỉ trong một vài ngày, anh đã phát hiện ra điều gì đó mà ngay cả gia đình nàng, những người thực sự sống với nàng, cũng không nhận ra. Tất cả bọn họ đều đã học cách chấp nhận, như một điều tất nhiên, rằng nàng bất cẩn và thiếu chú ý.

Nàng gật đầu. "Tôi chỉ nghe được khoảng một nửa ở tai này so với ở tai kia. Vào ban đêm . . . trong bóng tối . . . mọi thứ trở nên rối ren và tôi không thể biết được điều gì đang lên hay xuống. Nếu tôi quay quá nhanh, tôi sẽ ngã xuống sàn. Tôi không thể kiểm soát được nó; giống như bị đẩy bởi những bàn tay vô hình."

Gabriel ôm má nàng vào lòng bàn tay anh, nhìn nàng bằng một sự dịu

dàng ổn định khiến mạch máu nàng đập rối loạn. “Đó là lý do tại sao em không khiêu vũ.”

“Tôi có thể xoay sở một vài điệu nhảy với tốc độ chậm. Nhưng nhảy điệu valse là không thể. Tất cả những cú quay cuồng và xoay vòng.” Nàng bất giác nhìn sang chỗ khác và uống cạn những giọt cuối cùng.

Anh lấy lại chiếc ly rỗng từ tay nàng và đặt nó sang một bên. “Em nên nói với anh. Anh sẽ không bao giờ yêu cầu em đến gặp anh vào ban đêm nếu anh biết.”

“Nó không xa. Tôi đã nghĩ một ngọn nến là đủ”. Pandora loay hoay với chiếc thắt lưng của chiếc áo choàng bằng vải nỉ. “Tôi không tính đến việc vấp phải chiếc dép của chính mình.” Nàng mở rộng bàn chân trái trần của mình bên dưới chiếc váy ngủ và cau mày nhìn nó. “Tôi đã mất một trong số chúng.”

“Anh sẽ tìm nó sau.” Gabriel nắm lấy một bàn tay nàng, đưa nó lên môi. Anh lướt qua những ngón tay lạnh giá của nàng một nụ hôn nhẹ nhàng.

“Pandora. . . chuyện gì đã xảy ra với tai của em?”

Tâm hồn của nàng nổi dậy trước viễn cảnh thảo luận về nó.

Lật bàn tay nàng lại, Gabriel hôn vào lòng bàn tay nàng và áp những ngón tay nàng lên má anh. Da của anh được cạo nhẵn theo một hướng và mài mòn mềm mại ở hướng kia, giống như lưỡi mèo. Ánh lửa đã biến anh thành vàng ở khắp mọi nơi ngoại trừ đôi mắt đỏ, màu xanh trong của một ngôi sao bắc cực. Anh chờ đợi, một sự kiên nhẫn chết tiệt, trong khi Pandora tập trung tinh thần để trả lời.

“Tôi . . . không thể nói về nó nếu tôi đang chạm vào ngài.” Rút tay khỏi má anh, nàng trườn ra khỏi lòng anh. Có một tiếng chuông the thé dai dẳng bên tai nàng. Che nhẹ nó bằng lòng bàn tay, nàng gõ ngón tay lên mặt sau của hộp sọ vài lần. Để cho nàng nhẹ nhõm, thủ thuật này đã có tác dụng.

“Ừ tai,” Gabriel nói, chăm chú quan sát. “Một trong những luật sư lớn tuổi của gia đình chúng tôi đã mắc phải. Em có thường xuyên gặp rắc rối không?”

“Chỉ thỉnh thoảng, khi tôi lo lắng.”

“Lúc này em không cần phải lo lắng.”

Pandora nở một nụ cười ngẩn ngui, lẳng đặng và đan các ngón tay vào nhau thành một nắm đấm thật chặt. “Tôi đã tự mang cái này vào mình. Ngài có nhớ khi tôi nói với ngài rằng tôi đã nghe trộm không? Thực ra thì tôi

không còn làm điều đó nhiều như trước nữa. Nhưng khi tôi còn nhỏ, đó là cách duy nhất để tìm ra bất cứ điều gì đang xảy ra trong gia đình chúng tôi. Cassandra và tôi đã ăn tất cả các bữa ăn của chúng tôi trong phòng trẻ và chơi một mình. Đôi khi hàng tuần trôi qua chúng tôi không thấy ai khác ngoài Helen và những người hầu. Mẹ đến London, hoặc Cha sẽ đi săn, hoặc Theo sẽ đến trường nội trú mà không hề nói lời tạm biệt. Khi bố mẹ tôi ở nhà, cách duy nhất để thu hút sự chú ý của họ là cư xử sai trái. Tất nhiên, tôi là người tệ nhất. Tôi đã lôi kéo Cassandra vào những âm mưu và kế hoạch của mình, nhưng mọi người đều biết chị ấy là một người chị em song sinh tốt bụng. Helen tội nghiệp dành phần lớn thời gian để đọc sách trong góc và cố gắng biến mình thành vô hình. Tôi thích gây rắc rối hơn để không bị bỏ qua.”

Gabriel nâng bím tóc dài của nàng và chơi với nó khi anh lắng nghe.

“Tôi mới mười hai tuổi khi nó xảy ra,” nàng tiếp tục. “Hoặc có thể là mười một. Cha mẹ tôi đang tranh cãi trong phòng ngủ chính với cánh cửa đóng kín. Bất cứ khi nào họ cãi nhau, điều đó thật đáng sợ. Họ sẽ la hét và đập phá mọi thứ. Tự nhiên, tôi thò mũi vào mọi nơi không thuộc về nó, và đi nghe trộm. Họ cãi nhau về một người đàn ông mà mẹ tôi đã. . . liên quan tới. Cha tôi đã hét lên. Mỗi từ nghe như một mảnh vỡ nào đó. Cassandra bắt đầu cố gắng kéo tôi ra khỏi cửa. Sau đó, nó bị mở ra và cha tôi đứng đó, trong cơn thịnh nộ. Ông ấy hẳn đã nhìn thấy sự chuyển động qua khe cửa. Ông ấy với lấy tôi, và nhanh như chớp, ông ấy đã đâm vào hai tai tôi. Tất cả những gì tôi nhớ là thế giới đang nổ tung. Cassandra nói rằng chị ấy đã giúp tôi trở lại phòng của chúng tôi, và có máu chảy ra từ tai trái của tôi. Tai phải của tôi đã lành trong một hoặc hai ngày, nhưng tôi chỉ có thể nghe thấy một chút bên trái và có một cơn đau đập sâu bên trong. Chẳng bao lâu tôi bị sốt. Mẹ nói điều đó không liên quan gì đến tai, nhưng tôi nghĩ nó chính là nguyên nhân.”

Pandora dừng lại, không muốn kể lại bất kỳ chi tiết khó chịu nào về tai của nàng mừng mủ và chảy nước. Nàng thận trọng liếc nhìn Gabriel, người đang quay mặt đi. Anh không còn chơi với bím tóc của nàng nữa. Bàn tay anh nắm chặt lấy nó cho đến khi cơ bắp tay và cổ tay nổi rõ.

“Ngay cả sau khi tôi đã bình phục sau cơn sốt,” Pandora nói, “thính giác vẫn không trở lại. Nhưng điều tồi tệ nhất là tôi liên tục mất thăng bằng, đặc biệt là vào ban đêm. Nó khiến tôi sợ bóng tối. Kể từ đó – ” Nàng dừng lại khi Gabriel ngẩng đầu lên.

Khuôn mặt anh cứng rắn và đầy sát khí, lớp băng giá trong mắt anh khiến nàng sợ hãi hơn cả cơn thịnh nộ của cha nàng từng có.

“Gã khốn kiếp đó,” anh nói nhẹ nhàng. “Nếu ông ta vẫn còn sống, anh sẽ đánh ông ta bằng tiếng đập của máy đập lúa.”

Pandora vươn tay với một chuyển động rung rinh, xua vào không khí gần anh. “Không,” nàng nói một cách khó nhọc, “không, tôi không muốn thế. Tôi đã ghét ông ấy trong một thời gian dài, nhưng bây giờ tôi cảm thấy có lỗi với ông ấy”.

Gabriel bắt lấy tay nàng giữa không trung, nhanh nhẹn nhưng nhẹ nhàng, như thể đó là một con chim anh muốn bắt mà không muốn làm bị thương. Đôi mắt anh đã giãn ra cho đến khi nàng có thể nhìn thấy hình phản chiếu của chính mình trong vùng tối. "Tại sao?" anh thì thầm sau một lúc lâu.

“Bởi vì làm tổn thương tôi là cách duy nhất để che giấu nỗi đau của chính ông ấy.”

CHƯƠNG 12

Gabriel đã bị choáng váng trước lòng trắc ẩn của Pandora đối với một người đàn ông đã gây ra tổn thương cho nàng. Anh lắc đầu kinh ngạc khi nhìn chăm chăm vào mắt nàng, tối như bóng mây trên cánh đồng hoa khô sẫm xanh. “Điều đó không bào chữa cho ông ấy,” anh nói cứng.

“Không, nhưng nó đã giúp tôi tha thứ cho ông ấy.”

Gabriel sẽ không bao giờ tha thứ cho tên khốn đó. Anh muốn báo thù. Anh muốn lột da khỏi xác chết của tên khốn đó và treo bộ xương của hắn lên để dọa qua. Những ngón tay của anh ẩn chứa một sự run rẩy tinh tế khi anh vươn tay lần theo những đường nét đẹp đẽ trên khuôn mặt nàng, mặt phẳng cao ngọt ngào của xương gò má nàng. “Bác sĩ đã nói gì về tai của em? Ông ấy đã điều trị như thế nào?”

“Không cần thiết phải mời bác sĩ.”

Một cơn thịnh nộ mới trào lên huyết quản anh khi từ ngữ chìm sâu vào trong. “Màng nhĩ của em đã bị rách. Nhân danh Chúa vậy mà em nói là không cần bác sĩ?” Mặc dù anh đã cố gắng để không hét lên, nhưng giọng điệu của anh vẫn còn hoang dại.

Pandora run rẩy một cách khó chịu và bắt đầu lùi lại phía sau.

Anh nhận ra điều cuối cùng nàng cần ở anh là sự thể hiện bình tĩnh. Dẹp xuống cảm xúc đang bùng phát của mình, anh dùng một cánh tay để đưa nàng trở lại bên mình. “Không, đừng lùi ra. Kể cho anh chuyện gì đã xảy ra.”

“Cơn sốt đã qua,” nàng nói sau một hồi do dự, “và. . . ờ, ngài phải hiểu gia đình tôi. Nếu có điều gì khó chịu xảy ra, họ bỏ qua và không bao giờ nhắc đến chuyện đó nữa. Đặc biệt nếu đó là điều mà cha tôi đã làm khi ông ấy mất bình tĩnh. Sau một thời gian, không ai nhớ những gì đã thực sự xảy ra. Lịch sử gia đình của chúng tôi đã bị xóa đi và viết lại hàng nghìn lần.”

“Nhưng lịch sử có bị xóa đi thì vấn đề với tai của tôi cũng không biến mất. Bất cứ khi nào tôi không thể nghe thấy điều gì đó, hoặc khi tôi vấp ngã, điều đó khiến mẹ tôi rất tức giận. Bà ấy nói rằng tôi vụng về vì tôi hấp tấp hoặc bất cẩn. Bà ấy sẽ không thừa nhận có bất cứ điều gì sai trái trong thánh giác của tôi. Bà ấy thậm chí còn từ chối thảo luận về nó”. Pandora dừng lại, khễ nhai môi dưới. “Tôi đang khiến bà ấy nghe thật khủng khiếp,

nhưng bà ấy không phải vậy. Có những lúc bà ấy rất tình cảm và tốt bụng. Không ai là tất cả theo cách này hay cách khác”. Nàng liếc nhìn anh đầy sợ hãi. “Ôi Chúa ơi, ngài sẽ không thương hại tôi, phải không?”

“Không.” Gabriel đã đau khổ vì lợi ích của nàng, và bị xúc phạm. Đó là tất cả những gì anh có thể làm để giữ cho giọng nói của mình bình tĩnh. “Đó là lý do tại sao em giữ bí mật? Em sợ bị thương hại?”

“Vâng, và. . . thật đáng tiếc, tôi muốn giữ bí mật.”

“Đó không phải sự xấu hổ của em. Mà là của cha em.”

“Nó chính là của tôi. Nếu tôi không nghe trộm, cha tôi đã không trừng phạt tôi.”

“Em vẫn còn là một đứa trẻ,” anh nói một cách thô bạo. “Những gì ông ấy làm không phải là kỷ luật chó chết gì, mà là sự tàn bạo.”

Trước sự ngạc nhiên của anh, một cái chạm thích thú không thành khăn làm cong môi Pandora, và nàng trông rất hài lòng với bản thân. “Nó thậm chí không ngăn được việc nghe trộm của tôi. Tôi chỉ học cách khôn khéo hơn mà thôi.”

Nàng rất đáng yêu, rất bất khuất, đến nỗi Gabriel bị giằng xé với cảm giác mà anh chưa bao giờ biết đến trước đây, như thể tất cả những cực điểm của niềm vui và sự tuyệt vọng đã được dồn nén vào một cảm xúc mới nào đó đe dọa làm nứt bức tường trái tim anh.

Pandora sẽ không bao giờ khuất phục ý muốn của bất kỳ ai khác, nàng sẽ không bao giờ đầu hàng. . . nàng sẽ chỉ phá vỡ. Anh đã thấy những gì thế giới đã làm với những phụ nữ có tinh thần và tham vọng. Nàng cần có anh bảo vệ nàng. Nàng phải lấy anh làm chồng, và anh không biết làm thế nào để thuyết phục nàng. Các quy tắc thông thường không áp dụng cho một người sống theo logic của riêng mình như nàng.

Đưa tay về phía nàng, anh ôm chặt nàng vào trái tim đang đập thành thịch của mình. Cảm giác hồi hộp tràn qua anh khi nàng thư giãn một cách tự giác.

“Gabriel?”

“Uhm?”

“Làm thế nào mà anh thắng được ván whist cuối cùng đó?”

“Anh đã đếm các lá bài,” anh thừa nhận.

“Đó là gian lận?”

“Không, nhưng nó vẫn không công bằng.” Anh vuốt ngược những sợi

tóc lòa xoa trên trán nàng. “Lý do duy nhất của anh là anh muốn ở một mình với em cả ngày. Anh không thể để cơ hội đó tuột đi được.”

“Bởi vì anh muốn làm điều đó vì danh dự,” Pandora nói một cách nghiêm túc.

Lông mày anh nhướng lên khi anh nhìn nàng vẻ hỏi han.

“Anh muốn cứu tôi và gia đình tôi khỏi tai tiếng,” nàng giải thích.

“Quyển rũ tôi rõ ràng là con đường ngắn nhất.”

Gabriel nhếch miệng với một nụ cười mỉa mai. “Cả anh và em đều biết điều này chẳng liên quan gì đến danh dự.” Trước cái nhìn bối rối của nàng, anh nói thêm, “Đừng giả vờ như em không biết khi nào một người đàn ông muốn em. Ngay cả khi em không ngây thơ như vậy.”

Nàng tiếp tục nhìn chăm chăm vào anh, một tia lo lắng xuất hiện giữa lông mày khi nàng nhận ra có điều gì đó mà nàng phải biết, điều mà nàng đáng lẽ phải hiểu. Đáng Táo hoá. Nàng thật là ngây thơ. Không có lời tán tỉnh hay sở thích lãng mạn nào dạy nàng cách giải thích các dấu hiệu về sở thích tình dục của một người đàn ông.

Anh chắc chắn sẽ không gặp vấn đề gì khi chứng minh nó. Cúi đầu hôn nàng, anh thả lỏng miệng mình cho đến khi môi nàng run lên rồi hé mở. Lưỡi của họ gặp nhau như một tấm lụa mềm mại ướt át. Khi anh càng tiến sâu nụ hôn càng trở nên ngon lành, miệng nàng lả lơi bám vào vừa ngây thơ vừa gợi tình.

Anh cẩn thận hạ nàng xuống đệm gấm nhung, giữ một cánh tay nâng đỡ bên dưới cổ nàng. Cơ thể anh ngọt ngào bên dưới lớp quần áo, cảm thấy khó chịu đến mức anh phải cúi xuống và điều chỉnh lại. “Em yêu. . . ở bên cạnh em khiến anh nóng như một con hươu đực đang chạy. Anh nghĩ điều đó đã rõ ràng.”

Chuyển sang màu đỏ thắm, Pandora cúi mặt vào vai anh. “Em không hiểu gì về đàn ông,” giọng nàng ghen lại.

Anh cười nhẹ. “Thật may mắn cho em, vì có anh ở đây để hướng dẫn em về từng vấn đề cụ thể.” Nhận thấy nàng đang bồn chồn, anh liếc xuống thấy nàng đang cố gắng kéo gấu áo choàng xuống đến đầu gối. Khi điều đó đã hoàn thành, nàng nằm đó bất động, một ngọn lửa sôi sục bên dưới bề mặt tĩnh lặng.

Đưa môi lại gần tai nàng, Gabriel nói rất nhẹ nhàng. “Em làm cho anh lóa mắt, Pandora. Mọi phân tử động học, hấp dẫn, đẹp đẽ của em. Đêm

chúng ta gặp nhau, anh cảm thấy em như luồng sốc điện. Có điều gì đó về em kêu gọi quỹ dữ trong anh. Anh muốn đưa em lên giường nhiều ngày liền. Anh muốn tôn thờ từng inch của em trong khi phút âm ỉ như những con thiêu thân nhảy quá gần ngọn lửa. Anh muốn cảm nhận bàn tay của em trên anh, để — gì vậy, em yêu? ” Anh dừng lại khi nghe nàng lẩm bẩm gì đó không rõ ràng.

Pandora đang nằm ngửa, tỏ vẻ bất bình. “Em nói rằng anh đang nói vào bên tai hồng của em. Em không thể nghe thấy anh đang nói gì.”

Gabriel ngậy người ra nhìn nàng, rồi gục đầu xuống với một nụ cười tắc nghẹn. “Anh xin lỗi. Đáng lẽ anh phải nhận ra”. Anh hít thở đều đặn. “Có lẽ nó cũng vậy. Anh đã nghĩ ra một cách khác để đưa ra quan điểm của mình.” Anh đứng dậy khỏi đệm sofa và mang Pandora theo. Trượt cánh tay xuống bên dưới cơ thể mảnh mai của nàng, anh nâng nàng lên một cách dễ dàng.

“Anh đang làm gì vậy?” nàng bối rối hỏi.

Để trả lời, anh thận trọng ôm nàng vào lòng mình.

Pandora cau mày và khó chịu vặn vẹo. “Em không hiểu tại sao anh —”

Đột nhiên mắt nàng mở to, và nàng chột lặng đi. Một chuỗi cảm xúc nhanh chóng lướt qua khuôn mặt nàng: kinh ngạc, tò mò, ngượng ngùng . . . và nhận thức về sự cương cứng mạnh mẽ của nam giới bên dưới nàng.

“Và em đã nói đàn ông không dễ hiểu,” Gabriel nhẹ nhàng chế nhạo. Khi nàng vặn vẹo để điều chỉnh vị trí của mình, nó truyền đi những luồng cảm xúc tinh tế qua háng và bụng anh. Anh tự gồng mình để chịu đựng cảm giác đó, thở hổn hển khi nhận ra rằng sẽ không cần nhiều hơn thế này để đưa anh tăng tốc đến đỉnh. “Em yêu, em có phiền không. . . đừng nhúc nhích . . . nhiều như thế?”

Pandora liếc nhìn anh một cách phẫn nộ. “Anh đã bao giờ thử ngồi trên một chiếc gậy cricket chưa?”

Cổ nuốt lại một tiếng cười, Gabriel chuyển phần lớn trọng lượng của nàng sang một bên đùi của anh. “Đây, dựa vào ngực anh, và đặt . . . phải, đúng như thế.” Khi đã giúp nàng ổn định thoải mái hơn, anh nói lỏng đai áo choàng của nàng. “Trông em quá nóng,” anh nói. “Hãy để anh giúp em cởi cái này ra.”

Pandora không nhận ra giọng điệu đầy mời mọc của anh. “Nếu em quá nóng,” nàng nói với anh, kéo tay khỏi ống tay áo, “đó là vì anh đã làm em xấu hổ”. Với một cái nhìn nghiêm khắc, nàng nói thêm, “Có chủ đích.”

“Anh chỉ cố nói rõ ràng anh khao khát em đến mức nào.”

“Bây giờ thì đã rõ.” Nàng ửng hồng và bối rối.

Gabriel giật mạnh chiếc áo choàng bên dưới nàng và ném nó sang một bên, để lại nàng chỉ mặc chiếc váy ngủ bằng vải dạ. Anh cố nhớ lại lần cuối cùng một trong những người bạn tình của anh ngại ngùng là khi nào. Anh không thể nhớ lại cảm giác xấu hổ khi thân mật là như thế nào và anh đã bị quyến rũ bởi sự khiêm tốn của Pandora. Nó làm cho một cái gì đó quen thuộc dường như hoàn toàn mới.

“Chị gái của em không giải thích điều gì xảy ra với cơ thể đàn ông khi anh ta bị kích thích à?” anh hỏi.

“Có, nhưng chị ấy không nói với em điều đó có thể xảy ra trong phòng khách, ở mọi chỗ.”

Môi anh cong lên. “Anh sợ rằng nó có thể xảy ra ở bất cứ đâu. Phòng khách, phòng tranh, xe ngựa. . . hoặc một ngôi nhà mùa hè.”

Trông có vẻ sốc, Pandora hỏi, “Vậy thì anh nghĩ đây là những gì Dolly và ông Hayhurst đã làm trong ngôi nhà mùa hè à?”

“Không có gì phải nghi ngờ.” Anh bắt đầu cởi cúc áo ngủ trên cùng của nàng, và hôn lên vùng da cổ họng mới lộ ra của nàng.

Nhưng Pandora vẫn chưa kết thúc với chủ đề điểm hẹn ngôi nhà mùa hè. “Nhưng ông Hayhurst đã không quay lại phòng khiêu vũ với một . . . một chỗ phòng lên như thế. Làm thế nào để anh làm nó xẹp xuống?”

“Anh thường đánh lạc hướng bản thân khi nghĩ về những phân tích mới nhất về chứng khoán nước ngoài trên sàn chứng khoán. Điều đó thường giải quyết vấn đề ngay lập tức. Nếu thất bại, anh sẽ hình dung đến Nữ Hoàng”.

“Thật à? Không biết Hoàng tử Albert từng nghĩ về điều gì? Đó không thể là Nữ hoàng — họ đã có với nhau chín người con.” Khi Pandora tiếp tục huyền thuyên, Gabriel mở rộng hai bên của chiếc váy ngủ và hôn lên thung lũng dịu dàng giữa hai bầu ngực nàng. Ngón tay nàng sờ soạng sau gáy anh. “Anh có cho rằng đó là một cái gì đó giống như cải cách giáo dục? Hoặc chính sách của Nghị viện, hoặc — ”

"Suyt." Anh tìm thấy đường vân xanh lam trên làn da sáng như thạch cao của nàng, và dùng lưỡi chạm vào nó. “Anh muốn nói về việc em xinh đẹp như thế nào. Về cách em có mùi thơm như hoa trắng và cửa sổ mở với cơn mưa xuân. Về sự mềm mại và ngọt ngào của em. . . thật ngọt ngào. . . ” Miệng anh lướt qua đường cong nhẹ nhàng của bầu ngực nàng, và Pandora giật bắn người, hơi thở ngừng lại. Một cơn phản kích tràn ngập trong anh

khi anh cảm nhận được khoái cảm thức tỉnh của nàng. Môi anh lướt qua ngực nàng với những cái chạm nhẹ. Chạm đến đỉnh hồng của núm vú, anh hé môi và hút nó vào bên trong khoang miệng nóng hổi. Anh liếm vòng quanh và trêu chọc bằng đầu lưỡi của mình cho đến khi đỉnh nhọn săn lại và mịn như nhung.

Tâm trí anh đang bơi với những suy nghĩ về những cách thức vô tận mà anh muốn chiếm lấy nàng, những dục vọng mà anh khao khát được thỏa mãn. Anh mất hết khả năng tự chủ để vuốt ve nàng một cách chậm rãi, thông thả, trong khi anh chỉ muốn ăn tươi nuốt sống nàng. Nhưng mọi thứ đều mới mẻ đối với nàng, mọi sự thân mật đều khiến anh khó chịu, và anh sẽ kiên nhẫn dù nó có thể giết chết anh. Khi anh liếm và kéo nhẹ nhàng, anh nghe thấy tiếng rên rỉ trong cổ họng nàng. Nàng ngập ngừng chạm vào vai và ngực anh, như thể không biết phải đặt tay vào đâu.

Ngẩng đầu lên, anh tìm thấy đôi môi của nàng và chiếm hữu chúng một cách thêm khát. “Pandora,” anh nói khi dứt khỏi nụ hôn, “em có thể chạm vào anh theo bất kỳ cách nào em muốn. Ừm, có thể làm bất cứ điều gì khiến em hài lòng”.

Nàng nhìn anh một cái nhìn đầy thắc mắc. Ngón tay nàng ngập ngừng chạm vào chiếc cà vạt trắng buông hờ hững ở hai bên cổ áo đang mở của anh. Trước vẻ không phản đối của anh, nàng kéo nó ra và đưa tay xuống nút chiếc áo ghi lê lụa cắt thấp của anh. Anh cử động để giúp nàng, cởi bỏ chiếc áo và thả nó xuống sàn. Tiếp theo, nàng mở cúc áo sơ mi của anh đến nơi nó kết thúc giữa ngực. Nhìn chằm chằm vào vết khía hình tam giác ở cổ họng anh, nàng chồm tới hôn anh ở đó.

“Tại sao em thích nơi đó?” Gabriel hỏi, trái tim anh đập mạnh vào xương sườn khi anh cảm nhận được làn da mỏng manh của lưỡi nàng.

“Em không biết.” Nụ cười của nàng cong lên trên làn da của anh. “Nó dường như được tạo ra —” Nàng dừng lại. “Để hôn.”

Khẽ nắm lấy tóc nàng, anh hướng nàng nhìn vào ánh mắt của anh. “Vì những nụ hôn của em,” anh nói một cách cộc cằn, nhường quyền sở hữu vị trí này cho dù nàng có muốn hay không.

Đôi tay tò mò của nàng khám phá đường nét của thân trên và ngực anh. Cẩn thận, nàng luồn ngón tay vào bên dưới dây đai đeo qua vai anh và nói lỏng chúng xuống. Đó là màn tra tấn khiêu dâm nhất mà Gabriel từng trải qua, tự ép mình ngồi yên trong khi Pandora khám phá lãnh thổ nam tính mới này. Nàng hôn một bên cổ anh và nghịch đám lông trên ngực anh. Tìm

thấy vòng tròn phẳng lì của núm vú đàn ông, nàng xoa ngón tay cái lên nó, kéo điểm kích thích nhỏ lên. Ngày càng bạo dạn hơn, nàng di chuyển qua người anh trong một mớ lộn xộn tay và chân, cố gắng ép sát hơn, cho đến khi một đầu gối của nàng thúc vào háng anh một cách hiểm hóc. Vội vàng đưa tay xuống nắm lấy hông nàng. “Cẩn thận, tình yêu. Em không muốn anh dành phần còn lại của buổi tối trong một đồng mức nở trên ghế sofa chứ.”

“Em đã làm anh đau à?” Pandora lo lắng hỏi, nằm trong lòng anh.

“Không, nhưng đối với đàn ông, đó là nơi . . .” Gabriel dứt lời với một tiếng cầu nhàu nguyên thủy khi anh cảm thấy nàng đang ngồi dạng chân hai bên người anh. Cảm giác của nó quá thiêu đốt, cực kỳ kích thích, đến nỗi anh thấy mình chỉ còn cách giải phóng vài nhịp tim. Tay anh siết chặt hông nàng để giữ nàng nằm yên, trong khi anh nhắm mắt lại với một tiếng nguyên rủa. Bất kỳ chuyển động nào của nàng, nếu chỉ để nhắc khỏi anh, sẽ khiến anh phun trào như một chàng trai mới lớn với người phụ nữ đầu tiên của mình.

“Ồ,” anh nghe Pandora nhẹ nhàng kêu lên. Đùi nàng căng lên ở hai bên đùi anh. “Em không cố ý —”

“Giữ yên,” giọng anh khàn khàn. “Chúa nhân từ ngọt ngào, đừng cử động. Làm ơn.”

Trước sự nhẹ nhõm của anh, nàng vẫn giữ nguyên vị trí. Anh hầu như không thể nghĩ đến ham muốn điên cuồng, cơ thể anh đang vật lộn trong từng thớ thịt. Anh có thể cảm thấy nàng nóng đến mức nào ngay cả khi qua lớp vải quần của anh. *Của anh*, máu trong người anh gào thét. Anh cần có nàng. Ở trong nàng. Hít thở sâu để bình tĩnh lại, anh rung mình và nuốt nước bọt, và cố gắng kiểm soát bản thân.

“Anh đang nghĩ về Nữ hoàng à?” cuối cùng anh cũng nghe thấy Pandora hỏi, trong khi chiều dài căng thẳng của anh đang đập kịch liệt.

“Bởi vì nếu anh nghĩ, thì nó đang không có tác dụng.”

Môi của Gabriel co giật trước sự quan sát hữu ích. Anh trả lời với đôi mắt vẫn nhắm nghiền. “Với việc em đang ngồi trên người anh trong chiếc váy ngủ nhỏ xinh đó, sẽ không thành vấn đề nếu Nữ hoàng đứng ngay trong căn phòng này với một đội vệ binh được trang bị tận răng.”

“Nếu bà ấy đang mắng mỏ anh thì sao? Nếu bà ấy dội gáo nước lạnh vào chân anh thì sao?”

Thích thú, anh liếc nhìn nàng. “Pandora, anh có cảm giác em đang cố làm xẹp chỗ đang sưng lên của anh đấy.”

“Điều gì sẽ xảy ra nếu tất cả lính canh đã rút kiếm và chĩa vào anh?” nàng vẫn kiên trì.

“Anh sẽ cam đoan với họ rằng Nữ hoàng hoàn toàn không gặp nguy hiểm từ anh.”

“Vậy em có đang gặp nguy hiểm không?” Pandora ngáp ngừng hỏi, đó chắc chắn không phải là một câu hỏi không thích hợp cho một trinh nữ đang ngồi trên người đàn ông bán khóa thân.

“Tất nhiên là không,” Gabriel nói, mặc dù anh không chắc ai trong số họ thấy điều đó hoàn toàn thuyết phục. “Nơi an toàn nhất trên thế giới dành cho em là trong vòng tay của anh.” Vòng tay qua người nàng, anh kéo nàng lại gần hơn. Khi nàng nghiêng người về phía trước, vật đàn ông sưng tấy của anh cương cứng thẳng hàng với khe hở mềm mại của nàng, và nàng thở gấp. Anh vỗ nhẹ vào hông nàng trấn an. “Nó có khiến em lo lắng khi cảm thấy anh muốn em nhiều như thế nào không? Mục đích duy nhất của việc này” — nàng thúc nhẹ nhàng lên trên — “là để mang lại cho em niềm vui.”

Pandora nghi ngờ nhìn xuống giữa họ. “Helen nói rằng nó còn làm được nhiều hơn thế.”

Một tiếng cười khẽ vỡ ra từ anh. Anh không bao giờ biết rằng có thể đồng thời cảm thấy thích thú và kích thích với điều này. “Không phải tối nay,” anh cố gắng nói. “Anh đã hứa sẽ không làm mất đi sự lựa chọn của em. Và anh sẽ luôn giữ lời hứa với em.”

Ngắm nhìn anh với đôi mắt xanh kinh ngạc, Pandora dựa vào anh nhiều hơn, hàng mi của nàng nhấp nháy khi nàng cảm thấy da thịt rắn chắc dày đặc, không tự chủ của anh đang nép vào nàng. “Chúng ta làm gì bây giờ?” nàng thì thầm.

“Em muốn làm gì?” anh thì thầm đáp lại, nhìn nàng say mê.

Họ nghiêng cứu lẫn nhau, cả hai đều căng thẳng bất tận và dễ chịu, những ngòi nổ vô hình bùng cháy. Thật cẩn thận, như thể nàng đang thử nghiệm với một chất không ổn định dữ dội nào đó, Pandora đưa miệng mình lên miệng anh, thử các góc độ khác nhau, tìm kiếm và ném thử với sự cuồng nhiệt ngày càng tăng.

Chưa từng có người phụ nữ nào hôn Gabriel theo cách nàng đã làm, vật kiết cảm giác và đốt lửa như thể nàng đang hút mật ong nguyên chất từ bầu

mật. Tuy nhiên, càng kéo dài, nàng càng trở nên hoang dã. Một trong hai người họ phải nắm quyền kiểm soát, và rõ ràng đó không phải là nàng, và nàng đang làm cho điều đó càng khó khăn. Anh rên rỉ khi nàng quần quai trong lòng anh. Thật không thể chịu nổi.

Giữ khuôn mặt của nàng trong tay, anh lùi lại và cố gắng nhẹ nhàng với nàng. “Dịu lại. Tình yêu của anh. Thư giãn. Anh sẽ mang đến cho em mọi thứ em — ”

Trước khi anh có thể nói hết câu, Pandora đã lao vào và bắt lấy miệng anh với sự nhiệt tình không kìm hãm. Thở hổn hển, nàng cố gắng cảm nhận lồng ngực anh nhiều hơn, làn mồi bên dưới chiếc áo sơ mi, nhưng không còn nút nào để cởi ra. Nàng nắm lấy hai bên của chiếc áo khoác và kéo mạnh, cố gắng làm rách chiếc áo. Nó có thể có tác dụng với một chiếc áo sơ mi bình thường, nhưng mặt trước của chiếc áo sơ mi dạ hội được may thêm một lớp vải dày và ép với một phần gấp đôi tinh bột để giữ cho nó được là phẳng.

Bất chấp sự kích động mạnh mẽ của Gabriel, anh cảm thấy một tràng cười không thể cưỡng lại nổi trong lồng ngực khi anh nhìn xuống nàng, tên cướp biển nhỏ bé và cương quyết của anh, người đang gặp khó khăn bất ngờ với việc xé toạc vạt áo. Nhưng không đời nào anh lại mạo hiểm làm tổn thương tình cảm của nàng vào lúc này. Sau khi dập tắt tiếng cười một cách tàn nhẫn, anh ngồi thẳng dậy để kéo gấu áo lên trên và qua đầu, để lộ toàn bộ ngực anh.

Ngay sau khi chiếc áo được cởi bỏ, Pandora áp vào anh bằng một tiếng thở dài náo nức, bàn tay nàng lang thang trên ngực và hai bên hông anh với lòng tham không thể kiềm chế. Gabriel ngồi lên. Sau này, anh sẽ dạy nàng về nhịp độ và khả năng kiểm soát, về sự khơi gợi ham muốn một cách từ từ, nhưng hiện tại, anh sẽ cho phép nàng tự do kiềm chế. Bím tóc của nàng đã bung ra, những lọn tóc dài sáng bóng như ánh trăng trên những gợn nước tối. Nó vuốt ve và cù vào cơ thể anh mỗi khi nàng di chuyển trên người anh, hông nàng siết lại theo những tư thế gấp gáp và không thể kiểm soát được.

Toàn bộ cơ thể của Gabriel săn chắc như một người đàn ông trên giá đỡ trong ngực tối thời trung cổ. Hai tay anh bấu chặt vào đệm sofa cho đến khi ngón tay anh đe dọa đục lỗ xuyên qua lớp vải gấm. Anh chiến đấu để giữ cho tâm trí tập trung, kiềm chế ham muốn của bản thân khi Pandora tiếp tục hôn anh, trôi lên và lún xuống trong lòng anh.

Tách miệng mình ra khỏi miệng anh với một câu cảm thán không thành

lời, Pandora gục đầu vào vai anh. Nàng thở hắt hắt, rõ ràng không biết mình muốn gì, chỉ có điều khoái cảm đan xen với thất vọng, và mọi thứ nàng làm để thỏa mãn nó chỉ khiến nó trở nên tồi tệ hơn.

Đã đến lúc phải kiểm soát. Với một lời thì thầm đầy cảm thông, Gabriel vuốt ve tấm lưng đang phập phồng của nàng, và gom mái tóc xõa của nàng về một bên. “Anh muốn làm điều gì đó cho em, tình yêu bé bỏng. Em sẽ tin tưởng anh trong vài phút chứ?”

CHƯƠNG 13

Pandora cân nhắc câu hỏi mà không cử động. Nàng cảm thấy nóng và không thỏa mãn, dây thần kinh của nàng căng lên vì một thứ gì đó giống như đói, chỉ tệ hơn nhiều. Một cái gì đó gặm nhấm, sắc bén và run rẩy. “Anh định làm gì?” nàng hỏi.

Bàn tay của Gabriel di chuyển trên người nàng với sự nhẹ nhàng như trên người. “Em biết anh sẽ không bao giờ làm tổn thương em.”

Nàng không tránh khỏi nhận ra rằng anh đã không trực tiếp trả lời câu hỏi. Sau đó, nàng đẩy mình lên trên ngực anh, nhìn xuống anh. Anh đẹp một cách phi phàm khi nằm đó bên dưới nàng, tất cả các cơ bắp săn chắc và làn da bóng bẩy vàng óng, khuôn mặt anh như thể hiện ra từ một giấc mơ. Một màu ửng hồng làm nổi rõ gò má và sống mũi của anh, như thể anh đã ở ngoài nắng quá lâu. Đôi mắt xanh lam nhạt của anh lấp lánh sự tinh quái và bí ẩn, được che khuất bởi một hàng mi dài. Một Adonis đang sống, đang thở, nàng nghĩ, một làn sóng u ám bao trùm lấy nàng.

“Em nghĩ chúng ta nên dừng lại ngay bây giờ,” nàng nói một cách miễn cưỡng.

Gabriel lắc đầu, hơi nheo mắt như thể bị bối rối trước câu nói đó. “Chúng ta vừa mới bắt đầu.”

“Điều này không thể dẫn đến bất cứ điều gì. Bạch mã Hoàng tử không thuộc về một cô gái ngồi trong góc, anh ấy thuộc về một cô gái có thể nhảy điệu valse”.

“Cái quỷ gì mà điệu valse có liên quan đến điều này?”

“Đó là một phép ẩn dụ.”

“Cho cái gì?” Gabriel đẩy nàng ra khỏi lòng anh, ngồi dậy và dùng tay vò tóc. Bất chấp những nỗ lực của anh để khôi phục lại trật tự, những lọn tóc màu đồng vàng rơi trở lại thành từng lớp rối rắm, một số trượt trên trán anh ấy, và nó trông thật tuyệt. Anh đặt một cánh tay qua lưng ghế sofa, nhìn chằm chằm vào nàng.

Pandora đã bị phân tâm bởi thân hình và cánh tay săn chắc của anh, và đám lông mềm mại như lông cừu trên ngực anh, nàng gần như không thể nhớ ra câu trả lời. “Cho tất cả những điều em không thể làm. Làm vợ của anh sẽ phải đóng vai bà chủ nhà cho tất cả các loại sự kiện,

tham dự vũ hội và tiệc tùng với anh, và người phụ nữ nào có đôi chân hoàn hảo lại không thể khiêu vũ với chồng mình? Mọi người sẽ hỏi. Em có thể viện cớ gì với họ?”

“Chúng ta sẽ nói anh là một người chồng hay ghen. Rằng anh không bao giờ muốn em ở trong vòng tay của bất kỳ người đàn ông nào ngoài anh.”

Pandora cau mày, khép hai vạt trước của chiếc váy ngủ vào nhau. Nàng cảm thấy đau khổ và thậm chí có chút tủi thân – và không có gì nàng coi thường hơn là tự thương hại. “Như thể có ai tin điều đó,” nàng lầm bầm.

Gabriel nắm chặt lấy cánh tay trên của nàng. Đôi mắt anh sáng như những que diêm đang cháy khi nhìn nàng chằm chằm. “Anh không bao giờ muốn em ở trong vòng tay của bất kỳ người đàn ông nào ngoài anh.”

Trái đất như dừng lại trên trục của nó. Pandora bối rối và sợ hãi khi nghĩ rằng có thể có một phần sự thật trong lời nói của anh. Không, anh ta không có ý đó. Anh ta đang thao túng nàng.

Nàng đẩy vào ngực anh. Nó cứng như một bức tường đá. “Đừng nói vậy.”

“Em thuộc về anh”

“Không.”

“Em cũng cảm nhận được điều đó,” anh nhấn mạnh, “mỗi khi chúng ta ở bên nhau. Em muốn –“

Nàng cố gắng bịt miệng anh lại, nhìn lại thì đó không phải là chiến thuật khôn ngoan nhất. Gabriel đáp lại ngay lập tức, nụ hôn sâu và đòi hỏi.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, nàng bị lật nằm ngửa ra, nằm dài ra bên dưới anh. Anh gồng toàn bộ sức nặng của mình lên khuỷu tay và đầu gối để không đè lên nàng, nhưng nàng vẫn nằm im, ép chặt vào đệm ghế sofa trong khi anh hôn nàng một cách chậm rãi, cuồng nhiệt. Anh dường như quyết tâm chứng minh điều gì đó, như thể nàng chưa từng ham muốn anh, như thể nàng chưa bị yếu đi vì đói khát. Miệng nàng mở ra trước miệng anh, hấp thụ hương vị say mê của anh, làn hơi nóng mịn của đàn ông, sự thăm dò gợi tình của lưỡi anh. Nàng không thể ngăn tay mình trượt trên những thớ thịt săn chắc ở lưng anh, làn da sang trọng khi chạm vào, dày hơn và bóng bẩy hơn da của nàng.

Đôi môi hé mở của anh kéo chậm chậm qua cổ và xuống ngực nàng. Nàng ưỡn người khi anh bắt lấy một bên núm vú căng bằng miệng, dùng

lưỡi búng nhẹ nó, cắn nhẹ bằng răng. Bàn tay anh che bầu ngực còn lại của nàng, định hình phần da thịt mềm dẻo, trước khi trượt dọc theo thân nàng, vẽ biểu đồ các đường cong của eo và hông nàng. Đường viền của chiếc váy ngủ đã vắt lên đùi nàng, khiến anh dễ dàng kéo nó lên đến eo nàng. Bị sốc, nàng kẹp chặt hai đùi vào nhau.

Ngón chân nàng co lại trước tiếng cười khế của anh. Xấu xa, nhạy cảm, hiểu biết. Thoải mái về phía mình, Gabriel lướt các đầu ngón tay của mình trên bụng nàng đến rốn nàng, vuốt ve nó bằng những vòng tròn lưỡi biếng. Đồng thời, anh vừa hôn vừa mút đầu nhũ hoa của nàng cho đến khi nó ướt nhẹp và nhạy cảm không chịu nổi.

Đầu ngón tay anh lướt dọc theo những lọn lông mềm như lụa giữa hai đùi nàng, không ngừng vuốt ve. Pandora quần quai, ánh mắt không tập trung. Ôi Chúa ơi, nàng thực sự để anh làm điều này sao? Vâng nàng đã. Rên rỉ vì xấu hổ và lo lắng, nàng cảm thấy anh nhẹ nhàng chơi đùa với nàng, đầu ngón tay giữa của anh trượt vào đỉnh rãnh tình xảo của nơi thâm kín của nàng. Một vòng xoáy ngắn, nhột nhột khiến nàng thở hổn hển. Hai chân nàng ép chặt hơn vào nhau.

Miệng anh nhả vú nàng ra. “Mở ra cho anh,” anh thì thầm.

Nàng cắn môi khi anh vuốt qua những lọn lông tơ, những cái chạm nhẹ của ngón tay anh khiến nàng yếu ớt. Cơ thể nàng không có gì khác ngoài sức nóng do nhịp tim điều khiển. Không còn gì rõ ràng nữa. Không có gì quan trọng ngoại trừ những gì anh đang làm với nàng. Chân nàng run lên, và nàng thút thít vì cố gắng giữ chúng lại với nhau.

“Pandora. . .” Giọng anh nhẹ nhàng và quyến rũ. “Mở ra cho anh.” Đầu ngón tay anh luồn vào giữa những nếp gấp mẫn cảm của nàng và mơn trớn nhẹ nhàng. Cảm giác lan tỏa trong nàng như những đốm lửa trắng chập chờn. “Thật bướng bỉnh,” anh thì thầm. “Ồ, Pandora, đừng cảm dỗ anh. Em sẽ khiến anh làm điều gì đó độc ác.” Ngón trỏ của anh lướt dọc theo đường viền của cặp đùi khép kín của nàng. “Chỉ cần tách chúng ra một inch thôi. Cho anh.” Hơi thở nóng hổi phả vào làn da nàng. “Không đến một inch?”

“Thật đáng xấu hổ,” nàng phản đối. “Anh đang làm phiền tình trạng căng thẳng của em.”

“Đây là một phương pháp điều trị nổi tiếng cho các dây thần kinh của phụ nữ.”

“Nó không giúp ích gì. Anh đang . . . ahh! . . . làm cho nó tồi tệ hơn . . .”

Gabriel đang di chuyển xuống thấp hơn, nếm làn da của nàng, cắn nhẹ, dùng răng. . . môi. . . lưỡi. . . Nàng cố gắng lặn ra từ bên dưới anh, nhưng anh đã giữ lấy hông nàng và giữ nàng tại chỗ. Có một vòng xoáy ẩm ướt xung quanh rốn của nàng, sơn nó bằng lửa lỏng trước khi đi xuống. Trái tim nàng đau nhói khi nàng cảm thấy anh hít thở vào nơi thân mật nhất của cơ thể nàng. Anh rúc vào những lọn lông mềm mại, dùng lưỡi tách chúng ra. Một cú trượt bất ngờ của nhiệt lượng, một sự nhột nhạt.

Kính ngạc, nàng tránh xa anh ra, nhưng anh vẫn ở bên nàng, liếm vào sự dịu dàng của nú hồng ướt át, treu chọc nó mở ra. Hai đùi nàng rụng rời trong sự đầu hàng bất lực. Lưỡi anh tìm đến da thịt ẩm mượt, nú dịch mềm mại, xoáy tròn nhẹ nhàng, tế nhị, trong khi tay anh di chuyển từ từ lên xuống đùi nàng.

Khoái lạc lan tràn khắp nơi, bên dưới làn da và khoảng trống giữa các nhịp đập trái tim của nàng. Mọi giác quan của nàng đều tập trung vào câu thần chú mà anh đang làm, một ngọn lửa mê hoặc được bao bọc trong bóng tối. Anh đặt đầu lưỡi của mình lên nàng, và trước sự xấu hổ muôn thuở của nàng, hông nàng đẩy vào anh. Sau một vài lần vuốt ve, lưỡi của anh dừng lại. Nàng không thể ngăn mình quặn quai, và nàng cảm thấy sức nóng của nú cười khúc khích của anh đối với nàng. Anh đang chơi đùa với nàng, bắt nàng làm những điều đáng xấu hổ. Khi tay nàng lỏng ngóng để đẩy đầu anh ra, anh bắt lấy cổ tay đang run rẩy của nàng và kẹp chặt vào ghế sofa. Anh tìm thấy một nhịp điệu của ánh sáng, những cú nhấp nháy đều đặn khiến bên trong nàng co bóp nhịp nhàng, giống như nhịp tim. Anh biết mình đang làm gì, không ngừng khơi gợi cảm giác cao hơn, cao hơn, cho đến khi nó biến thành nóng chảy và bắt đầu tràn ngập mọi bộ phận của nàng. Nàng cố gắng kìm lại, nhưng điều đó chỉ làm cho nó tồi tệ hơn, gây ra những cơn rung mình kéo dài, sâu thẳm xương bao trùm toàn bộ cơ thể nàng. Nàng cảm thấy mắt mình đảo ngược trong đầu, chân tay nàng co rút lại với mong muốn ban đầu để đóng lại thứ gì đó.

Khi những cơn chấn động cuối cùng trở nên yên bình, Gabriel phủ lên người nàng và kéo nàng vào lòng. Nàng vươn vai và nép vào bên anh, gác chân lên một bên đùi anh. Chân tay nàng cảm thấy nặng nề một cách dễ chịu, như thể nàng vừa tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài, và nhất thời tâm trí nàng hoàn toàn tập trung, không bị phân tâm bởi quá nhiều suy nghĩ. Nàng cảm thấy những hình dạng của từ ngữ lướt qua tai mình khi anh thì thầm

điều gì đó, cùng một vài từ lặp đi lặp lại, cho đến khi Pandora cự mình và lầm bầm, “Đó là bên tai hồng.”

Nụ cười của anh cong lên má nàng, và anh ngẩng đầu lên. “Anh biết.”

Anh đã thì thầm điều gì? Ngâm ngùi, Pandora để tay mình lướt trên ngực anh, chơi đùa với bộ lông sáng lấp lánh, cảm nhận lớp giáp của xương sườn và cơ cứng bên dưới. Da thịt trên bụng và hai bên hông của anh rất khác với da thịt của nàng, cứng và gân guốc, làn da sáng lấp lánh như đá cẩm thạch bóng loáng.

Bị hấp dẫn, nàng để cho mu bàn tay rút rè nhích tới phía trước quần anh, nơi phần da thịt căng đầy kích thích của anh căng lên trên tám vài quần màu đen. Lật ngược bàn tay, nàng bạo dạn khum lòng bàn tay của mình vào vật đàn ông cứng cứng của anh, và tiếp tục vuốt xuống đến tận gốc rồi lại lên trên. Thật đáng sợ và thú vị và không thể tin được khi được chạm vào anh như thế này. Hơi thở của anh gấp gáp, và một cơn run rẩy không tự chủ chạy dọc bụng anh khi nàng nắm chặt lấy cái cương cứng.

Bên dưới những ngón tay của nàng, phần thịt cứng cáp dường như sở hữu nhịp đập và sự co giật nhạy bén của riêng nó. Nàng muốn nhìn thấy phần bí ẩn này của anh. Nàng muốn tìm hiểu cảm giác của nó. Mặt trước của chiếc quần tây của anh được thiết kế theo kiểu dáng trang trọng cổ điển, một chiếc quần được đính hai hàng cúc bên hông. Tay nàng rút rè trượt đến hàng cúc gần nhất.

Tay anh nắm lấy tay nàng, bắt lấy cái chạm tay lang thang của nàng, và môi anh trượt qua thái dương của nàng. “Tốt hơn là không, tình yêu ngọt ngào.”

Pandora cau mày. “Nhưng thật không công bằng khi anh đã điều trị cho trạng thái căng thẳng của em mà em lại không làm gì cho anh.”

Tiếng cười nhẹ nhàng của anh lướt qua mái tóc nàng. “Chúng ta sẽ chăm sóc cho anh sau này.” Rướn người qua nàng, anh chiếm lấy môi nàng bằng một nụ hôn ngắn ngủi, nồng nàn. “Giờ để anh bế em đi ngủ,” anh thì thầm, “và quần lấy em như một cô bé ngoan.”

“Vẫn chưa,” nàng phản đối. “Em muốn ở lại đây với anh.” Giông tố ập vào nhà, mưa rơi như trút nước. Nàng rúc chặt hơn vào cánh tay ấm áp của Gabriel. “Ngoài ra . . . anh vẫn chưa trả lời câu hỏi mà em đã hỏi anh ở bãi bắn cung.”

“Câu hỏi gì?”

“Anh sẽ nói với em điều tồi tệ nhất về bản thân anh.”

“Lạy Chúa. Bây giờ chúng ta có phải thảo luận về điều đó không?”

“Anh nói anh muốn nói chuyện riêng tư. Em không biết khi nào chúng ta mới có cơ hội khác”.

Gabriel cau mày và im lặng, bận rộn với những suy nghĩ có vẻ không mấy dễ chịu. Có lẽ anh không chắc chắn phải bắt đầu như thế nào.

“Nó có liên quan gì đến tình nhân của anh không?” nàng hỏi một cách gợi ý.

Gabriel liếc nàng một cái, như thể câu hỏi khiến anh sửng sốt. “Em đã nghe về điều đó.”

Nàng gật đầu.

Anh thở dài có kiểm soát. “Có quý mới biết anh không tự hào về điều đó. Tuy nhiên, anh nghĩ điều đó tốt hơn là dùng đến những trò lừa bịp hoặc dụ dỗ những người vô tội, và anh không hoàn toàn thích hợp với cuộc sống độc thân.”

“Em không nghĩ xấu về anh vì điều đó,” Pandora vội vàng đảm bảo với anh. “Quý bà Berwick nói rằng việc này thường được thực hiện bởi các quý ông, và các quý bà phải giả vờ không biết về điều đó”.

“Tất cả đều rất văn minh,” Gabriel lầm bầm. Về mặt anh u ám khi anh tiếp tục. “Không có gì sai với sự sắp xếp trừ khi một hoặc cả hai bên liên quan đã kết hôn. Anh luôn coi lời thề trong hôn nhân là thiêng liêng. Gian dâm với vợ của người đàn ông khác là... không thể tha thứ được.”

Giọng điệu của anh vẫn đều đều và bình tĩnh, ngoại trừ sự ghê tởm bản thân đã tô màu cho từ cuối cùng.

Trong một khoảnh khắc, Pandora quá ngạc nhiên không nói nên lời. Dường như không thể nào mà người đàn ông này, với vẻ ngoài đẹp đẽ và sự tinh tế - một người đàn ông quá hoàn hảo về mọi mặt - lại cảm thấy xấu hổ về bất cứ điều gì. Sau đó, sự ngạc nhiên tan thành một cảm giác dịu dàng khi nàng nhận ra rằng anh không phải là một vị thần nào đó, mà là một người đàn ông với những khiếm khuyết rất con người. Đó không phải là một khám phá không được hoan nghênh.

“Tình nhân của anh đã kết hôn,” nàng nói mà không hỏi.

“Cô ấy là vợ của đại sứ Mỹ.”

“Vậy thì anh và bà ta thế nào...”

“Anh đã mua một ngôi nhà để bọn anh gặp nhau bất cứ khi nào có thể.”

Pandora cảm thấy có thứ gì đó siết chặt vào ngực mình, giống như một bộ móng vuốt đang cắm sâu vào tim nàng. “Không có ai sống ở đó à?” nàng hỏi. “Ngôi nhà chỉ để hẹn hò?”

Gabriel liếc nàng một cái nhìn mĩa mai. “Anh nghĩ nó tốt hơn là trốn sau những chậu cây cọ ở những cuộc dạ hội mới nhất.”

“Đúng vậy, nhưng để mua toàn bộ một ngôi nhà. . .” Pandora biết nàng đang tin vào quan điểm. Nhưng nó không ổn, ý nghĩ rằng anh đã mua một nơi riêng tư, đặc biệt cho mình và nhân tình. Nhà của họ. Nó có lẽ là thông minh và thời thượng, một trong những biệt thự tách biệt có cửa sổ hình cánh cung, hoặc có lẽ là một ngôi nhà nhỏ kiểu nông thôn với khu vườn nhỏ của riêng nó.

“Bà Black là người như thế nào?” nàng hỏi.

“Hoạt bát. Tự tin. Thạo đời.”

“Và đẹp nữa. Em chắc vậy.”

“Rất đẹp.”

Những móng vuốt vô hình chìm sâu hơn. Thật là một cảm giác khó chịu. Nó gần giống như cảm giác. . . ghen tị? Không. Đó là sự ghen tuông.Ồ, điều này thật kinh khủng.

“Nếu ý tưởng đan díu với một người phụ nữ đã có gia đình làm phiền anh,” nàng hỏi, cố gắng không tỏ ra khó nghe, “tại sao anh không tìm một người khác?”

“Không như thể người ta có thể quảng cáo tìm một tình nhân trên báo,” Gabriel nói một cách khô khan. “Và sự hấp dẫn không phải lúc nào cũng xảy ra với những người thuận tiện. Anh rất phiền khi Nola đã kết hôn. Nhưng điều đó không đủ để ngăn anh theo đuổi cô ấy, một khi anh nhận ra –” Anh ngừng lời và xoa gáy mình, miệng anh mím lại thành một đường hờn dỗi.

“Nhận ra điều gì?” Pandora hỏi với vẻ sợ hãi. “Rằng anh yêu bà ấy?”

“Không. Anh thích cô ấy, nhưng không có gì hơn.” Màu sắc trên mặt Gabriel càng đỏ lên khi anh buộc mình phải tiếp tục. “Anh nhận ra rằng anh và cô ấy rất hợp nhau trong phòng ngủ. Anh hiếm khi tìm thấy một người phụ nữ có thể làm anh hài lòng theo cách của cô ấy. Vì vậy, anh đã bỏ qua chuyện cô ấy đã có gia đình”. Môi anh nhếch lên. “Khi nói đến các vấn đề về tính cách, có vẻ như anh sẽ quăng đi mọi lời chỉ trích để ủng hộ sự thỏa mãn tình dục.”

Pandora cảm thấy bối rối. “Tại sao phụ nữ rất khó để làm hài lòng anh?” Nàng hỏi. “Chính xác thì anh yêu cầu họ làm gì?”

Câu hỏi táo bạo dường như khiến Gabriel thoát khỏi tâm trạng ảm đạm. Anh quay lại nhìn nàng, khoe miệng càng hẳn sâu. “Anh chỉ yêu cầu một người phụ nữ luôn sẵn sàng, sẵn lòng. . . và không bị cấm cản.” Chuyển sự chú ý vào những chiếc cúc của chiếc váy ngủ Pandora, anh bắt đầu buộc chặt chúng với sự tập trung quá mức. “Thật không may, hầu hết phụ nữ được dạy rằng không bao giờ được tận hưởng hành vi tình dục trừ khi đó là để sinh sản”.

“Nhưng anh có nghĩ rằng họ nên như thế không?”

“Anh nghĩ trên đời này ít có thú vui dành cho một người phụ nữ. Anh nghĩ chỉ có một tên gốc Ích kỷ mới từ chối đối tác của mình sự thỏa mãn giống như cô ấy mang lại cho anh, đặc biệt là khi niềm vui của cô ấy nâng cao niềm vui của anh. Vâng, anh tin rằng phụ nữ nên tận hưởng nó, cấp tiến như điều đó có thể chấp nhận được. Sự thiếu kiềm chế của Nola khiến cô ấy trở nên độc đáo và rất đáng mong đợi.”

“Em không thấy bị cấm cản,” Pandora thốt lên, cảm thấy ganh đua. Nàng hồi hận vì nhận xét đó ngay khi nhìn thấy tia sáng thích thú trong mắt Gabriel.

“Anh rất vui,” anh nhẹ nhàng nói. “Em thấy đấy, có những điều một quý ông không nên đòi hỏi ở vợ mình. Nhưng nếu chúng ta kết hôn, anh sẽ phải đòi hỏi chúng với em”.

“Nếu chúng ta kết hôn, em cho rằng em sẽ không phiền. Nhưng chúng ta không — ” Nàng buộc phải dừng lại cho một cái ngáp không cưỡng lại được, và nàng lấy tay che miệng.

Gabriel mỉm cười và kéo nàng lại gần, như thể anh đang cố gắng hấp thụ cảm giác của nàng. Pandora thả mình yên lặng dưới hơi ấm sâu từ da thịt anh và làn da vàng nhạt. Nàng bị bao quanh bởi mùi hương nam tính của anh, tươi mát với chút hương của cây thường xanh và hương vị bóng tối. Mùi của anh đã trở nên quen thuộc biết bao trong một vài ngày qua. Nàng sẽ nhớ nó. Nàng sẽ rất nhớ khi được ôm ấp như thế này.

Trong một thoáng ghen tị, nàng tưởng tượng Gabriel sẽ trở lại London, đến ngôi nhà nhỏ thân mật mà anh đã mua cho mình và tình nhân. Bà Black sẽ ở đó đợi anh, được tắm nước hoa và mặc một chiếc váy lịch sự xinh đẹp. Anh sẽ đưa cô ta lên giường và làm những điều xấu xa với cô ấy, và mặc dù Pandora không biết những điều đó là gì, nàng vẫn không khỏi tự hỏi sẽ thế

nào khi ở trên giường với anh hàng giờ liền. Hàng đàn bướm bay lượn trong bụng nàng.

“Gabriel,” nàng ngập ngừng nói, “Em không hoàn toàn nói với anh sự thật.”

Tay anh vờn trên tóc nàng. “Về cái gì, tình yêu của anh?”

“Em không nên nói rằng em không bị cấm cản. Sự thật là em *hầu như* không bị cấm cản, nhưng em nghĩ có một chút ít. Em chỉ không biết chính xác đó là gì.”

Một tiếng thì thầm u ám, nhẹ nhàng gần như hát vào tai nàng. “Anh có thể giúp em điều đó.”

Nhịp tim của nàng còn nhanh hơn cả mưa rơi. Cảm thấy không thành thật khi muốn anh như thế này. . . không thành thật với chính mình. . . nhưng nàng dường như không thể dừng lại.

Gabriel nói lỏng vòng tay và với lấy chiếc áo choàng đã cởi ra của nàng, định mặc lại cho nàng. “Giờ anh phải bế em đi ngủ, Pandora,” anh nói một cách buồn bã. “Hoặc cuộc hẹn hò của chúng ta sẽ trở thành một trò đòi truy hoàn toàn.”

CHƯƠNG 14

“Cô bị ốm à, thưa Tiểu thư?” Ida hỏi vào sáng hôm sau, đứng bên giường Pandora.

Cảm thấy ý thức của mình được nâng lên, phản kháng và la hét, từ sâu thẳm của sự lãng quên thoải mái, Pandora nheo mắt nhìn cô hầu gái của mình.

“Tôi đang nằm trên giường trong một căn phòng tối,” nàng nói một cách gắt gỏng, “với đầu trên một chiếc gối và mắt nhắm lại. Mọi người có xu hướng làm điều này khi họ đang ngủ.”

“Vào thời điểm này mỗi sáng, cô thường chạy nhảy và ríu rít như một con dế trong sân nuôi gà mái rồi.”

Pandora quay mặt đi chỗ khác. “Đêm qua tôi ngủ không ngon.”

“Cả gia đình đã thức dậy rồi. Cô sẽ bỏ lỡ bữa sáng nếu tôi không giúp cô có mặt trong nửa giờ tới.”

“Tôi không quan tâm. Nói với bất cứ ai muốn biết rằng tôi đang nghỉ ngơi.”

“Còn những người hầu phòng thì sao? Họ sẽ muốn vào dọn dẹp.”

“Căn phòng đã được ngăn nắp.”

“Chắc chắn là không. Thảm phải được quét, và. . . Tại sao khăn choàng của cô lại được đặt dưới chân giường thay vì treo trong tủ quần áo?”

Pandora rúc sâu hơn bên dưới lớp chăn, toàn thân chuyển sang màu hồng. Nàng nhớ Gabriel đã bế nàng về phòng tối qua và đặt nàng lên giường. Trời tối đến mức nàng khó có thể phát hiện ra điều gì, nhưng Gabriel có khả năng nhìn ban đêm đặc biệt.

“Vòng tay vào hay ra?” anh đã hỏi, làm thẳng khăn phủ giường một cách hiệu quả.

“Ra ngoài.” Pandora đã không còn cảm thấy thích thú nữa. “Tôi không biết một trong những kỹ năng dọn phòng của cô là thu hút mọi người vào đây đây.”

“Chỉ những người rất nhỏ cho đến bây giờ. Justin thường xuyên cho tôi điểm thấp vì để khăn phủ quá lỏng lẻo”. Sức nặng của Gabriel đã làm tấm đệm bị đè xuống khi anh gồng tay và cúi xuống người nàng. Khi môi anh chạm vào trán nàng, Pandora vòng tay qua cổ anh và tìm kiếm miệng anh.

Anh nhanh chóng chống cự lại, tiếng cười nhẹ của anh ập vào má nàng.
“Em đã hôn đủ trong một đêm rồi.”

“Một lần nữa thôi,” nàng nhấn mạnh.

Anh đã ép vào nàng, và nàng không biết anh đã ở đó trong bao lâu với đôi môi của anh vờn nghịch môi nàng, trong khi nàng đáp lại với sự mơ màng sâu lắng. Cuối cùng thì anh cũng rời khỏi nàng, biến mất vào bóng tối như một con mèo.

Pandora thoát khỏi ký ức thú vị khi nàng nghe thấy tiếng lách cách của nắp hộp đựng dép bằng thiếc.

“Chỉ còn có một chiếc dép thôi,” nàng nghe Ida nói với vẻ nghi ngờ.
“Chiếc kia ở đâu nhỉ?”

“Tôi không biết.”

“Tại sao cô lại ra khỏi giường?”

“Tôi muốn tìm một cuốn sách, vì tôi không thể ngủ được,” Pandora cúi gằm trả lời, đầy lo lắng. Điều gì sẽ xảy ra nếu Gabriel không nhớ lấy chiếc dép kia từ hành lang? Còn cây nến rơi thì sao? Nếu một trong những người hầu đã tìm thấy các thứ đó . . .

“Nó phải ở đâu đó quanh đây,” Ida băn khoăn, cúi xuống nhìn vào gầm giường. “Làm thế nào mà cô lại làm mất đồ dễ dàng như vậy? Găng tay, khăn tay, ghim cài – ”

“Cuộc nói chuyện của cô đang đánh thức bộ não của tôi đấy,” Pandora nói. “Tôi đã nghĩ rằng cô sẽ hài lòng khi tôi bất tỉnh lâu hơn bình thường.”

“Đúng vậy,” Ida đáp lại, “nhưng tôi có những việc khác phải làm ngoài việc đợi cô cả buổi sáng, Quý cô Lười biếng.” Đứng lên với vẻ cúi gằm, cô ta rời khỏi phòng, và đóng cửa lại sau lưng.

Làm phòng chiếc gối của mình, Pandora chúi đầu vào đó. “Một ngày nào đó mình sẽ thuê một cô hầu gái xinh đẹp,” nàng cầu nhàu. “Một người không gọi tên mình và giảng bài cho mình vào lúc bình minh.” Nàng quay lưng lại rồi trở mình, cố gắng tìm một vị trí thoải mái. Nó không có tác dụng. Nàng đã tỉnh, và nó là như vậy đó.

Có đáng để gọi Ida và cố gắng mặc quần áo cho kịp bữa sáng không? Không, nàng không hề cảm thấy muốn vội vàng. Trên thực tế, nàng không biết mình cảm thấy như thế nào. Một hỗn hợp cảm xúc kỳ lạ quanh quẩn trong nàng . . . hồi hộp, phấn khích, u sầu, khao khát, sợ hãi. Ngày mai là ngày cuối cùng của nàng tại Heron’s Point. Nàng sợ hãi khi phải rời đi.

Nàng đặc biệt sợ hãi những điều sẽ phải nói ra.

Ai đó khẽ gõ cửa. Trái tim của Pandora quay cuồng khi nàng tự hỏi liệu có phải Gabriel đang cố gắng trả lại chiếc dép bị mất tích hay không.

“Vâng?” nàng đáp lại bằng giọng khàn khàn.

Kathleen bước vào phòng, mái tóc đỏ rực ngay cả trong bóng tối. “Chị xin lỗi vì đã làm phiền em,” cô nói nhẹ nhàng, đến bên giường, “nhưng chị muốn hỏi em cảm thấy thế nào. Em có bị ốm không?”

“Không, nhưng đầu óc em mệt mỏi.” Pandora nhích lại gần mép nệm khi nàng cảm thấy bàn tay nhỏ bé mát lạnh của Kathleen đang vuốt lại tóc nàng và đặt lên trán nàng một lát. Kể từ thời điểm Kathleen đến điền trang, chị đã là người thân thiết nhất như một người mẹ mà Pandora từng biết, mặc dù thực tế chị vẫn còn là một phụ nữ trẻ.

“Em có rất nhiều điều phải suy nghĩ,” Kathleen thì thầm, khuôn mặt dịu dàng đầy cảm thông.

“Bất cứ điều gì em quyết định đều cảm thấy như một sai lầm.” Cổ họng Pandora thắt lại. “Em ước gì ngài St.Vincent là một lão già lẩm lòi. Sau đó, mọi thứ sẽ được dễ dàng hơn. Thay vào đó, anh ấy hấp dẫn và quyến rũ một cách đáng sợ. Giống như anh ấy đang cố tình làm cho cuộc sống của em khó khăn nhất có thể. Đây là lý do tại sao em chưa bao giờ hiểu tại sao mọi người nghĩ ma quỷ là một con thú gớm ghiếc với sừng và móng vuốt và cái đuôi chẻ đôi. Không ai sẽ bị cám dỗ bởi điều đó”.

“Em đang nói ngài St.Vincent là ác quỷ đội lốt người à?” Kathleen hỏi, có vẻ hơi thích thú.

“Anh ấy cũng có thể như vậy,” Pandora nói một cách nghiêm nghị. “Anh ấy đã khiến mọi thứ trở nên khó khăn. Em giống như một chú chim vàng anh, nghĩ rằng ‘Ồ, cái lồng nhỏ đó trông đẹp kinh khủng với những cái nan bằng vàng và cái sào ẩm ướt như nhung và món hạt kê – có lẽ đáng để đôi cánh của mình bị cắt đi vì điều đó.’ Và rồi khi chốt cửa đóng lại, mọi thứ sẽ trở nên quá muộn”.

Kathleen vỗ lưng an ủi. “Không ai phải cắt bớt đôi cánh. Chị sẽ ủng hộ bất cứ quyết định nào của em.”

Thật kỳ lạ, Pandora cảm thấy sợ hãi thay vì được an ủi bởi lời trấn an. “Nếu em không kết hôn với anh ấy, liệu gia đình chúng ta có bị hủy hoại không? Còn Cassandra thì sao?”

“Không. Chúng ta sẽ trở thành đề tài cho những câu chuyện phiếm trong một thời gian ngắn, nhưng thời gian cuối cùng cũng sẽ làm dịu đi trí

nhớ của mọi người và sau đó bất kỳ vết nhơ nào còn sót lại trên danh tiếng của chúng ta sẽ chỉ giúp chúng ta trở thành những người bạn đồng hành trong những bữa tối thú vị. Và chị hứa chúng ta sẽ tìm được một người chồng hoàn hảo cho Cassandra.” Kathleen do dự. “Tuy nhiên, nếu em muốn kết hôn trong tương lai, vụ bê bối này có thể gây ra vấn đề cho một số người đàn ông. Không phải tất cả, mà là một số ít”.

“Em sẽ không kết hôn cho đến khi phụ nữ có quyền bầu cử và luật pháp công bằng. Có nghĩa là không bao giờ.” Pandora vui mặt vào gối. “Ngay cả Nữ hoàng cũng phản đối quyền bầu cử,” nàng nói thêm bằng một giọng ghen ngào.

Nàng cảm thấy bàn tay dịu dàng của Kathleen trên đầu mình. “Cần có thời gian và sự kiên nhẫn để thay đổi cách suy nghĩ của mọi người. Đừng quên rằng nhiều người đàn ông đang lên tiếng bảo vệ quyền bình đẳng của phụ nữ, bao gồm cả ông Disraeli.”

Pandora nằm phịch xuống để nhìn chị. “Vậy thì em ước ông ta sẽ lớn tiếng hơn một chút.”

“Người ta phải nói chuyện với mọi người theo cách mà họ có thể tiếp thu được.” Kathleen nhìn nàng một cách ân cần. “Trong mọi trường hợp, luật sẽ không thay đổi trong hai ngày tới và em phải đưa ra quyết định. Em có chắc chắn rằng ngài St. Vincent sẽ không ủng hộ công ty trò chơi trên bàn cờ của em không?”

“Ồ, anh ấy sẽ ủng hộ nó, theo cách một người đàn ông ủng hộ sở thích của vợ mình. Nhưng nó sẽ luôn phải đứng thứ hai sau mọi thứ khác. Sẽ không thuận tiện nếu có một người vợ đến thăm nhà máy của cô ấy thay vì lên kế hoạch cho bữa tiệc tối. Em sợ nếu kết hôn với anh ấy, em sẽ phải thỏa hiệp với hết người này đến người khác và tất cả những giấc mơ của em sẽ chết dần chết mòn trong khi em bận rộn nhìn sang hướng khác.”

“Chị hiểu.”

“Thật không?” Pandora sốt sắng hỏi. “Nhưng chị sẽ không đưa ra lựa chọn tương tự, phải không?”

“Em và chị có những nỗi sợ hãi khác nhau và những nhu cầu khác nhau.”

“Kathleen. . . Tại sao chị lại kết hôn với anh họ Devon sau khi Theo đối xử với chị quá tệ? Chị có sợ không?”

“Có, chị đã rất sợ.”

“Vậy tại sao chị lại làm điều đó?”

“Chị đã yêu anh ấy quá nhiều khi không có anh ấy. Và chị nhận ra rằng chị không thể để nỗi sợ hãi quyết định thay cho mình.”

Pandora ngoảnh mặt đi, trong khi nỗi sầu muộn phủ xuống nàng như một cái bóng.

Kathleen làm phẳng một nếp nhăn trên vải phủ giường. “Nữ công tước và chị đang chuẩn bị đưa các cô gái đi chơi ở khu đi dạo ven biển trong thị trấn. Chúng tôi đang lên kế hoạch ghé thăm một số cửa hàng và mua kem hoa quả. Em có muốn đi cùng không? Chúng tôi sẽ đợi cho đến khi em sẵn sàng.”

Khẽ thở dài, Pandora kéo tấm khăn trải giường mềm mại lên đầu.

“Không, em không muốn giả vờ vui vẻ khi em cảm thấy quá thất vọng.”

Kathleen kéo tấm khăn xuống và mỉm cười với nàng. “Vậy thì hãy làm bất cứ điều gì em thích. Mọi người đã tản ra các hướng khác nhau, trong nhà vắng vẻ. Devon đã đến bến tàu cùng với công tước và Ivo để tìm hiểu xem con bão có gây thiệt hại gì cho chiếc du thuyền của gia đình hay không. Quý bà Clare đang đi dạo cùng các con của mình”.

“Còn ngài St.Vincent thì sao? Chị có biết anh ấy ở đâu không?”

“Chị tin rằng anh ấy đang bận với đồng thư từ kinh doanh trong phòng làm việc.” Kathleen cúi xuống hôn lên trán Pandora, chuyển động đó làm lan tỏa một làn hương hoa hồng và bạc hà. “Em yêu, hãy để chị để lại cho em một lời khuyên: Có rất ít điều trong cuộc sống không đòi hỏi sự thỏa hiệp giữa loại này hay loại khác. Bất kể em chọn gì, nó cũng sẽ không hoàn hảo.”

“Quá nhiều cho hạnh phúc mãi mãi,” Pandora nói một cách chua chát.

Kathleen mỉm cười. “Nhưng có thật sẽ không buồn tẻ nếu mãi mãi về sau luôn hạnh phúc, không gặp khó khăn hay vấn đề gì phải giải quyết? Mãi mãi về sau thú vị hơn nhiều.”

Buổi sáng muộn, Pandora mạo hiểm xuống lầu trong chiếc áo màu oải hương bằng lụa grosgrain có gân nổi tinh xảo, với chiếc váy trắng nhiều lớp được kéo lại thành một tầng hoa. Ida, bất chấp thái độ có phần ngờ vực trước đó, đã mang trà và bánh mì nướng cho Pandora, và đặc biệt chịu khó búi tóc cho nàng. Sau khi uốn những lọn tóc dài sẫm màu bằng kẹp nóng,

Ida đã cẩn thận ghim nó lên đỉnh đầu của nàng thành một búi những vòng tròn nhỏ và rủ xuống. Bất cứ khi nào một lọn tóc thẳng cứng ngắc của Pandora không giữ được lọn tóc, Ida đã vuốt nó với tinh chất hạt mộc qua, làm thành một cuộn tóc chắc chắn như một lò xo thép. Để hoàn thiện, người hầu gái đã tạo điểm nhấn cho phong cách bằng một vài viên ngọc trai được đặt ngẫu nhiên gắn trên các cặp tóc bằng bạc.

“Cảm ơn Ida,” Pandora vừa nói vừa xem kết quả qua chiếc gương cầm tay. “Cô là người duy nhất mà tóc tôi từng tuân theo đấy.” Sau một lúc dừng lại, nàng khiêm tốn nói thêm, “Tôi xin lỗi vì đã đánh mất đồ vật. Tôi chắc chắn rằng điều đó sẽ khiến bất cứ ai phát điên khi phải chăm sóc tôi”.

“Giữ cho tôi một công việc,” Ida đã nói một cách triết lý. “Nhưng đừng xin lỗi, thưa Tiểu thư – cô đừng bao giờ nói với một người hầu rằng mình có lỗi. Nó làm đảo lộn trật tự của mọi thứ”.

“Nhưng nếu tôi cảm thấy hối tiếc đến mức phải nói ra hoặc nỗ lực thì sao?”

“Cô không thể.”

“Ồ, tôi có thể. Tôi sẽ nhìn cô và gõ nhẹ vào trán bằng ba đầu ngón tay — như thế này. Ở đó — đó là tín hiệu của chúng ta cho câu ‘Tôi xin lỗi.’” Bị cuốn hút bởi ý tưởng này, Pandora tiếp tục, “Tôi có thể đưa ra các tín hiệu khác — chúng ta sẽ có ngôn ngữ riêng của mình!”

“Thưa Tiểu thư,” Ida cầu xin, “xin đừng kỳ quặc như vậy.”

Căn nhà rực rỡ với những tia nắng chiếu xiên vào, giờ thì cơn bão đã tan. Mặc dù không có ai trong tầm mắt, Pandora vẫn nghe thấy tiếng nhộn nhịp của những người hầu trong các phòng khác nhau khi nàng đi dọc hành lang. Có tiếng lạch cạch tiếp thêm than vào lò sưởi, tiếng đập thảm vù vù, tiếng loạt xoạt của giấy cọ trên bàn là nhiệt. Tất cả các công việc diễn ra xung quanh nàng khiến Pandora nhận thấy đã rất lâu không trở về nhà và tiếp tục công việc kinh doanh trò chơi trên bàn cờ của mình. Đã đến lúc đi thăm các địa điểm tiềm năng cho không gian một nhà máy nhỏ, gấp gờ nhà in của nàng và bắt đầu phỏng vấn các nhân viên tiềm năng.

Cánh cửa phòng làm việc đã bị bỏ ngỏ. Khi Pandora đến gần ngưỡng cửa, nhịp tim của nàng tăng dần cho đến khi nàng có thể cảm thấy nó đập ở cổ họng, cổ tay và đầu gối của mình. Nàng hầu như không biết phải đối mặt với Gabriel như thế nào, sau những việc họ đã làm đêm qua. Dừng lại ở bên cạnh ngưỡng cửa, nàng liếc nhìn qua khe cửa.

Gabriel đang ngồi bên một chiếc bàn làm bằng gỗ óc chó nặng nề, một

bên mặt của anh được viền trong ánh nắng. Anh đang đọc một tài liệu với một chút nhíu mày tập trung, dừng lại để viết trên một tờ giấy nháp. Mặc một bộ đồ buổi sáng, với mái tóc được chải gọn gàng và khuôn mặt được cạo râu sạch sẽ, anh trông tươi tắn như một đồng tiền mới được đúc.

Mặc dù Pandora không có cử động hay âm thanh nào, ánh mắt của Gabriel vẫn ngược lên nhìn chằm chằm vào nàng. Nụ cười chậm rãi của anh khiến nàng lảng lảng. “Mời vào,” anh nói, đẩy lùi khỏi bàn.

Cảm thấy tự ý thức một cách sâu sắc, Pandora tiến lại gần anh với đôi má nóng rực. “Em đang trên đường đến — à, em chỉ đang đi lang thang, nhưng — em muốn hỏi anh về chiếc dép của em. Anh đã tìm ra nó chưa? Anh có đang giữ nó không?”

Anh đứng lên và nhìn xuống nàng, đôi mắt như ánh sao nóng bỏng, và trong giây lát, tất cả những gì nàng có thể nghĩ đến là ánh lửa lấp lánh trên làn da bóng láng. “Anh đang giữ chiếc dép,” anh nói.

“Ôi, cảm ơn trời đất. Bởi vì người hầu phòng của em đang chuẩn bị báo cáo việc đó cho Scotland Yard.”

“Điều đó quá tệ. Anh đã quyết định giữ nó lại.”

“Không, anh chỉ có thể làm được điều đó nếu đó là một chiếc dép thủy tinh xinh đẹp. Nhưng đây là một chiếc dép mềm lớn làm từ len lông xù, anh phải trả lại nó.”

“Anh sẽ cân nhắc điều đó.” Sau khi nhìn lướt qua ngưỡng cửa để chắc chắn rằng họ không bị quan sát, Gabriel cúi xuống cướp một nụ hôn chớp nhoáng. “Em sẽ nói chuyện với anh trong vài phút chứ? Hay để anh đi dạo với em. Có vài điều quan trọng anh muốn thảo luận.”

Dạ dày của Pandora như lộn nhào. “Anh sẽ không cầu hôn, phải không?”

Môi anh giật giật. “Không phải bây giờ.”

“Vậy thì được, anh có thể đi dạo với em.”

“Ở ngoài chẳng? Qua những khu vườn?”

Nàng gật đầu.

Khi họ rời khỏi bên hông của ngôi nhà và bắt đầu đi dạo trên một con đường rải sỏi mịn, Gabriel có vẻ thoải mái, biểu hiện của anh cẩn thận ôn hoà, nhưng không che giấu được sự căng thẳng yếu ớt giữa hai lông mày của anh.

“Anh muốn thảo luận điều gì?” Pandora hỏi.

“Sáng nay, Anh đã nhận được một lá thư từ ông Chester Litchfield, một luật sư ở Brighton. Ông ấy đại diện cho Phoebe trong một cuộc tranh cãi với gia đình chồng của chị ấy về một số điều khoản trong di chúc của người chồng quá cố của chị ấy. Litchfield rất thông thạo luật tài sản, vì vậy anh đã viết thư cho ông ấy ngay lập tức sau khi anh biết về hoạt động kinh doanh trò chơi trên bàn cờ của em. Anh đã yêu cầu ông ấy tìm cách để em duy trì quyền kiểm soát công ty một cách hợp pháp với tư cách là một phụ nữ đã có gia đình”.

Ngạc nhiên và bất an, Pandora rẽ sang một bên lề đường. Nàng làm bộ quan tâm đến một loại cây bụi cao 6 feet mang những bông hoa trắng khổng lồ bằng kích thước của hoa trà. “Phản ứng của ông Litchfield là gì?”

Gabriel đến gần nàng từ phía sau. “Ông ấy không đưa ra câu trả lời mà anh muốn.”

Vai Pandora hơi rũ xuống, nhưng nàng vẫn im lặng khi anh tiếp tục.

“Theo như Litchfield đã nói,” Gabriel tiếp tục, “khi một người phụ nữ đã kết hôn, cô ấy ít nhiều trở thành 'cái chết dân sự.' Cô ấy không thể ký hợp đồng hợp pháp với bất kỳ ai, có nghĩa là ngay cả khi cô ấy sở hữu đất đai, cô ấy cũng không thể cho thuê hoặc xây dựng trên đó. Ngay cả khi tài sản đã được bảo đảm cho cô ấy là di sản riêng, chồng cô ấy nhận được tất cả tiền lãi và lợi nhuận. Theo quan điểm của chính phủ, một người phụ nữ cố gắng sở hữu bất cứ thứ gì riêng biệt với chồng mình về bản chất đều là ăn cắp của anh ta”.

“Em biết tất cả những điều đó.” Pandora lang thang sang phía bên kia của con đường để nhìn chằm chằm vào một luống hoa anh thảo màu vàng. Ý nghĩa của hoa anh thảo là gì? Trinh tiết? Không, đó là hoa cam. . . Nó có phải là kiên định không nhỉ? . . .

Gabriel vẫn đang nói. “Litchfield tin rằng luật tài sản sẽ tiếp tục được cải cách trong tương lai. Tuy nhiên, hiện tại mọi thứ vẫn đang diễn ra, thời điểm sau khi lời thề hôn nhân được nói ra, em sẽ mất quyền độc lập về mặt pháp lý và quyền kiểm soát doanh nghiệp của mình. Tuy nhiên—” Anh dừng lại. “Đừng bắt đầu bị dao động. Phần tiếp theo này là quan trọng”.

“Em không bị dao động. Em chỉ cố gắng nhớ hoa anh thảo có ý nghĩa gì thôi. Đó sẽ là sự ngây thơ, hay đó là ý nghĩa dành cho hoa cúc nhỉ? Em nghĩ nó dành cho —”

“Anh không thể sống thiếu em.”

Pandora quay sang đối mặt trực diện với anh, đôi mắt mở to.

“Đó là ý nghĩa của hoa anh thảo,” Gabriel nói với giọng thực tế.

“Làm sao anh biết điều đó?”

Anh trông nhăn nhó. “Chị em gái anh thường thảo luận mấy chuyện tầm phào về biểu tượng của các loài hoa. Dù anh có cố gắng phớt lờ nó đi chẳng nữa, thì một vài điều vẫn sẽ thấm qua bộ nhớ của anh. Bây giờ, quay lại với Litchfield — ông ấy nói rằng theo một sửa đổi gần đây của Đạo luật Tài sản của Phụ nữ đã kết hôn, nếu em kiếm được lương, em sẽ có thể giữ nó.”

Pandora chớp mắt và tập trung vào anh một cách cảnh giác. “Bất kỳ số tiền thu nhập như thế nào à?”

“Miễn là em chứng minh được là đã thực hiện công việc phù hợp với điều đó.”

“Điều đó nghĩa là gì?”

“Trong trường hợp của em, em sẽ phải tích cực quan tâm đến việc quản lý công ty. Em cũng có thể giữ một khoản thanh toán tiền thưởng hàng năm. Anh sẽ hỏi Litchfield về hoa hồng bán hàng và lương hưu — em cũng có thể giữ lại những khoản đó. Đây là cách chúng ta sẽ lên kế hoạch cho nó: Sau khi kết hôn, khi doanh nghiệp của em tự động chuyển giao cho anh, anh sẽ đặt niềm tin vào em và thuê em làm chủ tịch công ty.”

“Nhưng . . . về những hợp đồng pháp lý thì sao? Nếu em không thể ký bất cứ cái gì, làm thế nào em có thể ký thỏa thuận với các nhà cung cấp và các cửa hàng, và làm thế nào em có thể thuê người — ”

“Chúng ta có thể thuê một người quản lý để hỗ trợ em, với điều kiện người đó phải luôn tuân thủ mọi mong muốn của em”.

“Còn về lợi nhuận của công ty? Chúng sẽ được chuyển cho anh, phải không?”

“Sẽ không nếu em đưa chúng trở lại công việc kinh doanh.”

Pandora nhìn chằm chằm vào anh, tâm trí nàng nghĩ về ý tưởng, cố gắng hiểu được tương lai sẽ như thế nào và cảm thấy như thế nào.

Sự sắp xếp này sẽ mang lại cho nàng sự độc lập và quyền hạn hơn so với luật pháp đã từng áp đặt cho một người phụ nữ đã kết hôn. Nhưng nàng vẫn sẽ không thể tuyển dụng hoặc sa thải bất kỳ ai, ký séc hay tự mình đưa ra quyết định. Nàng sẽ phải nhờ một người quản lý nam ký hợp đồng và đồng ý các giao dịch kinh doanh thay cho nàng, như thể nàng mới chập chững biết đi. Sẽ rất khó để thương lượng về hàng hóa và dịch vụ, bởi vì mọi người đều biết rằng quyền lực tối cao không nằm ở nàng, mà là chồng

nàng.

Nó sẽ không phải là quyền sở hữu, nhưng nó sẽ có hình dáng đó. Thay vì đội vương miện và yêu cầu mọi người giả vờ nàng là hoàng gia, trong khi tất cả họ đều biết đó là một trò giả mạo.

Gạt ánh nhìn khỏi anh, Pandora run lên vì thất vọng. “Tại sao em không thể làm chủ doanh nghiệp của mình theo cách của một người đàn ông, để không ai có thể lấy nó khỏi em?”

“Anh sẽ không để bất kỳ ai lấy nó khỏi em.”

“Điều đó không giống nhau. Tất cả đều rất phức tạp. Nó đã bị xâm phạm.”

“Nó không thể hoàn hảo,” Gabriel đồng ý một cách lặng lẽ.

Pandora bước đi theo một vòng tròn nhỏ và chặt chẽ. “Anh có muốn biết tại sao em yêu thích các trò chơi trên bàn cờ không? Các quy tắc có ý nghĩa và chúng thích hợp đối với tất cả mọi người. Các đối thủ đều bình đẳng.”

“Cuộc sống không phải như vậy.”

“Nó chắc chắn không dành cho phụ nữ,” nàng nói một cách chua chát.

“Pandora. . . chúng ta sẽ đặt ra các quy tắc của riêng mình. Anh sẽ không bao giờ đối xử với em như bất cứ thứ gì kém hơn so với mức của anh.”

“Em tin anh. Nhưng với phần còn lại của thế giới, em sẽ không tồn tại về mặt pháp lý.”

Gabriel đưa tay ra và nắm nhẹ cánh tay của nàng, làm gián đoạn nhịp bước của nàng. Sự bình tĩnh của anh lúc này có một góc cạnh rách rưới, giống như một vật áo không được khâu lại. “Em sẽ có thể làm công việc mình yêu thích. Em sẽ là một người phụ nữ giàu có. Em sẽ được đối xử với sự tôn trọng và tình cảm. Em sẽ — chết tiệt, anh sẽ không năn nỉ như một kẻ ăn xin trên đường phố chìa ra chiếc mũ của mình. Có một cách để em có hầu hết những gì em muốn — như vậy vẫn chưa đủ sao?”

“Điều gì sẽ xảy ra nếu tình huống của chúng ta bị đảo ngược?” nàng bắn trả. “Anh có từ bỏ mọi quyền lợi hợp pháp của mình và giao mọi thứ anh sở hữu cho em không? Anh sẽ không bao giờ có thể chạm vào một xu nào trong số tiền của anh, trừ khi em nghĩ phép. Hãy nghĩ về điều đó, Gabriel — hợp đồng cuối cùng mà anh từng ký sẽ là hợp đồng hôn nhân của chúng ta. Lấy em liệu có xứng đáng như vậy không?”

“Đó không phải là một so sánh lành mạnh,” anh nói với vẻ cau có.

“Chỉ bởi vì trong trường hợp này, một người phụ nữ phải từ bỏ mọi thứ, và trong trường hợp khác, là một người đàn ông.”

Đôi mắt anh lóe lên vẻ nguy hiểm. “Vậy là không đạt được điều gì à? Viễn cảnh làm vợ của anh chẳng có gì hấp dẫn cả sao?” Anh nắm lấy nàng bằng cả hai tay, kéo nàng đến gần hơn. “Hãy nói rằng em không muốn anh. Hãy nói rằng em không muốn nhiều hơn những gì chúng ta đã làm đêm qua.”

Pandora mặt đỏ bừng, mạch đập loạn xạ. Nàng muốn đắm chìm vào anh ngay lúc đó, và kéo đầu anh vào nàng và để anh hôn nàng vào quên lãng. Nhưng một phần cứng đầu, nổi loạn trong bộ não của nàng không thể khuất phục.

“Em có phải phục tùng anh không?” nàng nghe thấy chính mình hỏi.

Lông mi của anh sụp xuống, và một tay anh đưa ra sau đầu nàng. “Chỉ trên giường thôi,” anh khẽ gầm gừ. “Bên ngoài đó. . . thì không.”

Nàng hít một hơi run rẩy, nhận thức được những cơn đau nhức lạ thường và những luồng hơi nóng lan tỏa khắp cơ thể. “Vậy thì anh sẽ hứa sẽ không bao giờ ngăn cản em đưa ra quyết định của riêng mình, ngay cả khi anh nghĩ đó là một sai lầm chứ? Và nếu một ngày nào đó anh quyết định rằng công việc của em không tốt cho em, nó có nguy cơ ảnh hưởng đến sức khỏe hoặc hạnh phúc hoặc thậm chí là sự an toàn của em, anh sẽ đảm bảo rằng anh sẽ không bao giờ cấm em làm điều đó chứ?”

Gabriel đột ngột buông nàng ra. “Chết tiệt, Pandora, anh không thể hứa sẽ không bảo vệ em.”

“Bảo vệ có thể biến thành kiểm soát.”

“Không ai có tự do tuyệt đối. Ngay cả anh cũng không.”

“Nhưng anh có quá nhiều điều đó. Khi ai đó chỉ có một chút gì đó, họ phải chiến đấu để không đánh mất bất kỳ thứ gì trong số đó”. Nhận ra mình sắp khóc, Pandora cúi đầu xuống. “Anh muốn tranh luận, và em biết nếu chúng ta làm vậy, anh sẽ ghi điểm và làm như thể em vô lý. Nhưng chúng ta không bao giờ có thể hạnh phúc bên nhau. Một số vấn đề không bao giờ có thể được giải quyết. Một số điều về em không bao giờ có thể sửa chữa được. Kết hôn với em sẽ không thể là một thỏa hiệp đối với anh cũng như đối với em.”

“Pandora —”

Nàng sai bước đi mà không nghe, gần như chạy trốn.

Ngay khi về đến phòng, Pandora trở lại giường, vẫn mặc đầy đủ trang phục và nằm bất động trong nhiều giờ.

Nàng không cảm thấy gì, mà lẽ ra phải là một sự nhẹ nhõm. Nhưng bằng cách nào đó, nó thậm chí còn tồi tệ hơn cảm giác khủng khiếp.

Nghĩ về những điều thường khiến nàng hạnh phúc chẳng có tác dụng gì. Việc hình dung ra tương lai độc lập và tự do của nàng cũng chẳng ích gì, và sẽ trông như thế nào khi thấy chồng trò chơi trên bàn cờ của nàng được trưng bày trên kệ của các cửa hàng. Không có gì để mong đợi. Không có gì có thể mang lại cho nàng niềm vui một lần nữa.

Có lẽ nàng cần một loại thuốc nào đó – nàng rất lạnh – nàng có thể bị sốt không?

Lúc này, Kathleen và những người khác có lẽ đã trở về sau chuyến đi chơi của họ. Nhưng Pandora không thể hướng về bất cứ ai để được thoải mái. Thậm chí kể cả người chị sinh đôi của chính nàng. Cassandra sẽ cố gắng đưa ra các giải pháp hoặc nói điều gì đó yêu thương và khích lệ, và cuối cùng Pandora sẽ phải giả vờ cảm thấy tốt hơn để không làm cô ấy lo lắng.

Ngực và cổ họng của nàng không ngừng đau. Có lẽ nếu nàng để mình khóc, điều đó sẽ khiến nàng cảm thấy dễ chịu hơn.

Nhưng nước mắt không rơi. Chúng bị nhốt bên trong cái hòm đông lạnh trong lồng ngực của nàng.

Điều này chưa từng xảy ra trước đây. Nàng bắt đầu trở nên lo lắng nghiêm trọng. Điều này sẽ diễn ra trong bao lâu? Nàng có cảm giác mình đang biến thành một bức tượng đá, bắt đầu từ trong ra ngoài. Nàng sẽ kết thúc trên một bệ đá cẩm thạch với những con chim đậu trên đầu —

Cốc, cốc, cốc. Cửa phòng ngủ khẽ mở. “Thưa Tiểu thư?”

Giọng của Ida.

Cô hầu gái bước vào căn phòng mờ mịt, bung một cái khay tròn nhỏ. “Tôi mang cho cô một ít trà.”

“Trời đã sáng lại chưa?” Pandora ngơ ngác hỏi.

“Không, bây giờ là ba giờ chiều.” Ida đến bên giường.

“Tôi không muốn uống trà.”

“Đó là lệnh từ Đức ngài.”

“Đức ngài St. Vincent?”

“Ngài ấy đã đưa cho tôi và yêu cầu tôi mang lên cho Tiểu thư, và khi tôi nói rằng cô đang nghỉ ngơi, thì ngài ấy nói, ‘VẬY hãy mang cho cô ấy một ít trà. Hãy đổ nó xuống cổ họng cô ấy nếu cần.’ Sau đó, ngài ấy đưa tôi một tờ giấy nhắn để chuyển cho cô.”

Thật khó chịu. Thật cao tay. Một thoáng cảm giác lãnh đạm trong tê tái. Pandora cúi kính cố gắng ngồi dậy.

Sau khi đưa cho nàng tách trà, Ida đi kéo rèm cửa sổ. Ánh sáng ban ngày chói lọi khiến Pandora nao núng.

Trà nóng, nhưng không có hương vị gì. Nàng ép mình uống nó, và dùng đốt ngón tay xoa xoa đôi mắt khô và bỏng rát của mình.

“Đây, thưa tiểu thư.” Ida đưa cho nàng một phong bì nhỏ được dán kín, rồi cầm lấy chiếc cốc và đĩa trống.

Pandora sững sờ nhìn con dấu bằng sáp đỏ trên phong bì, được đóng dấu gia huy tinh xảo. Nếu Gabriel đã viết một cái gì đó tốt đẹp cho nàng, nàng sẽ không muốn đọc nó. Nếu anh ấy viết một cái gì đó không tốt đẹp, nàng cũng không muốn đọc nó.

“Quân bài poker thần thánh,” Ida thốt lên, “chỉ cần mở nó ra!”

Pandora miễn cưỡng tuân theo. Khi nàng rút một mẩu giấy nhỏ được gấp lại từ trong phong bì, một vật nhỏ xíu mờ ảo rơi ra. Theo phản xạ, nàng hét lên, nghĩ rằng đó là một con côn trùng. Nhưng nhìn lần thứ hai, nàng nhận ra đó là một chút vải. Rón rén nhặt nó lên, nàng thấy đó là một trong những chiếc lá nỉ trang trí từ chiếc dế len Berlin bị mất tích của nàng. Nó đã được cắt ra một cách cẩn thận.

Tiểu thư của anh,

Chiếc dế của em đang bị giữ để đòi tiền chuộc. Nếu em muốn gấp lại nó, hãy một mình đến phòng tranh chính. Đối với mỗi giờ em chậm trễ, lại thêm một mảnh sẽ bị cắt rời.

—St. Vincent

Lúc này, Pandora đã thực sự bức tức. Tại sao anh ta lại làm như vậy? Anh ta đang cố lôi kéo nàng vào một cuộc tranh cãi khác chăng?

“Nó nói gì?” Ida hỏi.

“Tôi phải xuống lầu để thương lượng con tin,” Pandora nói ngay. “Cô

có thể giúp tôi đòi quyền lợi không?”

“Vâng, thưa cô.”

Chiếc váy lụa màu hoa oải hương đã bị vầy vò và nhàu nát thành một đồng nếp nhăn, khiến Pandora buộc phải thay một chiếc váy dạ hội màu vàng tươi mới. Chiếc váy này không đẹp bằng chiếc đầu tiên, nhưng nó nhẹ hơn và thoải mái hơn, không có quá nhiều lớp lót bên trong. May mắn thay, kiểu tóc cầu kỳ của nàng đã được cố định và ghim cẩn thận đến mức chỉ cần chỉnh lại một chút.

“Cô sẽ lấy ra những chiếc ghim ngọc trai chứ?” Pandora hỏi. “Họ quá đẹp cho chiếc váy này.”

“Nhưng chúng trông khá đẹp,” Ida phản đối.

“Tôi không muốn trông xinh đẹp.”

“Điều gì sẽ xảy ra nếu Đức ngài cầu hôn?”

“Anh ấy sẽ không đâu. Tôi đã nói rõ rằng nếu anh ấy làm vậy, tôi sẽ không chấp nhận.”

Ida trông kinh hãi. “Cô . . . nhưng . . . tại sao?”

Tất nhiên, việc một người hầu gái hỏi một điều như vậy là vượt quá giới hạn, nhưng Pandora vẫn trả lời. “Bởi vì sau đó tôi phải trở thành vợ của ai đó thay vì có hội đồng quản trị công ty trò chơi của riêng mình”.

Một chiếc bàn chải tóc rơi khỏi những ngón tay lỏng lẻo của Ida. Đôi mắt cô ta giống như cái đĩa khi bắt gặp ánh nhìn của Pandora trong gương trang điểm. “Tiểu thư đang từ chối kết hôn với người thừa kế của Công tước Kingston vì cô muốn làm việc sao?”

“Tôi thích công việc,” Pandora nói cộc lốc.

“Chỉ vì cô không phải làm việc mọi lúc!” Một biểu cảm như sấm sét làm biến dạng khuôn mặt tròn trịa của Ida. “Trong tất cả những điều ngu ngốc mà tôi đã nghe cô nói, đó là điều *tội tệ nhất từ trước đến nay*. Tiểu thư đã đi ra khỏi giới hạn của cô. Cô có thể nghĩ gì khi từ chối một người đàn ông như vậy? Một người đàn ông gần như quá đẹp để sống cùng . . . một người đàn ông trẻ trung đang ở trong những năm tháng đầy sức sống . . . và trên hết thấy, ngài ấy giàu có như Xưởng đúc tiền Hoàng gia. Chỉ một con lừa có nửa cái đầu mới có thể quay lưng lại với ngài ấy!”

“Tôi không muốn nghe cô nói,” Pandora nói.

“Tất nhiên là không rồi, vì tôi nói có lý!” Thở dài run rẩy, Ida cắn môi. “Chúa tha thứ cho tôi nếu tôi có thể hiểu được cô, thưa tiểu thư.”

Sự bộc phát từ người hầu gái hống hách không cải thiện được tâm trạng

của Pandora. Nàng đi xuống nhà, cảm giác như bị một viên gạch vào bụng. Giá như nàng không bao giờ gặp Gabriel, nàng sẽ không phải đối mặt với điều này ngay lúc này. Giá như nàng đừng đồng ý giúp Dolly, và cố gắng tự nhốt mình vào ghế trường kỷ. Giá như Dolly đừng làm mất chiếc bông tai của mình ngay từ đầu. Giá như nàng không bao giờ đi dự buổi vũ hội. Nếu như, nếu như . . .

Khi đến phòng tranh chính, Pandora nghe thấy tiếng đàn piano qua cánh cửa đóng kín. Có phải là Gabriel không nhỉ? Anh ấy có chơi piano không? Bối rối, nàng mở một cánh cửa và đi vào trong.

Phòng tranh đẹp và rộng rãi, với sàn lát gỗ tinh xảo, những bức tường được sơn màu trắng kem, và nhiều cửa sổ được trang trí bằng những tấm rèm bằng lụa mềm mại gần như trong suốt với nhiều nếp gấp. Những tấm thảm đã được cuộn lại bên rìa căn phòng.

Gabriel đứng bên chiếc đại dương cầm bằng gỗ gụ trong góc, lướt qua những bản nhạc, trong khi chị gái anh Phoebe ngồi trên băng ghế trước phím đàn. “Hãy thử cái này,” anh nói, đưa cho chị một mảnh giấy. Anh quay lại khi nghe tiếng đóng cửa, ánh mắt anh bắt gặp ánh mắt Pandora.

“Ngài đang làm gì vậy?” Pandora hỏi. Nàng tiếp cận anh trong những bước đi thận trọng, căng thẳng như một con ngựa sẵn sàng lao đi. “Tại sao ngài lại gửi lời nhắn cho tôi? Và tại sao phu nhân Clare lại ở đây?”

“Anh đã yêu cầu Phoebe giúp chúng ta,” Gabriel hài lòng nói, “và chị ấy đã vui lòng đồng ý.”

“Chị đã bị cưỡng chế,” Phoebe sửa lại.

Pandora lắc đầu bối rối. “Giúp chúng ta làm gì?”

Gabriel đến bên nàng, vai của anh ngăn họ khỏi tầm nhìn của chị gái anh. Giọng anh trầm xuống. “Anh muốn em nhảy với anh một điệu valse.”

Pandora cảm thấy mặt mình trắng bệch vì tổn thương, sau đó đỏ lên vì xấu hổ, rồi trắng trở lại, giống như những sọc xen kẽ trên cây cột của thợ cắt tóc. Nàng không bao giờ tưởng tượng được anh ta lại có thể chế nhạo độc ác như vậy. “Ngài biết đấy, tôi không thể nhảy điệu valse,” nàng nói. “Tại sao ngài lại đề nghị một điều như thế?”

“Hãy thử nó với anh,” anh dễ dàng. “Anh đã suy nghĩ về điều đó và anh tin rằng có nhiều cách để anh có thể giúp em thực hiện điệu valse một cách dễ dàng hơn.”

“Không, không có đâu,” Pandora đáp lại bằng giọng thì thầm. “Ngài đã

nói với chị gái của ngài về vấn đề của tôi à?”

“Chỉ nói là em gặp khó khăn khi nhảy điệu valse. Anh không nói cho chị ấy biết lý do tại sao.”

“Ồ, *cảm ơn ngài*, bây giờ bà ấy sẽ nghĩ rằng tôi thật vụng về.”

“Chúng ta đang ở trong một căn phòng lớn, về cơ bản là một căn phòng trống rỗng,” Phoebe nói từ phía cây đàn piano. “Thì thậm chí ích gì, tôi có thể nghe thấy mọi thứ.”

Pandora quay đầu bỏ chạy, nhưng Gabriel đã chặn nàng lại.

“Em hãy thử làm điều này với anh,” anh nói với nàng.

“Có chuyện gì với ngài vậy?” Pandora chất vấn. “Nếu ngài cố tình đưa ra một hoạt động khó chịu nhất, xấu hổ và bức bối nhất để thử sức tôi trong tình trạng cảm xúc hiện đang không ổn định của tôi, *thì đó sẽ là một điệu valse đấy*.” Đang phát cáu, nàng nhìn Phoebe và dang rộng lòng bàn tay lên, như thể muốn hỏi có thể làm gì với một con người bất khả thi như vậy.

Phoebe liếc nhìn nàng đầy vẻ hài lòng. “Chúng tôi có cha mẹ đều hoàn toàn tốt đẹp.” Cô nói, “Tôi không biết làm thế nào mà cậu ấy lại thành ra như vậy.”

“Anh muốn dạy cho em cách cha mẹ anh đã học nhảy điệu valse.”

Gabriel nói với Pandora, “Nó chậm hơn và duyên dáng hơn so với kiểu nhảy hiện tại. Có ít điệu xoay hơn, và các bước lướt đi thay vì nhảy”.

“Có bao nhiêu lượt xoay vòng không quan trọng. Tôi thậm chí không thể thực hiện nổi một vòng.”

Vẻ mặt của Gabriel không hề khuất phục. Rõ ràng là anh không có ý định để nàng rời khỏi phòng tranh cho đến khi nàng đồng ý với anh.

Sự thật # 99 Đàn ông giống như những viên sỏi cô la. Những người có bề ngoài hấp dẫn nhất cũng có đầy rẫy những phần xấu xa.

“Anh sẽ không thúc ép em quá nhiều,” anh nói nhẹ nhàng.

“Ngài đang thúc ép tôi quá nhiều ngay bây giờ đấy!” Pandora thấy mình run lên vì phẫn nộ. “Ngài muốn gì?” nàng nghiêng răng hỏi.

Mạch đập thành thịch bên tai, gần như che khuất tiếng thì thầm lặng lẽ của anh. “Anh muốn em tin tưởng anh.”

Trước sự kinh hoàng của Pandora, những giọt nước mắt không đến sớm hơn giờ lại có nguy cơ trào ra. Nàng nuốt nước bọt liên tục và cố gắng bình tĩnh trở lại, và cứng người trước sự vuột ve của bàn tay anh ở eo nàng. “Tại sao ngài không tin tưởng tôi?” nàng hỏi một cách cay đắng. “Tôi đã nói với

ngài điều này là không thể, nhưng dường như tôi phải chứng minh điều đó. Tốt thôi. Tôi không sợ sự sỉ nhục trong nghi lễ: Tôi đã sống sót sau ba tháng của Mùa lễ hội London. Tôi sẽ vấp ngã trong một điệu valse để ngài giải trí, nếu đó là điều cần thiết để thoát khỏi ngài.”

Nàng chuyển ánh mắt của mình sang Phoebe. “Tôi cũng có thể nói với quý bà rằng: bố tôi đã đâm vào tai tôi khi tôi còn nhỏ, và bây giờ một bên tai tôi gần như bị điếc và tôi không giữ được thăng bằng”.

Trước sự nhẹ nhõm của nàng, Phoebe không tỏ vẻ thương hại, chỉ tỏ ra lo lắng. “Thật kinh khủng.”

“Tôi chỉ muốn quý bà biết có một lý do tại sao điệu nhảy của tôi giống với điệu nhảy của một con bạch tuộc mất trí nhớ.”

Phoebe nở một nụ cười nhẹ, trấn an nàng. “Chị thích em, Pandora. Sẽ không có gì thay đổi được điều đó”.

Một vài nỗi hổ thẹn đau đớn của Pandora mờ đi, và nàng hít một hơi thật sâu. “Cảm ơn, thưa quý bà.”

Nàng miễn cưỡng quay lại với Gabriel, người không một chút tiếc nuối về những gì anh đã làm với nàng. Khóe miệng anh nhếch lên thành một đường cong khích lệ khi anh đưa tay về phía nàng.

“Đừng cười với tôi,” Pandora nói. “Tôi đang rất tức giận với ngài.”

“Anh biết,” anh nhẹ nhàng nói. “Anh xin lỗi.”

“Ngài thậm chí còn kinh khủng hơn khi tôi nôn lên toàn bộ phía trước trang phục của ngài đấy.”

“Nó đáng để mạo hiểm mà.” Gabriel lướt tay phải qua bả vai trái của nàng, những đầu ngón tay dài chạm đến xương sống của nàng. Pandora miễn cưỡng đảm nhận tư thế điệu valse mà nàng đã được dạy, đặt tay trái lên bắp tay của anh.

“Không, đặt nó trực tiếp lên vai anh,” anh nói. Trước sự do dự của nàng, anh nói thêm, “Nó sẽ hỗ trợ nhiều hơn cho em.”

Pandora để anh sắp xếp nàng vào một vị trí chặt chẽ, với tay phải của nàng đan vào tay trái của anh. Khi họ đối mặt với nhau, nàng không thể không nhớ lại những khoảnh khắc lạc trong bóng tối, khi vòng tay anh ôm lấy nàng và anh thì thầm: *Không gì có thể làm hại em, cô gái ngọt ngào của anh*. Làm thế nào mà người đàn ông đó có thể thay đổi thành một kẻ tàn ác nhẫn tâm như vậy?

“Chúng ta không nên đứng xa nhau hơn sao?” nàng hỏi, nhìn chằm chằm vào ngực anh một cách khổ sở.

“Không phải cho phong cách của điệu valse này. Bây giờ, trong lần đếm đầu tiên, khi anh bắt đầu di chuyển, hãy bước về phía trước bằng bên phải của em, để chân em ở giữa hai chân anh.”

“Nhưng tôi sẽ vấp vào ngài.”

“Không, nếu em làm theo sự hướng dẫn của anh.” Anh gật đầu với Phoebe để bắt đầu chơi nhạc, và từ từ hướng dẫn Pandora qua vòng quay đầu tiên. “Thay vì đếm chẵn một hai ba, bước thứ ba sẽ là một bước lướt dài, như thế này.”

Pandora cứng nhắc cố gắng di chuyển cùng anh. Nàng loạng choạng, giẫm lên chân anh và phát ra âm thanh bực tức. “Giờ tôi sẽ làm cho ngài thành tàn tật.”

“Hãy thử lại lần nữa.”

Gabriel đã dẫn dắt nàng đi qua các bước mô phỏng của điệu valse, thực sự khác với những vòng tròn lặp đi lặp lại thông thường. Trong những bước đầu tiên, họ chỉ hoàn thành 3/4 vòng quay, tiếp theo là thay đổi khép kín ở bước tiếp theo, và sau đó là 3/4 vòng theo hướng khác. Đó là một kiểu lượn tuyệt đẹp, và chắc chắn là nó rất duyên dáng khi được thực hiện một cách chính xác. Nhưng ngay khi họ bước vào một khúc quanh, Pandora mất hết cảm giác lên xuống, và căn phòng quay cuồng. Nàng hoảng sợ ôm chặt lấy anh.

Gabriel dừng lại và giữ nàng ổn định.

“Ngài thấy không?” Pandora thở phào hỏi. “Mọi thứ đều nghiêng ngả và tôi bắt đầu gục ngã”.

“Em đã không ngã. Em chỉ cảm thấy như em sắp ngã thôi.” Anh vươn tay ấn lòng bàn tay nàng vào vai mình mạnh hơn. “Em có cảm thấy nó chắc chắn như thế nào không? Em có cảm thấy bàn tay của anh trên lưng em, và vòng tay của anh xung quanh em không? Hãy quên cảm giác thăng bằng của em đi và dựa vào anh. Anh là một người cứng rắn. Anh sẽ không để em gục ngã.”

“Không thể bỏ qua những gì các giác quan của tôi đang nói với tôi, ngay cả khi chúng sai.”

Gabriel đã hướng dẫn nàng qua một vài bước nhảy khác. Anh là thứ ổn định duy nhất trong một thế giới vừa lắc lư vừa biến mất. Mặc dù biến thể này của điệu valse mượt mà và được kiểm soát tốt hơn nhiều so với những gì mà nàng đã được dạy, nhưng con quay hồi chuyển bên trong của nàng

không thể quản lý được ngay cả ba phần tư vòng quay. Ngay sau đó nàng cảm thấy mình toát mồ hôi lạnh, một cảm giác buồn nôn ập đến.

“Tôi sắp nôn,” nàng thở hổn hển.

Gabriel dừng lại ngay lập tức và kéo nàng vào người anh. Anh hoàn toàn vững vàng và ổn định, ôm chặt lấy nàng, trong khi nàng cố gắng kiềm chế cơn buồn nôn. Từ từ cơn chóng mặt lui dần.

“Nói bằng một từ để ngài dễ hiểu,” Pandora cuối cùng cũng nói được, lau vàng trán ẩm ướt vào vai anh, “điệu valse là củ cà rốt đối với tôi.”

“Nếu em chịu đựng được điều này lâu hơn một chút,” Gabriel nói, “Anh sẽ ăn cả một củ cà rốt trước mặt em.”

Nàng liếc mắt lên nhìn anh. “Tôi có thể chọn củ cà rốt không?”

Ngực anh rung lên vì tiếng cười trầm thấp. “Được.”

“Điều đó đáng giá mà.” Không rời khỏi anh, nàng đặt tay lại lên vai anh và cố gắng tiếp tục tư thế điệu valse.

“Nếu em chọn một điểm cố định ở đâu đó trong phòng,” Gabriel nói, “và nhìn chăm chăm vào nó càng lâu càng tốt trong lượt —”

“Không, tôi đã thử điều đó. Nó không hiệu quả với tôi.”

“Vậy, hãy nhìn thẳng vào anh và để mọi thứ xung quanh lao theo em mà không cố gắng tập trung vào chúng. Anh sẽ là điểm cố định của em.”

Khi anh hướng dẫn nàng vào khuôn mẫu một lần nữa, Pandora phải miễn cưỡng thừa nhận rằng khi nàng ngừng cố gắng định hướng xung quanh và chỉ tập trung vào khuôn mặt của Gabriel, nàng không cảm thấy chóng mặt nữa. Anh không ngừng kiên nhẫn, dẫn nàng qua các ngã rẽ, lướt qua và thay đổi các bước, chú ý đến từng chi tiết của những gì nàng nói và làm. “Đừng nhấc chân quá cao cho các bước nhảy,” anh khuyên tại một thời điểm. Và khi nàng chao đảo một cách nguy hiểm ở cuối lượt, anh lại nói, “Khi điều đó xảy ra, hãy để anh điều chỉnh thăng bằng của em.”

Vấn đề là chống lại bản năng của nàng, thứ kêu gào nàng phải nghiêng người đi sai hướng bất cứ khi nào nàng mất thăng bằng, đó là phần lớn thời gian. Vào cuối lượt quay tiếp theo, nàng căng thẳng và cố gắng ổn định bản thân khi có cảm giác như mình đang bị ném về phía trước. Cuối cùng nàng vấp phải chân của Gabriel. Ngay khi sàn nhà bắt đầu lao lên về phía nàng, anh dễ dàng bắt lấy nàng và ôm chặt lấy nàng.

“Không sao đâu,” anh thì thầm. “Anh đã có em.”

“*Khi thật*,” nàng nói trong thất vọng.

“Em không tin tưởng vào anh.”

“Nhưng có cảm giác như tôi sắp . . .”

“Em phải để anh làm điều đó.” Một tay anh di chuyển lên xuống lưng nàng. “Anh có thể đọc được cơ thể của em. Anh có thể cảm nhận được ngay trước khi sự cân bằng của em bị chững lại, và anh có thể biết cách bù đắp.” Mặt anh cúi xuống trên mặt nàng, và bàn tay còn lại của anh đưa lên vuốt ve má nàng. “Di chuyển cùng với anh,” anh nói nhẹ nhàng. “Hãy cảm nhận những tín hiệu mà anh đang gửi cho em. Đó là vấn đề để cơ thể chúng ta giao tiếp. Em sẽ cố gắng thư giãn và làm điều đó cho anh chứ?”

Anh chạm vào da nàng . . . giọng nói trầm, mượt như nhung . . . nó dường như làm dịu mọi nơi đang thắt chặt bên trong nàng. Những nút thắt của sợ hãi và phẫn uất tan thành hơi ấm. Khi họ đứng vào vị trí một lần nữa, họ bắt đầu có cảm giác như họ đang làm việc cùng nhau, phấn đấu vì một mục tiêu chung.

Nó giống như một sự hợp tác.

Qua hết điệu nhảy này đến điệu nhảy khác, họ đã thương lượng qua nhiều khó khăn khác nhau. Vòng quay này có dễ dàng hơn hay không? Sẽ tốt hơn nếu họ thực hiện các bước dài hơn hoặc ngắn gọn hơn? Có lẽ đó là trí tưởng tượng của Pandora, nhưng những vòng quay đã không khiến nàng choáng váng và mất phương hướng như lúc đầu nữa. Có vẻ như càng làm như vậy, cơ thể nàng càng quen với nó.

Thật khó chịu mỗi khi Gabriel khen ngợi nàng . . . *cô gái ngoan* . . . *đúng rồi, thật hoàn hảo* . . . và điều khó chịu hơn là những lời nói đó khiến nàng bùng bùng sự hài lòng. Nàng cảm thấy mình dần dần buông xuôi, tập trung vào những áp lực tinh vi từ bàn tay và cánh tay của anh. Có một vài khoảnh khắc hài lòng đáng kể khi các bước của họ khớp chính xác. Cũng có những khoảnh khắc gần như là thảm họa, khi nàng lỡ một bước nhảy và Gabriel đã sửa lỗi trong nhịp điệu của họ. Tất nhiên, anh là một vũ công tuyệt vời, có kỹ năng dẫn dắt bạn nhảy của mình và căn thời gian cho các bước của họ. “Thư giãn đi,” thỉnh thoảng anh lại thì thầm. “Thư giãn.”

Dần dần bộ não của Pandora tĩnh lặng và nàng ngừng căng thẳng để chống lại khung cảnh gấp gáp, quay cuồng và cảm giác như sắp ngã. Nàng để mình tin tưởng vào anh. Chính xác thì không phải là nàng đang tận hưởng trải nghiệm đó . . . nhưng đó là một cảm giác thú vị khi hoàn toàn mất kiểm soát và đồng thời nhận ra rằng nàng đã an toàn.

Bước chân của Gabriel chậm lại trước khi anh dừng lại hoàn toàn, hạ hai bàn tay đang nắm chặt của họ xuống. Âm nhạc đã ngừng.

Pandora nhìn vào đôi mắt tươi cười của Gabriel. “Tại sao chúng ta dừng lại?”

“Buổi khiêu vũ đã kết thúc. Chúng ta vừa hoàn thành một điệu valse kéo dài ba phút mà không gặp vấn đề gì.” Anh kéo nàng lại gần. “Bây giờ em sẽ phải tìm một lý do khác để ngồi trong góc,” anh nói gần tai nàng. “Bởi vì em có thể nhảy điệu valse. Nhưng anh vẫn không trả lại em chiếc dép đâu.”

Pandora rất tĩnh lặng, không thể tiếp nhận nó. Không từ nào đến được với nàng, thậm chí là một âm tiết. Cứ như thể một bức màn lớn ngọt ngào nào đó được kéo lại để hé lộ một mặt khác của thế giới, một khung cảnh về những nơi mà nàng chưa từng biết đến.

Rõ ràng là bối rối trước sự im lặng của nàng, Gabriel nới lỏng vòng tay của mình và nhìn xuống nàng với đôi mắt như một buổi sáng mùa đông trong trẻo, trong khi một lọn tóc màu nâu nhạt rơi xuống trán anh.

Trong khoảnh khắc đó, Pandora nhận ra rằng nếu không có anh, điều đó sẽ giết chết nàng. Nàng thực sự có thể hết đau lòng. Nàng đang trở thành một con người mới, với anh — họ đang trở thành một thứ gì đó cùng nhau — và sẽ không có gì diễn ra như nàng mong đợi. Kathleen đã đúng — bất cứ điều gì nàng chọn, nó sẽ không hoàn hảo. Nàng sẽ phải mất một thứ gì đó.

Nhưng cho dù nàng có từ bỏ điều gì đi chăng nữa, thì người đàn ông này là thứ nàng không thể mất.

Nàng bật khóc. Không phải những giọt nước mắt nữ tính, thanh nhã mà là một sự bùng nổ lộn xộn, đỏ bừng của những tiếng nức nở. Cảm giác kinh khủng, đẹp đẽ, choáng ngợp nhất mà nàng từng biết đã ập đến với nàng trong một cơn sóng lớn và nàng đang chết chìm trong đó.

Gabriel nhìn nàng chăm chăm với vẻ lo lắng, tìm kiếm trong túi áo khoác một chiếc khăn tay. “Không, không . . . em không nên như vậy. . . vì Chúa, Pandora, đừng làm vậy. Em sao vậy?” Anh lau mặt nàng cho đến khi nàng với lấy chiếc khăn tay từ anh và xì mũi, vai nàng run lên. Khi anh tiếp tục bấn loạn và đặt những câu hỏi lo lắng, Phoebe rời khỏi cây đàn piano và đến với họ.

Giữ Pandora thật sâu trong vòng tay của mình, Gabriel liếc nhìn chị gái mình một cách lơ đãng. “Em không biết có chuyện gì,” anh lầm bầm.

Phoebe lắc đầu và đưa tay vuốt tóc anh một cách âu yếm. “Không có gì sai cả, đồ ngốc. Em đến với cuộc đời cô ấy như một tia sét. Bất cứ ai cũng sẽ cảm thấy một chút thiêu đốt”.

Pandora chỉ lờ mờ nhận ra Phoebe rời khỏi phòng tranh. Khi cơn bão nước mắt đã trào ra đủ để nàng có thể ngẩng đầu nhìn Gabriel, nàng bắt gặp ánh mắt kinh ngạc của anh.

“Em đang khóc vì muốn kết hôn với anh,” anh nói. “Là nó à?”

“Không.” Tiếng nấc nghẹn ngào thoát ra khỏi nàng. “Em đang khóc vì em *không* muốn kết hôn với anh.”

Gabriel thở gấp. Miệng anh cúi xuống hôn nàng trong một nụ hôn thô bạo đến mức gần như đau đớn. Khi anh khao khát tìm kiếm nàng, toàn bộ cơ thể anh rung lên vì sung sướng.

Dứt khỏi nụ hôn, Pandora đặt tay lên má anh, và nhìn anh đầy đau khổ. “C-có người phụ nữ lý trí nào lại muốn có một người chồng giống như anh chứ?”

Anh lại ngậm lấy miệng nàng, quyết liệt và đòi hỏi. Nàng nhắm mắt lại, đầu hàng trong cơn mê sảng với một nửa khoái lạc đen tối.

Cuối cùng thì đầu của Gabriel cũng ngẩng lên và anh khàn khàn hỏi: “Ngoại hình của anh có vấn đề gì à?”

“Nó không rõ ràng sao? Anh quá đẹp trai. Những người phụ nữ khác sẽ tán tỉnh và cố gắng thu hút sự chú ý của anh, và theo đuổi anh mãi mãi”.

“Họ luôn làm vậy mà,” anh nói, hôn lên má, cằm, cổ họng nàng. “Anh thậm chí còn không nhận thấy.”

Nàng vịn vẹo để né tránh đôi môi đầy mê hoặc của anh. “Nhưng em sẽ nhận ra, và em sẽ ghét điều đó. Và sẽ thật đơn điệu, khi cứ ngày này qua ngày khác chỉ nhìn một người đẹp hoàn hảo. Ít nhất thì anh cũng có thể có mụn lên hoặc mọc một ít lông ở tai, hoặc rụng một chiếc răng cửa — Không, kể cả khi đó anh vẫn quá đẹp trai.”

“Anh có thể nuôi một sợi lông dài ra,” anh đề nghị.

Pandora cân nhắc điều đó, với tay lên để đẩy lại những lọn tóc nặng trĩu như vàng rơi trên trán anh. “Có người hói trong gia đình anh không? Ở cả hai bên ấy?”

“Anh không biết,” anh thừa nhận.

Nàng cau có. “Vậy thì đừng cho em hy vọng hão huyền. Chỉ cần thừa nhận rằng: Anh sẽ luôn trở nên đẹp trai và bằng cách nào đó, em sẽ phải tìm cách để sống với nó.”

Gabriel siết chặt vòng tay khi nàng cố gắng rút ra. “Pandora,” anh thì thầm, giữ chặt nàng. “Pandora.”

Giá như nàng có thể ngăn chặn những cảm xúc tuyệt vời khủng khiếp đang tràn ngập trong nàng. Nóng. Lạnh. Vui sướng. Sợ hãi. Nàng không thể hiểu được những gì đang xảy ra với mình. Gabriel thì thầm, rót vào tai nàng những lời ngon ngọt. “Em thật đẹp . . . thật quý giá đối với anh. Anh không đòi hỏi em đầu hàng, anh chỉ đề nghị với em sự đầu hàng của anh. Anh sẽ làm bất cứ điều gì. Đó phải là em, Pandora. . . Chỉ có em . . . cho phần còn lại của cuộc đời anh. Kết hôn với anh nhé . . . nói rằng em sẽ kết hôn với anh . . .”

Miệng anh ở trên miệng nàng, vuốt ve thật sâu, bàn tay anh di chuyển trên người nàng, những ngón tay anh lan rộng ra như thể anh không thể cảm nhận đủ về nàng. Các bắp cơ săn chắc của cơ thể anh căng ra và thả lỏng khi anh thay đổi cái ôm của anh, cố gắng để kéo nàng gần hơn với anh. Sau đó, anh tiếp tục đặt môi mình lên cổ họng nàng, như thể anh đã nhận ra sự vô ích của lời nói. Anh im lặng, ngoại trừ tiếng thở gấp gáp. Mặt nàng áp vào tóc anh, những lọn tóc óng ánh có mùi như nắng và muối đại dương. Mùi hương của anh tràn ngập trong nàng. Hơi ấm của anh bao trùm khắp nàng. Anh chờ đợi với sự kiên nhẫn vô tình và tàn nhẫn.

“Được rồi,” nàng cầu nhàu.

Hơi thở của anh như ngừng lại, và đầu anh giật lên. “Em sẽ kết hôn với anh chứ?” Anh nói một cách hết sức thận trọng, như thể anh muốn chắc chắn rằng không có sự hiểu lầm nào.

“Vâng.” Nàng hầu như không thể nói nên lời.

Một nét ửng hồng lướt qua làn da rám nắng của anh, và một nụ cười chậm rãi xuất hiện, rực rỡ đến mức khiến nàng gần như mù lòa. “Quý cô Pandora Ravenel. . . Anh sẽ làm cho em hạnh phúc đến mức em thậm chí sẽ không quan tâm đến việc mất tiền, tự do và toàn bộ sự tồn tại hợp pháp của mình.”

Pandora rên rỉ. “Đừng nói đùa về điều đó. Em vẫn có điều kiện. Hàng ngàn điều kiện trong số đó.”

“Đồng ý với tất cả các điều kiện của em.”

“Bắt đầu với . . . Em muốn có phòng ngủ của riêng mình”.

“Ngoại trừ cái đó.”

“Em đã quen với quyền riêng tư. Rất nhiều. Em cần một căn phòng chỉ

của riêng em trong ngôi nhà.”

“Em có thể có nhiều căn phòng riêng. Chúng ta sẽ mua một ngôi nhà lớn. Nhưng chúng ta sẽ ngủ chung giường.”

Pandora quyết định tranh luận về chiếc giường sau. “Điều quan trọng là em không hứa sẽ phục tùng anh. Em *thực sự* không thể. Phải bỏ lời thề đó trong đám cưới”.

“Đồng ý,” anh nói một cách dễ dàng.

Pandora tròn mắt ngạc nhiên. “Có thật không?”

“Em sẽ phải thay thế nó bằng một số từ khác.” Gabriel cúi xuống người nàng, đầu mũi anh chạm vào mũi nàng. “Một từ thật hay.”

Thật khó để nghĩ với miệng của anh ở gần như vậy.

“Vuốt ve?” Nàng thở phào đề nghị.

Anh tạo ra một âm thanh thích thú. “Như em mong muốn.” Khi anh cố gắng hôn nàng một lần nữa, nàng lại ngửa đầu ra sau.

“Chờ đã, còn một điều kiện nữa. Về tình nhân của anh.” Pandora cảm thấy anh dừng lại, ánh mắt anh bao trùm lấy nàng. “Em không muốn — nghĩa là, em không thể — ” Nàng ngừng lời, mắt kiên nhẫn với bản thân và cố nói ra. “Em sẽ không chia sẻ anh.”

Ánh sáng trong đôi mắt anh giống như trái tim sâu kín của ngọn lửa. “Anh đã nói, ‘chỉ có mình em,’ anh nhắc nàng. “Ý của anh chính là nó.” Lông mi anh sụp xuống, môi anh chạm vào môi nàng.

Và rất lâu sau đó, không còn bàn cãi gì nữa.

Phần còn lại của ngày hôm đó là một khoảng mơ hồ đầy màu sắc trong ký ức của Pandora. Chỉ chốc lát đã nổi bật lên giữa mây mù thơ mộng. Đầu tiên, họ đến để chia sẻ tin tức với gia đình nàng, mọi người có vẻ rất vui mừng. Khi Kathleen và Cassandra lần lượt ôm lấy Gabriel và đặt câu hỏi cho anh, Devon kéo Pandora sang một bên.

“Đây là ý muốn của em à?” anh hỏi nhẹ nhàng, nhìn chăm chăm xuống nàng với đôi mắt xanh viền đen rất giống của nàng .

“Vâng,” nàng nói với một chút kinh ngạc. “Chính thế.”

“Chiều nay, St. Vincent đã đến nói chuyện với anh về bức thư của luật sư. Anh ấy nói rằng nếu anh ấy có thể thuyết phục em kết hôn với anh ấy, anh ấy sẽ làm mọi thứ có thể để khuyến khích em trong công việc kinh

doanh của mình và không can thiệp vào. Anh ấy hiểu điều đó có ý nghĩa như thế nào với em.” Devon dừng lại để liếc nhìn Gabriel, người vẫn đang nói chuyện với Kathleen và Cassandra, trước khi tiếp tục với giọng trầm. “Gia đình Challons xuất phát từ một truyền thống, trong đó lời nói của một quý ông là sắt đá. Họ vẫn tôn trọng những thỏa thuận với người thuê nhà đã được thực hiện cách đây một thế kỷ chỉ qua một cái bắt tay đơn giản”.

“Vậy thì anh nghĩ chúng ta có thể tin tưởng vào lời hứa của anh ấy.”

“Đúng. Nhưng anh cũng nói với anh ta rằng nếu anh ta không giữ lời, anh sẽ bẻ gãy cả hai chân của anh ta.”

Pandora mỉm cười và dựa đầu vào ngực anh.

“... chúng tôi sẽ muốn nó sớm xảy ra,” nàng nghe thấy Gabriel nói với Kathleen.

“Vâng, nhưng có quá nhiều thứ để lên kế hoạch — váy cưới, nghi lễ và tiệc chiêu đãi, bữa sáng sau đám cưới và tuần trăng mật, và tất nhiên là những thứ như hoa và váy phù dâu—”

“Em sẽ giúp,” Cassandra thốt lên.

“Em không thể làm tất cả những điều đó,” Pandora lo lắng bật ra, quay lại đối mặt với họ. “Trên thực tế, em không thể làm được điều đó. Em phải nộp thêm hai đơn xin cấp bằng sáng chế, gấp gờ nhà in của mình và tìm kiếm nhà xưởng để thuê, và... không, em không thể để đám cưới cản trở tất cả những việc quan trọng mà em cần phải lo lắng.”

Môi của Gabriel nhếch lên trước sự so sánh tầm quan trọng của đám cưới đối với công ty sản xuất trò chơi trên bàn cờ của nàng.

“Em thà bỏ trốn để kết hôn, để em có thể đi làm những công việc cần thiết ngay,” Pandora tiếp tục. “Một tuần trăng mật sẽ là một sự lãng phí thời gian và chi phí.”

Tất nhiên, nàng nhận thức rõ rằng tuần trăng mật đã trở thành truyền thống đối với các cặp đôi mới cưới thuộc tầng lớp thượng lưu và trung lưu. Nhưng nàng sợ hãi bị nuốt chửng trong một cuộc sống mới trong khi mọi kế hoạch và ước mơ của nàng đều tan thành mây khói. Nàng sẽ không thích đi đâu đó, khi nghĩ về tất cả những gì đang chờ đợi nàng ở nhà.

“Pandora, em thân yêu _” Kathleen lên tiếng.

“Chúng ta sẽ thảo luận sau,” Gabriel nói một cách thoải mái và gửi cho Pandora một nụ cười trấn an.

Quay lại Devon, Pandora lẩm bẩm, “Anh có thấy điều đó không? Anh ấy đang quản lý em rồi. Và anh ấy rất giỏi điều đó.”

“Anh biết rõ cảm giác đó,” Devon trấn an nàng, ánh mắt lấp lánh nhìn Kathleen.

Vào buổi tối, hai gia đình Challons và Ravenels tụ tập trong phòng khách của gia đình trước khi đi ăn tối. Rượu sâm panh được mang ra và nâng ly chúc mừng đôi uyên ương đã hứa hôn và chúc mừng sự đoàn viên của gia đình hai họ. Cả gia đình Gabriel đón nhận tin này với sự nồng nhiệt và sẵn sàng chấp nhận khiến Pandora gần như choáng ngợp.

Nhẹ nhàng nắm lấy vai Pandora, công tước mỉm cười và cúi xuống đặt lên trán nàng một nụ hôn ấm áp. “Thật là một sự bổ sung đáng hoan nghênh khi con đến với gia đình, Pandora. Ta cảnh báo trước — kể từ bây giờ, nữ công tước và ta sẽ coi con như một trong những đứa con của chúng ta, và chiều chuộng con cho phù hợp.”

“Con không được chiều chuộng,” Ivo, người đang đứng gần đó, phản đối. “Mẹ nghĩ con là một viên ngọc quý đấy.”

“Mẹ nghĩ tất cả mọi người đều là một viên ngọc quý,” Phoebe nói một cách khô khan khi cô và Seraphina đến tham gia cùng họ.

“Chúng ta sẽ phải liên lạc với Raphael ngay lập tức,” Seraphina kêu lên, “để anh ấy có thể từ Mỹ trở về kịp cho đám cưới. Con không muốn anh ấy bỏ lỡ nó.”

“Chị sẽ không lo lắng về điều đó,” Phoebe nói. “Một đám cưới lớn như thế này sẽ mất hàng tháng để lên kế hoạch.”

Pandora chìm vào im lặng khó chịu trong khi họ tiếp tục trò chuyện. Không có điều nào trong số này có vẻ khá thực. Chỉ trong một tuần cuộc sống của nàng đã thay đổi hoàn toàn. Đầu nàng đầy náo động, và nàng cần đến một nơi nào đó yên tĩnh và giải tỏa suy nghĩ của mình. Nàng căng thẳng khi cảm thấy một cánh tay khoác nhẹ sau vai mình.

Đó là nữ công tước, đôi mắt xanh của bà rạng rỡ với sự nhân từ và một chút lo lắng, như thể bà hiểu cảm giác đáng sợ như thế nào khi phải đưa ra quyết định quan trọng nhất của cuộc đời mình chỉ dựa trên một vài ngày quen biết. Nhưng không thể nào người phụ nữ này hiểu được cảm giác phải đối mặt với viễn cảnh kết hôn với một người xa lạ là như thế nào.

Nữ công tước kéo Pandora đi với bà qua một trong những cánh cửa dẫn ra ban công bên ngoài. Mặc dù họ đã dành thời gian cùng nhau trong các hoạt động với những người khác, nhưng họ vẫn chưa tìm thấy cơ hội để nói chuyện riêng. Ít nhiều có những đòi hỏi liên tục về thời gian của nữ công

tước: tất cả mọi người từ đứa cháu trai sơ sinh của bà đến bản thân ngài công tước đều mong muốn được bà chú ý. Theo cách nói thâm lặng của bà, nữ công tước là trung tâm mà toàn bộ điện trang xoay quanh.

Ngoài ban công lạnh và tối, cơn gió nhẹ khiến Pandora rung mình. Nàng hy vọng nữ công tước đã không đưa nàng ra đây để nói điều gì đó phản cảm. Điều gì đó như, *Cô chắc chắn có rất nhiều điều phải học hỏi, hoặc Cô không phải là những gì ta đã chọn cho Gabriel, nhưng có vẻ như đây là việc chúng ta buộc phải làm.*

Khi họ đứng cạnh nhau ở lan can, đối diện với đại dương đen tối, nữ công tước lấy chiếc khăn choàng trên vai, mở ra và choàng lên người cả hai. Pandora vẫn còn kinh ngạc. Chất cashmere nhẹ và ấm, có mùi thơm của nước hoa tử đinh hương và một chút bột phấn rôm. Bị líu lưỡi, Pandora đứng cạnh bà trong khi họ lắng nghe tiếng hót êm đềm của một con chim đêm và những bản nhạc của chim sơn ca.

“Khi Gabriel khoảng tuổi Ivo,” nữ công tước kể gần như mơ màng, nhìn chằm chằm vào bầu trời màu mận chín, “nó đã tìm thấy một cặp cáo con mồ côi trong rừng, tại một trang viên đồng quê mà chúng ta thuê ở Hampshire. Nó đã kể với con về điều đó chưa?”

Pandora lắc đầu, tròn mắt.

Nụ cười gợi nhớ làm cong đôi môi đầy đặn của nữ công tước. “Đó là một cặp cáo cái, với đôi tai to và đôi mắt như những chiếc cúc áo đen bóng. Chúng tạo ra những âm thanh riu rít, giống như những chú chim nhỏ. Mẹ của chúng đã bị giết trong bẫy của một kẻ săn trộm, vì vậy Gabriel đã bọc những con vật tội nghiệp vào áo khoác và mang chúng về nhà. Chúng còn quá nhỏ để tự sinh tồn. Đương nhiên, nó đã cầu xin được phép giữ chúng. Cha của nó đồng ý để nó nuôi dạy chúng dưới sự giám sát của người quản rừng, cho đến khi chúng đủ lớn để quay trở lại rừng. Gabriel đã dành nhiều tuần cho chúng ăn hỗn hợp thịt và sữa bằng thìa. Sau này, nó dạy chúng rình rập và bắt mồi trong chuồng bên ngoài”.

“Như thế nào ạ?” Pandora hỏi, đầy mê hoặc.

Người phụ nữ lớn tuổi liếc nhìn nàng với một nụ cười tinh quái bất ngờ. “Nó kéo những con chuột chết qua khoảng đất nhỏ trong chuồng của chúng trên một sợi dây.”

“Thật kinh khủng,” Pandora thốt lên và cười.

“Đúng vậy,” nữ công tước đồng ý với một nụ cười khúc khích. “Tất nhiên là Gabriel giả vờ không bận tâm, nhưng điều đó thật kinh tởm. Tuy nhiên, đàn cáo con vẫn phải học.” Nữ công tước dừng lại trước khi tiếp tục trầm ngâm hơn. “Ta nghĩ đối với Gabriel, phần khó khăn nhất trong việc nuôi dạy chúng là phải giữ khoảng cách, bất kể nó yêu chúng như thế nào. Không vỗ về hoặc ôm ấp, hoặc thậm chí đặt tên cho chúng. Chúng không thể mất đi nỗi sợ hãi đối với con người, hoặc chúng sẽ không thể sống sót. Như người quản rừng đã nói với nó, nó cũng có thể giết chúng nếu nó làm cho chúng thuần phục. Điều đó hành hạ Gabriel, nó rất muốn giữ lũ cáo con”.

“Cậu bé tội nghiệp.”

“Đúng. Nhưng cuối cùng khi Gabriel để chúng ra đi, chúng đã chạy trốn và có thể sống tự do và tự săn mồi. Đó là một bài học tốt để nó học hỏi”.

“Bài học là gì ạ?” Pandora hỏi một cách tỉnh táo. “Không yêu một thứ mà anh ta biết mình sẽ mất ạ?”

Nữ công tước lắc đầu, ánh mắt ám áp và khích lệ. “Không, Pandora. Nó đã học cách yêu chúng mà không làm thay đổi chúng. Để chúng được như ý muốn của chính chúng.”

CHƯƠNG 15

“Lẽ ra em nên giữ vững lập trường về tuần trăng mật,” Pandora rên rỉ, gục đầu lên lan can của chiếc tàu chạy bằng hơi nước.

Gabriel tháo găng tay, nhét vào túi áo khoác và nhẹ nhàng xoa bóp gáy cho nàng. “Hít vào bằng mũi và thở ra bằng miệng.”

Họ đã kết hôn vào sáng hôm đó, chỉ một hai tuần sau khi anh cầu hôn nàng. Bây giờ họ đang băng qua Solent, con kênh hẹp giữa Anh và Đảo Wight. Chuyến đi ba dặm mất không quá hai mươi lăm phút từ Portsmouth đến thị trấn cảng Ryde. Thật không may, Pandora dễ bị say sóng.

“Chúng ta sắp đến nơi rồi,” Gabriel thì thầm. “Nếu em ngẩng đầu lên, em có thể nhìn thấy bến tàu.”

Pandora đánh liều liếc nhìn quang cảnh đang đến gần của Ryde, với hàng dài những ngôi nhà màu trắng và những ngọn tháp tinh xảo mọc lên từ những bờ rừng và cửa hút gió. Nàng gục đầu xuống một lần nữa, “Lẽ ra chúng ta nên ở lại Eversby Priory.”

“Và trải qua đêm tân hôn của chúng ta trên chiếc giường thời thơ ấu của em à?” Gabriel nghi ngờ hỏi. “Với ngôi nhà chứa đầy họ hàng của chúng ta?”

“Anh đã nói rằng anh thích phòng ngủ của em.”

“Anh thấy nó quyến rũ, tình yêu của anh. Nhưng đó không phải là bối cảnh thích hợp cho các hoạt động mà anh có trong đầu.” Gabriel khẽ mỉm cười với hồi ức về căn phòng ngủ của nàng, với những mẫu trang phục được bố cục kỳ quái, con búp bê sáp được yêu thích với bộ tóc giả rối tung và một con mắt thủy tinh bị mất, và tủ sách đầy những cuốn tiểu thuyết cũ kỹ. “Hơn nữa, chiếc giường đó quá nhỏ đối với anh. Chân anh sẽ treo lơ lửng trên mép giường.”

“Em cho rằng anh có một chiếc giường lớn tại ngôi nhà bậc thang của anh rồi?”

Anh nhẹ nhàng đùa giỡn với những lọn tóc sẫm màu ở gáy nàng.

“Chúng ta, thưa bà,” anh thì thầm, “có một chiếc giường rất lớn ở nhà của chúng ta.”

Pandora vẫn chưa nhìn thấy ngôi nhà của mình tại Queen’s Gate, trong Khu Hoàng gia của Kensington. Một chuyến viếng thăm như vậy không chỉ

đi ngược lại mọi sự đàng hoàng, ngay cả khi có sự hiện diện của những người đi kèm, mà còn không có thời gian cho những sắp xếp điên cuồng của đám cưới.

Gabriel đã mất gần hai tuần để tìm ra cách làm cho từ “vâng lời” được loại bỏ khỏi lời thề trong đám cưới. Anh đã được Đức Giám mục Luân Đôn thông báo rằng nếu một cô dâu không thề vâng lời chồng trong buổi lễ, một cuộc hôn nhân sẽ bị tòa án giáo hội phán quyết là bất hợp pháp. Gabriel sau đó đã đến gặp Tổng giám mục Canterbury, người đã miễn cưỡng đồng ý cho anh một sự miễn tội đặc biệt và rất bất thường, miễn là đáp ứng một số điều kiện nhất định. Một trong số đó là “khoản phí tư nhân” khổng lồ để hối lộ.

Gabriel giải thích với Pandora: “Sự miễn tội đó sẽ làm cho hôn nhân của chúng ta hợp pháp và hợp lệ,“ miễn là chúng ta cho phép mục sư ‘đặt trước em’ sự cần thiết của việc phải vâng lời một cách khéo léo.”

Pandora cau mày. “Điều đó nghĩa là gì?”

“Nó có nghĩa là em phải đứng đó và giả vờ lắng nghe trong khi linh mục giải thích lý do tại sao em nên vâng lời chồng mình. Miễn là em không phản đối, điều đó có nghĩa là em đồng ý với ông ấy.”

“Nhưng em sẽ không phải hứa sẽ tuân theo chứ? Em sẽ không phải nói từ đó chứ?”

“Không.”

Nàng mỉm cười, trông vừa hài lòng vừa ăn năn. “Cảm ơn anh. Em xin lỗi vì anh đã gặp phải quá nhiều rắc rối với đòi hỏi của em.”

Vòng tay qua người nàng, Gabriel nhìn nàng với một nụ cười chế giễu. “Anh sẽ làm gì với một Pandora nhu mì và phục tùng? Sẽ chẳng còn gì là thú vị.”

Rõ ràng là giữa họ không phải là sự tán tỉnh thông thường, và nhu cầu về một đám cưới khẩn trương là điều hiển nhiên. Không bị hấp dẫn bởi ý tưởng về một cuộc bỏ trốn, Gabriel đã từ chối ý tưởng đó. Với tất cả sự mới mẻ và không chắc chắn mà Pandora phải đối mặt, nàng cần sự an ủi của những người thân yêu và môi trường xung quanh quen thuộc trong ngày cưới của mình. Khi Devon và Kathleen đề nghị sử dụng nhà nguyện tại điền trang của họ, Gabriel đã đồng ý ngay lập tức.

Thật hợp lý khi tổ chức lễ cưới ở Hampshire, và hưởng tuần trăng mật của họ tại Đảo Wight, ngay ngoài khơi bờ biển phía nam. Thường được gọi

là "khu vườn của nước Anh", hòn đảo nhỏ này đang phát triển rực rỡ với những khu vườn, rừng cây, những ngôi làng ven biển ngăn nắp, và một loạt các nhà trọ và khách sạn sang trọng.

Nhưng khi họ đến gần hòn đảo, sức hấp dẫn của nó đã mất đi trước cô dâu thiếu kiên nhẫn của anh.

"Em không cần một tuần trăng mật," Pandora nói, rạng rỡ trước thị trấn đẹp như tranh vẽ nhô lên từ mặt nước. "Trò chơi bàn cờ của em phải được bày trong các cửa hàng cho kịp kỳ nghỉ lễ Giáng sinh."

"Bất kỳ ai khác trong hoàn cảnh của chúng ta cũng sẽ hưởng tuần trăng mật ít nhất một tháng," Gabriel chỉ ra. "Anh chỉ mới đòi hỏi có một tuần."

"Nhưng sẽ không có bất cứ điều gì để làm."

"Anh sẽ cố gắng giúp em giải trí," Gabriel nói một cách khô khan. Anh đi chuyển đến đứng ở phía sau nàng, hai tay nắm chặt thanh chắn hai bên tay nàng. "Ở bên nhau vài ngày sẽ giúp chúng ta dễ dàng bước vào cuộc sống mới. Hôn nhân sẽ là một thay đổi đáng kể, đặc biệt là đối với em". Anh ghé sát miệng vào tai nàng. "Em sẽ sống trong một ngôi nhà xa lạ, với một người đàn ông xa lạ - người sẽ làm những điều rất xa lạ với cơ thể em."

"Anh sẽ ở đâu?" Pandora hỏi, và gần như không kìm chế được một tiếng la hét khi anh ngậm vào dải tai của nàng.

"Nếu em đồng ý giữa tuần trăng mật," anh nói với nàng, "chúng ta có thể quay lại London. Chúng ta sẽ lên một chiếc tàu hơi nước đến Cảng Portsmouth, đi một tuyến tàu thẳng đến Ga Waterloo và đến trước cửa nhà sau không quá ba giờ".

Câu nói dường như để xoa dịu nàng. Khi chiếc tàu hơi nước tiếp tục lướt đi, Pandora giật chiếc găng tay trái của mình ra để chiêm ngưỡng chiếc nhẫn cưới của mình, nàng đã làm điều này cả chục lần trong ngày hôm đó. Gabriel đã chọn một viên sapphire rời từ bộ sưu tập đồ trang sức của gia đình Challon, và đặt nó trong một chiếc nhẫn vàng và kim cương. Viên đá sapphire Ceylon, được cắt và đánh bóng thành một mái vòm nhẵn, là một loại đá hiếm có lấp lánh hình ngôi sao mười hai tia thay vì sáu. Trước sự hài lòng của anh, Pandora dường như vô cùng thích thú với chiếc nhẫn, và bị cuốn hút bởi cách ngôi sao dường như di chuyển trên bề mặt của viên sapphire. Hiệu ứng, được gọi là *dấu hoa thị*, đặc biệt dễ nhận thấy dưới ánh sáng mặt trời.

"Điều gì đã tạo ra ngôi sao vậy?" Pandora hỏi, khi nàng nghiêng tay theo cách này và cách khác.

Gabriel đặt một nụ hôn sau vành tai mềm mại của nàng. “Một vài khuyết điểm nhỏ,” anh thì thầm, “điều đó làm cho tất cả trở nên đẹp hơn.”

Nàng quay lại và nép vào ngực anh.

Đám cưới của họ kéo dài ba ngày, với sự tham dự của gia đình Challons, Ravenels và một số ít bạn bè thân thiết, bao gồm cả Đức ngài và Phu nhân Berwick. Gabriel rất tiếc, đã không đủ thời gian để em trai anh là Raphael trở về từ chuyến công tác tới Mỹ kịp cho buổi lễ. Tuy nhiên, Raphael đã gửi một bức điện tín và hứa sẽ ăn mừng với họ khi anh trở về nhà vào cuối mùa xuân.

Khi Pandora đưa Gabriel đi dạo quanh khu đất của gia đình nàng, Gabriel đã bắt đầu hiểu chính xác nàng và các chị nàng đã sống tách biệt như thế nào trong phần lớn cuộc đời của họ. Eversby Priory là một điền trang cô lập. Trang viên Jacobean xiêu vẹo, nằm giữa những khu rừng cổ thụ và những ngọn đồi xanh xa xôi, hầu như không thay đổi trong hai thế kỷ. Devon đã bắt đầu thực hiện những cải tiến rất cần thiết cho vùng đất kể từ khi kế thừa tước vị bá tước, nhưng sẽ mất nhiều thời gian để cải tạo hoàn toàn ngôi nhà. Họ mới lắp đặt hệ thống ống nước hiện đại chỉ hai năm trước. Trước đó, họ đã sử dụng các chậu trong phòng và các nhà vệ sinh ngoài trời, khiến Pandora nói với Gabriel với sự nghiêm trang giả tạo, “Em hầu như đi vệ sinh ở ngoài trời.”

Lễ hội đã tạo cơ hội cho Gabriel gặp hai người nhà Ravenel còn lại mà anh chưa gặp: West, em trai của Devon, và chị gái của Pandora, Quý bà Helen. Gabriel đã thích West ngay lập tức, một kẻ ngang tàng quyến rũ với sự dí dỏm sắc bén và một phong thái bất cần. Với tư cách là người quản lý các trang trại và những người thuê nhà của Eversby Priory, West dường như nắm rõ mọi vấn đề và mối quan tâm của họ.

Quý bà Helen, người đi cùng với chồng cô, Mr. Rhys Winterborne, tỏ ra dè dặt hơn nhiều so với cặp song sinh. Thay vì năng lượng thô ráp và rạng rỡ của Pandora, hay sự quyến rũ đầy hăng hái của Cassandra, cô sở hữu một phẩm chất với lực hấp dẫn ngọt ngào và kiên nhẫn. Với mái tóc vàng bạch kim và dáng người mảnh mai như lá liễu, Helen có vẻ thanh tao như một nhân vật trong bức tranh của Bougureau.

Ít ai có thể hình dung ra một sự liên kết giữa một sinh vật mỏng manh như vậy và một người đàn ông như Rhys Winterborne, một người Wales tóc đen, to lớn, con của một người bán tạp hóa. Giờ là chủ sở hữu của cửa hàng bách hóa lớn nhất nước Anh, Winterborne là một người có quyền lực tài

chính đáng kể, nổi tiếng với bản tính mạnh mẽ và quyết đoán. Tuy nhiên, kể từ khi kết hôn, Winterborne dường như trở nên thoải mái và mãn nguyện hơn rất nhiều, nụ cười thoải mái mà Gabriel chưa từng thấy ở anh trước đây.

Gabriel đã gặp Winterborne nhiều lần trong bốn năm qua, tại cuộc họp hội đồng quản trị định kỳ 6 tháng /lần của một công ty sản xuất thiết bị thủy lực. Winterborne đã thể hiện mình là một người đàn ông thực dụng và tử tế, với trực giác đáng nể và sự khôn ngoan trong các vấn đề kinh doanh. Gabriel thích đối thủ người Wales này, nhưng họ di chuyển trong các vòng kết nối xã hội rất khác nhau và chưa bao giờ gặp nhau ngoài các cuộc họp kinh doanh.

Bây giờ có vẻ như Gabriel và Winterborne sẽ gặp nhau thường xuyên. Cả hai không chỉ kết hôn với một gia đình vô cùng khăng khít, mà Winterborne còn là người cố vấn cho Pandora. Trong năm qua, anh ấy đã khuyến khích và tư vấn cho Pandora về công ty trò chơi trên bàn cờ của nàng, đồng thời cam kết chắc chắn rằng sẽ tiêu thụ trò chơi của nàng trong cửa hàng bách hóa của anh ấy. Pandora không giấu giếm lòng biết ơn và tình cảm của mình dành cho người đàn ông này. Trên thực tế, nàng chăm chú vào từng lời nói của anh, và háo hức trước sự chú ý của anh.

Khi Gabriel thấy họ thoải mái với nhau như thế, anh đã phải vật lộn với cơn ghen tuông bất ngờ. Việc nhận ra khiến anh kinh hoàng. Anh chưa bao giờ ghen tị hay chiếm hữu bất cứ ai trong đời, đặt mình ở trên những cảm xúc vụn vặt đó. Nhưng khi đến với Pandora, anh không hơn gì một kẻ vũ phu nguyên thủy. Anh muốn nàng dành tất cả cho mình, từng lời nói và ánh mắt, từng cái chạm tay của nàng, từng tia sáng trên tóc nàng và hơi thở từ môi nàng. Anh ghen tị với cả không khí chạm vào làn da của nàng.

Điều đó không giúp ích được gì khi Pandora quyết tâm giữ độc lập khỏi anh, giống như một quốc gia nhỏ có chủ quyền sợ bị chinh phục và nuốt chửng bởi một nước láng giềng hùng mạnh. Mỗi ngày, nàng thêm nhiều điều kiện vào danh sách ranh giới hôn nhân của mình, như thể nàng cần bảo vệ mình khỏi anh.

Khi Gabriel thảo luận riêng với Phoebe, chị gái anh đã liếc nhìn anh một cách ngờ vực và nói: “Có những món đồ trong thùng mồi còn lâu hơn mối quan hệ của em với Pandora. Em không thể mong đợi tình yêu vĩnh cửu và sự tận tâm từ một người phụ nữ chỉ sau hai tuần quen biết.” Chị đã cười triu mến trước vẻ mặt bất mãn của anh. “Ồ, chị quên mất. Em là

Gabriel, Đức ngài St.Vincent — tất nhiên em sẽ đòi hỏi điều đó.”

Suy nghĩ của anh trở lại hiện tại khi Pandora ngẩng mặt lên đón làn gió mát.

Tự hỏi điều gì đang xảy ra trong bộ não bồn chồn của mình, Gabriel vuốt lại lọn tóc xõa bám vào má nàng. “Em đang nghĩ gì thế?” anh hỏi. “Về đám cưới à? Hay về gia đình em?”

“Một hình thoi,” Pandora lơ đãng nói.

Lông mày anh nhướng lên. “Em đang nói đến hình bình hành có các góc tù đối diện bằng nhau phải không?”

“Đúng, anh họ West nói với em rằng Đảo Wight có hình dạng giống như một hình thoi. Em chỉ nghĩ rằng nếu 'hình thoi' là một tính từ . . .” Đưa bàn tay đeo găng lên cằm, Pandora gõ đầu ngón tay lên môi. “Nó sẽ là hình thoi (rhombuseous).”

Gabriel đùa giỡn với một bông hoa lụa nhỏ trên mũi của nàng.

“Rhombusphobia,” anh nói khi bước vào trò chơi. “Nỗi sợ hãi hình thoi.”

Điều đó khiến anh tự nhiên cười toe toét. Đôi mắt xanh thẳm của nàng trở thành nơi để vui đùa và say mê. “Hình thoi. Tôn sùng hình thoi”.

Vuốt ve đường nét tinh xảo trên má nàng, Gabriel thì thầm, “Anh muốn tôn thờ em.”

Pandora dường như không nghe thấy anh nói gì, tâm trí nàng vẫn bận rộn với trò chơi chữ. Mỉm cười, Gabriel giữ một cánh tay quanh nàng khi chiếc tàu hơi nước đến gần bến tàu.

Sau khi lên bờ, họ lên một chiếc xe ngựa kéo sẽ đưa họ đến con đường đi dạo cách đó một dặm. Trong khi đó, người hầu của Gabriel, Oakes, chỉ đạo những người khuân vác và quản lý việc chuyển hành lý từ tàu hơi nước. Sau đó người hầu sẽ đi đến khách sạn cùng với người hầu gái.

Khi họ đã đến lối đi dạo, chỉ mất năm phút đi xe ngựa là đến Empire, một khách sạn sang trọng bên bờ biển nằm trên một bãi biển đầy cát. Khách sạn tráng lệ được trang bị mọi tiện nghi hiện đại có thể có, chẳng hạn như thang máy thủy lực để vận chuyển hành lý lên tất cả các tầng và các dãy phòng có phòng tắm riêng.

Chưa bao giờ ở trong khách sạn trước đây, Pandora bị mê hoặc bởi khung cảnh hoa lệ xung quanh. Nàng quay vòng tròn để xem từng chi tiết của nội thất màu xanh lam, vàng và trắng, được trang trí xa hoa với những cột đá cẩm thạch, giấy dán tường vẽ tay và tác phẩm thạch cao Ý. Người quản lý khách sạn, khó có thể không nhận thấy sự quan tâm của Pandora, đã

đề nghị mời cặp vợ chồng mới cưới một chuyến tham quan cá nhân quanh các phòng chung.

“Cảm ơn, nhưng –” Gabriel lên tiếng.

“Chúng tôi rất thích điều đó,” Pandora thốt lên, hơi nhón gót lên trước khi nàng nhớ lại bản thân và ghì lại trong một nỗ lực muộn màng về địa vị. Gabriel mỉm cười đáp lại.

Cảm kích trước sự nhiệt tình của nàng, anh chàng quản lý khách sạn đưa tay cho nàng khoác và hộ tống nàng tham quan khách sạn, trong khi Gabriel theo sau. Trước tiên, họ đến phòng trưng bày tranh, nơi hướng dẫn viên của họ tự hào chỉ ra những bức chân dung tuyệt đẹp của gia đình chủ khách sạn, cũng như phong cảnh của Turner và bức tranh về trẻ em và chó của họa sỹ người Hà Lan Jan Steen.

Tiếp theo, họ đến thăm nhà hàng Pháp của khách sạn, nơi Pandora đã rất ngạc nhiên và vui mừng khi thấy rằng việc ăn uống hỗn hợp được cho phép trong phòng chính, thay vì đưa các quý cô vào phòng riêng nhỏ. Người quản lý khách sạn đảm bảo với Pandora rằng đàn ông và phụ nữ ăn tối cùng nhau trong các nhà hàng khách sạn cao cấp đã là điều đang diễn ra ở Paris. Theo cách kín đáo nhất, anh ta chỉ một bàn có cặp vợ chồng hoàng tử Ấn Độ và một bàn khác là nơi một nhà tài chính nổi tiếng người Mỹ dùng bữa cùng vợ và các con gái.

Chuyến tham quan tiếp tục dọc theo một phòng trưng bày rộng bao quanh một khu vườn trong nhà với mái cao vút bằng khung thép và kính. Người quản lý giải thích về các tiện nghi của khách sạn. . . một nguồn cung cấp nước được lấy từ giếng artesian riêng . . . những khu vườn đầy gió biển, nơi trà chiều được phục vụ hàng ngày. . . toàn bộ phòng khiêu vũ được ốp bằng đá cẩm thạch Verona màu đỏ và được thắp sáng bằng đèn chùm pha lê thời Louis XIV. . . Sự kiên nhẫn của Gabriel nhanh chóng hao mòn.

“Cảm ơn vì chuyến tham quan,” Gabriel cuối cùng cũng ngắt lời khi họ đến gần cầu thang lớn với lan can bằng đồng rèn nhập khẩu từ Brussels, được trang trí bằng các cảnh về mười hai kỳ công của Hercules. Không còn nghi ngờ gì nữa, Người quản lý khách sạn sẽ mô tả kỳ công đến từng chi tiết. “Chúng tôi còn nhiều việc phải làm. Tuy nhiên, tôi e rằng Phu nhân St. Vincent và tôi đã chiếm quá nhiều thời gian của ông. Giờ chúng tôi muốn về phòng nghỉ ngơi.”

“Nhưng thưa Đức ngài . . . Tôi vẫn chưa kể về câu chuyện Hercules

đánh bại Lernean Hydra,” Người quản lý khách sạn nói, chỉ về một cảnh trên lan can. Trước sự từ chối của Gabriel, anh vẫn kiên trì, “Hercules và con Ngựa của Diodemes ...?”

Bỏ qua cái nhìn thèm khát của Pandora về phía cầu thang, Gabriel cảm ơn người đàn ông một lần nữa và kéo nàng lên các bậc thang cùng với anh.

“Nhưng anh ta đang định kể cho chúng ta cả tá câu chuyện,” Pandora thì thào phản đối.

“Anh biết.” Gabriel không dừng lại cho đến khi họ đến phòng riêng, nơi người hầu của họ và người hầu gái vừa hoàn thành việc dỡ hành lý của họ ra. Mặc dù Ida đã sẵn sàng giúp Pandora thay quần áo đi đường, nhưng Gabriel vẫn quyết định đuổi cô ta đi. “Tôi sẽ chăm sóc Phu nhân St. Vincent. Cô và Oakes sẽ không có việc gì trong lúc này.”

Mặc dù tuyên bố này hầu như không mấy hoa mỹ, kể cả về nội dung hay cách truyền đạt, nhưng cô hầu gái có khuôn mặt tròn, có mái tóc đẹp ôm lấy khuôn mặt đã nhuộm một màu hồng đậm vội cúi chào. Cô ta chỉ dừng lại để trao đổi ngắn gọn, lẩm bẩm với Pandora trước khi rời khỏi căn phòng với người hầu.

“Vừa rồi cô ta đã nói gì với em vậy?” Gabriel hỏi Pandora, theo sau khi nàng khám phá căn phòng, bao gồm phòng khách, phòng sinh hoạt, phòng ngủ, phòng tắm và hàng hiên riêng nhìn ra đại dương.

“Cô ấy nói với em hãy trải chiếc váy của mình qua một chiếc ghế chứ không phải ném nó xuống sàn. Cô ấy cũng phàn nàn vì em đặt mũ lên ghế và chẳng bao lâu nữa sẽ có người ngồi trên đó.”

Gabriel cau mày. “Cách cư xử của cô ta với anh quá thân mật. Anh nửa muốn sa thải cô ta đấy.”

“Ida là Thành Cát Tư Hãn trong số những người hầu gái đấy,” Pandora thừa nhận, “nhưng cô ấy rất giỏi trong việc nhắc nhở em về những điều em hay quên và tìm kiếm những thứ em đã đánh mất.” Giọng nàng vang lên nhẹ nhàng khi nàng đi vào phòng tắm lát đá cẩm thạch. “Ngoài ra, cô ấy nói với em rằng em sẽ là một con lừa có nửa bộ não nếu em không kết hôn với anh.”

“Chúng ta sẽ giữ cô ta lại,” anh nói dứt khoát. Bước vào phòng tắm, anh thấy Pandora đang cúi xuống chiếc bồn tắm lớn bằng sứ, loay hoay với hai bộ vòi nước và vòi sen, một chiếc mạ bạc, chiếc còn lại bằng đồng đánh bóng loáng.

“Tại sao có rất nhiều bộ phận như vậy?” nàng hỏi.

“Một bộ dùng để tắm nước ngọt, bộ còn lại dùng cho nước biển.”

“Thật à? Em có thể tắm nước biển ngay tại đây sao?”

“Thật.” Gabriel cười toe toét trước biểu hiện của nàng. “Bây giờ chúng ta có bớt lo lắng về tuần trăng mật hơn một chút không?”

Pandora nở một nụ cười ngượng ngùng. “Có lẽ hơn một chút,” nàng thừa nhận. Trong khoảnh khắc tiếp theo, nàng bốc đồng ném mình về phía anh, vòng tay nàng vòng qua cổ anh.

Cảm nhận được những cơn chấn động liên tục chạy dọc cơ thể mảnh mai của nàng, Gabriel giữ chặt nàng hơn, sự thích thú của anh tắt dần. “Tại sao em lại run rẩy, tình yêu của anh?”

Pandora úp mặt vào ngực anh. “Em rất sợ tối nay.”

Tất nhiên. Nàng là một cô dâu trong đêm tân hôn của mình, đối mặt với viễn cảnh phải lên giường với một người đàn ông mà nàng mới quen biết, chắc chắn rằng sẽ rất đau đớn và xấu hổ. Một làn sóng dịu dàng tràn đến trong anh, nhưng đồng thời, nỗi thất vọng cũng đọng lại như một cục gạch đè lên ngực anh. Có thể sẽ không có sự viên mãn trong đêm nay. Anh sẽ phải kiên nhẫn. Anh sẽ cam chịu bất cứ điều gì mà nàng cho phép, và sau đó có lẽ trong một hoặc hai ngày tới, nàng có thể sẵn lòng —

“Em muốn làm điều đó ngay bây giờ,” nàng nói, “để em có thể ngừng lo lắng”.

Câu nói đó khiến Gabriel hoàn toàn bị trật bánh đến nỗi anh không thể nói được gì.

“Em lo lắng như một con ngỗng đêm Giáng sinh,” Pandora tiếp tục.

“Em sẽ không thể ăn tối, đọc sách hay làm bất cứ điều gì cho đến khi nó kết thúc. Ngay cả khi nó chỉ là đau đớn thuần túy, em vẫn muốn điều đó ngay bây giờ hơn là chờ đợi.”

Trái tim anh nhảy lên một cách nhẹ nhõm và khao khát, và anh thở ra một cách có kiểm soát. “Em yêu, nó sẽ không phải là đau khổ. Anh hứa em sẽ thích nó.” Anh dừng lại trước khi dí dỏm nói thêm, “Hầu hết là như vậy.” Ngửa đầu nàng ra, anh tìm một nơi mềm mại trên cổ họng nàng bằng đôi môi của mình, và cảm thấy làn sóng siết chặt khi nàng nuốt. “Em thích cuộc hẹn lúc nửa đêm của chúng ta, phải không?” anh hỏi nhỏ. Một lần nuốt nữa, và nàng gật đầu. Anh có thể cảm nhận được nỗ lực của nàng để thư giãn, để tin tưởng anh.

Anh tìm kiếm đôi môi của nàng, thúc giục chúng tách ra bằng những cái

chạm nhẹ nhất của lưỡi anh. Sự đáp ứng của nàng lúc đầu rất nhẹ nhàng, khuôn miệng tuân theo những cái vuốt ve trêu chọc của anh. Nàng thả lỏng người và dựa vào anh, và anh có thể cảm thấy sự tin tưởng của nàng dồn vào anh, tất cả sức sống của nàng đều đổ dồn vào anh. Tóc gáy anh dựng lên vì phấn khích, trong khi sức nóng nhảy múa và loạn xạ trên mọi bộ phận trên cơ thể anh. Khó khăn, anh dứt khỏi nụ hôn, ôm lấy khuôn mặt nàng trong tay, nhìn hàng mi dài màu mực của nàng vuốt lên để lộ đôi mắt xanh đen lơ mơ.

“Anh có nên rút một lý sâm panh không?” anh đề nghị. “Nó sẽ giúp em thư giãn.” Anh vuốt ve má nàng bằng ngón tay cái. “Và sau đó anh muốn tặng em một món quà.”

Đôi lông mày có cánh sẫm màu của Pandora hơi nhíu lại với nhau. “Một món quà theo nghĩa đen?”

Gabriel đáp lại với một nụ cười khó hiểu. “Đúng. Làm sao có thể khác được?”

“Em nghĩ rằng ‘tặng em một món quà’ có thể là một phép ẩn dụ”. Ánh mắt nàng lướt về hướng phòng ngủ. “*cho điều đó.*”

Anh bắt đầu cười. “Anh sẽ không tự tặng bốc mình một cách ngông cuồng như vậy. Em sẽ phải thông báo cho anh sau này rằng cuộc làm tình của anh có xứng đáng là một món quà hay không.” Vẫn cười khúc khích, anh cúi xuống áp môi mình vào môi nàng.

Anh yêu nàng. Không có ai giống như nàng, và nàng hoàn toàn thuộc về anh. . . mặc dù anh biết tốt hơn là không nên nói điều đó thành tiếng.

Bất kỳ sự khó xử nào mà Pandora có thể cảm thấy khi bị một người đàn ông cởi quần áo đã bị lu mờ bởi sự thích thú liên tục của Gabriel. Anh tiếp tục cười khúc khích cho đến khi nàng hỏi, “Anh vẫn đang cười vì phép ẩn dụ của em à?”

Điều đó lại càng khiến anh cười. “Đó không phải là một phép ẩn dụ.”

Mặc dù Pandora muốn chỉ ra rằng hầu hết các cô dâu sẽ không đánh giá cao việc chồng của họ cười như linh cẩu khi cởi bỏ quần áo của họ, nhưng nàng khá chắc chắn rằng bất cứ điều gì nàng nói sẽ chỉ kéo dài sự thích thú của anh. Nàng đợi cho đến khi chiếc áo nịt ngực của mình được tháo ra, chỉ để lại nàng với áo sơ mi và quần lót, rồi nàng lao đến giường và chui xuống bên dưới tấm chăn. “Gabriel?” nàng hỏi, kéo chăn lên tận cổ. “Thay vì sâm

panh. . . em có thể có một ly porto được không? Hay cái đó chỉ dành cho các quý ông?”

Chồng nàng đến bên giường và cúi xuống hôn nàng. “Nếu em thích porto, tình yêu của anh, đó là những gì em sẽ có.”

Trong khi anh rời đi để gọi một người hầu phòng, Pandora đã cởi bỏ chiếc áo lót của nàng bên dưới lớp chăn. Nàng thả chúng xuống mép nệm và kê thêm một chiếc gối sau lưng.

Vài phút sau, Gabriel quay lại và ngồi xuống mép giường. Nắm lấy một tay nàng, anh đặt một chiếc hộp da hình chữ nhật vào lòng bàn tay nàng.

“Đồ trang sức à?” Pandora hỏi, đột nhiên cảm thấy ngại ngùng. “Không cần thiết phải như vậy.”

“Theo phong tục, chú rể sẽ tặng quà cho cô dâu vào ngày cưới.”

Sau khi tháo chiếc móc cài bằng vàng nhỏ xíu, Pandora mở nắp chiếc hộp và nhìn thấy một chiếc vòng ngọc trai quần 2 vòng trên chiếc gối nhung đỏ. Đôi mắt nàng mở to, nàng vén một sợi tóc rơi xuống, nhẹ nhàng lặn hai vòng ngọc màu ngà quyến rũ vào giữa những ngón tay. “Em chưa bao giờ tưởng tượng có một vật gì đẹp như vậy. Cảm ơn anh.”

“Chúng có làm hài lòng em không, trái tim ngọt ngào?”

“Ồ, rất nhiều—” Pandora thốt lên, và dừng lại khi nhìn thấy chiếc khóa cài bằng vàng lấp lánh kim cương. Nó được tạo kiểu với hai phần lồng vào nhau của những chiếc lá hình xoáy, cắt sâu. “Hình cuốn lá cây gai Địa Trung Hải,” nàng nói với nụ cười méo mó. “Giống như những cái ở ghế trường kỷ ở vũ hội nhà Chaworth.”

“Anh thích những cuộn lá cây gai Địa Trung Hải đó.” Ánh mắt anh âu yếm nàng khi nàng đeo sợi dây chuyền. Chiếc vòng cổ đôi dài đến mức không cần phải tháo chốt. “Chúng đã giữ em tại chỗ đủ lâu để anh bắt được em.”

Pandora cười toe toét, tận hưởng trọng lượng mát lạnh, gợi cảm của những viên ngọc trai khi chúng trượt vào cổ và ngực nàng. “Em nghĩ chính ngài mới là người đã bị bắt đấy, thưa Đức ngài.”

Gabriel đưa tay chạm vào đường cong trên bờ vai trần của nàng bằng đầu ngón tay, và theo những sợi ngọc trai trên bầu ngực nàng. “Cuộc sống của tôi đã bị giam cầm, thưa phu nhân.”

Pandora chồm tới hôn anh. Miệng anh ấm và chắc, khớp với miệng nàng một cách ngon lành. Đôi mắt nàng nhắm lại và đôi môi hé mở, và

nàng không còn ý thức gì trên đời ngoại trừ cái vuốt ve như trên người của miệng anh, và những cái chạm nhẹ nhàng của lưỡi anh. Nàng lâng lâng trước sự ngọt ngào xuyên thấu từ nụ hôn của anh, phổi nàng giãn ra như thể đang hít phải làn sương nóng. Nàng không nhận ra rằng khăn trải giường và chăn đã rơi xuống thắt lưng của mình cho đến khi nàng cảm thấy bàn tay anh chạm vào ngực nàng. Ngón tay cái của anh khẽ miết hạt ngọc trên đỉnh mẫn cảm của nàng. Một cơn run rẩy chạy qua nàng, và tim nàng đập mạnh hơn cho đến khi nàng có thể cảm thấy nó ở má, cổ họng, ngực và cổ tay.

Anh hôn nàng từ từ, lưỡi anh càng lúc càng đưa vào sâu hơn, cho đến khi nàng rên lên vì sung sướng. Nàng cố gắng vùng vẫy thoát khỏi vỏ bọc, quên đi mọi thứ, chỉ muốn được gần anh hơn nữa. Trong khoảnh khắc tiếp theo, anh để nàng nằm dài trên nệm, cơ thể mặc đầy đủ quần áo của anh che phủ lên cơ thể trần truồng của nàng. Sức nặng nam tính của anh làm anh thỏa mãn và phấn khích, phần nam tính đầy kích thích của anh áp lên bụng và giữa hai đùi nàng. Khi nàng quần quai rướn lên dưới áp lực đầy kích thích, nàng cảm thấy như thể những con bướm đang nhảy múa và rung rinh bên trong nàng.

Gabriel thở như thể anh đang bị dày vò, hôn lên miệng nàng bằng những nụ hôn dài và phát sốt, thì thầm đến tối khi tay anh lang thang vuốt ve nàng. “Cơ thể của em thật tinh tế. . . thật mạnh mẽ và mềm mại. . . đường cong ở đây. . . và đây . . . Chúa ơi, anh muốn em nhiều lắm. . . Anh cần nhiều bàn tay hơn để cảm nhận em.”

Nếu nàng có hơi thở, nàng sẽ nói với anh rằng anh đã khá nguy hiểm chỉ với hai bàn tay thôi.

Muốn cảm nhận làn da của anh, nàng giật mạnh quần áo của anh. Anh di chuyển giúp nàng, quá trình này rất phức tạp vì vậy anh phải miễn cưỡng dừng hôn nàng hơn một vài giây mỗi lần. Hết áo này đến áo khác được quăng qua thành giường, cho đến khi cơ thể trần truồng của anh lộ ra, ửng hồng và vàng óng, thân mình nhẵn nhụi trừ phần ngực và háng đầy lông.

Sau khi đánh liếc nhìn cảnh tượng đang cương cứng của anh gây sửng sốt, bụng Pandora quặn thắt từng cơn, và nàng áp mặt vào vai anh. Có lần, trong một lần đi lang thang quanh điện trang, nàng và Cassandra đã nhìn thấy một cặp bé trai nhỏ đang tung tăng trong một con lạch cạn, trong khi mẹ của chúng, vợ của một người thuê đất, trông chừng chúng. Các cậu bé khỏa thân và không có lông, và vùng kín của chúng rất nhỏ đến mức khó nhận ra.

Điều này, tuy nhiên, sẽ gây chú ý ở cách xa một trăm thước.

Tay Gabriel đặt đến quai hàm nàng và nhắc khuôn mặt nàng để bắt gặp ánh nhìn của anh. “Đừng sợ,” anh nói giọng khàn khàn.

“Em không sợ,” nàng nói nhanh. Có lẽ hơi quá nhanh. “Em chỉ ngạc nhiên vì. . . ờ . . . nó không giống như của một cậu bé.”

Gabriel chớp mắt, và sự thích thú hần sâu những nếp nhăn ở khóe mắt anh. “Nó không phải,” anh đồng ý. “Cảm ơn Chúa.”

Hít một hơi thật sâu, Pandora cố gắng nghĩ về sự tấn công của các dây thần kinh. Anh là chồng của nàng, và là một người đàn ông đẹp đẽ, và nàng quyết tâm rằng mọi bộ phận của anh sẽ đều là thứ yêu quý đối với nàng. Ngay cả phần khá đáng sợ này. Không nghi ngờ gì nữa, tình nhân cũ của anh sẽ biết chính xác phải làm gì với nó. Ý nghĩ đó đã đánh thức bản năng cạnh tranh của Pandora. Giờ đây nàng đã yêu cầu anh loại bỏ tình nhân của mình, nàng khó có thể chứng minh mình là một người thay thế kém cỏi.

Chủ động, nàng đẩy vào vai anh, cố gắng thúc anh nằm ngửa. Anh không nhúc nhích, chỉ liếc nàng một cái.

“Em muốn nhìn anh,” nàng nói, thúc giục một lần nữa.

Lần này anh dễ dàng lăn ra, nằm xuống với một cánh tay lực lưỡng vòng ra sau gáy. Anh trông giống như một con sư tử đang phơi mình. Chống khuỷu tay lên, Pandora đặt một bàn tay ngập ngừng trên lưng anh, da thịt săn chắc và đàn chặt với cơ bắp. Nàng nghiêng người qua anh để rúc đầu vào bộ lông như lông cừu mềm mượt trên ngực anh. Hơi thở của anh thay đổi khi nàng dùng đầu lưỡi trên núm vú phẳng lì của đàn ông, kéo lên một điểm nhỏ như viên kim cương. Khi anh không phản đối, nàng tiếp tục khám phá anh, rà các đốt ngón tay của nàng đến đường gân mìn ở hông anh, và xuống phía háng anh, nơi làn da màu nắng trở nên lụa là hơn và ấm áp hơn. Khi chạm đến những lọn lông xoắn mềm mại như mùa xuân, nàng do dự và ngược nhìn khuôn mặt anh. Dấu vết của một nụ cười đã biến mất. Màu sắc trên mặt anh hồng lên, và môi anh hé mở như thể anh muốn nói nhưng không thể.

Đối với một người đàn ông sành sỏi như vậy, Pandora hóm hỉnh nghĩ, chắc chắn chồng nàng đã chọn sai thời điểm để ngậm miệng. Một vài hướng dẫn, một gợi ý ở đây hoặc ở đó, sẽ không sai sót. Nhưng Gabriel chỉ nhìn chăm chăm vào bàn tay nàng như thể bị bỏ bùa mê, và thở như một chiếc nồi hơi bị hỏng. Anh dường như bất lực vì chờ đợi.

Một góc nhỏ tinh nghịch nào đó trong trái tim Pandora thích thú khi phát hiện ra rằng vật đàn ông to lớn này muốn được nàng chạm vào ghê gớm. Nàng gãi nhẹ đầu ngón tay qua đám lông thô và mềm mượt, và cái trục nặng trĩu co giật trên bề mặt căng thẳng của bụng anh. Một tiếng rên rỉ yếu ớt phát ra trên đầu nàng, trong khi các cơ bắp mạnh mẽ của đùi anh co thắt rõ rệt. Cảm thấy dửng cảm hơn, nàng bò xuống cuối giường và tinh tế nắm lấy chiều dài cứng ngắc của anh. Nó nóng như sắt lửa, và rất cứng. Làn da căng mọng và có màu tím hồng, và theo cách anh rùng mình, thì nó rất nhạy cảm. Bị hấp dẫn, nàng mân mê lên xuống cái trục, và bao những ngón tay của mình lên những túi da nặng trĩu căng chặt bên dưới.

Hơi thở của anh trở nên khó khăn. Mùi hương của anh ở đây sạch sẽ như xà phòng trắng, nhưng lại có chút cay mặn. Pandora đến gần hơn, thu hút nhiều mùi hương hấp dẫn hơn. Trong cơn bốc đồng, nàng mím môi và thổi một luồng khí dài và mát dọc theo chiều dài của anh.

Gabriel cúi xuống đầu nàng với một âm thanh không mạch lạc. Cúi người lại gần hơn, nàng chạm vào anh bằng lưỡi của mình, và liếm lên trên như thể đó là một viên kẹo đường. Kết cấu của anh mịn và đẹp đẽ, không giống thứ gì mà nàng từng cảm thấy trước đây.

Bắt lấy bên dưới cánh tay nàng, Gabriel kéo nàng lên cho đến khi nàng ngồi dạng chân hai bên hông anh, với sự cương cứng sung tấy của anh ép vào giữa chúng. “Em làm anh phát điên lên,” anh lầm bầm trước khi cắn môi mình vào môi nàng. Anh dùng một tay ôm lấy sau đầu nàng, bắt cần đánh bật vài chiếc kẹp tóc ra khỏi những lọn tóc bông bênh, trong khi tay kia trượt trên cặp mông trần trụi của nàng.

Khi Pandora nhấp nhòm trên người anh, anh hướng những chuyển động lúng túng của nàng vào một nhịp điệu lười biếng, sự cứng rắn của anh mở ra những nếp gấp giới tính của nàng với sự ma sát mượt mà. Đám lông loãn xoắn trên ngực anh trêu chọc đầu ngực nàng và phóng những phi tiêu lửa xuống cơ thể nàng nhanh chóng. Những cái vuốt ve nơi thâm kín của nàng thậm chí còn trở nên mượt mà và mềm mại hơn, một cảm giác kỳ lạ và đầy mê hoặc, lướt qua của nhiệt và độ ẩm. . .

Đầu nàng giật lên, và nàng sưng lại, mặt đỏ bừng.

“Em . . . nó ướt . . .” nàng thì thầm, khô sở.

“Uhm.” Đôi mắt của Gabriel sụp xuống, hàng mi phủ bóng chiều sâu của ánh sao xanh lơ mơ. Trước khi nàng có thể nói thêm lời nào, anh đã kéo

nàng lên cao để ngậm chặt miệng vào vú nàng. Nàng rên rỉ khi anh tiếp tục nhịp điệu bên dưới nàng, khiến nàng cười lên làn da trơn bóng, cứng ngắc, bàn tay anh xoa nắn mông nàng. Anh chậm rãi và không ngừng trêu chọc cho đến khi nàng tràn ngập cảm giác, tuyệt vọng để cơn căng thẳng giảm bớt.

Cẩn thận lật người lại, Gabriel ấn nàng nằm ngửa và bắt đầu lướt qua cơ thể nàng bằng những nụ hôn nóng bỏng như lông vũ. Đôi tay anh lướt trên người nàng một cách điêu luyện, khiến những sợi lông tơ dựng lên khắp nơi. Đầu ngón tay anh lần theo những đường vân ngoằn ngoèo bên trong chân nàng, càng ngày càng mạnh bạo, cuối cùng chạm đến sự mềm mại ẩm ỉ giữa hai đùi nàng. Anh chạm vào nàng mới nhẹ làm sao. Nàng cảm thấy áp lực trung tâm tinh tế của một đầu ngón tay, và cứng lại khi nó trượt về phía trước. Sự xâm nhập bùng cháy khi các cơ bên trong nàng siết chặt để đẩy anh ra ngoài. Anh thì thào vào bụng nàng, và mặc dù nàng không thể nói thành lời, nhưng âm vang trầm của giọng anh đã xoa dịu nàng.

Ngón tay tiến vào sâu hơn, tìm đến những nơi nhạy cảm khiến nàng thở gấp. Miệng anh rúc vào đám lông tơ hình tam giác, tìm kiếm giữa những nếp gấp mềm mại. Anh giữ nàng thăng bằng trên bờ vực của khoái cảm mãnh liệt, hôn và bú liếm đỉnh nhỏ của nàng, trong khi ngón tay anh chơi đùa bên trong nàng. Nàng không thể kìm được siết chặt hông của mình trong những chuyển động uốn cong chặt chẽ, cầu xin một cách không lời để được giải phóng. Anh rút ngón tay ra, chỉ để quay lại với nhiều áp lực hơn, và nàng nhận ra anh đã thêm một ngón tay nữa. Nàng bắt đầu phản đối, nhưng sau đó miệng anh đã làm điều gì đó tuyệt vời đến mức nàng thở gấp và đang rộng cặp đùi đang run rẩy của mình.

Kiên nhẫn, dịu dàng, anh dỗ dành và mơn trớn nàng, lưỡi anh lướt đều đặn, khiến khoái cảm dâng trào mạnh mẽ. Nàng rên rỉ và cố gắng áp vào anh, xương chậu của nàng ưỡn lên. Một khoảnh khắc tĩnh lặng đến trong nàng ngay trước khi sự phóng thích chói mắt bắt đầu, dồn dập xuyên qua nàng. Nàng vặn vẹo, thét lên, thở hổn hển, nước nở, vì xấu hổ trong vòng tay của chồng. Sau khi những cơn run rẩy yếu ớt cuối cùng tan dần, nàng quá choáng váng đến không thể cử động. Ngón tay anh trượt khỏi người nàng, để lại cho nàng một cảm giác trống rỗng lạ lùng, lồi vào cơ thể giãn ra, đau nhói.

Di chuyển trên người nàng, Gabriel nằm giữa hai đùi nàng và luồn một cánh tay xuống dưới gáy nàng. “Hãy thoải mái, tình yêu ngọt ngào của

anh,” anh thì thầm. “Chỉ vậy thôi.”

Pandora không có lựa chọn nào khác - cơ thể nàng mềm nhũn như một chiếc găng tay rỗng.

Anh đưa tay xuống, và nàng cảm thấy một thứ cứng như thủy tinh vuốt ve lối vào dễ bị tổn thương của nàng, xoa tròn một cách chậm rãi. Nóng bỏng, nặng nề, chiếc đầu tròn thúc vào lối vào nhỏ. Anh dần dần lấp đầy nàng, áp lực rất lớn và không thể tránh khỏi, và cơn đau khiến nàng mất đi hơi thở khi nàng cảm thấy bản thân bị kéo giãn ra rộng hơn những gì nàng có thể nghĩ. Da thịt nàng đau nhói xung quanh cơn đau thắt.

Gabriel giữ yên và nhìn chăm chăm xuống nàng với vẻ quan tâm, chờ đợi nàng thích nghi với anh. Vuốt nhẹ những lọn tóc trên mặt nàng, anh hôn lên trán nàng.

“Anh không cần phải đợi,” Pandora nói, nhắm mắt lại trước một dòng nước mắt bất chợt.

Nàng cảm thấy môi anh chạm vào mí mắt mình. “Anh muốn,” anh thì thầm. “Anh muốn ở trong em lâu nhất có thể. Niềm vui mà em cho anh . . . giống như khám phá trong lần làm tình lần đầu tiên.” Anh đưa miệng nàng vào miệng anh trong một lần hơi gọi tình nhẹ nhàng khiến những cơn bướm lại quay cuồng trong bụng nàng một lần nữa. Cơ bắp của nàng co thắt mạnh lên độ cứng cáp bên trong nàng, và nàng cảm thấy anh đẩy sâu hơn mỗi lần. Bằng cách nào đó, cơ thể nàng nhường chỗ cho anh, nhường chỗ cho sự xâm nhập liên tục. Giờ nó không còn đau đớn nữa, những cơn sóng nhỏ của khoái cảm dâng lên trong cảm giác khó chịu. Anh di chuyển hết sức cẩn thận, sức nóng của anh ập sâu vào trong nàng một cách đáng kinh ngạc, trượt vào trong như lụa.

Pandora quàng cánh tay quanh cổ anh, và ngửa đầu ra sau khi anh hôn vào cổ họng nàng. “Em phải làm gì?” Nàng hỏi trong hơi thở hổn hển.

Gabriel khẽ rên lên một tiếng, trán anh nhấn lại như thể anh đang bị đau. “Chỉ cần ôm anh,” anh nói khàn khàn. “Giữ tất cả các mảnh của anh lại với nhau. Chúa ơi – anh chưa bao giờ—” Anh rút ra và đâm sâu, và rung mình cho đến khi nàng cảm thấy những chấn động thô bạo của anh ở tận xương tủy của mình, và nàng vòng tay và chân quanh anh, ôm chặt lấy anh.

Một lúc lâu sau, anh ngừng run rẩy và gục xuống trong sự thỏa mãn mệt mỏi, di chuyển thân mình sang một bên để không đè lên nàng.

Pandora nghịch những lọn tóc ẩm ướt ở gáy anh, và lần theo hình dáng

gọn gàng của tai anh. “Cuộc làm tình của anh,” nàng nói với anh, “là một món quà.”

Và nàng cảm nhận được đường cong trong nụ cười của anh trên vai nàng.

CHƯƠNG 16

“Em chưa bao giờ dành nhiều thời gian trên giường như vậy”, Pandora nói 4 ngày sau, khi ánh nắng buổi sáng muộn chiếu vào qua một khe hở giữa hai tấm màn cửa. “Ngay cả khi em bị ốm.” Ngoài một vài chuyến đi chơi, chẳng hạn như một chuyến dạo bộ để ngắm những bức tượng cổ của người Saxon và uống trà chiều trong khu vườn bên ngoài của khách sạn — họ chỉ ở trong sự riêng tư trong căn phòng của mình. “Em cần phải làm điều gì đó hiệu quả.”

Một cánh tay nam tính lười biếng quàng lên trước người nàng, kéo nàng dựa lưng vào lồng ngực đầy lông cứng cáp. Giọng Gabriel mượt như nhung lơ mơ bên tai nàng. “Anh, là một việc, đặc biệt hiệu quả.”

“Ý em là một cái gì đó hữu ích.”

“Em đã rất hữu ích.” Lòng bàn tay anh vuốt ve phần hông trần trụi của nàng.

“Làm gì?”

“Đáp ứng nhu cầu của anh.”

“Có vẻ như không tốt lắm, hoặc em sẽ không cần phải tiếp tục làm việc đó nữa.” Pandora bắt đầu trườn qua tấm đệm như để thoát khỏi giường, và cười khúc khích khi anh vồ lấy nàng.

“Em làm điều đó quá tốt. Nó khiến anh muốn em nhiều hơn nữa”.

Gabriel cố định trên người nàng, ghim nàng xuống giường. Miệng anh cúi xuống vai nàng cắn nhẹ. “Em ám ảnh anh, bằng cái miệng ngọt ngào và đôi bàn tay nhỏ bé khéo léo. . . tấm lưng xinh đẹp của em. . . và đôi chân. . .”

“Anh cần một sở thích riêng,” Pandora nói một cách nghiêm khắc khi nàng cảm thấy sự cương cứng của anh chạm vào mông nàng. “Anh đã bao giờ thử làm thơ chưa? Lắp ráp một con tàu trong một cái chai?”

“Em là sở thích của anh.” Anh áp môi vào gáy nàng, phát hiện đây là nơi đặc biệt nhạy cảm của nàng.

Gabriel là một người yêu dịu dàng và đam mê, khám phá từng li từng tí của nàng với sự kiên nhẫn tàn nhẫn. Anh dạy nàng cách từ từ tạo ra sự mong đợi, những cách vô hạn để nâng cao ham muốn. Trong nhiều giờ uể oải, anh sẽ hướng dẫn nàng từ cảm giác gợi tình này sang cảm giác quyến rũ khác, cho đến khi nàng vượt qua với những đợt khoái cảm rừng mình.

Những lúc khác, anh chơi trò thô bạo và không có quy tắc, chọc ghẹo nàng vào trạng thái hoang dã và thỏa mãn nàng bằng những cú đâm sâu và mạnh mẽ. Sau đó nàng thường mất phương hướng, hưng phấn và run rẩy, nhưng anh sẽ ôm và vuốt ve nàng cho đến khi nàng chìm vào giấc ngủ mơ màng. Nàng chưa bao giờ ngủ như thế trong đời, suốt đêm và đến tận sáng sớm.

Khi buổi tối đến gần, họ sẽ đặt bữa tối tại phòng. Hai người quản lý khách sạn, cả hai đều đi dép không ồn ào, sẽ đến phòng khách để trải chiếc bàn tròn bằng vải lanh trắng không tì vết, và sắp xếp các đồ dùng bằng sành, bạc và pha lê. Họ sẽ đặt những bát nước nhỏ, mỗi bát được phủ một nhánh cỏ roi ngựa có hương chanh hoàn hảo để rửa sạch ngón tay giữa các món ăn. Sau khi mang những khay đĩa phủ nắp bạc bên trên, những người quản lý sẽ rời đi để họ tự mình phục vụ.

Trong bữa tối, Gabriel là một người bạn đồng hành thú vị, khiến nàng thích thú với vô số câu chuyện. Anh sẵn sàng thảo luận về bất kỳ chủ đề nào, và khuyến khích nàng nói chuyện thẳng thắn và hỏi bao nhiêu câu hỏi tùy thích. Bất cứ khi nào nàng chuyển từ chủ đề này sang chủ đề khác dường như không liên quan, nó dường như không làm anh bận tâm. Dường như bất kể lỗi lầm của nàng là gì, anh vẫn sẵn sàng chấp nhận nàng dù nàng là ai, hay không phải là ai.

Vào cuối bữa ăn, những người quản lý sẽ trở lại dọn đĩa và mang theo những tách cà phê Thổ Nhĩ Kỳ nhỏ xíu, một đĩa pho mát Pháp và một khay rượu mùi đóng chai. Pandora yêu thích những loại rượu mùi có màu ngọc trai, được đựng trong những chiếc ly pha lê thu nhỏ có hình dạng như những chiếc đê khâu có vành loe ra. Tuy nhiên, chúng là rượu cực mạnh, nàng phát hiện ra điều đó vào một buổi tối khi nàng đã mắc sai lầm vì đã thử ba loại rượu khác nhau. Khi nàng cố gắng đứng dậy khỏi ghế, chân nàng chao đảo một cách nguy hiểm, và Gabriel nhanh chóng đưa tay ra kéo nàng vào lòng.

“Em đang mất thăng bằng,” nàng nói với vẻ vui sướng.

Gabriel mỉm cười. “Anh nghi ngờ đó là do ly Kem quả hạnh gọi thêm.”

Pandora xoay người để liếc nhìn một cách bối rối vào ly rượu mùi kem hạnh nhân vẫn còn một nửa. “Nhưng em thậm chí còn chưa uống hết nó.” Với nỗ lực, nàng nghiêng người để nắm lấy chiếc ly, uống một hơi cạn sạch phần còn lại và đặt chiếc ly rỗng xuống bàn. “Đó, tốt hơn rồi,” nàng nói trong sự hài lòng. Theo dõi ly rượu mùi của Gabriel, thứ mà anh vừa mới

nhắm nháp một chút, nàng cũng bắt đầu với lấy thứ đó, nhưng anh kéo nàng lại với một tiếng cười sặc sụa.

“Không, tình yêu ngọt ngào, em không muốn đau đầu vào sáng mai đâu.”

Pandora vòng tay qua cổ anh và nhìn anh chăm chăm với vẻ lo lắng. “Em có uống quá nhiều không? Đó là lý do tại sao em cảm thấy rất ngông cuồng?” Khi Gabriel bắt đầu trả lời, nàng ngắt lời anh bằng miệng và quần lấy anh say đắm.

Vào buổi sáng, nàng tỉnh dậy với một ký ức mơ hồ về việc đã làm những điều vô cùng khiếm nhã với anh trên ghế. . . quần áo đã bị vứt bỏ hoặc kéo sang một bên. . . và một lúc nào đó nàng mơ hồ nhớ lại mình đã vịn vẹo và nhấp nhẩm trong lòng anh trong khi thường thức anh bằng những nụ hôn. . . oh, nàng muốn chết vì xấu hổ.

Ngoài ra, nàng còn bị đau đầu.

May thay, khi thấy sự khó chịu của nàng, Gabriel không trêu chọc, mặc dù miệng anh thoáng hoạt động như thể cố nín cười. Anh đã chuẩn bị một cốc nước bạc hà và bột đau đầu đợi nàng, ngay lúc nàng tỉnh giấc. Sau khi nàng uống thuốc, anh đặt nàng vào bồn nước ấm pha dầu thơm.

“Đầu của em giống như một cái máy tuốt lúa,” Pandora càu nhàu.

Gabriel tắm cho nàng bằng một miếng bọt biển xà phòng trong khi nàng tựa đầu vào thành bồn tắm. “Người Đức gọi nó là katzenjammer,” anh nói. “Cảm giác của một người vào buổi sáng sau một buổi tối uống rượu. Được dịch ra, nó có nghĩa là ‘tiếng gào khóc của bầy mèo.’”

Pandora cười nhẹ, nhắm mắt lại. “Em sẽ khóc, nếu em nghĩ rằng nó sẽ làm cho em cảm thấy tốt hơn.”

“Lẽ ra anh phải ngăn em lại sau ly thứ hai. Nhưng anh đã đánh giá quá cao khả năng chịu đựng của em”.

“Phu nhân Berwick nói rằng một quý cô luôn phải uống rượu vang hoặc rượu mạnh trong một giới hạn tinh tảo. Bà ấy sẽ thất vọng vì em đã cư xử tồi tệ”.

Nàng cảm thấy Gabriel nghiêng người về phía mình, môi anh lướt qua gò má làm tắt nước của nàng. “Vậy thì đừng nói với bà ấy,” anh thì thầm. “Bởi vì em rất thú vị khi em cư xử tệ.”

Sau khi nàng tắm xong, anh quấn nàng trong một chiếc khăn flannel dày và bế nàng vào phòng ngủ. Ngồi trên giường với nàng, anh cẩn thận rút những chiếc lược hình đôi môi giữ tóc nàng ra. Pandora quay người ra

trước và ngả đầu vào ngực anh khi anh bắt đầu xoa bóp da đầu nàng bằng những đầu ngón tay nhẹ nhàng. Thao tác nhào trộn chậm rãi truyền đến một cảm giác châm chích mê mẩn ở gáy nàng. Nhưng nàng không thể để mình tận hưởng nó một cách trọn vẹn.

“Điều gì đang làm em lo lắng vậy?” Gabriel hỏi, đầu ngón tay anh đặc biệt nhẹ nhàng quanh vành tai hồng của nàng.

“Một phần trong em không muốn quay lại London,” nàng thừa nhận.

Việc xoa bóp nhẹ nhàng không ngừng. “Tại sao vậy, em yêu?”

“Ngay sau khi chúng ta trở về, chúng ta sẽ phải gửi thiệp cưới để mọi người biết rằng họ có thể đến thăm chúng ta, và lại phải đến thăm họ để đáp lễ, và em sẽ phải học tên của những người hầu và các khoản chi tiêu trong nhà, và kiểm kê tủ đựng thực phẩm khớp với hóa đơn của người bán thịt. Và một ngày nào đó em sẽ phải tổ chức *một bữa tiệc tối*.”

“Điều đó thật tệ phải không?” anh thông cảm hỏi.

“Em thà bị chém còn hơn.”

Gabriel nâng nàng lên cao hơn trên ngực anh và bắt đầu vuốt tóc nàng. “Chúng ta sẽ hoãn gửi thiệp cưới cho đến khi em cảm thấy ổn định hơn. Mọi người có thể đợi để đến thăm cho đến khi em sẵn sàng. Đối với những người hầu – họ sẽ không mong đợi em biết mọi thứ ngay lập tức. Hơn nữa, người quản gia đã quản lý gia đình hiệu quả trong nhiều năm và nếu em không muốn tham gia vào các chi tiết, bà ấy sẽ tiếp tục như bình thường trừ khi em yêu cầu bà ấy thay đổi điều gì đó”. Đầu ngón tay của anh lần theo một đường vân nhẹ trên tấm lưng trần của nàng, gợi ra một cơn rung mình dễ chịu. “Em sẽ cảm thấy tốt hơn khi đạt được một số tiến bộ với công ty trò chơi trên bàn cờ của mình. Khi chúng ta quay trở lại, em sẽ có xe ngựa riêng, tài xế và người hầu riêng để cho phép em đi bất cứ đâu em muốn.”

“Cảm ơn anh,” Pandora hài lòng nói. “Mặc dù không cần phải thuê thêm một người giúp việc. Em sẽ có người hầu thứ hai đi cùng khi cần thiết, theo cách Kathleen đã làm.”

“Anh muốn thuê một người hầu đặc biệt thuận tiện cho em và sự an tâm của anh. Anh đang cân nhắc đến một người bạn cụ thể — anh ta cảnh giác, có năng lực và đáng tin cậy, và đang cần một vị trí mới”.

Pandora cau mày. “Em nghĩ em nên có tiếng nói trong việc lựa chọn anh ta, nếu anh ta đồng hành cùng em ở mọi nơi.”

Gabriel mỉm cười, vuốt ve má nàng. “Em đã có những phẩm chất nào

trong tâm trí chưa?”

“Em muốn người hầu của em có tính cách vui vẻ và đôi mắt lấp lánh, giống như Ông già Noel. Và anh ta phải tốt bụng và có khiếu hài hước. Ngoài ra, sự kiên nhẫn và phản xạ xuất sắc, bởi vì nếu em đang đi bộ và suy nghĩ quá nhiều, em có thể không nhận ra mình sắp bị một chiếc xe đang chạy quá tốc độ đâm hạ.”

Gabriel thực sự tái nhợt đi, và ôm nàng chặt hơn.

“Không cần phải lo lắng,” Pandora cười nói. “Em vẫn chưa bị bẹp dưới bánh xe ngựa.”

Trông không kém phần lo lắng, Gabriel tiếp tục ôm chặt lấy nàng.

“Người đàn ông mà anh nghĩ đến có tất cả những phẩm chất đó và hơn thế nữa. Anh chắc chắn em sẽ hài lòng với anh ta.”

“Chắc vậy,” Pandora cho phép. “Rốt cuộc, hãy nhìn những gì em đang chịu đựng từ người hầu gái. Một người hầu nam sẽ hoàn toàn không thể làm cho em không thích anh ta.”

CHƯƠNG 17

“Người hầu cận của em không thể chịu nổi,” Pandora thốt lên một tuần sau khi họ trở về London. “Em phải tìm một người khác ngay lập tức.” Nàng vừa trở lại sau chuyến đi chơi đầu tiên trên chiếc xe ngựa mới của mình, và mọi chuyện có vẻ không suôn sẻ. Đóng cửa phòng ngủ sau lưng, nàng tiến về phía Gabriel với vẻ mặt cau có trong khi anh đang cởi cúc áo gilê.

“Có vấn đề gì vậy?” Gabriel quan tâm hỏi. Anh vút áo gilê sang một bên và bắt đầu tháo cà vạt.

“Vấn đề à? Không. Có rất nhiều vấn đề. Rất nhiều vấn đề. Em đã đến thăm Helen và đưa bé mới chào đời của chị ấy, sau đó em dừng lại ở bách hoá Winterborne’s, - và, Lạy Chúa, mùi đó là gì vậy?” Pandora dừng lại trước mặt anh, ngửi vào ngực và cổ họng anh. “Mùi đó ở khắp người anh. Mùi một loại thuốc đánh bóng kim loại, và hơi giống như có thứ gì đó đã bị ngâm trong mỡ lợn hôi.”

“Anh vừa từ câu lạc bộ bơi lội về,” Gabriel nói, mỉm cười trước vẻ mặt của nàng. “Họ đã thêm clo và các hóa chất khác vào bể bơi để giữ nước không bị bẩn.”

Pandora nhăn mũi. “Trong trường hợp này, giải pháp có thể tồi tệ hơn vấn đề.” Nàng ngồi xuống giường và thả mình xuống nệm, nhìn anh cười đồ.

“Em đang nói về người hầu cận,” Gabriel nhắc nhở, tháo măng sét cổ tay áo.

Anh đã chuẩn bị nghe những lời phản đối về Drago, một cựu nhân viên của Jenner’s, người được thừa nhận là một sự lựa chọn khác thường cho một người hầu. Drago bắt đầu làm việc tại câu lạc bộ năm mười hai tuổi, và đã thăng tiến qua các cấp bậc từ cậu bé đưa thư đến người gác cửa ban đêm, và cuối cùng là quản lý sảnh chính. Anh ta không có gia đình, đã bị bỏ rơi tại một trại trẻ mồ côi với một mảnh giấy ghi tên anh ta.

Gabriel đã biết anh ta trong nhiều năm. Không có người đàn ông nào ở London mà anh tin tưởng hơn để trông chừng vợ mình trong những chuyến du ngoạn của nàng trong thành phố, đó là lý do tại sao anh cuối cùng đã trả một khoản lương không nhỏ để thuê anh ta làm người hầu cận cho một phụ nữ.

Vai trò này không phải chọn một người ngẫu nhiên là có thể phù hợp để

đảm nhận. Một trong những yêu cầu của một người hầu cận là phải thông thạo địa hình của London, và Drago biết mọi góc ngách của thành phố. Anh ta là một người đàn ông mạnh mẽ về thể chất, to lớn và vạm vỡ, với một tính cách trầm lặng có thể đe dọa bất cứ ai nghĩ đến việc tiếp cận Pandora. Tính cách của anh ta ổn định, không hài hước và anh ta không dễ bị khiêu khích. Bản chất thứ hai của anh ta là để ý chi tiết về cách ăn mặc, tư thế và biểu hiện của mọi người, đồng thời xác định những rủi ro và vấn đề trước khi chúng xảy ra.

Mặc dù Drago đã miễn cưỡng chấp nhận vị trí này, nhưng sự thiếu nhiệt tình của anh ta đã quá rõ ràng.

“Quý bà St. Vincent không để ý đến thời gian,” Gabriel đã nói với anh ta, “vì vậy cậu sẽ phải quan tâm đến lịch trình của cô ấy. Cô ấy có xu hướng dễ dàng đánh mất mọi thứ. Để ý găng tay, khăn tay, sách vở, bất cứ thứ gì cô ấy vô tình bỏ lại. Cô ấy là người ngọt ngào và bốc đồng, vì vậy, vì Chúa, hãy để cô ấy tránh xa những kẻ lừa đảo, bán hàng rong, móc túi và ăn xin. Ngoài ra, cô ấy thường bị phân tâm, vì vậy đừng để cô ấy một mình đi trên vỉa hè hoặc đi sang đường.” Gabriel đã do dự trước khi nói thêm, “Cô ấy bị nghẽn ngãng ở tai phải và đôi khi bị chóng mặt, đặc biệt là trong điều kiện ánh sáng kém, cô ấy không thể tự định hướng. Cô ấy sẽ nắm đầu tôi nếu cô ấy biết tôi đã nói với cậu điều này. Bây giờ, cậu có câu hỏi nào không?”

“Có. Tôi được cho là một người hầu cận hay một vú em chết tiệt vậy?”

Gabriel đã nhìn anh ta một cách kiên định. “Tôi hiểu điều này có vẻ như là một bước giám sát so với thời gian làm việc tại câu lạc bộ. Nhưng với tôi, không có gì quan trọng hơn sự an toàn của cô ấy. Quý bà St. Vincent là một phụ nữ trẻ, tò mò, rất năng động và không suy nghĩ theo cách thông thường. Cô ấy có nhiều điều để tìm hiểu về thế giới — và thế giới có nhiều điều để tìm hiểu về cô ấy. Bảo vệ vợ tôi, Drago. Nó sẽ không dễ dàng như cậu nghĩ đâu.”

Drago gật đầu lia lịa, dấu hiệu khó chịu giảm đi.

Những suy nghĩ của Gabriel trở về hiện tại khi Pandora giải thích sự bất bình của nàng.

“Em muốn một người hầu cận có đôi mắt lấp lánh như Ông già Noel, không phải đôi mắt của một lính đánh thuê người Viking. Những người hầu phải cạo râu sạch sẽ và trông dễ chịu, và có những cái tên đẹp như Peter hoặc George. Nhưng người hầu cận của em thì cau có và to lớn, và tên anh

ta là Drago và anh ta có bộ râu đen. Anh nên nhìn thấy khi em ghé qua cửa hàng bán đồ chơi ở bách hoá Winterborne's. Anh ta đứng ở bên cửa, thái độ cáu kỉnh với hai cánh tay khoanh trước ngực, làm tất cả những đứa trẻ trở nên sợ hãi và bắt đầu tìm kiếm mẹ của chúng". Nàng nhìn Gabriel một cái nhìn ngờ vực. "Anh ta có biết gì về việc trở thành một người hầu cận không nhỉ?"

"Không nhiều," anh thừa nhận. "Drago đã làm việc tại câu lạc bộ ở nhiều vị trí khác nhau. Nhưng người quản gia đang huấn luyện cậu ấy, và cậu ấy học hỏi rất nhanh".

"Tại sao em không thể có một người hầu cận bình thường như những người phụ nữ khác?"

"Bởi vì không phải lúc nào em cũng sẽ đi đến những nơi mà những người phụ nữ khác đến." Gabriel ngồi trên ghế để tháo giày và tất. "Em sẽ đi tìm kiếm đất xây nhà máy và gặp gỡ với các nhà cung cấp, nhà bán lẻ và thương nhân bán buôn, v.v. Nếu em mang Drago đi cùng, điều đó sẽ giúp anh yên tâm hơn về sự an toàn của em." Khi nhìn thấy sự bướng bỉnh như lừa trên quai hàm của Pandora, Gabriel quyết định thử một cú nữa. "Tất nhiên, chúng ta sẽ thay thế cậu ấy nếu em muốn," anh nói với một cái nhún vai bình thường. Anh bắt đầu tháo cúc cổ áo. "Nhưng sẽ rất tiếc. Drago lớn lên trong trại trẻ mồ côi và không có gia đình. Cậu ấy luôn sống trong một căn phòng nhỏ ở câu lạc bộ. Cậu ấy đã mong muốn được sống trong một gia đình thực sự lần đầu tiên trong đời và trải nghiệm cuộc sống gia đình". Cậu cuối cùng chỉ đơn thuần là phỏng đoán, nhưng nó đã thực hiện được một mẹo nhỏ.

Pandora nhìn anh đầy đau khổ và thờ dãi. "Ồ, được rồi. Em cho rằng em sẽ phải giữ anh ta. Và huấn luyện anh ta không làm mọi người sợ hãi". Một cách đáng kinh ngạc, nàng ngã ngửa ra giường, tay và chân dang ra. Giọng nói nhỏ nhẹ của nàng nổi lên trần nhà. "Người hầu cận rất riêng của tôi."

Gabriel nhìn thân hình nhỏ bé nằm dang rộng trên giường, cảm thấy tràn ngập sự thích thú và ham muốn trộn lẫn khiến hơi thở của anh trở nên gấp gáp. Trước khi một giây nữa trôi qua, anh đã ập lên người nàng, dùng miệng anh nghiền nát miệng nàng.

"Anh đang làm gì vậy?" Pandora hỏi với một tiếng cười khúc khích, ngo ngậy bên dưới anh.

"Chấp nhận lời mời gọi của em."

"Lời mời nào?"

“Lời mời em gửi cho anh bằng cách ngả lưng trên giường trong tư thế quỳ gối này.”

“Em ngã ngửa ra phía sau như một con cá hồi sắp chết đuối chứ,” nàng phản đối, vặn vẹo khi anh bắt đầu vén váy nàng lên.

“Em biết là anh sẽ không thể kháng cự được mà.”

“Anh đi tắm trước đã,” nàng cầu xin. “Anh không phù hợp để ở trong nhà. Em nên đưa anh ra ngoài chuồng ngựa và chà rửa anh như một con ngựa, với xà phòng carbolic và bàn chải bạch dương.”

“Ồi, cô gái hư đốn. . . được rồi hãy làm vậy đi.” Bàn tay anh mò mẫm một cách dâm dăng dưới váy nàng.

Pandora hét lên vì cười và vật lộn với anh. “Dừng lại, anh thật dơ dáy! Vào phòng tắm ngay và em sẽ kỳ cọ cho anh.”

Anh đè nàng xuống. “Em sẽ là người hầu gái tắm rửa của anh chứ?” anh hỏi một cách khiêu khích.

“Anh có muốn thế không?”

“Anh muốn,” anh thì thầm, chạm lưỡi vào giữa môi dưới của nàng.

Đôi mắt xanh đen của nàng sáng lên với vẻ tinh nghịch. “Em sẽ tắm cho ngài, thưa Đức ngài,” nàng đề nghị, “nhưng chỉ khi ngài đồng ý giữa tay cho riêng mình, và nghiêm nghị như một bức tượng.”

“Anh đã cứng như một bức tượng rồi.” Anh thúc vào nàng để chứng minh.

Pandora lặn ra từ dưới anh với một nụ cười toe toét và đi về phía phòng tắm, trong khi anh sẵn sàng đi theo.

Gabriel ngạc nhiên khi nhận ra rằng chỉ một thời gian ngắn trước đây, anh đã tin rằng không có người phụ nữ nào có thể làm anh hài lòng như Nola Black đã làm, với “tài năng khêu gợi” của cô ta, như cha anh đã nói một cách khô khan. Nhưng ngay cả trong những khoảnh khắc cuồng nhiệt nhất của họ, những cuộc gặp gỡ giữa anh với Nola luôn khiến anh khao khát một thứ gì đó không tên và khó nắm bắt. Một sự thân mật vượt ra ngoài sự kết hợp của các bộ phận vật lý. Bất cứ khi nào anh và Nola cố gắng hạ thấp sự đề phòng của họ với nhau, dù chỉ trong một thời gian ngắn, thì các cạnh sắc của cô ta - và của anh - đều để lại những vết sẹo cho họ. Không ai trong số họ có thể mạo hiểm chia sẻ những khiếm khuyết và điểm yếu mà họ từng bảo vệ một cách quyết liệt.

Nhưng mọi thứ lại khác với Pandora. Nàng là một sức mạnh của tự

nhiên, không thể là bất cứ điều gì khác ngoài bản thân nàng, và bằng cách nào đó, điều đó khiến anh không thể duy trì bất kỳ sự giả dối nào xung quanh nàng. Bất cứ khi nào anh thừa nhận có khuyết điểm hoặc mắc sai lầm, nàng dường như thích anh hơn vì tất cả những điều đó. Nàng đã mở khóa trái tim anh một cách dễ dàng đáng sợ, và vứt bỏ chìa khóa.

Anh yêu nàng nhiều hơn là tốt cho cả hai người. Nàng khiến anh tràn đầy niềm vui sướng mà anh chưa bao giờ liên kết với các hành vi tình dục trước đây. Không lạ khi anh thèm khát nàng liên tục. Không có gì ngạc nhiên khi anh cảm thấy rất chiếm hữu, và lo lắng mỗi khi nàng rời khỏi tầm mắt của anh. Pandora không biết nàng đã may mắn đến mức nào khi anh không nhất quyết để nàng ra ngoài cùng với một đội vệ sĩ gồm lính thiện xạ, kỵ binh, cung thủ Scotland và một vài samurai Nhật Bản nữa.

Thật là điên rồ khi để một sinh vật đẹp đẽ hoàn hảo, một tâm hồn chất phác và dễ bị tổn thương như vợ anh dần thân vào một thế giới có thể đè bẹp nàng bởi sự thiếu thận trọng thông thường, và anh không còn cách nào khác ngoài việc cho phép điều đó. Nhưng anh không ảo tưởng về việc sẽ thấy thoải mái với nó. Trong suốt quãng đời còn lại, anh sẽ cảm thấy đau nhói mỗi khi nàng bước ra khỏi cửa, để anh ở đó với trái tim trống rỗng.

Trước khi Gabriel ra khỏi nhà vào sáng hôm sau để tham dự cuộc họp kinh doanh với một kiến trúc sư và nhà thầu xây dựng — một số vấn đề về việc xây dựng một bất động sản mà anh sở hữu ở Kensington — anh đặt một chồng thư trước mặt Pandora.

Nàng nhìn lên từ bàn viết trong phòng khách, nơi nàng đang chăm chỉ soạn một bức thư cho Phu nhân Berwick. “Đó là những gì vậy?” nàng hỏi với một chút cau mày.

“Thư mời.” Gabriel mỉm cười nhẹ trước biểu hiện của nàng. “Mùa lễ hội vẫn chưa kết thúc. Anh cho rằng em sẽ muốn từ chối chúng, nhưng có thể có một hoặc hai lời mời thú vị.”

Pandora nhìn đồng phong bì như thể chúng là một con rắn đang cuộn tròn. Nàng nói: “Em cho rằng mình không thể từ chối giao tiếp mãi mãi.”

“Thật can đảm.” Gabriel cười toe toét trước giọng điệu mờ nhạt của nàng. “Sắp tới có một buổi chiêu đãi tại Toà nhà Thị chính dành cho Hoàng tử xứ Wales, Ngài ấy đã trở về sau chuyến công du Ấn Độ.”

“Em có thể cân nhắc một cái gì đó như thế,” nàng nói. “Sẽ tốt hơn là

tham dự một bữa tối nhỏ và ngọt ngào, nơi em sẽ cảm thấy dễ bị soi mói như một phụ nữ có râu ở một hội chợ quê. Nhắc đến râu - có lý do gì mà Drago không loại bỏ bộ râu của anh ta nhỉ? Anh ta thực sự nên loại bỏ nó, vì giờ đây anh ta đã là một người hầu cận.”

“Anh e rằng điều đó không dễ để thương lượng,” Gabriel nói một cách buồn bã. “Cậu ấy luôn có nó. Trên thực tế, bất cứ khi nào cậu ta thề thốt, cậu ta đều thề trên bộ râu của mình”.

“Chà, thật ngớ ngẩn. Không ai có thể thề trên một bộ râu. Nếu nó bắt lửa thì sao?”

Gabriel mỉm cười và nghiêng người về phía nàng. “Hãy giải quyết vấn đề với Drago, nếu em muốn. Nhưng anh cảnh báo trước: cậu ấy rất gắn bó với nó.”

“Chà, tất nhiên anh ta gắn bó với nó, đó là bộ râu của anh ta mà.”

Môi anh mơn trớn môi nàng với áp lực kéo dài, cho đến khi miệng nàng mở ra để tiếp nhận thêm cái nóng ẩm ướt và vị ngọt ngào. Đầu ngón tay anh dịu dàng vuốt ve cổ họng nàng, trêu chọc làn da nàng ửng hồng. Anh liếm vào nụ hôn, cái vuốt ve mượt mà như nhung đánh thức một cơn đau nhói trong bụng nàng. Đầu nàng ngửa ra, và nàng vươn người để giữ vững bằng cách nắm chặt cánh tay của anh. Anh chậm rãi kết thúc nụ hôn, hít một hơi thật sâu cuối cùng trước khi miễn cưỡng nói lỏng miệng khỏi môi nàng. “Hôm nay hãy làm một cô gái ngoan,” anh thì thầm.

Pandora mỉm cười, má nàng bùng bùng, và nàng cố gắng thu thập trí thông minh của mình khi anh rời đi. Chọn một cái chặn giấy thủy tinh có những bông hoa thủy tinh nhỏ bên trong, nàng lơ đãng lẫn nó giữa hai lòng bàn tay và lắng nghe âm thanh của những người xung quanh. Cửa chớp được mở ra và được phủ bụi, mọi thứ được cọ rửa, đánh bóng và chải bụi, các phòng được thông thoáng và ngăn nắp.

Mặc dù Pandora đồng ý với khẳng định của Gabriel rằng họ sẽ sớm tìm được một ngôi nhà lớn hơn, nhưng nàng thích ngôi nhà phố này, nơi gần như không phải dành cho người quá dư dả và độc thân như nàng dự đoán. Đó là một ngôi nhà ở góc trong một dãy các ngôi nhà phố khác, với cửa sổ lớn rộng, trần nhà hình vòm cao và ban công có lan can bằng sắt rèn. Ngôi nhà có mọi tiện nghi hiện đại có thể có, bao gồm sảnh vào lát gạch được làm nóng bằng các ống nước nóng và được trang bị thang máy chuyển đồ ăn từ tầng hầm. Trong khi Pandora đi hưởng tuần trăng mật, Kathleen và Cassandra đã mang một vài món đồ từ Ravenel House để làm cho ngôi nhà

mới của nàng có cảm giác thân thuộc và ấm cúng. Trong số đó có một chiếc gối thêu hoa kim tuyến, một chiếc chăn mềm có tua ở các góc, một vài cuốn sách yêu thích và một bộ sưu tập cốc nền thủy tinh màu nhỏ. Helen và Winterborne đã tặng một chiếc tủ kệ tuyệt đẹp, với vô số ngăn kéo và ngăn trưng bày, và một chiếc đồng hồ bằng vàng được gắn phía trên cùng.

Ngôi nhà được duy trì tốt bởi một nhóm người hầu dễ mến, nói chung là những người trẻ hơn một chút so với những người hầu tại Eversby Priory, và Heron's Point. Tất cả đều làm việc chăm chỉ để làm hài lòng người quản gia, bà Bristow, người đã hướng dẫn công việc hàng ngày của họ một cách hiệu quả. Bà ấy đối xử với Pandora bằng sự kết hợp giữa thân thiện và tôn trọng, mặc dù có thể hiểu được rằng bà ấy cảm thấy bối rối trước sự thiếu quan tâm hoàn toàn của nữ bá tước mới đối với công việc đối nội.

Trên thực tế, có một vài điều nhỏ mà Pandora muốn đề cập đến. Chẳng hạn như bữa trà chiều. Bữa trà chiều luôn là một nghi thức được yêu thích đối với những người nhà Ravenel, ngay cả trong những ngày họ không đủ khả năng chi trả. Mỗi buổi chiều, họ thường thức vô số lựa chọn gồm bánh tart và bánh kem, một đĩa bánh quy và bánh cuộn, bánh nướng và bánh pudding ngọt nhỏ, trong khi những ấm trà mới pha được mang ra đều đặn.

Tuy nhiên, tiệc trà trong hộ gia đình này chỉ bao gồm một chiếc bánh nướng xốp đơn thuần hoặc một chiếc bánh mì nho đơn giản, ăn kèm với bơ và mứt. Chắc chắn nó cũng tử tế đáng yêu, nhưng khi Pandora nghĩ về những bữa trà của nhà Ravenel xa hoa, lâu đời, mang ra so sánh thì bữa trà chiều này khá nhàm chán và trống rỗng. Vấn đề là ngay cả sự tham gia nhỏ vào quản lý gia đình cũng có thể dẫn đến sự tham gia và trách nhiệm nhiều hơn. Vì vậy, khôn ngoan hơn là im lặng và ăn bánh muffin của nàng. Ngoài ra, giờ nàng đã có xe ngựa riêng, nàng có thể đến thăm Kathleen để uống trà bất cứ khi nào nàng muốn.

Ý nghĩ về cỗ xe khiến nàng nhớ đến người hầu cận.

Nhặt một chiếc chuông đồng trên bàn, Pandora ngập ngừng rung nó, tự hỏi liệu Drago có trả lời không. Trong vòng một phút, anh ta đã ở ngưỡng cửa.

“Thưa bà.”

“Vào đi, Drago.”

Anh ta là một người đàn ông to lớn, vạm vỡ với bờ vai rộng, lý tưởng cho việc vận động của một người hầu cận, nhưng vì lý do nào đó mà chiếc áo khoác dạ dài, quần ống bó đến đầu gối và tất lụa không hợp với anh ta.

Anh ta có vẻ không thoải mái, như thể trang phục nhung xanh đậm và vớ dây tua bên màu vàng là sự sỉ nhục cho phẩm giá của anh ta. Khi anh quan sát nàng với đôi mắt đen đầy cảnh giác, nàng nhận thấy một vết sẹo nhỏ hình lưỡi liềm chạy từ cuối lông mày trái đến gần khoe mắt bên ngoài, một lời nhắc nhở vĩnh viễn về một sự kiện nguy hiểm nào đó đã xảy ra từ lâu. Bộ râu đen của anh ta, ngắn và được cắt tỉa gọn gàng, trông như bộ lông rái cá.

Pandora nhìn anh ta một cách ân cần. Đây là một người đang cố gắng làm hết sức mình trong một tình huống mà anh ta không thoải mái. Nàng hiểu cảm giác đó. Và bộ râu đó. . . là một biểu tượng, cho dù anh ta có nhận ra điều đó hay không. Một dấu hiệu cho thấy anh ta sẽ chỉ đi xa trong việc thỏa hiệp anh ta là ai. Nàng cũng hiểu điều đó.

“Anh muốn tên của mình được phát âm như thế nào?” nàng hỏi. “Đức ngài St. Vincent gọi tên anh với một âm *ah*, nhưng tôi nghe thấy người quản gia phát âm nó với một âm dài *a*.”

“Cả hai đều không đúng.”

Như nàng đã học được từ chuyến đi chơi ngắn ngủi, vụng về của họ ngày hôm qua, anh ta thích nói ít từ hơn.

Nàng nhìn anh một cái nhìn bối rối. “Tại sao anh không nói gì về điều đó?”

“Không ai hỏi.”

“Chà, tôi đang hỏi.”

“Nó giống như con rồng, không có chữ *n*.”

“Ồ.” Một nụ cười nở trên khuôn mặt Pandora. “Tôi thích điều đó hơn nhiều. Tôi sẽ gọi anh là Dragon (rồng).”

Lông mày của anh ta hạ xuống. “Là Drago.”

“Đúng, nhưng nếu chúng ta thêm một chữ cái nữa, mọi người sẽ luôn biết cách phát âm nó, và quan trọng hơn, mọi người đều thích rồng”.

“Tôi không muốn được yêu thích.”

Vớ mái tóc đen như than và đôi mắt đen của anh ta – và nhìn anh ta lúc này, như thể anh ta thực sự có khả năng thở ra lửa – biệt danh này hoàn hảo đến mức cao siêu. “Ít nhất anh cũng sẽ cân nhắc —” Pandora bắt đầu.

“Không.”

Nàng nhìn anh đầy suy đoán. “Nếu anh cạo râu, liệu anh có trở nên đẹp trai hơn một cách ngẫu nhiên không?”

Sự thay đổi chủ đề nhanh chóng dường như khiến anh hơi mất thăng

bằng. “Không.”

“Chà, trong mọi trường hợp, người hầu cận không thể có râu. Tôi nghĩ đó là luật.”

“Đó không phải là luật.”

“Tuy nhiên, đó là truyền thống,” nàng nói một cách khôn ngoan, “và đi ngược lại truyền thống gần giống như vi phạm pháp luật”.

“Người đánh xe có râu,” Drago chỉ ra.

“Đúng, người đánh xe có thể có, nhưng người hầu cận thì không. Tôi e rằng anh sẽ phải loại bỏ nó. Trừ khi . . .”

Đôi mắt anh nheo lại khi nhận ra nàng sẽ tham gia một *cuộc trao đổi*. “Trừ khi?”

“Tôi sẵn sàng bỏ qua những tán lá không phù hợp trên khuôn mặt của anh,” Pandora đề nghị, “nếu anh để tôi gọi anh là Dragon. Nếu không, râu anh sẽ biến mất.”

“Bộ râu ở lại,” anh ta cúi kính.

“Rất tốt.” Pandora nở một nụ cười mãn nguyện. “Tôi cần xe ngựa sẵn sàng lúc hai giờ chiều, Dragon. Đó sẽ là tất cả cho bây giờ.”

Anh gạt đầu lia lịa với nàng và bắt đầu rời đi, nhưng anh dừng lại ở ngưỡng cửa khi Pandora lại nói. “Còn một điều nữa tôi muốn hỏi. Anh có thích mặc đồng phục không?” Dragon quay mặt về phía nàng. Trước sự lưỡng lự kéo dài, Pandora nói, “Tôi có lý do để hỏi.”

“Không, tôi không thích nó. Quá nhiều vải vóc — ” Anh ta khinh thường lật vạt dài của chiếc áo khoác dạ. “Và trên hết, nó bị cắt quá chặt để cho phép một người đàn ông cử động cánh tay của mình đúng cách.” Nhìn xuống bản thân, anh ta nói với vẻ chán ghét, “Màu sắc tươi sáng. Tua vàng. Tôi trông giống như một con công lớn vậy”.

Pandora nhìn anh một cái nhìn đầy thiện cảm. “Thực tế là,” nàng nói một cách nghiêm túc, “anh thực sự không phải là một người hầu cận, anh là một vệ sĩ đôi khi thực hiện nhiệm vụ của một người hầu cận. Vào trong nhà, trong khi anh đang giúp đỡ người quản gia chuẩn bị bữa tối và tất cả những điều đó, tôi chắc chắn rằng họ sẽ nhất quyết đòi hỏi anh mặc đồng phục. Nhưng bất cứ khi nào anh đi cùng tôi ra ngoài, tôi nghĩ tốt nhất là anh nên mặc quần áo của riêng mình, giống như một vệ sĩ riêng”. Nàng dừng lại trước khi thẳng thắn nói thêm, “Tôi đã thấy cách những kẻ tinh ranh trên đường phố và những kẻ lưu manh chế nhạo những người hầu mặc đồng phục, đặc biệt là ở những khu vực bình dân hơn của thành phố. Không cần

thiết phải khiến anh chịu những phiền toái như vậy.”

Vai anh hơi thả lỏng. “Vâng, thưa bà.” Trước khi anh quay đi, nàng có thể thề rằng một nụ cười yếu ớt đã khuấy động sâu trong bộ râu của anh ta.

Người đàn ông đi cùng Pandora đến chiếc xe ngựa của nàng là một phiên bản Dragon khác xa so với người đàn ông vụng về bị trói buộc trong trang phục. Anh ta di chuyển dễ dàng và tự tin trong bộ vest gồm áo khoác đen và quần tây được cắt may khéo léo cùng áo ghi lê màu xám đậm. Bộ râu trước đây trông rất mất thể của một người hầu cận giờ có vẻ thích hợp. Người ta thậm chí có thể nói rằng anh ta trông bảnh bao, chứ không phải là anh ta quỵên rũ. Cuối cùng thì Dragon không được cho là quỵên rũ.

“Bà muốn đi đâu, thưa bà?” Dragon hỏi, sau khi anh ta hạ bậc lên xuống của cỗ xe.

“Xưởng In O’Cairre, trên Phố Farringdon.”

Anh ta liếc nàng một cái. “Ở Clerkenwell?”

“Đúng. Nó nằm trong tòa nhà Farringdon Works, đằng sau — ”

“Có ba nhà tù ở Clerkenwell.”

“Ngoài ra còn có những người bán hoa, những người làm nến và những doanh nghiệp đáng kính khác. Khu vực này đang được khai hoang”.

“Bởi những tên trộm và người Ireland,” Dragon nói một cách tầm tōi khi Pandora lên xe ngựa. Anh đưa chiếc cặp bằng da nhét đầy giấy tờ, bản phác thảo và nguyên mẫu trò chơi vào, và nàng đặt nó lên ghế bên cạnh. Sau khi đóng cửa xe ngựa, anh ta cùng tài xế ngồi lên trên.

Pandora đã nghiên ngẫm một danh sách các xưởng in trước khi thu hẹp lựa chọn của mình xuống còn ba nhà in cuối cùng. Xưởng In O’Cairre được quan tâm đặc biệt vì chủ sở hữu tình cō là một góa phụ đã điều hành công việc kinh doanh kể từ khi chồng bà qua đời. Pandora thích ý tưởng hỗ trợ những người phụ nữ khác kinh doanh.

Clerkenwell hầu như không phải là nơi nguy hiểm nhất ở London, mặc dù danh tiếng của nó đã bị hoen ố bởi một vụ đánh bom nhà tù 9 năm trước. Fenians, một hội kín chiến đấu vì mục tiêu tự trị của người Ireland, đã cố gắng giải thoát một thành viên của họ không thành công bằng cách thổi một lỗ thủng trên tường nhà tù, dẫn đến cái chết của 12 người và làm bị thương nhiều người khác. Nó đã dẫn đến một phản ứng dữ dội của công chúng và sự phẫn nộ đối với người Ireland đã dần dần phai nhạt. Theo ý kiến của

Pandora, đó là một điều đáng hổ thẹn vì hàng trăm nghìn cư dân sinh ra ở London ôn hòa không nên bị trừng phạt vì hành động của một số ít.

Từng là một khu vực trung lưu đáng kính đã rơi vào thời kỳ khó khăn, Clerkenwell nổi bật với những tòa nhà cao, đông đúc chen chúc giữa những khu nhà đổ nát. Việc xây dựng con đường mới một ngày nào đó sẽ giảm bớt tình trạng tắc nghẽn của các con hẻm, nhưng hiện tại, công việc đang diễn ra đã tạo ra một loạt các đường vòng khiến các đoạn đường của Phố Farringdon trở nên khó đi. Fleet Ditch, một con sông đã ăn sâu vào cống rãnh, đã bị che lấp bởi lòng đường, nhưng đôi khi có thể nghe thấy tiếng sụt lở đáng ngại của nó – và thật không may là nó bốc mùi – qua những tấm lưới sắt trên vỉa hè. Tiếng ầm ầm và tiếng còi của đoàn tàu cắt ngang không khí khi chúng đến gần ga cuối tạm thời của nhà ga Farringdon Street và một kho hàng hóa lớn do công ty đường sắt xây dựng.

Cỗ xe dừng lại trước một tòa nhà kho gạch đỏ vàng sang trọng. Trái tim của Pandora không khỏi phấn khích khi nàng nhìn thấy cửa hàng hai mặt tiền với các cửa sổ được phân ô và một biển hiệu chạm khắc trên lối vào. Xưởng In của O'Cairre đã được sơn trên nền bằng chữ vàng tinh xảo.

Dragon đã nhanh chóng mở cửa xe ngựa và với lấy chiếc cặp của Pandora trước khi hạ bậc thang xuống. Anh ta cẩn thận không để váy của Pandora chạm vào bánh xe khi nàng bước ra khỏi xe ngựa. Anh mở cửa tiệm một cách hiệu quả, và đóng lại sau khi nàng bước vào. Tuy nhiên, thay vì chờ đợi bên ngoài cửa hàng như một người hầu cận, anh ta theo vào trong và đứng cạnh cửa.

“Anh không cần phải đợi trong cửa hàng với tôi, Dragon,” Pandora thì thầm khi anh đưa cho nàng chiếc cặp. “Cuộc hẹn của tôi sẽ kéo dài ít nhất một giờ. Anh có thể đến một nơi nào đó và uống một ít bia, hoặc gì đó.”

Anh ta phớt lờ lời đề nghị và vẫn ở chính xác vị trí của mình.

“Tôi đang thăm một xưởng in,” Pandora không thể cưỡng lại chỉ ra. “Điều tồi tệ nhất có thể xảy ra với tôi là một vết cắt bởi giấy.”

Không một lời phản hồi.

Thở dài, Pandora quay lại và đi đến quầy đầu tiên trong dãy quầy kéo dài khắp nội thất rộng lớn và chia thành nhiều phòng ban. Các xưởng in ẩn là nơi tuyệt vời nhất mà nàng từng đến, đầy màu sắc, có lẽ ngoại trừ cửa hàng bách hóa của Winterborne, một hang động của Aladdin với thủy tinh lấp lánh và đồ trang sức cũng như đồ xa xỉ. Nhưng đây là một thế giới mới hấp dẫn. Các bức tường được dán giấy một cách tự do với các bản in biếm

họa, những tấm thẻ, vở kịch, bản khắc, tờ tiền xu và phong nền rạp hát đồ chơi. Không khí nồng nặc mùi hỗn hợp của giấy mới, mực, keo và hóa chất, một thứ mùi khiến Pandora muốn giật lấy cây bút và điên cuồng bắt đầu vẽ thứ gì đó. Ở phía sau cửa hàng, máy móc chạy rầm rầm theo nhịp bắt đầu-chạy-dừng khi những người học việc vận hành các nút bấm trên máy móc.

Trên đầu, các bản in đã được treo lên để phơi khô trên hàng trăm sợi dây chằng khắp căn phòng. Có những xe kéo chứa giấy bìa cứng và nhãn hàng ở khắp mọi nơi, và những cột giấy cao với số lượng và chủng loại lớn hơn những gì Pandora từng thấy ở một nơi. Các quầy được chất đống với các khay chứa các khối in khắc chữ, động vật, chim, người, ngôi sao, mặt trăng, biểu tượng Giáng sinh, xe cộ, hoa và hàng ngàn hình ảnh thú vị khác.

Nàng thấy thích nơi này.

Một quả phụ trẻ đến gần. Bà ta gọn gàng, mảnh mai và béo tròn, với mái tóc nâu xoăn và đôi mắt dài màu hạt dẻ. "Quý bà St. Vincent phải không ạ?" bà ta hỏi, và nói ngắn gọn. "Tôi là bà O'Cairre."

"Rất hân hạnh," Pandora nói với nụ cười rạng rỡ.

"Tôi chưa bao giờ bị thu hút đến thế khi đọc lá bức thư của bà." Bà O'Cairre nói. "Trò chơi trên bàn cờ của bà rất thông minh, thưa Quý bà." Bà ta là một phụ nữ ăn nói khéo léo với âm sắc gợi cảm của một cô gái nhỏ. Có một bầu không khí sống động về bà ta mà Pandora cực kỳ thích. "Bà có muốn ngồi với tôi và thảo luận về kế hoạch của bà cho nó không?"

Họ đến ngồi vào một chiếc bàn ở một nơi có mái che bên cạnh căn phòng. Trong một giờ tiếp theo, họ nói về trò chơi của Pandora và những thành phần mà trò chơi này yêu cầu, trong khi nàng lấy các bản phác thảo, ghi chú và nguyên mẫu từ chiếc cặp của mình. Đó là một trò chơi có chủ đề mua sắm, với các thẻ di chuyển xung quanh một đường chạy xuyên qua các phòng ban của một cửa hàng chi tiết đến kỳ lạ. Nó sẽ bao gồm thẻ hàng hóa, tiền chơi và thẻ may rủi có thể giúp ích hoặc cản trở sự tiến bộ của người chơi.

Bà O'Cairre rất nhiệt tình với dự án, đưa ra đề xuất về nhiều vật liệu khác nhau để sử dụng cho các thành phần trò chơi.

"Vấn đề quan trọng nhất là bàn cờ của trò chơi có thể gấp lại. Chúng ta có thể in thạch bản trực tiếp lên bảng bằng máy ép phẳng. Nếu bà muốn có một bảng trò chơi nhiều màu, chúng tôi có thể tạo một tấm kim loại cho mỗi màu — từ năm đến mười màu là đủ — và bôi mực lên bảng theo từng lớp cho đến khi hình ảnh hoàn chỉnh." Bà O'Cairre trầm ngâm xem bảng

trò chơi vẽ tay của Pandora. “Sẽ rẻ hơn nhiều nếu chúng tôi chỉ áp dụng hình ảnh đen trắng và bà thuê những người phụ nữ để tô màu bằng tay. Nhưng tất nhiên, điều đó sẽ chậm hơn nhiều. Nếu trò chơi trên bàn cờ của bà có yêu cầu cao, thì tôi chắc chắn rằng bà sẽ kiếm được lợi nhuận lớn hơn bằng cách sản xuất trò chơi hoàn toàn bằng máy.”

“Tôi thích lựa chọn tô màu bằng tay hơn,” Pandora nói. “Tôi muốn mang đến những công việc tốt cho những phụ nữ đang cố gắng nuôi sống bản thân và gia đình. Có nhiều thứ hơn là lợi nhuận cần để tâm đến.”

Bà O’Cairre nhìn nàng chằm chằm hồi lâu, ánh mắt ám áp. “Tôi ngưỡng mộ điều đó, thưa Quý bà. Rất nhiều. Hầu hết các phụ nữ cùng đẳng cấp với Quý bà, nếu họ nghĩ đến người nghèo, họ sẽ chỉ làm được không nhiều việc hơn là đan tất và mũ cho các nhóm từ thiện. Doanh nghiệp của Quý bà sẽ giúp đỡ người nghèo nhiều hơn là công việc đan lát.”

“Tôi hy vọng là vậy,” Pandora nói. “Tin tôi đi, việc đan lát của tôi sẽ chẳng giúp ích được gì cho ai cả.”

Người phụ nữ cười. “Tôi thích bà, thưa Quý bà.” Bà ta đứng và xoa hai tay vào nhau một cách khấn trương. “Hãy đến phòng phía sau, nếu bà vui lòng, và tôi sẽ cung cấp cho bà một số mẫu để bà mang về nhà và xem lúc rảnh rỗi.”

Lấy lại giấy tờ và tài liệu trò chơi của nàng, Pandora cất chúng vào cặp của nàng. Nàng liếc qua vai về phía Dragon, người đang quan sát nàng từ bên cạnh cánh cửa. Anh bước tới khi thấy nàng đang đi ra phía sau cửa hàng, nhưng nàng lắc đầu và ra hiệu cho anh ta ở lại đó. Khẽ cau mày, anh khoanh tay và giữ nguyên vị trí.

Pandora đi theo bà O’Cairre đi ngang qua một cái quầy cao đến thắt lưng, nơi hai cậu trai đang bận rộn đối chiếu các trang giấy. Ở bên trái, một người học việc đang làm việc với máy ép chữ vận hành theo trục với bánh răng và đòn bẩy khổng lồ, trong khi một người khác vận hành một chiếc máy với các trục lăn đồng lớn để ép hình ảnh liên tục trên các cuộn giấy dài.

Bà O’Cairre dẫn nàng đến một phòng mẫu ngập tràn tài liệu. Di chuyển dọc theo bức tường gồm các kệ và ngăn kéo, bà O’Cairre bắt đầu thu thập các mẫu giấy, thẻ bài, bảng, vải đóng gáy và vải dạ, cùng nhiều loại giấy viết chữ mẫu. Pandora theo sát phía sau bà ta, nhận một số trang giấy và cất chúng vào cặp của nàng.

Cả hai đều dừng lại trước một tiếng gõ kín đáo.

“Có thể là cậu bé coi kho,” bà O’Cairre nói, hướng về phía bên kia của căn phòng. Trong khi Pandora tiếp tục lướt qua giữa các kệ, bà chủ xưởng in mở cánh cửa vừa đủ để lộ ra một cậu bé ở tuổi thiếu niên, với chiếc mũ lưỡi trai kéo thấp qua trán. Sau cuộc trao đổi ngắn ngủi, thì thầm, bà O’Cairre đóng cửa lại. “Thưa Quý bà,” bà ta nói, “Tôi xin Quý bà thứ lỗi, nhưng tôi phải hướng dẫn cho một người giao hàng. Nếu Quý bà không phiền, tôi sẽ để Quý bà ở đây một phút được không ạ?”

“Chắc chắn là không phiền,” Pandora nói. “Tôi hạnh phúc như một con ngao gặp nước lớn.” Nàng dừng lại để nhìn kỹ hơn người phụ nữ, người vẫn đang cười. . . nhưng sự đau khổ đã tạo ra sự căng thẳng tinh vi trên nét mặt của bà ta như một chiếc túi dây rút bị thắt lại. “Có chuyện gì vậy?” Pandora quan tâm hỏi.

Khuôn mặt của người phụ nữ giãn ra ngay lập tức. “Không, thưa Quý bà, chỉ là tôi không muốn bị gián đoạn khi đang gặp khách hàng.”

“Đừng lo lắng về sự hiện diện của tôi.”

Bà O’Cairre đi đến một ngăn tủ và lôi ra một chiếc phong bì đã mở sẵn. “Tôi sẽ trở lại sớm hơn Quý bà có thể nhảy hai bước khiêu vũ.”

Khi bà chủ xưởng in thoát ra qua cánh cửa nhà kho, đóng chặt sau lưng bà ta, một thứ gì đó văng ra sàn nhà nơi nàng đứng. Một tờ giấy.

Nhãn mặt, Pandora đặt chiếc cặp xuống và nhặt mảnh giấy nhỏ. Nó trống ở một mặt và được in ở mặt kia với những thứ dường như là các mẫu chữ đánh máy khác nhau, nhưng nó không được sắp xếp giống như các tờ mẫu. Có phải nó đã rơi ra từ chiếc phong bì mà bà O’Cairre vừa lấy ra từ ngăn kéo? Nó có quan trọng không nhỉ?

“Thật phiền phức,” nàng lầm bầm. Mở cánh cửa, nàng đi theo bà chủ xưởng in, gọi tên bà ta. Không có câu trả lời nào, Pandora thận trọng đi qua một phòng trưng bày ánh sáng mờ mờ ra một không gian làm việc trong nhà kho. Một dãy cửa sổ được chia ô gần mái nhà tỏa ra một luồng ánh sáng mờ nhờ hắt xuống những tấm đá in thạch bản và các tấm kim loại, con lăn, các bộ phận máy móc, và các chồng máng lọc và thùng chứa. Mùi của dầu và kim loại được cắt ra trộn với vị cay nồng của dăm gỗ.

Khi Pandora bước ra khỏi phòng trưng bày, nàng nhìn thấy bà O’Cairre đang đứng cùng một người đàn ông, bên cạnh chiếc máy in chạy bằng hơi nước khổng lồ gần đó. Ông ta cao và trông rắn rỏi, với khuôn mặt vuông và chiếc cằm rộng và đầy đặn, như thể có nhiều hơn một chiếc cằm. Tóc đẹp nhạt màu, ông ta sở hữu cặp lông mày và hàng mi sáng đến mức dường như

không tồn tại. Mặc dù ông ta mặc một bộ quần áo tối màu kín đáo, chiếc mũ nổi màu khói sành điệu của ông ta hẳn chỉ có một quý ông lịch lãm mới đội. Dù ông ta có thể là gì, đây không phải là người giao hàng.

“Thứ lỗi cho tôi,” Pandora nói, đến gần họ, “Tôi muốn hỏi –” Nàng dừng lại khi bà O’Cairre quay lại đối mặt với nàng. Ánh mắt kinh hoàng không che giấu được trong mắt người phụ nữ khiến đầu óc Pandora trở nên trống rỗng. Ánh mắt nàng hướng về người lạ, người có đôi mắt rắn hổ mang không có lông mi nhìn nàng theo cách khiến da thịt nàng nổi gai.

“Xin chào,” Pandora nhàn nhạt nói.

Ông tiến một bước về phía nàng. Điều gì đó trong sự di chuyển của ông ta đã khơi dậy phản ứng bản năng giống như khi mà nàng nhìn thấy một con nhện với tám chân có khớp nối hoặc sự uốn lượn của một con rắn.

“Thưa Quý bà,” bà O’Cairre thốt lên, nhanh chóng chắn ngang đường đi của ông ta và nắm lấy cánh tay của Pandora, “nhà kho không phải là nơi dành cho Quý bà. . . trang phục đẹp của Quý bà . . . có bụi bẩn và dầu ở khắp mọi nơi. Để tôi đưa Quý bà trở lại trong nhà”.

“Tôi xin lỗi,” Pandora bối rối nói, để người phụ nữ đưa nàng hỏi hả nhanh chóng trở lại phòng trưng bày và vào văn phòng. “Tôi không cố ý làm gián đoạn cuộc gặp gỡ của bà, nhưng—”

“Quý bà đã không làm gián đoạn tôi.” Người phụ nữ gượng cười nhẹ. “Người giao hàng chỉ nói với tôi về một vấn đề với đơn đặt hàng. Tôi e rằng tôi phải xem nó ngay lập tức. Tôi hy vọng tôi đã cung cấp cho Quý bà đầy đủ thông tin và mẫu mã.”

“Vâng. Tôi đã gây ra chuyện gì à? Tôi xin lỗi – “

“Không ạ, nhưng tốt nhất là Quý bà nên đi ngay bây giờ. Có nhiều việc phải làm ở đây”. Bà ta dẫn Pandora đi qua văn phòng, với tay cầm chiếc cặp mà không dừng lại. “Đây là túi của bà, thưa Quý bà.”

Bối rối và sợ hãi, Pandora đi qua cửa hàng với bà ta, hướng về phía trước nơi Dragon đang đợi.

“Tôi e rằng mình không biết sẽ mất bao nhiêu thời gian.” Bà O’Cairre nói, “Vấn đề với đơn đặt hàng. Nếu có vẻ như chúng tôi quá bận để in trò chơi của bà, tôi có thể giới thiệu một xưởng in khác. Xưởng in của Pickersgill, ở Marylebone. Họ cũng rất tốt.”

“Cảm ơn bà,” Pandora nói, nhìn bà ta đầy lo lắng. “Một lần nữa, tôi xin lỗi nếu tôi đã làm sai điều gì đó”.

Bà chủ xưởng in cười nhẹ, mặc dù vẫn còn vẻ khắt khe. “Chúa phù

hộ bà, thưa Quý bà. Tôi cầu chúc bà may mắn.” Ánh mắt bà ta lướt qua khuôn mặt khó hiểu của Dragon. “Tốt nhất ông nên đi nhanh — các công trình xây dựng và giao thông đường phố sẽ trở nên tồi tệ hơn vào buổi tối.”

Dragon đáp lại bằng một cái gật đầu ngắn. Anh lấy chiếc túi từ tay Pandora, mở cửa và kéo nàng ra ngoài một cách bất cẩn. Họ đi dọc theo tấm ván gỗ về phía xe ngựa đang chờ. “Chuyện gì đã xảy ra vậy?” Dragon hỏi một cách thô bạo, vươn tay hướng nàng đi vòng quanh một cái lỗ trên tấm ván mục nát.

“Ồ, Dragon, nó rất kỳ quặc.” Pandora mô tả tình huống nhanh chóng, một số từ ngữ của nàng lộn xộn với nhau, nhưng anh ta dường như bắt kịp mà không gặp khó khăn. “Lẽ ra tôi không nên đi ra ngoài nhà kho,” nàng dứt khoát. “Nhưng tôi —“

“Đúng là bà không nên.” Đó không phải là một lời khiển trách, chỉ là một sự xác nhận trong im lặng.

“Tôi nghĩ thật tồi tệ khi tôi nhìn thấy người đàn ông đó. Có lẽ có một mối quan hệ lãng mạn nào đó giữa ông ta và bà O’Cairre và họ không muốn bị phát hiện. Nhưng nó không giống như vậy.”

“Bà có thấy gì khác không? Bất cứ thứ gì trong nhà kho có vẻ lạ?”

Pandora lắc đầu khi họ đi đến xe ngựa. “Tôi không thể nghĩ ra bất cứ điều gì.”

Dragon mở cửa và kéo bậc thang xuống cho nàng. “Tôi muốn bà và người lái xe đợi ở đây trong năm phút. Tôi phải làm điều gì đó.”

“Nó là gì?” Pandora hỏi, leo lên xe. Nàng ngồi và lấy chiếc cặp từ tay anh.

“Tiếng gọi của tự nhiên.”

“Những người hầu cận không thực sự có tiếng gọi của tự nhiên. Hoặc ít nhất họ không được đề cập đến nó.”

Anh ta nói với nàng: “Hãy hạ tấm màn che xuống. Khóa cửa và không mở cho bất kỳ ai.”

“Nếu đó là anh thì sao?”

“Đừng mở nó cho bất kỳ ai,” Dragon kiên nhẫn lặp lại.

“Chúng ta nên đưa ra một tín hiệu bí mật. Một tiếng gõ đặc biệt— ”

Anh ta đóng chặt cửa trước khi nàng kịp nói hết.

Bất mãn, Pandora trở lại chỗ ngồi. Nếu có điều gì tồi tệ hơn là cảm thấy buồn chán hoặc lo lắng, thì đó là cảm nhận cả hai điều cùng một lúc. Nàng đặt tay lên tai và gõ vào phía sau hộp sọ, cố gắng giải quyết một âm thanh

thể khó chịu. Phải mất vài phút chờ đợi. Cuối cùng nàng nghe thấy giọng nói của Dragon bên ngoài xe ngựa và cảm thấy tiếng ồn ào của chiếc xe khi anh leo lên bên cạnh người lái xe. Cỗ xe rời đi và đi dọc theo đường Farringdon, hướng ra khỏi Clerkenwell.

Lúc họ quay trở lại ngôi nhà tại Queen's Gate, Pandora gần như không còn là mình với sự tò mò thiếu kiên nhẫn. Nàng phải dồn hết khả năng tự kiềm chế để không lao bỏ ra khỏi cỗ xe khi Dragon mở cửa và hạ bậc thang xuống.

“Anh đã quay lại nhà kho của xưởng in à?” nàng hỏi, vẫn ngồi yên. Sẽ là không đúng nếu đứng ngoài đường nói chuyện với anh ta, nhưng sẽ không có sự riêng tư khi họ bước vào nhà. “Anh có nói chuyện với bà O’Cairre không? Anh có nhìn thấy người đàn ông mà tôi đã kể cho anh nghe không?”

“Tôi đã đi vào để xem xét xung quanh.” Dragon thừa nhận, “Bà ta không quá hài lòng, nhưng không ai ở đó có thể ngăn cản tôi. Tôi không nhìn thấy người đàn ông.”

Anh ta đứng lùi lại, đợi Pandora rời khỏi cỗ xe, nhưng nàng không hề di chuyển. Nàng chắc chắn rằng có điều gì đó anh ta chưa nói với nàng. Nếu vậy, anh ta sẽ nói chuyện với Gabriel, và sau đó nàng sẽ phải tự mình tìm hiểu về nó.

Khi anh ta quay trở lại ngưỡng cửa và nhìn nàng dò hỏi, Pandora nghiêm túc nói: “Nếu tôi tin tưởng anh, Dragon, anh không nên giấu tôi mọi thứ, nếu không tôi sẽ không bao giờ tin tưởng anh. Bên cạnh đó, việc giữ lại thông tin quan trọng không bảo vệ được tôi. Cần phải đối diện với mọi điều. Càng biết nhiều, tôi càng ít có khả năng làm điều gì đó dại dột”.

Dragon cân nhắc điều đó và trở nên dụi dằng. “Tôi đã đi qua các phòng làm việc, và đi ra nhà kho. Tôi đã nhìn thấy . . . mọi thứ, ở đây và ở đó. Các ống thủy tinh và cao su, hình trụ kim loại, dấu vết của các hợp chất hóa học dạng bột.”

“Nhưng những điều đó không phải là phổ biến ở các nhà in sao?”

Một vết nhăn xuất hiện giữa hai lông mày đen của anh ta, và anh ta gật đầu.

“Vậy tại sao anh lại quan tâm?” nàng hỏi.

“Chúng cũng được sử dụng để chế tạo bom.”

CHƯƠNG 18

Ngay khi Gabriel về đến nhà sau một ngày dài họp hành, anh đã được chào đón bởi cảnh tượng Drago đang đợi anh ở sảnh vào.

“Đức ngài.” Drago tiến về phía trước để giúp anh, nhưng bị người hầu cận thứ nhất huých vai đẩy sang một bên, đón lấy mũ và găng tay của Gabriel. Gabriel nghiêm khắc cố nén một nụ cười, biết rằng Drago vẫn chưa học được thứ tự ưu tiên liên quan đến các nghi lễ nhỏ trong gia đình. Một số nhiệm vụ xác định địa vị của một người hầu và sẽ không dễ dàng bị bỏ qua.

Sau khi liếc nhanh, nhìn lướt qua bóng lưng của người hầu thứ nhất, Drago quay lại chú ý đến Gabriel. “Tôi muốn thừa chuyện với Đức ngài được không ạ?”

“Tất nhiên.” Gabriel dẫn đường đến căn phòng buổi sáng gần đó, nơi cả hai cùng đứng ở một trong những cửa sổ lớn phía trước.

Khi Drago kể lại ngắn gọn cho anh về chuyến thăm xưởng in ở Clerkenwell, bao gồm cả việc họ đột ngột thoát ra ngoài và những vật dụng đáng ngờ trong văn phòng và nhà kho, Gabriel càng cau mày lắng nghe.

“Hợp chất hóa học là gì? Anh có thể phỏng đoán không?”

Để có câu trả lời, Drago rút một ống thủy tinh nhỏ, có nút từ trong túi áo khoác và đưa cho anh. Gabriel cầm nó lên và xoay nó từ từ, quan sát một vài hạt muối lẫn bên trong.

“Clorua kali,” Drago nói.

Nó là một hóa chất phổ biến và dễ nhận biết, được sử dụng trong xà phòng, chất tẩy rửa, diêm ma sát, pháo hoa và mực in. Gabriel đưa lại chiếc ống cho anh ta. “Hầu hết mọi người sẽ không thấy lý do để lo lắng khi tìm thấy điều này tại các nhà in.”

“Không, thưa Đức ngài.”

“Nhưng có điều gì đó về nó dường như khiến anh nghi ngờ.”

“Đó là diện mạo của mọi thứ. Cách cư xử của bà O’Cairre. Người đàn ông mà Quý bà St. Vincent đã nhìn thấy. Có điều gì đó không ổn ở đó.”

Chống một tay lên khung cửa sổ lớn, Gabriel quan sát đường phố yên tĩnh bên ngoài, và gõ ngón tay lên tấm gỗ. “Tôi tin vào bản năng của anh,” cuối cùng anh nói. “Anh đã thấy đủ rắc rối để biết khi nào nó được xảy ra.

Nhưng cảnh sát sẽ bác bỏ điều này vì thiếu bằng chứng thuyết phục. Và tôi không biết một thám tử nào trong sở cảnh sát mà không tham nhũng hay là một tên ngốc.”

“Tôi biết phải nói chuyện với ai.”

“Ai?”

“Không muốn tên của ông ta được nhắc đến. Ông ấy nói rằng hầu hết các thám tử London đều quá nổi tiếng bởi ngoại hình và thói quen của họ không có ích lợi gì. Ngay sau đó, họ đã dọn sạch bộ phận đó và tạo ra một chi nhánh đặc biệt. Nhân tiện, đó là một bí mật.”

Gabriel nhướn mày. “Làm sao anh biết tất cả những điều này khi tôi không biết?”

“Ngài đã bỏ lỡ một thời gian,” Drago nói. “Đề lo chuyện đám cưới.”

Một nụ cười nở trên môi Gabriel. “Nói chuyện với đầu mối liên hệ của anh càng sớm càng tốt.”

“Tôi sẽ đi tối nay.”

“Một điều nữa.” Gabriel do dự, gần như sợ hãi trước câu trả lời cho những gì anh định hỏi. “Anh có gặp khó khăn gì với Quý bà St.Vincent không? Cô ấy không tranh cãi hay cố gắng trốn tránh anh chứ?”

“Không, thưa Đức ngài,” Drago đáp lại một cách thực tế. “Bà ấy là một viên gạch.”

“Ồ,” Gabriel nói, ngạc nhiên. “Tốt.” Anh đi lên lầu để tìm vợ, bối rối về lời tuyên bố. Theo ngôn ngữ đường phố London, gọi ai đó là một viên gạch là lời khen ngợi cao nhất, chỉ được sử dụng cho một người đàn ông đặc biệt trung thành và tốt bụng. Gabriel chưa bao giờ nghe Drago khen ngợi ai như vậy. Trên thực tế, cho đến bây giờ anh chưa bao giờ nghe nói về một người phụ nữ được gọi là một viên gạch.

Giọng nói của Pandora vang lên từ hướng phòng ngủ của nàng, nơi nàng đã thay quần áo và chải tóc. Trước sự nài nỉ của anh, nàng đã ngủ trên giường của anh mỗi đêm. Ban đầu, nàng đưa ra một vài phản đối nửa vờ, chỉ ra rằng nàng là một người ngủ không yên giấc, điều đó đúng. Tuy nhiên, bất cứ khi nào nàng đánh thức anh vì trần trọc, anh đã giải quyết vấn đề của nàng – và của anh – bằng cách làm tình với nàng cho đến khi nàng chìm vào giấc ngủ mệt mỏi.

Tiến lại gần căn phòng, Gabriel dừng lại với một nụ cười khi nghe Ida giảng bài về sự tinh tế quý phái, có vẻ như được lấy cảm hứng từ một bài

báo trên tạp chí định kỳ gần đây.

“... Các quý bà không nên vội vã chạy từ phòng này sang phòng khác để cố gắng giúp đỡ mọi người,” người hầu gái nói. “Bài báo nói rằng *bạn* nên ngã mình trên một chiếc ghế dài, ra vẻ mong manh và yếu đuối, và hãy sai khiến mọi người giúp đỡ *bạn*.”

“Và là một sự bất tiện cho mọi người?” Pandora nóng nảy hỏi.

“Mọi người đều ngưỡng mộ những quý cô tinh tế,” người hầu gái nói với nàng. “Bài báo trích dẫn lời của ngài Byron: ‘Có một vị ngọt cho sự nhu nhược của phụ nữ.’”

“Tôi đã đọc rất nhiều cuốn sách của Byron,” Pandora nói một cách phẫn nộ, “và tôi chắc chắn rằng ông ấy chưa bao giờ viết những thứ lố bịch như vậy. Nhu nhược cái bàn chân của tôi ấy. Đó là tạp chí nào? Thật kinh khủng khi khuyên những phụ nữ khỏe mạnh hành động như phế nhân, nhưng lại trích dẫn sai lời một nhà thơ tài giỏi trong một cuộc mặc cả—”

Gabriel gõ cửa, và giọng nói im bật. Làm mặt thản nhiên, anh bước vào, và được chào đón bởi cảnh tượng quyến rũ của vợ anh không mặc gì ngoài chiếc áo nịt ngực, áo khoác và quần lót.

Nhìn chằm chằm vào anh với đôi mắt mở to, Pandora đỏ mặt từ đầu đến chân. Nàng hắng giọng và nói trong hơi thở, “Chào buổi tối, thưa Đức ngài. Tôi... đang thay đồ cho bữa tối.”

“Anh thấy rồi.” Ánh mắt anh chậm rãi lướt qua nàng, nấn ná trước sức nặng mượt mà của bộ ngực nàng bị chiếc áo nịt ngực đẩy lên và bật ra ngoài.

Ida chớp lấy một chiếc váy bị vứt bỏ trên sàn và nói với Pandora, “Thưa bà, tôi sẽ lấy một chiếc áo choàng—”

“Không cần,” Gabriel nói. “Tôi sẽ chăm sóc vợ tôi.”

Trông có vẻ bối rối, Ida lắc lư một cái rồi bỏ chạy, đóng cửa lại sau lưng.

Pandora đứng yên, lộ ra vẻ hồi hộp khi Gabriel tiến vào phòng. “Em... Em cho rằng Dragon đã nói chuyện với anh”.

Anh nhượng mảy trước biệt danh nhưng không bình luận. Ánh mắt anh nhìn vào vết hằn lo lắng trên trán nàng, những ngón tay co quắp và những ngón chân bòn chòn, đôi mắt tròn xoe như một đứa trẻ bị trừng phạt, và một cảm giác dịu dàng tràn ngập trong anh. “Tại sao em lại lo ngại với anh, tình yêu?” anh hỏi nhỏ.

“Em nghĩ rằng anh có thể tức giận, bởi vì em đã đi một mình vào nhà

kho đó.”

“Anh không tức giận. Chỉ hơi day dứt khi nghĩ về bất cứ điều gì xảy ra với em.” Nắm lấy một bàn tay nàng, Gabriel kéo nàng đến một chiếc ghế gần đó và ngồi xuống đặt nàng ngồi trên đầu gối của anh. Nàng thoải mái nhẹ nhõm, vòng tay ôm lấy cổ anh. Nàng đang xúc nước hoa, một mùi hương hoa nhẹ nhàng và sắc nét, nhưng anh thích hương thơm mặn mòi của làn da không trang điểm của nàng, mạnh hơn bất kỳ loại thuốc kích dục nào. “Pandora, em không thể bắt chấp rủi ro khi đi đến những nơi xa lạ mà không có sự bảo vệ. Em quá quan trọng đối với anh. Bên cạnh đó, nếu em tước đi cơ hội đe dọa và áp chế mọi người của Drago, em sẽ khiến anh ta mất tinh thần.”

“Em sẽ nhớ lần sau.”

“Hứa với anh.”

“Em hứa.” Nàng gục đầu vào vai anh. “Điều gì sẽ xảy ra? Dragon có định báo cảnh sát về những gì anh ta đã thấy không?”

“Có, và cho đến khi bọn anh tìm ra liệu có đáng để điều tra hay không, anh không muốn em mạo hiểm đi xa khỏi nhà.”

“Gabriel. . . Bà O’Cairre là một người phụ nữ tốt bụng. Bà ấy rất tốt bụng và khuyến khích về công ty trò chơi trên bàn cờ của em và em chắc chắn rằng bà ấy sẽ không bao giờ cố ý làm tổn thương bất cứ ai. Nếu bà ấy vướng vào một điều gì đó nguy hiểm, đó không thể là lỗi của bà ấy.”

“Hãy để anh cảnh báo em điều này, tình yêu của anh: Đôi khi những người em muốn tin tưởng sẽ khiến em thất vọng. Em càng tìm hiểu nhiều về thế giới, em càng có ít ảo tưởng hơn.”

“Em không muốn trở nên hoài nghi.”

Gabriel mỉm cười vuốt tóc nàng. “Chỉ một chút hoài nghi sẽ khiến em trở thành một người lạc quan an toàn hơn nhiều.” Anh hôn một bên cổ nàng. “Bây giờ, hãy quyết định xem anh nên trừng phạt em như thế nào.”

“Trừng phạt em ư?”

“Ừm.” Tay anh lướt trên đôi chân trần mảnh mai của nàng. “Em không thể học thuộc bài học của mình nếu anh không củng cố nó.”

“Lựa chọn của em là gì?”

“Tất cả đều bắt đầu bằng việc loại bỏ các đồ lót của em.”

Một nụ cười hân sâu trên má nàng khi anh tìm kiếm đôi môi của nàng. “Không có đủ thời gian trước bữa tối,” nàng nói, vắn vẹo khi anh với lấy

sợi dây rút ngay dưới eo nàng.

“Em có thể ngạc nhiên về những gì anh có thể hoàn thành trong năm phút.”

“Dựa trên kinh nghiệm gần đây, em sẽ không ngạc nhiên chút nào.”

Gabriel phá lên cười áp vào miệng nàng, thích thú với sự tro tráo của nàng. “Một thử thách. Chà, bây giờ em có thể quên hết bữa tối đi.”

Pandora vùng vẫy và kêu lên khi anh tách nàng ra khỏi đồng đồ lót và kéo nàng sát vào lòng anh, với đôi chân trần trụi của nàng đung đưa ở hai bên eo anh. Chiếc áo nịt ngực, với chất liệu vải cứng còn lại, buộc lưng nàng phải giữ thẳng. Anh kéo vai áo nàng xuống và nâng ngực nàng lên khỏi nửa cúp ngực nâng đỡ của chiếc áo nịt ngực. Anh hôn lên những đường cong nhọt nhọt, nhàn nhạt dùng môi bắt lấy hai đầu vú hồng mềm, dùng lưỡi lướt qua. Hơi thở của nàng ở nên dồn dập trong vòng kim hãm của chiếc áo nịt ngực, và nàng đưa tay xuống hàng móc phía trước.

Gabriel ngăn nàng lại, nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay nàng và kéo chúng trở lại cổ anh. “Đề yên nào,” anh thì thầm, ngăn cản các lý lẽ bằng cách ngậm lấy miệng nàng. Đó là môi nhũ mà nàng không thể cưỡng lại, sức nóng ngay lập tức được giữ lấy như ngọn lửa thổi qua lò sưởi.

Điều chỉnh trọng lượng của nàng, anh để hông nàng nằm giữa hai đầu gối dang rộng của anh, để nàng mở rộng và lộ ra. Anh giữ một cánh tay sau lưng nàng, trong khi anh luồn tay vào giữa hai đùi nàng. Những ngón tay anh cù và khuấy động qua những cánh hoa và sự mềm mại và hơi nóng ẩm ướt dịu dàng, cho đến khi Pandora run rẩy trong lòng anh. Anh biết điều gì đang xảy ra với nàng, cách chiếc áo nịt ngực chuyển hướng cảm giác bên dưới eo nàng theo những cách xa lạ. Nhấn một đầu ngón tay ngay trên đỉnh âm vật ẩn giấu của nàng, anh kích động nhẹ nhàng. Tiếng rên rỉ của Pandora ngày càng lớn hơn. Anh vòng quanh nụ hoa đang trồi lên và trượt ngón tay xuống vịnh nhỏ bên dưới, và nhấn chìm nó vào bên trong nàng. Anh cảm thấy đùi và hông nàng đang uốn éo, các cơ vùng vẫy để đưa cơ thể họ lại gần nhau hơn, khép lại xung quanh kích thích trên chóc.

Rút lại cuộc xâm lược nhẹ nhàng, anh tiếp tục đùa giỡn với nàng một cách vu vơ, bắt nàng phải chờ đợi, khiến nàng uốn người và vặn vẹo trong nỗi thất vọng dâng trào. Anh vuốt ve nàng bằng những cái vuốt ve khéo léo, mạch lạc, tránh nơi nàng muốn anh chạm vào nhất. Đôi mắt nàng nheo lại và không tập trung, khuôn mặt nàng ửng hồng. Anh giữ nàng lơ lửng ở ngưỡng của sự phóng thích, mơn trớn chạm vào mỗi khi sự dày vò kích

thích đường như sắp tràn vào khoái cảm.

Vòng tay còn lại của anh ra sau đầu nàng, anh đưa môi nàng lên môi mình, và nàng hôn anh gần như bạo lực, cố gắng kéo lưỡi anh vào miệng nàng. Anh đưa nó cho nàng, và dùng toàn bộ bàn tay của mình che phủ bộ phận nữ tính của nàng, tận hưởng sự mềm mại ẩm ướt bốc lửa của nàng.

Dứt khỏi nụ hôn với một tiếng thở dài, Pandora buông mình về phía trước một cách không thoải mái và gục đầu vào vai anh.

Địu dàng, anh bế nàng lên giường. Anh đặt chân nàng xuống sàn và gập người nàng xuống nệm. Nàng đã sẵn sàng cho anh, run rẩy mãnh liệt, trong khi anh cởi quần dài của mình. Da thịt anh căng cứng và gần như sưng lên một cách khiếm nhã, háng anh đau đớn đã man khi nhìn thấy vợ mình đang nằm đó chờ anh, rất tin tưởng và tĩnh lặng. Rất ngây thơ. Anh nghĩ về những gì anh đã từng nói với nàng, rằng có một số điều mà các quý ông không được hỏi ở vợ mình. Nàng đã nói điều gì đó về sự sẵn lòng, nhưng rõ ràng là nàng không hiểu ý anh là gì.

Bàn tay anh di chuyển qua chiếc áo nịt ngực hẹp của nàng, do dự trước nút thắt nơ. Những suy nghĩ khiêu dâm lướt qua đầu anh và anh không muốn giấu chúng với nàng. Anh không chắc liệu tiết lộ nhiều hơn về những ham muốn riêng tư của mình có thay đổi cách nàng cảm nhận về anh hay không. Nhưng nếu có một người phụ nữ có thể vừa là vợ vừa là người tình, người có thể chấp nhận toàn bộ con người anh, bao gồm cả sự phức tạp của những khao khát thầm kín và những tưởng tượng ngu ngốc, thì đó chính là nàng.

Trước khi để bản thân suy nghĩ kỹ về điều đó, anh đã tháo nút thắt của dây áo nịt ngực. Không nói lời nào, anh nắm lấy cánh tay của Pandora, hướng dẫn chúng đi xuống và ra sau lưng nàng. Nàng căng thẳng nhưng không kháng cự. Vị trí này khiến vai nàng căng ra và ưỡn mông lên trên. Tim anh đập thình thịch khi anh khéo léo buộc cổ tay nàng vào chiếc áo nịt ngực, cẩn thận không để dây thắt quá chặt.

Cánh nàng dựa nhẹ người trên giường truyền cho anh một làn sóng nóng tràn ngập. Thở hổn hển, anh nhào tới vuốt ve mông nàng. Anh cảm nhận được sự hoang mang và tò mò của nàng, và thấy cổ tay nàng đang uốn éo chống lại dây hãm. Nàng đang bán khóa thân và anh là người mặc đầy đủ quần áo, nhưng anh cảm thấy chưa bao giờ bị phơi bày nhiều hơn thế. Anh chờ đợi phản ứng của nàng, sẵn sàng giải thoát cho nàng ngay lập tức nếu nàng phản đối. Nhưng nàng vẫn im lặng, bất động ngoại trừ sự lên

xuống nhanh chóng của phổi.

Từ từ bàn tay anh mò xuống giữa hai chân nàng, xoa nắn chúng rộng ra. Anh nắm lấy vật cương cứng đang đau nhức của mình và vuốt ve phần đầu qua da thịt đang tan chảy của nàng. Vòm lưng của nàng uốn sâu hơn, và những ngón tay bắt đầu cuộn lại và duỗi thẳng như những chiếc lá hải quỳ mỏng manh. Nàng tạo ra một âm thanh trầm, sôi động và đẩy lùi về phía anh, không chỉ báo hiệu sự cho phép mà còn là niềm vui. Rõ ràng nàng sẽ cho phép điều này, và những điều thân mật khác trong tương lai, miễn là nàng tin tưởng anh.

Vừa nhẹ nhõm vừa phấn khích, anh nghiêng người về phía nàng và rên rỉ vài từ, một số thì dịu dàng, một vài từ thô thiển, nhưng anh không thể kiểm soát được bất cứ điều gì. Lần thứ hai anh tiến vào nàng, nàng kêu lên và bắt đầu co thắt, các cơ bên trong nàng thắt lại trong khi hông anh cuộn những cú thúc liên tục gần như nhấc chân nàng khỏi sàn. Tiến sâu vào nhịp đập ẩm ướt, anh thúc mạnh đưa khoái cảm của nàng lên đỉnh điểm đến khi cơn rung mình bất lực cuối cùng, và cuối cùng khi nàng nằm im và thở hỗn hển, anh giật mạnh dây buộc để giải thoát cổ tay nàng.

Anh bò lên giường với nàng và cởi áo nịt ngực của nàng bằng những cú kéo hung dữ. Sau khi cởi chiếc áo ra, anh xé lớp áo mỏng của nàng xuống phía trước. Anh cúi xuống liếm từ rốn lên bầu ngực của nàng. Nàng uốn éo như muốn trốn thoát, và cười đến nghẹt thở khi anh gặm gù và ghi chặt hông nàng xuống nệm. Nhưng anh đã đi quá xa để giải trí, quá điên cuồng vì nhu cầu. Anh trèo lên nàng, trục của anh thăm dò một cách thô bạo cho đến khi anh tìm được góc thích hợp. Khi anh trượt vào bên trong, cơ bắp thân mật của nàng siết chặt lấy anh một cách uyển chuyển, kéo anh vào đến lút cán.

Khuôn mặt của Pandora thay đổi, và nàng trở nên ngoan ngoãn theo cách của một sinh vật hoang dã chấp nhận bạn đời của mình, hông nàng hướng lên để nâng niu và chào đón anh. Anh ngậm lấy miệng nàng và đẩy vào sâu bên trong nàng, tạo ra cảm giác cho đến khi nàng bắt đầu thở hỗn hển. Anh xoay tròn hông mình, thúc vào nàng một cách tội lỗi, đưa nàng vào một cao trào khác. Nàng bấu chặt vào vai anh, bấu những móng tay tay của nàng, những vết nhói đau đớn khiến anh vượt quá sự tỉnh táo. Lao vào thật sâu, anh tiến tới đỉnh cao khoái cảm của riêng mình, để nó bùng nổ, vỡ tan và làm tan biến anh cho đến khi anh chìm đắm trong nàng, đầu hàng

hoàn toàn, không muốn một người phụ nữ nào khác, không có số phận nào khác.

CHƯƠNG 19

Ngày hôm sau, Dragon báo cáo rằng người liên lạc của anh ta trong bộ phận thám tử đã đồng ý đến thăm xưởng in ở Clerkenwell và thăm vấn bà O’Cairre. Trong thời gian chờ đợi, Pandora có thể tiếp tục các hoạt động thường ngày của mình, vì thám tử không thấy lý do gì để báo động quá mức.

Tin tức đã được hoan nghênh, vì Pandora và Gabriel đã đồng ý đi xem một vở kịch vào buổi tối hôm đó với Helen và Winterborne, và sau đó sẽ ăn tối muộn. Vở hài kịch, một vở khôi phục lại vở kịch Kẻ Thừa Kế, đang được công diễn tại Nhà hát Hoàng gia Haymarket, nhà hát thời trang nhất ở London.

“Anh không muốn đưa em đến nơi công cộng cho đến khi cuộc điều tra được kết thúc,” Gabriel nói với vẻ cau có, mặc vào chiếc áo sơ mi trong phòng ngủ của anh. “Khu vực xung quanh Haymarket nổi tiếng là nguy hiểm.”

“Nhưng em sẽ ở bên anh,” Pandora chỉ ra, “và anh Winterborne cũng sẽ ở đó. Hơn nữa, Dragon đã khẳng khẳng muốn đi mặc dù đêm nay anh ta được nghỉ. Điều gì có thể xảy ra với em được chứ?” Nàng nhìn vào chiếc gương trên chiếc tủ đựng quần áo bằng gỗ gụ và chỉnh lại tấm áo choàng màu ngọc trai kẹp trên vạt áo ren của chiếc váy dạ hội màu trắng ngà và hoa oải hương.

Gabriel tạo ra một âm thanh khó chịu, gấp lại cổ tay áo sơ mi. “Em có thể đưa cho anh những chiếc khuy măng sét trên tủ quần áo không?”

Nàng mang chúng đến cho anh. “Tại sao anh không cho phép Oakes giúp anh? Đặc biệt là khi anh mặc quần áo cho một buổi tối trang trọng như thế này. Chắc anh ta phải quần trí lắm”.

“Có lẽ. Nhưng anh không muốn phải giải thích nguồn gốc của các dấu vết.”

“Dấu vết gì?”

Để trả lời nàng, anh kéo vạt áo sơ mi đang mở sang một bên, để lộ những vết nhỏ màu đỏ trên vai nơi răng nàng đã cắn vào anh.

Pandora nghiêm túc kiễng chân lên để xem xét các vết cắn, sắc mặt nàng đỏ bừng lên. “Em rất xin lỗi. Anh có nghĩ rằng anh ta sẽ buôn chuyện

về nó không?”

“Chúa ơi, không. Như Oakes thích nói, ‘Sự thận trọng là phẩm chất tốt của những người giàu.’ Tuy nhiên ” – cái đầu màu vàng đồng của anh cúi xuống trước nàng – “có một số điều anh muốn giữ kín cho riêng mình.”

“Người đàn ông tội nghiệp. Trông anh như thể vừa bị một con thú hoang tấn công vậy.”

Một tiếng cười khàn khàn thoát ra khỏi anh. “Chỉ là một cô chồn cái nhỏ,” anh nói, “đã bộc phát một chút dữ dội trong trò chơi của mình.”

“Anh nên cẩn lại cô ấy,” Pandora nói trước ngực anh. “Điều đó sẽ dạy cô ấy trở nên dịu dàng hơn với anh.”

Khum bàn tay dọc theo khuôn mặt nàng, Gabriel ngửa đầu nàng lên trên. Sau khi nhẹ nhàng nhắm nháp môi dưới của nàng, anh thì thầm, “Anh muốn cô ấy đúng theo cách của cô ấy.”

Nội thất của Haymarket rất sang trọng và lộng lẫy, với những chiếc ghế đệm và những dãy ghế trong các khoang riêng được trang trí bằng những đường gờ bằng vàng của những chiếc huyền cầm cổ và vòng hoa bằng gỗ sồi. Trần nhà màu hoa hồng có mái vòm được bao phủ bởi đồ trang trí mạ vàng và các bức vẽ bằng tay của thần Apollo, trong khi những chiếc đèn chùm bằng thủy tinh cắt chiếu ánh sáng lộng lẫy xuống đám đông ăn mặc thời trang bên dưới.

Trước khi buổi biểu diễn bắt đầu, Pandora và Helen ngồi trong khoang riêng của rạp hát và nói chuyện, trong khi những ông chồng của họ tụ tập với một nhóm đàn ông ở sảnh gần đó. Helen có một sức khỏe tốt và tràn đầy tự tin, và dường như quyết tâm thuyết phục Pandora tham gia lớp đấu kiếm dành cho phụ nữ cùng với cô.

“Em cũng nên học đấu kiếm đi,” Helen thúc giục. “Nó rất tốt cho vóc dáng và hô hấp, và bạn của chị, Garrett – tức là Bác sĩ Gibson – nói rằng đó là một môn thể thao đầy phấn khích.”

Pandora không nghi ngờ gì, tất cả đều đúng, nhưng nàng khá chắc chắn rằng việc đặt một người phụ nữ gặp vấn đề về thăng bằng ở gần các vật nhọn sẽ không có kết quả tốt. “Em ước là em có thể,” nàng nói, “nhưng em quá vụng về. Chị cũng biết là em nhảy không tốt mà.”

“Nhưng thầy dạy đấu kiếm sẽ dạy em cách làm. . . ” Giọng của Helen nhỏ dần khi cô nhìn về hướng những chiếc ghế vòng tròn phía trên, ngang

hàng với khoang của họ. “Trời ơi. Tại sao người phụ nữ kia lại nhìn chăm chăm vào em dữ dội như vậy?”

“Ở đâu?”

“Ở phía bên trái của những dãy ghế vòng. Người phụ nữ tóc hung đỏ ở hàng đầu tiên. Em có biết cô ta không?”

Pandora hướng ánh mắt đến một người phụ nữ tóc đen đang chăm chú đọc tờ chương trình biểu diễn của cô ta. Cô ta mảnh mai và thanh lịch với những nét cổ điển, đôi mắt sâu với hàng mi lộng lẫy, và chiếc mũi thon gọn như bút chì hoàn hảo trên đôi môi đỏ mọng. “Em không biết cô ta là ai,” Pandora nói. “Cô ta khá đẹp, phải không?”

“Chị đoán thế. Tất cả những gì chị có thể thấy là cái nhìn như dao găm đó.”

Pandora cười toe toét. “Có vẻ như kỹ năng của em đối với những người gây phiền nhiễu giờ đã mở rộng sang cả những người em thậm chí không quen biết.”

Người phụ nữ nổi bật đang ngồi cạnh một người đàn ông lớn tuổi chắc nịch với bộ ria xồm xoàm và bộ râu quai nón cong vút, màu xám đen trên má và quai hàm và trắng ở cằm. Tư thế của ông ta thẳng đơ như một người lính, như thể lưng ông ta bị buộc vào một cái trục xe. Người phụ nữ chạm vào cánh tay ông ta và thì thầm với ông ta, nhưng ông ta dường như không nhận ra, sự chú ý của ông ta dán chặt vào sân khấu như thể đang xem một vở kịch vô hình nào đó.

Pandora cảm thấy một cú sốc khó chịu khi ánh mắt của người phụ nữ tóc hung đỏ chạm thẳng vào mắt nàng. Trước đây chưa từng có ai nhìn nàng chăm chăm với vẻ căm hận lạnh lùng như vậy. Nàng không thể nghĩ ra bất kỳ ai có lý do để nhìn nàng như vậy, ngoại trừ. . .

“Em nghĩ em đã biết cô ta là ai rồi,” nàng thì thầm.

Helen chưa kịp trả lời thì Gabriel đã đến chiếm lấy chiếc ghế trống bên cạnh Pandora. Anh xoay người để vai anh chắn một phần nàng khỏi ánh nhìn chết người của người phụ nữ. “Đó là bà Black và chồng bà ta, đại sứ Mỹ,” anh nói nhỏ, nét mặt cứng rắn. “Anh không biết họ sẽ ở đây.”

Hiểu rằng đó là một vấn đề riêng tư, Helen vội vàng quay đi để nói chuyện với chồng.

“Tất nhiên là anh không biết rồi,” Pandora thì thầm, ngạc nhiên khi nhìn thấy một cơ bắp nhỏ bé đang nhảy lên trong cái hàm siết chặt của Gabriel. Chồng nàng, luôn bình tĩnh và chắc chắn về bản thân, đã gần như mất bình

tĩnh ngay tại Nhà hát Hoàng gia.

“Em có muốn rời đi không?” anh hỏi một cách dứt khoát.

“Không hề, em muốn xem vở kịch.” Pandora thả chết trước khi cho tình nhân cũ của chồng mình thỏa mãn khi khiến nàng phải rời rạp hát. Nàng nhìn qua vai Gabriel và thấy bà Black vẫn đang trừng mắt nhìn nàng như thể nàng đã làm gì sai trái. Vì Chúa, chồng của người phụ nữ đang ngồi bên cạnh bà ta. Tại sao ông ta không bảo bà ấy ngừng những biểu hiện công khai nhỉ? Màn kịch nhỏ lúc này đã bắt đầu thu hút sự chú ý của những người khác đang ngồi trên ban công, cũng như một số người ngồi trong khoang gác lửng.

Đó hẳn là một cơn ác mộng đối với Gabriel, người mà mọi thành tích và sai lầm đều bị soi xét trong suốt cuộc đời. Anh luôn cẩn thận để bảo vệ sự riêng tư của mình và duy trì một bộ mặt bất khả xâm phạm. Nhưng dường như bà Black đã quyết tâm làm rõ điều đó với hầu hết xã hội London. . . và vợ anh . . . rằng họ đã từng là người tình của nhau. Biết rõ nguồn gốc của sự xấu hổ đối với Gabriel khi ngủ với vợ của một người đàn ông khác . . . và để nó được công khai theo cách này. . . Trái tim của Pandora đau đớn vì anh.

“Bà ta không thể làm tổn thương chúng ta,” nàng nói nhẹ nhàng. “Bà ta có thể trừng mắt cho đến khi nhãn cầu của bà ta rơi ra, và điều đó sẽ không làm phiền em chút nào.”

“Điều này sẽ không xảy ra nữa, vì Chúa. Ngày mai, anh sẽ đến gặp và nói chuyện với cô ta —”

“Không, anh không được phép. Em chắc rằng bà Black sẽ không thích gì hơn khi anh đến thăm bà ta. Nhưng em cấm điều đó”.

Có một tia lạnh lùng nguy hiểm trong mắt Gabriel. “Em cấm à?”

Rất có thể trước đây chưa từng có ai nói những điều như vậy với anh. Anh chắc chắn có vẻ không thích nó.

Pandora chạm bàn tay đeo găng của nàng vào mặt anh, nhẹ nhàng vuốt ve má anh. Nàng biết rằng việc thể hiện tình cảm nơi công cộng, ngay cả giữa vợ và chồng, là rất không phù hợp, nhưng hiện tại, tất cả những gì quan trọng là an ủi anh. “Đúng. Vì bây giờ anh là của em.” Nàng cười nhạt, giữ lấy ánh mắt của anh. “Tất cả là của em, và em sẽ không chia sẻ anh. Bà ta không được phép có dù chỉ năm phút thời gian của anh.”

Trước sự nhẹ nhõm của nàng, Gabriel hít một hơi thật chậm và có vẻ

như đang thư giãn. “Em là vợ anh,” anh nói khẽ, bắt lấy tay nàng khi nàng bắt đầu hạ xuống. “Không có người phụ nữ nào khác có quyền đòi hỏi anh.” Anh giữ nó giữa không trung và cố tình tháo ba chiếc cúc ngọc trai ở cổ tay của chiếc găng tay da dê dài đến khuỷu tay của nàng. Pandora liếc nhìn anh đầy thắc mắc. Nhìn chằm chằm vào mắt nàng, Gabriel giật từng đầu ngón tay của chiếc găng tay. Nàng thở gấp khi cảm thấy chiếc găng tay được nói lỏng.

“Anh đang làm gì vậy?” nàng thì thầm.

Gabriel không trả lời, chỉ kéo chiếc găng tay từ từ cho đến khi nó trượt khỏi tay nàng. Màu sắc rực rỡ trải dài trên từng inch da của Pandora. Cách gọi cảm mà anh gỡ bỏ nó, trước bao nhiêu ánh mắt tò mò, đã phủ một lớp màu hồng trên từng inch da của nàng.

Nâng bàn tay trần của nàng lên, Gabriel lật ngược nó lại và áp miệng anh vào cổ tay nhạy cảm bên trong của nàng, trước khi hôn vào chỗ lõm dễ bị tổn thương trong lòng bàn tay nàng. Một vài tiếng thở hổn hển và xì xào vui sướng phát ra từ đám đông. Đó là một cử chỉ sở hữu, thể hiện sự thân mật, không chỉ nhằm thể hiện tình yêu của anh với cô dâu mới mà còn để quở trách tình nhân cũ của anh. Vào ngày mai, mọi cửa hàng thời trang ở London sẽ xôn xao với tin đồn rằng Đức ngài St. Vincent đã được nhìn thấy công khai âu yếm vợ mình tại Haymarket, dưới ánh mắt của tình nhân cũ của ngài.

Pandora không muốn bị lợi dụng để làm tổn thương bất cứ ai, kể cả bà Black. Tuy nhiên, khi Gabriel liếc nhìn nàng cảnh cáo, không cho nàng phản kháng, nàng đã im lặng và quyết định nói chuyện với anh sau.

Nhân từ, đèn đã sớm được hạ xuống, và vở kịch bắt đầu. Đó là một minh chứng cho chất lượng tác phẩm và kỹ năng của các diễn viên mà Pandora có thể thư giãn và cười trong những cuộc đối thoại nhanh. Tuy nhiên, nàng nhận thức được rằng Gabriel đang chịu đựng vở hài kịch hơn là tận hưởng nó.

Vào lúc tạm dừng, trong khi Gabriel và Winterborne gặp gỡ những người quen ở hành lang ngay bên ngoài khoang riêng, Pandora và Helen nói chuyện riêng với nhau.

“Em thân mến,” Helen thì thầm, che bàn tay đeo găng của Pandora bằng tay cô, “Chị có thể nói từ kinh nghiệm cá nhân rằng thật không dễ chịu khi tìm hiểu về những người phụ nữ mà chồng mình có thể đã biết trong quá

khứ. Nhưng rất ít đàn ông có một cuộc sống thanh khiết trước khi kết hôn. Chị hy vọng em sẽ không— ”

“Ồ, em không trách Gabriel vì đã có tình nhân,” Pandora thì thầm. “Tất nhiên là em không thích điều đó, nhưng em khó có thể phàn nàn về lỗi của ai khác khi em có quá nhiều lỗi của riêng mình. Gabriel đã kể cho em nghe về bà Black trước khi chúng em kết hôn, và hứa sẽ chấm dứt mối quan hệ đó, và rõ ràng là anh ấy đã làm vậy. Tuy nhiên, có vẻ như bà ta không làm được tốt điều đó.” Nàng dừng lại. “Em không nghĩ rằng anh ấy đã thông báo tin tức cho bà ta một cách đúng đắn.”

Môi của Helen nhếch lên. “Chị không nghĩ rằng có bất kỳ cách nào để kết thúc một cuộc tình một cách đẹp đẽ, bất kể lời nói được lựa chọn kỹ càng đến đâu.”

“Câu hỏi đặt ra là tại sao chồng bà ta lại dung túng cho hành vi của bà ấy? Bà ta đang cố gắng diễn kịch ngay trước mặt ông ta, và ông ta đã không làm gì về điều đó”.

Helen liếc nhìn xung quanh họ để chắc chắn rằng khoảng riêng không còn ai khác, và giờ chương trình của mình lên giả vờ đọc về màn diễn tiếp theo. “Rhys đã nói với chị ngay trước khi tạm nghỉ,” cô nói với giọng trầm ngâm, “Đại sứ Black là một Trung tướng trong Quân đội Liên minh, trong cuộc Nội chiến Hoa Kỳ. Người ta đồn rằng ông ta dính chấn thương trong trận chiến khiến ông ta gặp khó khăn ...” Đỏ mặt, Helen nhún vai một chút.

“Khó khăn gì ạ?”

“Thực hiện nghĩa vụ làm chồng của ông ta,” Helen thì thầm, càng đỏ mặt hơn. “Bà Black là vợ thứ hai của ông ta – ông ta đã góa vợ khi họ gặp nhau – và rõ ràng bà ta vẫn còn là một phụ nữ trẻ. Đó là lý do tại sao ông ấy chọn nhìn đi chỗ khác khi bà ta đi lạc hướng.”

Pandora thở dài. “Bây giờ em gần như cảm thấy tiếc cho bà ta.” Với một nụ cười gượng gạo, nàng nói thêm, “Nhưng bà ta vẫn không thể có được chồng em.”

Khi buổi biểu diễn kết thúc, Pandora và Gabriel đi chậm rãi qua hành lang, tiền sảnh và hành lang khoảng riêng chật chội để đến sảnh vào có hàng cột. Helen và Winterborne đã đi trước họ vài thước, nhưng rất khó để nhìn thấy

họ giữa đám đông chật cứng. Vỡ kịch đã có rất nhiều người xem, và đám đông chen chúc đến mức Pandora bắt đầu cảm thấy lo lắng.

“Chúng ta sắp vượt qua được rồi,” Gabriel thì thầm, giữ một cánh tay bảo vệ quanh nàng.

Khi họ bước ra khỏi rạp, sự đông đúc thậm chí còn tồi tệ hơn. Mọi người chen lấn và xô đẩy trong khu vực có dãy cột chống, tụ tập giữa sáu chiếc cột kiểu Hy Lạp kéo dài đến mép vỉa hè. Một hàng dài xe ngựa tư nhân và xe thuê đông đúc dọc theo con đường, mắc kẹt một số phương tiện tại chỗ. Làm cho vấn đề trở nên tồi tệ hơn, sự tụ tập của những người xem kịch đã thu hút những kẻ móc túi, những kẻ lừa bịp, những kẻ trộm cắp và ăn xin từ các con hẻm và đường phố gần đó. Một cảnh sát mặc đồng phục đang cố gắng mang lại trật tự cho hiện trường, nhưng không mấy thành công.

“Cả người đánh xe của anh và của tôi đều đang bị kẹt,” Winterborne đến nói với Gabriel, sau khi cố gắng đưa anh qua tập hợp với bọn họ. Anh chỉ về phía nam của Haymarket. “Họ đã dừng lại ở đó. Họ sẽ phải đợi một số phương tiện giao thông trên đường phố khởi hành trước khi có chỗ để di chuyển.”

“Chúng ta có thể đi bộ đến xe ngựa.” Gabriel nói.

Winterborne liếc anh một cách thích thú. “Tôi sẽ không khuyên điều đó. Một đoàn người Cyprian vừa băng qua Pall Mall, và chúng ta sẽ phải vượt qua rất nhiều người trong số họ.”

“Ý anh là gái mại dâm phải không, Winterborne?” Pandora hỏi, quên điều chỉnh giọng nói của mình.

Một vài người trong đám đông quay lại nhìn nàng với đôi lông mày nhướng lên.

Gabriel lần đầu tiên cười toe toét suốt buổi tối, và kéo đầu Pandora vào ngực mình. “Đúng vậy, ý anh ấy là gái mại dâm,” anh thì thầm và hôn nhẹ vào tai nàng.

“Tại sao lại gọi họ là cyprians?” Pandora hỏi. “Cyprus là một hòn đảo ở Hy Lạp và em chắc chắn rằng không phải tất cả bọn họ đều đến từ đó”.

“Anh sẽ giải thích sau.”

“Pandora,” Helen thốt lên, “Chị muốn giới thiệu với em một vài người bạn của chị từ Câu lạc bộ Sách của Quý bà, bao gồm cả bà Thomas, người sáng lập của nó. Họ ở trong nhóm đứng gần cột cuối cùng.”

Pandora nhìn lên Gabriel. “Anh có phiền không nếu em đi với Helen một chút?”

“Anh muốn em ở lại với anh.”

“Nó chỉ ở ngay đằng kia,” nàng phản đối. “Dù sao, chúng ta sẽ vẫn phải đợi xe ngựa.”

Gabriel miễn cưỡng buông nàng ra. “Ở lại nơi anh có thể để mắt đến em.”

“Em hứa.” Pandora liếc nhìn cảnh cáo anh. “Đừng có nói chuyện với đàn bà Hy Lạp đấy.”

Anh mỉm cười và nhìn nàng đi qua đám đông với Helen.

“Bà Thomas đang làm việc để thành lập các phòng đọc sách quanh London cho người nghèo,” Helen nói với Pandora. “Bà ấy vô cùng hào phóng và hấp dẫn. Em và bà ấy sẽ quý mến nhau.”

“Ai cũng có thể tham gia câu lạc bộ sách ạ?”

“Bất kỳ ai không phải là đàn ông.”

“Hoàn hảo, em đủ điều kiện,” Pandora thốt lên.

Họ dừng lại ở rìa của một nhóm nhỏ phụ nữ, và Helen đợi một cơ hội để bắt đầu cuộc trò chuyện.

Đứng sau lưng cô, Pandora kéo tấm khăn quàng cổ mềm màu trắng của nàng ra xa hơn khỏi vai và chạm vào sợi ngọc trai kẹp quanh cổ nàng.

Không hề báo trước, một giọng nói êm ái cất lên bên tai nàng — giọng một người phụ nữ với giọng Mỹ. “Cô chẳng là gì ngoài một đứa trẻ gầy gò, vụng về, như anh ấy mô tả. Anh ấy đã đến thăm tôi kể từ sau đám cưới, cô biết đấy. Anh ấy và tôi đã cùng nhau cười vì sự mê đắm trẻ con của cô với anh ấy. Cô đã chôn vùi anh ấy một cách vô nghĩa.”

Pandora quay lại và thấy mình đang đối đầu với Nola Black. Người phụ nữ đó thật ngoạn mục, làn da trắng như kem và không tì vết, đôi mắt sâu và sẫm dưới đôi lông mày được chải chuốt và phác họa một cách hoàn hảo, trông như những dải nhung mỏng. Mặc dù bà Black có chiều cao xấp xỉ với Pandora, nhưng dáng người của bà ta là một hình dáng chuẩn đồng hồ cát, với vòng eo nhỏ đến mức người ta có thể thắt cổ một con mèo quanh đó.

“Đó chẳng qua chỉ là một suy nghĩ tồi tệ,” Pandora bình tĩnh nói. “Anh ấy đã không đến thăm cô, hoặc có thì anh ấy đã nói với tôi.”

Bà Black rõ ràng đang “chọn một cuộc chiến”, như Winterborne đã nói. “Anh ấy sẽ không bao giờ chung thủy với cô. Mọi người đều biết cô là một

cô gái kỳ dị đã lừa anh ấy đến hôn nhân. Chắc chắn là anh ấy đánh giá cao sự mới lạ, nhưng nó sẽ mất dần đi, và sau đó anh ấy sẽ gửi cô đến một ngôi nhà vùng quê hẻo lánh nào đó”.

Pandora ngập tràn cảm xúc lẫn lộn khó hiểu. Ghen tị, vì người phụ nữ này đã quen biết Gabriel và có ý nghĩa với anh. . . và đối kháng, nhưng cũng khuấy lên một sự thương hại, bởi vì có một cái gì đó bị thương trong bóng tối dày đặc của đôi mắt cô ta. Đằng sau vẻ ngoài lạnh lùng, cô ấy là một người phụ nữ bất hạnh.

“Tôi chắc rằng cô nghĩ đó là điều tôi nên lo sợ,” Pandora nói, “nhưng tôi thực sự không lo lắng về điều đó. Nhân tiện, tôi không lừa anh ấy.” Nàng dừng lại trước khi nói thêm, “Tôi thừa nhận là người đặc biệt. Nhưng anh ấy có vẻ thích điều đó”.

Nàng nhìn thấy một sự bối rối giữa đôi lông mày hoàn hảo đó, và nhận ra rằng người phụ nữ kia đã mong đợi một phản ứng khác, có lẽ là nước mắt hoặc một cơn thịnh nộ. Bà Black muốn chiến đấu, bởi vì theo quan điểm của bà ta, Pandora đã cướp đi một người đàn ông mà bà ta quan tâm. Nó phải đau đớn biết bao mỗi khi bà ta nhận ra mình sẽ không bao giờ có Gabriel trong vòng tay của mình nữa. “Tôi xin lỗi,” Pandora nói nhẹ nhàng. “Những tuần qua chắc hẳn rất kinh khủng đối với cô.”

Ánh mắt của bà Black trở nên độc địa. *“Cô không dám hạ thấp tôi đâu.”*

Nhận thức được rằng Pandora đang nói chuyện với ai đó, Helen quay lại và sững sờ khi nhìn thấy người phụ nữ Mỹ. Cô mở rộng vòng tay bảo vệ quanh Pandora.

“Không sao đâu,” Pandora nói với chị gái. “Không có gì phải lo lắng.”

Thật không may, điều đó không hoàn toàn chính xác. Trong khoảnh khắc tiếp theo, Gabriel đã đến được chỗ họ, đôi mắt sáng rực và đầy sát khí. Dường như anh hầu như không để ý đến Pandora hay Helen, tất cả sự chú ý của anh đều đổ dồn vào bà Black. “Cô phát điên à?” anh hỏi người phụ nữ Mỹ bằng một giọng trầm lắng làm máu của Pandora đông lại. “Tiếp cận vợ tôi—”

“Em hoàn toàn ổn,” Pandora vội vàng nói.

Vào lúc này, nhóm các thành viên Câu lạc bộ Sách của Quý bà đã xoay người hàng loạt để xem cảnh đang diễn ra.

Nắm tay quanh một trong những cổ tay đeo găng của bà Black, Gabriel lẩm bẩm, “Tôi sẽ nói chuyện với cô.”

“Còn em thì sao?” Pandora phản đối.

“Đi lên xe ngựa,” anh nói với cô một cách thô bạo. “Bây giờ nó ở phía trước hàng cột.”

Pandora liếc nhìn hàng loạt phương tiện. Cỗ xe của họ thực sự đã đến được lề đường, và nàng thoáng thấy Dragon mặc trang phục màu trắng. Tuy nhiên, có điều gì đó trong nàng đã nổi dậy với ý tưởng đi lên xe ngựa giống như một con chó vừa được lệnh phải lao vào cũi của nó. Tệ hơn nữa, bà Black đang gửi cho nàng một ánh mắt đắc thắng sau lưng Gabriel, sau khi đã thành công trong việc thu hút sự chú ý mà bà ta khao khát.

“Giờ hãy xem nào—” Pandora bắt đầu, “Em không nghĩ—”

Một người đàn ông khác tham gia cuộc trò chuyện. “Bỏ tay ra khỏi vợ tôi.” Một giọng nghiêng răng thuộc về đại sứ Mỹ. Ông ta nhìn Gabriel với thái độ thù địch cam chịu, như thể họ là một cặp gà trống bất đắc dĩ vừa bị ném vào sân đá gà.

Tình hình trở nên tồi tệ nhanh chóng. Pandora nhìn Helen đầy cảnh giác. “Giúp anh ấy,” nàng thì thầm.

Helen, cầu chúa cho cô, nhanh chóng hành động, di chuyển vào giữa hai người đàn ông. “Đại sứ Black, tôi là Quý bà Helen Winterborne. Xin thứ lỗi cho sự đường đột của tôi, nhưng tôi nghĩ có lẽ chúng ta đã gặp nhau trong bữa tối của ông Disraeli vào tháng trước?”

Người đàn ông lớn tuổi chớp mắt, mất cảnh giác trước sự xuất hiện đột ngột của một phụ nữ trẻ với mái tóc vàng bạch kim và đôi mắt của một thiên thần. Ông ta không dám đối xử bất lịch sự với cô. “Tôi không nhớ mình đã có vinh dự này.”

Trước sự hài lòng của Pandora, nàng thấy Gabriel thả cánh tay của bà Black ra.

“Và đây là ông Winterborne,” Helen nói, hầu như không che giấu sự nhẹ nhõm của cô khi chồng cô đến để giúp xoa dịu tình hình.

Winterborne trao đổi nhanh với Gabriel, những thông điệp thầm lặng bay qua không trung như những mũi tên vô hình. Trông điềm đạm và có năng lực, Winterborne bắt đầu trò chuyện với ngài đại sứ, người đáp lại một cách cứng rắn. Sẽ rất khó để tưởng tượng ra một cảnh khó xử hơn, khi Helen và Winterborne cư xử như thể không có chuyện gì, trong khi Gabriel đứng đó trong cơn giận dữ thầm lặng. Và bà Black đang âm thầm say sưa với sự hỗn loạn mà bà ta đã tạo ra, đã chứng minh – ít nhất, trong tâm trí bà ta – rằng bà ta vẫn là một phần quan trọng trong cuộc sống của Gabriel. Bà ta khá phấn khích.

Bất kỳ tia cảm thông nào mà Pandora dành cho người phụ nữ này đã tan biến. Nàng khá khó chịu với Gabriel vì đã rơi vào đúng kế hoạch của bà Black, bằng cách phản ứng giận dữ khi anh lẽ ra nên phớt lờ bà ta. Người tình cũ của Gabriel thật dễ dàng lôi kéo bản năng đàn ông của anh xuống ngang hàng với mặt đất.

Thở dài trong chốc lát, Pandora nghĩ rằng có lẽ nàng nên lên xe ngựa. Sự hiện diện của nàng chẳng giúp ích được gì, và nàng càng cảm thấy bức tức hơn theo từng phút. Ngay cả những cuộc trò chuyện có hạn của Dragon cũng sẽ tốt hơn thế này. Bước trở lại đám đông, nàng tìm kiếm con đường ngắn nhất dẫn đến lễ đường.

“Thưa bà,” ai đó ngập ngừng nói. “Quý bà St. Vincent phải không ạ?”

Ánh mắt của Pandora rơi vào bóng dáng một người phụ nữ đơn độc đứng bên cạnh một cây cột kiểu Hy Lạp ở cuối cổng vòm. Cô ta đang đội một chiếc mũ ca-lô trơn, một chiếc váy sẫm màu và một chiếc khăn choàng màu xanh lam. Khi người phụ nữ mỉm cười, Pandora nhận ra cô ấy.

“Bà. O’Cairre,” nàng thốt lên đầy lo lắng, đi đến chỗ bà ấy ngay lập tức. “Bà đang làm gì ở đây? Bà có khỏe không?”

“Tôi đủ khỏe, thưa bà. Còn bà?”

“Tôi cũng khỏe,” Pandora nói. “Tôi xin lỗi về cách người hầu của tôi xông vào cửa hàng của bà ngày hôm qua. Anh ta rất bảo vệ tôi. Không có cách nào tôi có thể ngăn cản anh ta, ngoài việc dùng một vật nặng đè lên người anh ta. Điều mà tôi tình cờ đã cân nhắc đến.”

“Không có hại gì.” Nụ cười của bà O’Cairre hơi tắt đi, và đôi mắt màu hạt dẻ trong veo của bà ta mờ đi về lo lắng. “Nhưng một người đàn ông đã đến cửa hàng hôm nay, đặt những câu hỏi. Ông ta không cho biết tên của mình hoặc nói rằng ông ta kinh doanh gì. Tôi xin thứ lỗi vì đã hỏi, thưa bà, nhưng bà đã nói chuyện với cảnh sát chưa?”

“Chưa.” Pandora ngày càng quan tâm đến bà ta, nhận thấy một lớp mờ hôi trên khuôn mặt của người phụ nữ và đôi mắt đen giãn ra của bà ta. “Bà O’Cairre, bà có gặp rắc rối gì không? Bà bị ốm à? Hãy nói cho tôi biết tôi có thể giúp gì cho bà”.

Người phụ nữ nghiêng đầu, nói về Pandora với một sự tiếc nuối gần như triu mến. “Bà là một tâm hồn ngọt ngào, thưa bà. Tha thứ cho tôi.”

Một tiếng hét khàn khàn của nam giới đã đánh lạc hướng sự chú ý của Pandora. Nàng liếc nhìn về phía đám đông, giật mình khi thấy Dragon đang xô đẩy một cách thô bạo về phía nàng. Anh ta trông hoàn toàn bức bối. Có

chuyện gì xảy ra với anh ta vậy?

Anh ta đã ở bên họ trước khi Pandora kịp thở. Nàng choáng váng khi cảm thấy anh ta đập mạnh cổ tay và căng tay vào xương đòn của nàng như thể anh ta đang cố bẻ gãy nó. Một hơi thở sợ hãi thoát ra khỏi nàng khi va chạm, và nàng quay cuồng lùi lại. Anh ta bắt lấy nàng và kéo nàng vào bộ ngực đồ sộ của mình.

Hoang mang, nàng nói trên nền nhung mềm mại của chiếc áo khoác màu bạc của anh ta. “Dragon, tại sao anh lại đánh tôi?”

Anh ta trả lời ngắn gọn, nhưng nàng không thể nghe thấy tiếng anh ta trong những tiếng la hét the thé đã bắt đầu nổ ra xung quanh họ. Khi anh ta kéo nàng ra khỏi ngực mình, nàng thấy tay áo anh ta đã bị rách toạc, như thể bị kéo cắt, và lớp vải sẫm màu và ướt. Máu. Nàng bối rối lắc đầu. Chuyện gì đã xảy ra? Máu anh ta chảy khắp người nàng. Có rất nhiều máu. Mùi tanh của máu bốc lên nồng nặc trong lỗ mũi nàng. Nàng nhắm mắt và quay mặt đi.

Trong giây tiếp theo, nàng nhận ra rằng Gabriel đang ôm lấy mình. Anh dường như đang hét ra lệnh với mọi người.

Bị bối rối triệt để, Pandora cựa quậy và nhìn xung quanh. Vừa nãy là cái gì vậy? Nàng nằm trên mặt đất, nửa người dựa vào lòng Gabriel. Và Helen đang quỳ bên cạnh họ. Mọi người tập trung xung quanh họ, đưa áo khoác, đưa những lời khuyên, trong khi một cảnh sát làm việc để giữ họ lại. Thật kỳ lạ và đáng sợ khi thức dậy trong tình huống như vậy.

“Chúng ta đang ở đâu?” nàng hỏi.

Helen trả lời, mặt trắng bệch nhưng bình tĩnh. “Chúng ta vẫn đang ở Haymarket, em thân yêu nhất. Em đã ngất đi.”

“Em đã ngất à?” Pandora cố gắng thu thập trí thông minh của mình. Thật không dễ dàng để nghĩ, với cái cách mà chồng nàng đang nắm chặt vai nàng như một vị thần. “Thưa ngài, ngài đang giữ vai tôi quá chặt. Ngài đang làm đau tôi. Xin vui lòng –“

“Em yêu,” anh nói với giọng nghẹn lại, “giữ yên. Anh đang tạo áp lực lên vết thương.”

“Vết thương nào? Em bị thương à?”

“Em đã bị đâm. Bởi bà O’Cairre của em.”

Pandora kinh ngạc nhìn lên anh, bộ não của nàng chậm chạp trong việc hấp thụ điều đó. “Không phải bà O’Cairre của em,” nàng nói sau một lúc, hàm răng gõ vào nhau. “Nếu bà ta định đâm người khác, em sẽ từ chối bà

ta.” Vai nàng bắt đầu đau ngày càng nhiều, cơn đau âm ỉ bén nhọn đâm vào tận tủy. Toàn bộ bộ xương của nàng liên tục rung lên, như thể nàng đang bị rung lắc bởi những bàn tay vô hình. “Còn Dragon? Anh ấy đâu?”

“Anh ấy đã đuổi theo bà ta.”

“Nhưng cánh tay của anh ấy. . . anh ấy đã bị thương. . . ”

“Anh ấy nói vết cắt không sâu. Anh ấy sẽ ổn thôi.”

Vai nàng như bị bỏng vì dầu mỡ. Mặt đất cứng và lạnh bên dưới nàng, và toàn bộ cơ thể nàng sưng nước một cách kỳ lạ. Nàng nhìn xuống, nhưng Gabriel đã phủ lên người nàng bằng áo khoác của anh. Nàng cử động cánh tay của mình để nâng chiếc áo.

Helen ngăn nàng lại, ấn nhẹ một tay vào ngực nàng. “Em thân yên, cố gắng đừng cử động. Em cần được che phủ.”

“Chiếc váy của em thật lòi thối,” Pandora nói. “Mặt đường lại cứng. Em không thích điều này. Em muốn về nhà.”

Winterborne lách qua đám đông và thu mình lại bên cạnh họ. “Máu đã ngưng chảy để di chuyển cô ấy chưa?”

“Tôi nghĩ vậy,” Gabriel trả lời.

“Chúng ta sẽ đi xe của tôi. Tôi đã gửi tin nhắn tới các bác sĩ riêng của tôi — họ sẽ gặp chúng ta tại Phố Cork. Có một phòng khám và phẫu thuật mới trong tòa nhà bên cạnh cửa hàng của tôi.”

“Tôi muốn đưa cô ấy đến bác sĩ gia đình của tôi.”

“St.Vincent, cô ấy cần được ai đó thăm khám nhanh chóng. Phố Cork chỉ cách đây nửa dặm.”

Nàng nghe thấy tiếng nguyên rửa lặng lẽ của Gabriel. “Vậy thì đi thôi.”

CHƯƠNG 20

Chưa bao giờ Gabriel từng trải qua cảm giác như thế này, thực mà lại không thực. Một cơn ác mộng thức giấc. Chưa bao giờ có gì khiến anh sợ như thế này. Nhìn chăm chăm vào vợ, anh muốn hú lên vì đau khổ và thịnh nộ.

Khuôn mặt của Pandora căng thẳng và trắng bệch, môi nàng nhuốm màu xanh lam. Mất máu nhiều đã khiến nàng suy yếu nghiêm trọng. Nàng được đặt tựa vào lòng anh với hai chân dang rộng trên ghế xe ngựa. Mặc dù đã được đề nặng với áo khoác, chần đệm nhưng nàng vẫn rung mình liên tục.

Quần những chiếc áo khoác quanh người nàng chặt hơn, anh kiểm tra miếng băng mà mình đã tạo bằng một chiếc khăn tay sạch. Anh buộc nó bằng những chiếc cà vạt vòng qua cánh tay nàng, vắt chéo qua khớp cổ và vai của nàng và quần bên dưới cánh tay đối diện của nàng. Tâm trí anh cứ quay lại khoảnh khắc khi nàng gục xuống trong vòng tay anh, máu chảy ra từ vết thương.

Nó chỉ xảy ra trong vài giây. Anh nhìn lên để chắc chắn rằng Pandora đã vượt qua một đoạn đường ngắn để đến xe ngựa. Thay vào đó, anh thấy Dragon đang chen lấn vượt qua đám đông và chạy hết sức về phía góc của tòa nhà, nơi Pandora đang đứng với một người phụ nữ xa lạ. Người phụ nữ đang rút một thứ gì đó từ tay áo của mình, và anh đã thấy cánh tay của cô ta rung lên khi cô ta mở một con dao gấp. Lưỡi kiếm ngắn đã lóe sáng trong ánh đèn phản chiếu của rạp hát khi cô ta nâng nó lên.

Gabriel đã đến bên Pandora chỉ sau Dragon một giây, nhưng lúc đó lưỡi dao đã hướng xuống.

“Sẽ không có gì lạ nếu em chết vì điều này?” Pandora huyền thuyên, run rẩy dựa vào ngực anh. “Các cháu nội của chúng ta sẽ không có ấn tượng chút nào. Em thà bị đâm khi đang làm điều gì đó anh hùng. Đang cứu ai đó. Có lẽ anh có thể kể với chúng . . . ồ, nhưng . . . Em sợ rằng chúng ta sẽ không có cháu nội nếu em chết, phải không?”

“Em sẽ không chết đâu,” Gabriel nói ngay.

“Em vẫn chưa tìm được xưởng in,” Pandora bắn khoăn.

“Sao cơ?” anh hỏi, nghĩ rằng nàng đang mê sảng.

“Điều này có thể làm chậm tiến độ sản xuất của em. Trò chơi bàn cờ

của em. Giáng sinh.”

Winterborne, người đang ngồi cùng Helen ở ghế đối diện, nhẹ nhàng ngắt lời. “Vẫn còn thời gian cho việc đó, em bé. Đừng lo lắng về trò chơi của em.”

Pandora thả lỏng người và ngồi xuống, nắm tay của nàng khép lại trong nếp áo của Gabriel như một đứa trẻ.

Winterborne liếc nhìn Gabriel, có vẻ như muốn hỏi điều gì đó.

Với lý do là làm mượt mái tóc của Pandora, Gabriel nhẹ nhàng đặt lòng bàn tay lên tai nàng, và liếc nhìn người đàn ông kia một cái nhìn dò hỏi.

“Có phải máu lại phụt ra không?” Winterborne nhẹ nhàng hỏi. “Như thể theo một nhịp tim?”

Gabriel lắc đầu.

Winterborne chỉ thả lỏng một chút, xoa nửa hàm dưới của mình.

Bỏ tay ra khỏi tai Pandora, Gabriel tiếp tục vuốt tóc nàng, và thấy mắt nàng đã nhắm lại. Anh nâng nàng lên cao hơn một chút. “Em yêu, đừng ngủ.”

“Em lạnh,” nàng nói một cách đau khổ. “Và vai em bị đau, và cỗ xe của Helen bị xóc” Nàng tạo ra một âm thanh đau đớn khi chiếc xe rẽ vào một góc cua và xóc nảy lên.

“Chúng ta vừa rẽ vào phố Cork,” anh nói, hôn lên vàng trán ẩm ướt mát lạnh của nàng. “Anh sẽ bế em vào trong và họ sẽ cho em một ít morphin.”

Xe ngựa dừng lại. Khi Gabriel nâng Pandora lên một cách cẩn thận và đưa nàng vào trong tòa nhà, nàng cảm thấy nhẹ nhàng đáng sợ trong vòng tay của anh, như thể xương của nàng rỗng như xương của một con chim. Đầu nàng tựa vào vai anh, khẽ lảo nhao khi anh bước đi. Anh muốn dốc hết sức lực của mình vào nàng, đổ máu của anh vào huyết quản của nàng. Anh muốn cầu xin, mua chuộc, đe dọa, làm tổn thương ai đó.

Nội thất của tòa nhà gần đây đã được sửa sang lại, với lối vào thông thoáng và có ánh sáng rực rỡ. Họ đi qua một dãy cửa tự đóng để đến một dãy phòng lớn được dán những tấm biển chữ ngay ngắn, bao gồm bệnh xá, phòng khám bệnh, phòng hành chính, phòng khám tư vấn và phòng mổ ở cuối hành lang dài.

Gabriel biết Winterborne đã thuê hai bác sĩ toàn thời gian vì lợi ích của hàng trăm người đàn ông và phụ nữ làm việc cho anh. Tuy nhiên, các bác sĩ giỏi nhất thường tìm đến những bệnh nhân thuộc tầng lớp thượng lưu, trong

khi tầng lớp trung lưu và lao động phải làm việc với những bác sĩ kém tài giỏi hơn. Gabriel đã mơ hồ hình dung ra một khu văn phòng tồi tàn và một khu phẫu thuật tầm thường, bị chiếm giữ bởi một cặp thầy thuốc thờ ơ. Anh nên biết rằng Winterborne sẽ không tiếc chi phí xây dựng một cơ sở y tế tiên tiến như thế này.

Họ được đón trong sảnh giải phẫu bởi một bác sĩ trung niên với mái tóc bạc trắng, một đôi mày rộng, đôi mắt thâm thúy và một khuôn mặt bặm trợn đáng yêu. Ông ta nhìn chính xác như một bác sĩ phẫu thuật phải trông như thế nào, có năng lực và phẩm chất, với kiến thức có giá trị hàng chục năm thu được nhờ kinh nghiệm dày dặn.

“St. Vincent,” Winterborne nói, “đây là bác sĩ Havelock.”

Một y tá tóc nâu mảnh mai sải bước nhanh chóng vào khu vực sảnh đợi, xua đuổi nỗ lực giới thiệu của Winterborne. Cô ấy mặc một chiếc váy xẻ tà và mang cùng một loại áo choàng và mũ của bác sĩ phẫu thuật bằng vải lanh màu trắng giống như Havelock. Khuôn mặt cô ấy trẻ và sạch sẽ, đôi mắt xanh lục sắc lạnh và đánh giá.

“Thưa ngài,” cô nói với Gabriel mà không cần mở đầu, “xin hãy đưa Quý bà St. Vincent theo lối này.”

Anh đi theo cô vào một phòng kiểm tra, nơi được chiếu sáng rực rỡ với đèn phẫu thuật và gương phản chiếu. Nó cũng sạch sẽ vô cùng, những bức tường được lót bằng những tấm kính, sàn nhà lát gạch men và điểm xuyết bằng những rãnh nước để chuyển hướng chất lỏng. Hóa chất làm thơm không khí: axit carbolíc, rượu cát và một chút benzen. Ánh mắt của Gabriel lướt qua một loạt các bình kim loại và thiết bị để khử trùng bằng hơi nước, bàn có chậu rửa và khay đựng dụng cụ, và một bồn rửa bằng đá.

“Vợ tôi đang đau,” anh nói cộc lốc, liếc qua vai và tự hỏi tại sao bác sĩ không đi cùng họ.

“Tôi đã chuẩn bị morphine để tiêm dưới da,” y tá trả lời. “Bà ấy đã ăn gì trong bốn giờ qua chưa?”

“Chưa.”

“Tuyệt vời. Làm ơn đặt bà ấy lên bàn một cách nhẹ nhàng.”

Giọng cô ta rõ ràng và dứt khoát. Nó hơi nghiêm trọng một chút, phong thái uy quyền của cô ấy, chiếc mũ của bác sĩ phẫu thuật, cách cô ấy có vẻ như đang trở thành một bác sĩ.

Mặc dù Pandora đã nén chặt môi, một tiếng rên rỉ phát ra từ nàng khi

Gabriel đặt nàng xuống bàn bọc da. Nó đã được lắp đặt với khung có thể di chuyển và được định vị để nâng phần trên của cơ thể lên một chút. Cô y tá vén chiếc áo khoác khoác khoác bên ngoài vạt áo ren trắng đẫm máu của Pandora và đắp cho nàng một tấm chăn flannel.

“Ồ, xin chào,” Pandora nhàn nhạt nói, hít thở gấp gáp và nhìn lên người phụ nữ với đôi mắt đờ đẫn, đau đớn.

Khẽ mỉm cười, cô y tá cầm cổ tay Pandora lên và kiểm tra mạch của nàng. “Khi chị mời em tham quan phòng phẫu thuật mới,” cô ấy thì thầm, “Em không nhất thiết phải là một bệnh nhân.”

Đôi môi khô ráp của Pandora nhếch lên khi người phụ nữ ghi nhận sự giãn ra của mắt nàng. “Chị sẽ phải vá lại cho em,” nàng nói.

“Chị chắc chắn sẽ làm điều đó.”

“Hai người đã biết nhau à?” Gabriel hỏi, bối rối.

“Đúng vậy, thưa ngài. Tôi là một người bạn của gia đình.” Cô y tá nhặt một vật dụng có nút bịt tai, một ống mềm bọc lụa và một miếng gỗ hình chiếc kèn. Nâng một đầu lên tai, cô áp đầu còn lại vào nhiều vị trí khác nhau trên ngực Pandora và chăm chú lắng nghe.

Càng ngày càng lo lắng, Gabriel liếc nhìn ra cửa, tự hỏi bác sĩ Havelock đang ở đâu.

Y tá với lấy một miếng bông gạc, làm ẩm nó bằng dung dịch từ một chai nhỏ và làm sạch một mảng da trên cánh tay trái của Pandora. Quay sang khay dụng cụ, cô nhặt một ống tiêm thủy tinh có gắn một cây kim rỗng. Cô nghiêng kim lên trên và nhấn pít-tông để đẩy không khí ra khỏi ống xi-lanh.

“Em đã từng tiêm thuốc bao giờ chưa?” cô nhẹ nhàng hỏi Pandora.

“Chưa.” Bàn tay còn lại của Pandora chìa về phía Gabriel, và anh nhấn chìm những ngón tay lạnh giá của nàng vào tay anh.

“Em sẽ cảm thấy đau nhói,” y tá nói, “nhưng nó sẽ nhanh gọn. Sau đó, em sẽ cảm thấy một làn sóng ấm áp và mọi nỗi đau sẽ tan biến.”

Khi cô ấy tìm kiếm tĩnh mạch trong cánh tay của Pandora, Gabriel đột ngột hỏi: “Có nên để Bác sĩ làm điều đó không?”

Cô y tá trì hoãn trả lời, đã cắm kim vào rồi. Cô từ từ nhấn pít-tông xuống, trong khi những ngón tay của Pandora siết chặt lấy Gabriel. Anh bắt lực nhìn khuôn mặt của nàng, và anh chiến đấu để giữ cho mình bình tĩnh và vững vàng, khi mọi thứ bên trong đang bùng nổ. Mọi thứ quan trọng đều nằm gọn trong cơ thể yếu ớt này trên chiếc bàn bọc da. Anh thấy morphin

phát huy tác dụng, chân tay nàng thư giãn, cảm giác căng thẳng quanh mắt và miệng dịu đi. Cảm ơn Chúa.

Đặt chiếc kim tiêm dưới da trống rỗng sang một bên, người phụ nữ trẻ nói, “Tôi là bác sĩ Garrett Gibson. Tôi là một bác sĩ được cấp phép đầy đủ, được Sir Joseph Lister đào tạo về phương pháp sát trùng của ông ấy. Trên thực tế, tôi đã hỗ trợ ông ấy trong các ca phẫu thuật tại Sorbonne”.

Hoàn toàn mất cảnh giác, Gabriel hỏi, “Một nữ bác sĩ?”

Cô ấy trông nhần nhó. “Người duy nhất được chứng nhận ở Anh cho đến nay. Hiệp hội y tế Anh đã cố gắng hết sức để đảm bảo rằng sẽ không có người phụ nữ nào khác nối gót tôi”.

Gabriel không muốn cô hỗ trợ Havelock. Không có cách nào để biết những gì mong đợi ở một nữ bác sĩ trong phòng phẫu thuật và anh không muốn có bất kỳ điều gì bất thường hoặc kỳ lạ liên quan đến cuộc phẫu thuật của vợ mình. Anh muốn những bác sĩ nam có kinh nghiệm và vững vàng. Anh muốn mọi thứ theo quy ước và an toàn và thông thường.

“Tôi muốn nói chuyện với Havelock trước khi tiến hành phẫu thuật,” anh nói.

Bác sĩ Gibson dường như không ngạc nhiên chút nào. “Tất nhiên,” cô ấy trả lời đều đều. “Nhưng tôi yêu cầu ngài trì hoãn cuộc trò chuyện cho đến sau khi chúng tôi đánh giá tình trạng của Phu nhân St.Vincent.”

Bác sĩ Havelock bước vào phòng và đến gần bàn khám. “Y tá đã đến và đang tắm rửa,” ông thì thầm với Bác sĩ Gibson và quay sang Gabriel. “Thưa ngài, có một khu vực tiếp khách bên cạnh phòng phẫu thuật. Trong khi ngài chờ đợi ở đó với Winterbornes, chúng tôi sẽ xem xét vai của cô gái trẻ này.”

Sau khi đặt một nụ hôn lên những ngón tay lạnh lẽo của Pandora và nở một nụ cười trấn an nàng, Gabriel rời khỏi phòng mổ.

Tìm thấy khu vực chờ, anh sai bước đến chỗ Winterborne đang ngồi. Quý bà Helen không thấy đâu cả.

“Một nữ bác sĩ à?” Gabriel hỏi với vẻ cau có.

Winterborne hơi có vẻ hồi lồi. “Tôi không nghĩ phải cảnh báo anh về điều đó. Nhưng tôi có thể bảo đảm cho cô ấy – cô ấy đã giám sát việc sinh nở và điều trị tại nhà của Helen.”

“Đó là một vấn đề khác xa so với phẫu thuật,” Gabriel nói cộc lốc.

Winterborne chỉ ra: “Đã có những nữ bác sĩ ở Mỹ trong hơn hai mươi năm qua.”

“Tôi không quan tâm đến những gì họ làm ở Mỹ. Tôi muốn Pandora được điều trị y tế tốt nhất có thể”.

“Lister đã nói công khai rằng Bác sĩ Gibson là một trong những bác sĩ phẫu thuật giỏi nhất mà ông ấy từng đào tạo.”

Gabriel lắc đầu. “Nếu tôi đặt cuộc sống của Pandora vào tay người lạ, thì đó phải là người có kinh nghiệm. Không phải một phụ nữ trông vừa đủ lớn để bước ra khỏi phòng học. Tôi không muốn cô ta thực hiện cuộc phẫu thuật.”

Winterborne hé môi để tranh luận, sau đó dường như nghĩ lại. “Tôi có thể sẽ có những suy nghĩ tương tự, nếu tôi ở vị trí của anh,” anh thừa nhận. “Ý tưởng về một nữ bác sĩ cần phải có thời gian làm quen.”

Gabriel nặng nề ngồi vào chiếc ghế gần đó. Anh nhận thức được một sự rung động nhẹ chạy dọc tứ chi của mình, một tiếng vo ve liên tục vì căng thẳng thần kinh.

Quý bà Helen bước vào phòng chờ với một chiếc khăn trắng nhỏ được gấp lại. Vải ẩm và bốc hơi. Không nói lời nào, cô đến gần Gabriel và lau má và hàm dưới của anh. Khi tấm vải rời đi, anh thấy nó bị dính máu. Lần lượt nâng hai tay anh lên, cô bắt đầu lau sạch những vết máu trên các nếp gấp của các khớp ngón tay và giữa các ngón tay của anh. Anh thậm chí còn không nhận thấy điều đó. Anh bắt đầu lấy mảnh vải từ tay cô để tự mình làm điều đó, nhưng cô siết chặt lấy nó.

“Làm ơn,” Helen nói nhỏ. “Tôi cần làm điều gì cho ai đó.”

Anh thả lỏng và để cô tiếp tục. Khi cô kết thúc, Bác sĩ Havelock bước vào khu vực phòng chờ. Gabriel đứng dậy, tim đập thình thịch vì lo lắng.

Người thầy thuốc trông rất nghiêm trọng. “Thưa ngài, khi kiểm tra Quý bà St. Vincent bằng ống nghe, chúng tôi đã phát hiện ra tiếng ồn ào ào tại vị trí vết thương, điều này cho thấy máu trong động mạch cưỡng bức tổng ra ngoài. Động mạch dưới xương đòn đã bị đứt hoặc đứt một phần. Nếu chúng tôi cố gắng sửa chữa vết rách, sẽ có nguy cơ biến chứng đe dọa tính mạng. Vì vậy, giải pháp an toàn nhất là buộc nó lại bằng dây nối kép. Tôi sẽ hỗ trợ Bác sĩ Gibson trong quá trình này, có thể mất đến hai giờ. Trong lúc đó –“

“Chờ đã,” Gabriel nói một cách thận trọng. “Ý ông là Bác sĩ Gibson sẽ hỗ trợ ông.”

“Không, thưa ngài. Bác sĩ Gibson sẽ tiến hành phẫu thuật. Cô ấy thông thạo các kỹ thuật mới nhất và tiên tiến nhất.”

“Tôi muốn ông làm điều đó.”

“Thưa ngài, có rất ít bác sĩ phẫu thuật ở Anh sẽ thử phẫu thuật này. Tôi không phải là một trong số họ. Động mạch bị tổn thương của Quý bà St. Vincent nằm sâu và được che phủ một phần bởi xương đòn. Toàn bộ khu vực hoạt động có lẽ rộng một inch rưỡi. Cứu vợ của ngài sẽ là một vấn đề tính bằng milimet. Bác sĩ Gibson là một bác sĩ phẫu thuật tỉ mỉ. Đầu óc lạnh lùng. Bàn tay của cô ấy chắc chắn, mềm và nhạy cảm – hoàn hảo cho những thủ thuật tinh vi như thế này. Hơn nữa, cô ấy đã được đào tạo về phương pháp phẫu thuật khử trùng hiện đại, điều này giúp cho việc nối các động mạch chính ít nguy hiểm hơn nhiều so với trước đây”.

“Tôi muốn có sự lựa chọn thứ hai.”

Người thầy thuốc bình tĩnh gật đầu, nhưng ánh mắt của ông ta như nhìn xuyên thấu. “Chúng tôi sẽ cung cấp các cơ sở vật chất cho bất kỳ ai ngài lựa chọn và hỗ trợ bằng mọi cách có thể. Nhưng tốt hơn hết ngài nên tìm gọi anh ta đến một cách nhanh chóng. Tôi chỉ biết một nửa tá trường hợp trong vòng ba mươi năm qua bị chấn thương tương tự như Quý bà St. Vincent đã từng lên bàn mổ. Cô ấy chỉ còn vài phút nữa là suy tim.”

Mọi thứ cơ đều cuộn lại. Cổ họng Gabriel khé lại vì một tiếng kêu đau khổ. Anh không thể chấp nhận những gì đang xảy ra.

Nhưng không có sự lựa chọn. Trong một cuộc sống có vô số cơ hội, khả năng và sự lựa chọn thay thế hơn hầu hết con người đã từng được ban tặng. . . không có sự lựa chọn, bây giờ khi nó quan trọng nhất.

“Trong số những trường hợp lên bàn mổ,” anh khàn giọng hỏi, “bao nhiêu người sống sót?”

Havelock nhìn sang chỗ khác khi ông ta trả lời. “Tiên lượng cho một chấn thương như vậy là không thuận lợi. Nhưng Bác sĩ Gibson sẽ cho vợ ngài cơ hội tốt nhất để vượt qua.”

Có nghĩa là không có.

Chân của Gabriel run lẩy bẩy bên dưới anh. Trong một thoáng anh nghĩ mình có thể khụy xuống.

“Bảo cô ấy cứ tiếp tục đi,” anh nói.

“Ngài đồng ý để Bác sĩ Gibson thực hiện phẫu thuật?”

“Đúng.”

CHƯƠNG 21

Trong hai giờ tiếp theo, Gabriel chiếm một góc của khu vực chờ với chiếc áo khoác dài qua đầu gối. Anh im lặng và xa lánh, chỉ biết từ xa rằng Devon, Kathleen và Cassandra đã đến đợi cùng anh và Winterbornes. Rất may, họ dường như hiểu rằng anh không muốn bị làm phiền. Giọng nói thì thào của họ là một thứ gây khó chịu, cũng như tiếng sụt sịt của Cassandra. Anh không muốn cảm xúc xung quanh mình nếu không anh sẽ vỡ vụn. Tìm thấy chiếc vòng của Pandora trong một trong những chiếc túi áo khoác của mình, anh cầm những viên ngọc trai đã bị rỉ sét trong tay, cuộn chúng trong các ngón tay. Nàng đã mất rất nhiều máu. Cơ thể con người sẽ mất bao lâu để sản xuất ra ngân ấy lượng máu?

Anh nhìn chăm chăm xuống sàn lát gạch, cùng loại với phòng mổ, ngoại trừ họ đã lắp đặt các rãnh thoát nước ở đó. Phòng mổ cũng phải có chúng. Đầu óc anh cứ bất lực quay về với ý nghĩ vợ mình đang bất tỉnh trên bàn mổ. Một con dao đã đâm thủng lớp thịt trắng ngà mịn màng đó, và bây giờ nhiều con dao hơn đang được dùng để sửa chữa vết thương.

Anh nghĩ về những khoảnh khắc dẫn đến vụ đâm, sự tức giận ghê gớm mà anh cảm thấy khi nhìn thấy Nola với Pandora. Anh biết Nola đủ rõ để chắc chắn rằng cô ta đã nói điều gì đó thâm độc với vợ anh. Đó có phải là ký ức cuối cùng mà Pandora có về anh không? Tay anh siết chặt sợi dây chuyền cho đến khi một trong những sợi dây bị đứt ra, khiến những viên ngọc trai lăn tứ tung.

Gabriel vẫn ngồi bất động trong khi Kathleen và Helen cúi xuống nhặt những viên ngọc trai, còn Cassandra đi quanh khu vực phòng chờ để nhặt những viên ngọc trai khác.

“Đức ngài,” anh nghe thấy cô nói. Cô đang đứng trước mặt anh, vươn đôi bàn tay khum khum. “Nếu anh đưa chúng cho em, em sẽ đảm bảo rằng chúng sẽ được làm sạch và phục hồi như cũ.”

Anh miễn cưỡng để chúng trượt vào tay cô. Anh sai lầm khi liếc nhìn khuôn mặt cô, và bắt đầu nhìn thấy đôi mắt ướt át của cô, viền xanh đen. Lạy Chúa, nếu Pandora chết, anh sẽ không bao giờ có thể gặp lại những người này nữa. Anh sẽ không thể nào chịu được khi nhìn vào những đôi mắt Ravenel chết tiệt đó.

Đứng dậy, anh rời khu vực chờ và đi ra hành lang, dựa lưng vào tường.

Vài phút sau, Devon đến gần và tiếp cận anh. Gabriel vẫn cúi đầu. Người đàn ông này đã giao cho anh sự an toàn của Pandora, và anh đã thất bại hoàn toàn. Cảm giác tội lỗi và xấu hổ đã chế ngự anh.

Một chiếc bình màu bạc được đẩy vào tầm nhìn của anh. “Người quản gia của tôi, với sự khôn ngoan vô hạn, đã giao cái này cho tôi khi tôi rời khỏi nhà.”

Gabriel cầm lấy cái bình, mở nắp và nuốt một ngụm rượu mạnh. Ngọn lửa của nó bùng phát xuống và làm tan băng đông cứng bên trong anh xuống một hoặc hai độ. “Đó là lỗi của tôi,” cuối cùng anh nói. “Tôi đã không chăm sóc cô ấy đủ tốt.”

“Đừng là một thằng ngốc.” Devon nói. “Không ai có thể trông chừng Pandora từng phút. Anh không thể giữ cô ấy trong tình trạng giam hãm được.”

“Nếu cô ấy sống sót qua chuyện này, tôi sẽ làm như vậy.” Gabriel ngắt lời, cổ họng thất lại, và anh phải nuốt thêm một ngụm rượu mạnh trước khi có thể nói lại. “Chúng tôi thậm chí kết hôn chưa được một tháng và cô ấy đang trên bàn mổ.”

“St. Vincent. . .” Giọng nói của Devon nổi lên với sự thích thú đáng sợ. “Khi tôi thừa kế tước hiệu, tôi không hề được chuẩn bị gì để chịu trách nhiệm cho ba cô gái vô tội và một góa phụ xấu tính. Họ luôn đi về những hướng khác nhau, hành động theo sự bốc đồng và gặp rắc rối. Tôi nghĩ rằng tôi sẽ không bao giờ có thể kiểm soát họ. Nhưng rồi một ngày tôi nhận ra điều gì đó”.

“Đó là cái gì vậy?”

“Rằng tôi sẽ không bao giờ có thể kiểm soát họ. Họ là chính bản thân họ. Tất cả những gì tôi có thể làm là yêu thương họ và cố gắng hết sức để giữ họ an toàn, dù biết rằng điều đó không phải lúc nào cũng có thể.”

Devon có vẻ nhăn nhó. “Có một gia đình đã khiến tôi trở thành một người đàn ông hạnh phúc. Nó cũng cướp đi tất cả sự yên tĩnh của tâm hồn tôi, có lẽ là mãi mãi. Nhưng trên tổng thể. . . không phải là một món hời tồi”.

Gabriel đẩy lại chiếc bình và lặng lẽ đưa nó cho anh.

“Cứ giữ lấy nó cho bây giờ,” Devon nói, “Tôi sẽ quay lại để đợi cùng những người khác.”

Ngay trước khi kết thúc giờ thứ ba, một tiếng ồn ào bao trùm khu vực

phòng chờ, tiếp theo là một vài tiếng thì thào lặng lẽ.

“Đức ngài St.Vincent đâu ạ?” anh ta nghe thấy Bác sĩ Gibson hỏi.

Đầu của Gabriel giật lên. Anh chờ đợi như một linh hồn chết tiệt, nhìn hình dạng mảnh mai của người phụ nữ xuất hiện từ khúc quanh.

Bác sĩ Gibson đã cởi bỏ mũ và áo choàng phẫu thuật. Mái tóc màu hạt dẻ của cô ấy được thắt bím gọn gàng dọc theo hai bên đầu và cuộn thành một cuộn ở phía sau, một phong cách gọn gàng gợi nhớ một cách mơ hồ về một nữ sinh. Đôi mắt xanh lục của cô ấy mệt mỏi nhưng tỉnh táo. Khi cô đối mặt với anh, một nụ cười yếu ớt phá vỡ tầng tầng lớp lớp sự bình tĩnh ghê gớm của bản thân.

“Chúng tôi đã vượt qua rào cản đầu tiên,” cô nói. “Vợ của ngài đã trải qua ca phẫu thuật trong tình trạng tốt.”

“Chúa ơi,” anh thì thào. Che mắt bằng một tay, anh hắng giọng và cứng hàm trước một cơn xúc động mạnh.

“Tôi đã có thể tiếp cận phần động mạch bị tổn thương mà không cần phải cắt bỏ xương đòn,” Bác sĩ Gibson tiếp tục. Trước sự thiếu phản ứng của anh, cô tiếp tục nói, như thể cố gắng để anh có thời gian phục hồi bản thân. “Thay vì khâu nó bằng lụa hoặc lông đuôi ngựa, tôi đã sử dụng các loại nối catgut được xử lý đặc biệt để sau đó sẽ được hấp thụ vào các mô. Chúng vẫn đang trong giai đoạn phát triển, nhưng tôi thích sử dụng chúng trong những trường hợp đặc biệt như thế này. Sau này sẽ không cần phải tháo chỉ khâu, điều này giảm thiểu nguy cơ nhiễm trùng và xuất huyết”.

Cuối cùng cũng kiểm soát được cảm xúc dâng trào, Gabriel nhìn cô qua một vệt mờ nóng bỏng. “Điều gì sẽ xảy ra tiếp theo?” anh hỏi một cách cộc cằn.

“Mối quan tâm chính là giữ cho cô ấy hoàn toàn nằm yên và thư giãn, để giảm thiểu nguy cơ bị đứt dây chằng và gây xuất huyết. Nếu có sự cố, nó sẽ xảy ra trong vòng 48 giờ đầu tiên”.

“Đó là lý do tại sao không ai trong số họ sống sót? Vì xuất huyết à?”

Cô liếc nhìn anh dò hỏi.

“Havelock đã nói với tôi về những trường hợp trước đây tương tự như Pandora,” anh nói.

Ánh mắt của Bác sĩ Gibson dịu đi. “Ông ấy không nên nói điều đó. Ít nhất là không nếu không đặt nó trong quan điểm thích hợp. Những trường hợp đó không thành công vì hai lý do: các bác sĩ dựa vào các kỹ thuật phẫu

thuật lỗi thời, và các ca phẫu thuật diễn ra trong môi trường bị ô nhiễm. Tình hình của Pandora hoàn toàn khác. Tất cả các dụng cụ của chúng tôi đã được khử trùng, từng inch vuông của phòng phẫu thuật đã được khử trùng, và tôi phun dung dịch carbolic lên mọi vật ở trong tầm nhìn, kể cả bản thân tôi. Chúng tôi đã làm sạch vết thương kỹ lưỡng và băng kín vết thương bằng băng sát trùng. Tôi khá lạc quan về sự phục hồi của Pandora.”

Gabriel thở dài run rẩy. “Tôi muốn tin cô.”

“Thưa Đức ngài, tôi không bao giờ cố gắng làm cho mọi người cảm thấy tốt hơn bằng cách che đậy sự thật theo cách này hay cách khác. Tôi chỉ liên hệ các sự kiện. Ngài phản ứng với chúng như thế nào là quan điểm của ngài, không phải của tôi”.

Những lời nói kiên quyết không tình cảm gần như khiến anh mỉm cười. “Cảm ơn,” anh nói một cách chân thành.

“Rất được hoan nghênh, thưa ngài.”

“Tôi có thể gặp cô ấy bây giờ không?”

“Còn quá sớm. Cô ấy vẫn đang hồi phục sau cơn mê. Với sự cho phép của ngài, tôi sẽ giữ cô ấy ở đây trong phòng riêng ít nhất hai hoặc ba ngày. Tất nhiên, tôi sẽ làm việc suốt ngày đêm. Trong trường hợp xuất huyết xảy ra, tôi sẽ có thể phẫu thuật ngay lập tức. Bây giờ, tôi phải hỗ trợ bác sĩ Havelock một số công việc hậu phẫu. . . ” Giọng bác sĩ nhỏ dần khi cô nhận thấy có hai người đàn ông bước vào cửa trước và đi qua sảnh. “Họ là ai vậy?”

“Một trong số họ là người hầu cận của tôi,” Gabriel nói, nhận ra hình dạng cao ngất của Dragon. Người đàn ông kia là một người lạ.

Khi họ đến gần, ánh mắt của Dragon dán chặt vào Gabriel với sự tối tăm, cố gắng đọc biểu cảm của anh.

“Ca phẫu thuật đã thành công,” Gabriel nói với anh ta.

Về mặt nhẹ nhõm thoáng qua trên khuôn mặt người hầu cận, và vai anh ta thả lỏng.

“Bạn có tóm được bà O’Cairre không?” Gabriel hỏi.

“Có, thưa Đức ngài. Bà ta đang bị giam giữ tại Scotland Yard.”

Nhận ra anh vẫn chưa giới thiệu, Gabriel thì thầm, “Bác sĩ Gibson, đây là người hầu cận của tôi, Dragon. Đó là . . . Drago.”

“Bây giờ là Dragon,” người hầu cận nói với anh bằng một giọng thực tế. “Như mong muốn của Phu nhân.” Anh ra hiệu về phía người đàn ông bên

cạnh mình. “Đây là người quen mà tôi đã nói với ngài, thưa Đức ngài. Ông Ethan Ransom, ở Scotland Yard.”

Ransom còn rất trẻ so với một người cùng nghề. Thông thường, vào thời điểm một người đàn ông được thăng chức thám tử, anh ta đã phục vụ trong lực lượng trong một số năm, và đã bị hao mòn bởi những gian khổ thể chất của nghề cảnh sát. Anh ta gầy và cao lớn, cao hơn 5 feet 8 inch theo yêu cầu của lực lượng Metropolitan. Anh ta có màu da ngăm đen của người Ai len, với mái tóc đen và đôi mắt đen, và làn da mịn màng có chút hồng hào.

Gabriel chăm chú nhìn người thám tử, nhận thấy anh ta có điều gì đó quen thuộc.

“Chúng ta đã gặp nhau trước đây chưa?” Bác sĩ Gibson hỏi tay thám tử, rõ ràng cũng nghĩ như vậy.

“Chúng ta đã gặp nhau, bác sĩ,” Ransom trả lời. “Một năm rưỡi trước, ông Winterborne đã yêu cầu tôi trông chừng cô và Quý bà Helen, khi các cô đi làm việc vặt ở một khu vực nguy hiểm của thị trấn.”

“Ồ, vâng.” Đôi mắt của Bác sĩ Gibson nheo lại. “Ông là người đàn ông đã theo dõi chúng tôi và lướt qua trong bóng tối, và can thiệp một cách không cần thiết khi chúng tôi đang đi tìm một chiếc xe ngựa thuê hansom.”

Ransom nhẹ nhàng chỉ ra: “Cô đang bị tấn công bởi một cặp công nhân ở bến tàu.”

“Tôi đã kiểm soát tình hình,” cô trả lời nhanh chóng. “Tôi đã hạ gục một tên, và đang định hạ gục nốt tên kia, thì ông đã nhảy vào cuộc mà không thèm hỏi.”

“Tôi cầu xin sự tha thứ của cô,” Ransom nói một cách nghiêm túc. “Tôi nghĩ cô có thể cần hỗ trợ. Rõ ràng là giả định của tôi đã không chính xác”.

Bác sĩ Gibson nói với giọng đầy căm phẫn, xúc động nói: “Tôi cho rằng ông khó có thể ngờ rằng sẽ đứng nhìn và để một người phụ nữ thực hiện tất cả các cuộc chiến. Suy cho cùng, cảm giác kiêu hãnh của đàn ông thật mỏng manh.”

Một nụ cười thoáng qua trong mắt Ransom, nhưng nhanh chóng biến mất. “Bác sĩ, cô có thể mô tả ngắn gọn vết thương của Quý bà St. Vincent cho tôi được không?”

Sau khi nhận được cái gật đầu đồng ý từ Gabriel, Bác sĩ Gibson đáp lại. “Đó là một vết thủng cấp tính duy nhất ở bên phải cổ, đi vào phía trên

xương đòn một inch và sâu ba inch. Nó đâm vào cơ vảy trước và làm rách động mạch dưới đòn. Nếu động mạch bị cắt đứt hoàn toàn, nó sẽ dẫn đến bất tỉnh trong vòng mười giây và tử vong trong khoảng hai phút”.

Bụng Gabriel chùng xuống khi nghĩ đến điều đó. “Lý do duy nhất mà điều đó không xảy ra,” anh nói, “là vì Dragon đã dùng cánh tay chặn lại lực kéo của con dao.” Anh nhìn chăm chăm vào người hầu cận. “Làm sao cậu biết bà ta sẽ làm gì?”

Dragon vừa nói vừa quán mép lỏng lẻo của dải băng tạm thời trên cánh tay. “Ngay khi tôi nhìn thấy bà O’Cairre nhắm vào đầu vai, tôi nghĩ bà ấy sẽ giật con dao xuống như cán máy bơm. Tôi từng thấy một người đàn ông bị giết theo cách đó trong một con hẻm gần câu lạc bộ, khi tôi còn là một cậu bé. Tôi không bao giờ quên nó. Một cách kỳ quặc để đâm một ai đó. Nó khiến anh ta ngã xuống đất, và không còn chút máu”.

Bác sĩ Gibson nói: “Máu sẽ chảy vào khoang ngực và làm xẹp phổi. “Một cách khá hiệu quả để giết người.”

“Đó không phải là phương pháp của một tên côn đồ đường phố.” Ransom bình luận. “Nó là . . . chuyên nghiệp. Kỹ thuật này đòi hỏi một số kiến thức về sinh lý học”. Anh thở dài. “Tôi muốn tìm hiểu xem ai đã hướng dẫn bà O’Cairre cách làm điều đó.”

“Sao ông không hỏi bà ta?” Bác sĩ Gibson hỏi.

“Thật không may, các thám tử có thâm niên đang có cuộc thẩm vấn, và họ đã phạm lỗi quá tệ, nó gần như có chủ ý. Thông tin thực duy nhất mà chúng tôi có được là những gì bà O’Cairre đã nói với Dragon khi anh ấy bắt được bà ta”.

“Tin gì?” Gabriel hỏi.

“Bà O’Cairre và người chồng quá cố của bà ta là một phần của một nhóm những người vô chính phủ Ireland tham vọng lật đổ chính phủ. Họ tự gọi mình là Mũi Tên Độc. Một nhóm nhỏ của người Fenians.”

“Người đàn ông mà Quý bà St.Vincent nhìn thấy trong nhà kho là một cộng tác viên,” Dragon nói thêm. “Bà. O’Cairre cho biết hấn ta là một người có địa vị. Khi hấn ta sợ rằng danh tính của mình đã bị phát hiện, hấn đã ra lệnh cho bà O’Cairre cầm dao đến chỗ Quý bà St.Vincent. Bà O’Cairre nói rằng bà ta rất tiếc vì việc này phải được thực hiện, nhưng bà ta không thể từ chối”.

Trong sự im lặng sau đó, Bác sĩ Gibson liếc nhìn cánh tay được băng bó của Dragon và nói, “Vết cắt đó đã được điều trị chưa?” Cô tiếp tục mà

không đợi câu trả lời. “Hãy đi với tôi và tôi sẽ kiểm tra nó.”

“Cảm ơn, nhưng tôi không cần—”

“Tôi sẽ khử trùng và băng bó nó đúng cách. Vết thương có thể cần phải được khâu”.

Dragon đi theo cô một cách miễn cưỡng.

Ánh mắt của Ransom nhìn chăm chăm vào vị bác sĩ thêm vài giây khi cô ấy sải bước đi, chiếc váy quần quanh hông và chân cô ấy. Anh chú ý trở lại Gabriel. “Thưa ngài, tôi rất ngại hỏi vào lúc này. Nhưng trong thời gian sớm nhất, tôi muốn xem các tài liệu mà Quý bà St.Vincent đã mang về từ xưởng in.”

“Tất nhiên. Dragon sẽ giúp ông bất cứ điều gì ông cần”. Gabriel liếc nhìn anh ta một cách khó khăn. “Tôi muốn ai đó phải trả giá cho những gì đã gây ra cho vợ tôi.”

CHƯƠNG 22

“Cô ấy vẫn còn mất phương hướng vì thuốc mê,” bác sĩ Gibson cảnh báo khi đưa Gabriel đến phòng riêng của Pandora. “Tôi đã tiêm cho cô ấy một liều morphin khác, không chỉ để giảm đau mà còn làm dịu cơn buồn nôn do cloroform. Do đó, đừng lo lắng trước bất cứ điều gì cô ấy nói. Cô ấy có thể sẽ không chú ý đến ngài và cô ấy có thể chuyển sang một chủ đề khác ở giữa câu hoặc nói điều gì đó khó hiểu”.

“Cho đến giờ, cô đang mô tả một cuộc trò chuyện thường ngày đối với Pandora.”

Bác sĩ mỉm cười. “Có một bát đá bào bên cạnh giường - hãy cố gắng dỗ cô ấy uống một ít. Ngài đã rửa tay bằng xà phòng carbolic rồi chứ? Tốt. Chúng tôi muốn giữ cho môi trường xung quanh cô ấy vô trùng nhất có thể.”

Gabriel bước vào căn phòng nhỏ đầy đồ đạc. Đèn gas đã tắt, chỉ còn lại ánh sáng yên tĩnh của ngọn đèn thủy tinh trên chiếc bàn cạnh giường.

Pandora trông rất nhỏ bé trên giường. Cơ thể bất động của nàng được sắp xếp với chân tay của nàng duỗi thẳng, cánh tay ở bên cạnh người. Nàng không bao giờ ngủ theo cách đó. Vào ban đêm, nàng luôn nằm cuộn tròn, hoặc dang tay chân, hoặc ôm gối, hoặc hất tung chăn ra khỏi chân này trong khi chân còn lại vẫn trong chăn. Nước da của nàng nhợt nhạt một cách bất thường, giống như một chiếc bánh quy sứ.

Gabriel ngồi trên chiếc ghế cạnh giường và cẩn thận nắm lấy tay nàng. Ngón tay nàng nhẹ và lỏng lẻo, như thể anh đang cầm một bó củi nhỏ.

“Tôi sẽ để ngài dành vài phút một mình với cô ấy,” Bác sĩ Gibson nói từ ngưỡng cửa. “Sau đó, nếu ngài không phiền, tôi sẽ để các thành viên trong gia đình gặp cô ấy trong thời gian ngắn, để chúng ta có thể đưa tất cả về nhà. Nếu muốn, ngài có thể ngủ đêm nay trong một phòng ngủ trống tại dinh thự của Winterbornes—”

“Không, tôi sẽ ở lại đây.”

“Vậy thì chúng tôi sẽ mang đến một chiếc giường gấp cho ngài.”

Đan các ngón tay của Pandora quanh bàn tay anh, Gabriel áp lưng chúng vào má và giữ chúng ở đó. Mùi hương quen thuộc của nàng đã bị xóa mờ bởi một mùi quá sạch sẽ vô trùng. Bề mặt môi thô ráp và nứt nẻ. Nhưng

làn da của nàng đã mất đi cảm giác ớn lạnh đáng sợ, và hơi thở của nàng đều đặn, và anh chìm ngập trong cảm giác nhẹ nhõm khi có thể ngồi đó và chạm vào nàng. Anh đặt nhẹ bàn tay còn lại của mình lên đầu nàng, ngón tay cái vuốt ve bờ tóc mượt mà của nàng.

Các nếp gấp của hàng mi nàng rung lên, và nàng cựa quậy. Mặt nàng từ từ quay về phía anh. Anh nhìn vào màu xanh lam nửa đêm của đôi mắt nàng, và bị xuyên qua một sự dịu dàng đến mức khiến anh muốn khóc.

“Cô gái của anh đây rồi,” anh thì thầm. Anh với lấy một viên đá trong bát và đưa cho nàng. Pandora ngậm nó trong miệng, để chất lỏng thấm vào các mô bên trong má đang khô khốc. “Em sẽ sớm khoẻ lên thôi,” anh nói. “Em có đau lắm không, tình yêu?”

Pandora khẽ lắc đầu, nhìn chăm chăm vào anh. Một nét lo lắng khó chịu hiện trên trán nàng. “Bà Black . . .” nàng cựa quậy.

Trái tim anh quặn thắt trong lồng ngực như một mảnh vải vụn bị vắt kiệt. “Bất cứ điều gì cô ta nói với em, Pandora, nó không phải là sự thật.”

“Em biết.” nàng hé môi, và anh lấy thêm một viên đá lạnh trong bát. Ngậm một chút đá, nàng đợi cho đến khi nó tan hết. “Bà ấy nói rằng em làm anh buồn chán.”

Gabriel nhìn nàng ngây người. Trong tất cả những khái niệm mất trí mà Nola có thể nghĩ ra. . . . Vui đầu vào tay anh, anh thở hắt hắt thích thú, vai run lên. “Anh không hề cảm thấy buồn chán,” cuối cùng anh cũng nói được khi nhìn nàng. “Không một giây nào kể từ lần đầu tiên anh gặp em. Thật ra, tình yêu của anh, sau chuyện này, anh sẽ không ngại vài ngày buồn chán đâu.”

Pandora cười nhẹ.

Không thể cưỡng lại được sự cám dỗ, Gabriel chồm tới và đặt lên miệng nàng một nụ hôn thoáng qua. Tất nhiên, anh liếc nhìn cánh cửa trống trước, nghi ngờ rằng nếu Bác sĩ Gibson nhìn thấy anh, cô ấy đã phải khử trùng môi anh.

Trong hai ngày tiếp theo, Pandora ngủ say, chỉ thức giấc trong những khoảng thời gian ngắn và tỏ ra không mấy quan tâm đến xung quanh. Mặc dù Bác sĩ Gibson đảm bảo với Gabriel rằng đây là các triệu chứng thường gặp đối với một bệnh nhân sau khi tiến hành gây mê, nhưng thật đáng kinh ngạc khi thấy người vợ trẻ tràn đầy năng lượng của mình giảm sút đến tình trạng này.

Pandora chỉ cho thấy sự sống động bình thường của nàng hai lần. Lần đầu tiên là khi anh họ West đến ngồi bên giường nàng, sau khi đi tàu từ Hampshire. Nàng rất vui khi gặp anh và dành mười phút để thuyết phục anh rằng lời bài hát “Row, Row, Row Your Boat” bao gồm các cụm từ “nhẹ nhàng xuống dây” và “cuộc đời là một giấc mơ bơ vơ”.

Lần thứ hai là khi Dragon đến ngưỡng cửa để nhìn vào nàng, khuôn mặt thường nghiêm khắc của anh ta lộ ra vẻ lo lắng, trong khi Gabriel đút cho nàng từng thìa đá bào trái cây. Nhận thấy bóng dáng cao chót vót ở ngưỡng cửa, Pandora rên rỉ, “Đó là con rồng canh chừng của tôi,” và yêu cầu anh ta lại gần để cho nàng xem cánh tay được băng bó của anh ta. Tuy nhiên, trước khi anh ta đến gần giường, nàng đã chìm vào giấc ngủ.

Gabriel ở bên giường nàng mỗi phút có thể, thỉnh thoảng nằm lên chiếc giường gấp gần cửa sổ để ngủ một giấc ngắn. Anh biết rằng các thành viên trong gia đình của Pandora rất háo hức được ngồi cùng nàng, và họ có lẽ thấy phiền phức khi anh không muốn rời khỏi phòng và giao phó nàng cho bất kỳ ai khác. Tuy nhiên, anh ở lại nhiều nhất vì lợi ích của mình cũng như của nàng. Khi anh ở xa nàng thậm chí chỉ vài phút, sự lo lắng của anh cứ tăng lên gấp bội cho đến khi anh mong đợi sẽ tìm thấy nàng trong cơn xuất huyết não vào lúc anh trở về.

Anh hoàn toàn nhận thức được rằng những lo lắng của anh bắt nguồn từ đại dương tội lỗi mà anh hiện đang vẫy vùng trong đó. Không quan trọng nếu ai đó chỉ ra rằng đó không phải là lỗi của anh – anh có thể dễ dàng đưa ra rất nhiều lý do ngược lại. Pandora cần được bảo vệ, và anh đã không làm tròn trách nhiệm. Nếu anh đã có những lựa chọn khác, nàng sẽ không nằm trên giường bệnh với một động mạch đã được phẫu thuật nối lại và một lỗ thủng dài ba inch trên vai.

Bác sĩ Gibson thường xuyên đến khám cho Pandora, kiểm tra xem có bị sốt hoặc có dấu hiệu suy nhược hay không, xem có sưng ở cánh tay hoặc ở khu vực phía trên xương đòn không, lắng nghe xem có bị chèn ép trong phổi hay không. Cô ấy nói Pandora dường như đang hồi phục tốt. Nếu không gặp bất kỳ vấn đề gì, nàng sẽ có thể tiếp tục các hoạt động bình thường của mình sau hai tuần nữa. Tuy nhiên, nàng vẫn sẽ cần phải cẩn thận trong vài tháng. Một cú va chạm mạnh, chẳng hạn như tác động từ một cú ngã, có thể gây ra chứng phình động mạch hoặc xuất huyết.

Những tháng ngày lo lắng. Nhiều tháng cố gắng giữ cho Pandora bình yên và an toàn.

Viễn cảnh về tất cả những gì đang ở trước mắt, và những cơn ác mộng dày vò anh mỗi khi anh cố ngủ, và hơn hết là sự nhầm lẫn dai dẳng và trạng thái hôn mê của Pandora, khiến anh trở nên trầm lắng và nghiệt ngã. Ngược lại, lòng tốt của bạn bè và các mối quan hệ gia đình khiến anh thậm chí còn mạnh mẽ hơn. Những bình hoa cũng là một chất kích thích đặc biệt: chúng được giao gần như hàng giờ đến phòng khám, nơi bác sĩ Gibson từ chối cho chúng đi qua tiền sảnh. Chúng chồng chất lên nhau rất nhiều, làm cho không khí trở nên đặc quánh và ngọt ngào một cách buồn nôn.

Khi gần đến buổi tối ngày thứ ba, Gabriel lơ mơ nhìn lên khi hai người bước vào phòng.

Là bố mẹ anh.

Sự xuất hiện của họ khiến anh nhẹ nhõm. Đồng thời, sự hiện diện của họ đã giải tỏa tất cả những cảm xúc đau khổ mà anh đã trải qua cho đến thời điểm này. Theo nhịp thở, anh loạng choạng đứng dậy, chân tay cứng đờ vì ngồi hàng giờ trên chiếc ghế cứng. Cha anh đến bên anh trước, kéo anh lại gần và ôm chặt lấy anh trước khi đi đến bên giường.

Mẹ anh ở bên cạnh, ôm lấy anh bằng sự dịu dàng và sức mạnh quen thuộc. Bà là người anh luôn tìm đến đầu tiên mỗi khi anh làm sai điều gì đó, biết rằng bà sẽ không bao giờ lên án hay chỉ trích, ngay cả khi anh xứng đáng. Bà là nguồn nhân ái vô tận, là người mà anh có thể giao phó những suy nghĩ và nỗi sợ hãi tồi tệ nhất của mình.

“Con đã hứa sẽ không bao giờ làm tổn thương cô ấy,” Gabriel nói với mái tóc của bà, giọng anh như vỡ vụn.

Bàn tay dịu dàng của Evie vỗ nhẹ vào lưng anh.

“Con đã rời mắt khỏi cô ấy trong khi con không nên làm vậy,” anh tiếp tục. “Bà Black đã đến gần cô ấy sau vở kịch – Con đã kéo con chó cái đó sang một bên, và con đã quá mất tập trung để nhận ra –” Anh ngừng nói và hắng giọng một cách gay gắt, cố gắng không bị ghen vì xúc động.

Evie đợi cho đến khi anh bình tĩnh lại trước khi nói nhỏ: “Con còn nhớ khi mẹ kể cho con nghe về lần mà cha con bị thương nặng vì mẹ không.”

“Đó không phải lỗi của em,” Sebastian cúi kính nói từ cạnh giường.

“Evie, em đã áp ủ ý tưởng ngớ ngẩn đó trong suốt những năm qua đấy à?”

“Đó là cảm giác khủng khiếp nhất trên đời,” Evie thì thầm với Gabriel.

“Nhưng đó không phải là lỗi của con và cố gắng làm như vậy sẽ không giúp

được gì cho cả hai con. Chàng trai thân yêu nhất của mẹ, con có đang nghe mẹ nói không?”

Giữ khuôn mặt mình áp vào tóc bà, Gabriel lắc đầu.

“Pandora sẽ không đổ lỗi cho con về những gì đã xảy ra,” Evie nói với anh, “còn hơn cả việc cha con đổ lỗi cho mẹ”.

“Cả hai người đều không đáng trách bất cứ điều gì,” cha anh nói, “ngoại trừ việc làm phiền anh với điều vô nghĩa này. Rõ ràng người duy nhất phải chịu trách nhiệm cho vết thương của cô gái tội nghiệp này là người phụ nữ đã cố gắng đâm con bé như một con vịt bị xiên.” Ông kéo chân lên người Pandora, cúi xuống hôn nhẹ lên trán nàng, rồi ngồi vào ghế đầu giường. “Con trai của cha . . . cảm giác tội lỗi, theo cách thích hợp, có thể là một cảm xúc hữu ích. Tuy nhiên, khi đắm chìm quá mức, nó sẽ trở nên tự đánh bại bản thân, và thậm chí tệ hơn là tẻ nhạt”. Duỗi dài đôi chân dài của mình, ông bắt chéo chúng một cách cầu thả. “Không có lý do gì để hành hạ bản thân vì lo lắng về Pandora. Con bé sẽ hồi phục hoàn toàn.”

“Bây giờ cha lại là bác sĩ à?” Gabriel hỏi một cách mỉa mai, mặc dù phần nào gánh nặng của sự đau buồn và lo lắng đã được cất bớt trước lời tuyên bố đầy tự tin của cha anh.

“Cha dám chắc rằng cha đã chứng kiến đủ loại bệnh tật và chấn thương trong cuộc đời mình, bao gồm cả những cú đâm, để có thể dự đoán chính xác kết quả. Hơn nữa, cha biết thân thái của cô gái này. Con bé sẽ bình phục.”

“Em đồng ý,” Evie nói chắc nịch.

Thở ra một tiếng rùng mình, Gabriel siết chặt vòng tay quanh mẹ.

Sau một lúc lâu, anh nghe mẹ mình nói một cách buồn bã, “Đôi khi mẹ nhớ lại những ngày mẹ có thể giải quyết bất kỳ vấn đề nào của con bằng một giấc ngủ ngắn và một cái bánh quy.”

“Một giấc ngủ ngắn và một chiếc bánh quy sẽ không thiệt hại gì vào lúc này,” Sebastian nhận xét một cách khô khan. “Gabriel, hãy đi tìm một chiếc giường thích hợp và nghỉ ngơi trong vài giờ. Cha mẹ sẽ trông chừng con cáo nhỏ của con.”

CHƯƠNG 23

Trong một tuần rưỡi kể từ khi Pandora trở về nhà, nàng đã hơn một lần tự hỏi liệu người ta có gửi nhầm người chồng từ phòng khám về với nàng không.

Không phải Gabriel thờ ơ hay lạnh lùng. . . thực tế, không người đàn ông nào có thể quan tâm hơn. Anh khẳng khẳng muốn tự mình chăm sóc nàng, đáp ứng mọi nhu cầu thân thiết của nàng và làm mọi thứ theo cách nhân văn nhất để đảm bảo nàng được thoải mái. Anh đã thay băng vết thương cho nàng, tắm cho nàng bằng bột biển, đọc sách cho nàng, và xoa bóp căng chân và bàn chân cho nàng rất lâu để cải thiện tuần hoàn máu.

Anh nhất quyết đòi cho nàng ăn, kiên nhẫn dứt nước hầm thịt bò hoặc đá bào hoa quả hoặc súp bột ngô và sữa vào miệng nàng. Súp bột ngô và sữa, tình cờ, hóa ra là một món ngon. Một thứ mà nàng nghĩ rằng nàng không thích trước đây, độ dịu nhẹ, độ trắng của nó và độ sền sệt, hóa ra lại là những phẩm chất tốt nhất của món ăn này. Mặc dù Pandora có thể dễ dàng tự ăn, nhưng Gabriel đã từ chối để nàng cầm thìa. Phải mất hai ngày trước khi nàng giành được nó từ anh.

Và bộ đồ ăn không phải là thứ mà nàng quan tâm nhất. Gabriel đã từng là người đàn ông quyến rũ nhất trên thế giới, nhưng giờ đây, tất cả sự hài hước và vui tươi bất cần của anh đã biến mất. Không còn những lời tán tỉnh, không còn trêu chọc và đùa cợt. . . chỉ có chủ nghĩa khắc kỷ yên lặng không dứt này đang bắt đầu gây cảm giác mệt mỏi. Nàng hiểu rằng anh đã vô cùng lo lắng vì lợi ích của nàng, và lo lắng về những thất bại có thể xảy ra đối với sự phục hồi của nàng, nhưng nàng nhớ Gabriel của trước đây. Nàng nhớ năng lượng riêng của sự hấp dẫn và hài hước đã từng kết nối họ trong một dòng điện vô hình. Và bây giờ khi nàng đã cảm thấy khỏe hơn, sự kiểm soát sắt đá mà anh qua mỗi phút trong ngày của nàng đang bắt đầu khiến nàng cảm thấy hơi bị bó buộc. Thực sự là bị mắc kẹt.

Khi nàng phàn nàn với Garrett Gibson, người đến thăm hàng ngày để đánh giá sự tiến triển của nàng, bác sĩ đã làm nàng ngạc nhiên khi đứng về phía Gabriel. “Anh ấy đã trải qua một cú sốc lớn về tinh thần và cảm xúc.” Garrett giải thích. “Theo một cách nào đó, anh ấy cũng bị thương và cần thời gian để hồi phục. Những vết thương vô hình đôi khi có thể tàn khốc

không kém gì những vết thương thể xác”.

“Nhưng anh ấy sẽ trở lại như cũ chứ?” Pandora hỏi đầy hy vọng.

“Chị mong là như vậy. Tuy nhiên, anh ấy đã có được nhận thức về cuộc sống mong manh như thế nào. Một căn bệnh đe dọa tính mạng có xu hướng thay đổi quan điểm của chúng ta về một số điều cụ thể.”

“Như món bột ngô và sữa à?” Pandora đoán.

Garrett mỉm cười. “Thời gian.”

Pandora thở dài cam chịu. “Em sẽ cố gắng kiên nhẫn với anh ấy, nhưng anh ấy đang thận trọng đến cùng cực. Anh ấy không cho em đọc những cuốn tiểu thuyết có cốt truyện phiêu lưu vì anh ấy sợ nó sẽ làm tăng huyết áp của em. Anh ấy bảo mọi người trong nhà đi nhón chân và nói thì thầm để em không bị tiếng ồn làm phiền. Mỗi khi có ai đó đến thăm, anh ấy đều lượn lờ và xem đồng hồ để đảm bảo rằng họ không ở lại quá lâu. Anh ấy thậm chí còn không hôn em đúng cách, chỉ đưa cho em những nụ hôn nhanh khô khốc như thể em là người cô tuyệt vời yêu thích thứ hai của anh ấy vậy”.

“Anh ấy có thể đã làm hơi quá,” Garrett thừa nhận. “Đã hai tuần trôi qua và em đang hồi phục rất tốt. Không cần dùng thuốc giảm đau nữa và cảm giác thèm ăn của em đã trở lại. Chị nghĩ rằng em nên tham gia một số hoạt động hạn chế. Nghi ngơi trên giường quá nhiều có thể dẫn đến hệ cơ và xương bị suy yếu”.

Có tiếng gõ cửa phòng ngủ. “Vào đi,” Pandora gọi, và Gabriel bước vào phòng.

“Chào buổi chiều, Bác sĩ Gibson.” Ánh mắt anh hướng về Pandora. “Cô ấy thế nào?”

“Bình phục nhanh chóng,” Garrett nói với vẻ hài lòng lặng lẽ. “Không có dấu hiệu của chứng phình động mạch, tụ máu, phù nề hoặc sốt.”

“Khi nào em có thể bắt đầu được ra ngoài?” Pandora hỏi.

“Bắt đầu từ ngày mai, chị nghĩ các chuyến đi dạo hạn chế sẽ có thể chấp nhận được. Có lẽ em có thể bắt đầu bằng một việc gì đó nhẹ nhàng, chẳng hạn như đi thăm các chị em gái của em, hoặc đến phòng trà ở bách hoá Winterborne’s.”

Về mặt của Gabriel trở nên như sấm sét. “Cô đề nghị để cô ấy đi ra ngoài nhà à? Cho cô ấy tiếp xúc với những nơi công cộng bẩn thỉu đầy vi trùng, vi khuẩn, sâu bọ, chất thải đường phố — ”

“Vì chúa,” Pandora phản đối, “Em không định chạy ra ngoài và lăn lộn trên vỉa hè.”

“Còn vết thương của cô ấy thì sao?” Gabriel yêu cầu.

“Vết thương đã liền miệng,” Garrett nói. “Thưa ngài, mặc dù sự can trọng của ngài là điều dễ hiểu, nhưng Pandora không thể được giữ trong môi trường vô trùng mãi mãi.”

“Em nghĩ – ” Pandora bắt đầu, nhưng chồng nàng không để ý đến.

“Nếu cô ấy ngã thì sao? Nếu ai đó vô tình va vào cô ấy thì sao? Còn tên khốn đã ra lệnh tấn công cô ấy thì sao? Chỉ vì bà O’Cairre đang bị giam giữ không có nghĩa là Pandora được an toàn. Hẳn ta sẽ cử người khác.”

“Tôi đã không nghĩ đến điều đó.” Garrett thừa nhận, “Rõ ràng là tôi không thể nói gì về vấn đề những kẻ chủ mưu giết người.”

“Dragon sẽ ở bên em,” Pandora chỉ ra. “Anh ấy sẽ bảo vệ em.” Khi Gabriel không trả lời, chỉ nhìn nàng một cái nhìn sắt đá, nàng nói với giọng hợp lý nhất mà nàng có thể tập hợp được, “Em không thể ở trong nhà lâu hơn nữa. Em đang bị chậm lại so với lịch trình sản xuất của mình. Nếu thỉnh thoảng em có thể ra ngoài ... ”

“Anh đã nói với Winterborne rằng trò chơi trên bàn cờ sẽ không sẵn sàng cho lễ Giáng sinh,” Gabriel nói một cách thô bạo, đến đứng ở chân giường. “Em sẽ phải đưa ra một lịch trình sản xuất mới. Sau này, khi sức khỏe của em cho phép.”

Pandora kinh ngạc nhìn anh.

Quyền kiểm soát của anh đã mở rộng sang công việc kinh doanh của nàng. Anh đã quyết định khi nào và bao lâu nữa nàng mới có thể làm việc, và buộc nàng phải xin phép anh cho bất cứ điều gì nàng muốn làm, tất cả đều nhằm mục đích bảo vệ sức khỏe của nàng. Nàng cảm thấy cơn giận của mình bùng nổ.

“Anh không có quyền làm điều đó,” nàng khóc. “Đó không phải quyền quyết định của anh!”

“Đó là khi sức khỏe của em đang bị đe dọa.”

“Bác sỹ Gibson chỉ nói rằng em có thể ra ngoài dạo chơi trong hạn chế”.

“Lần đầu tiên em ra ngoài, em đã bị rơi vào tình trạng hỗn độn với một nhóm khủng bố chính trị cực đoan.”

“Điều đó có thể xảy ra với bất kỳ ai!”

Vẻ mặt của anh không hề khuất phục. “Nhưng nó đã xảy ra với em.”

“Anh đang nói đó là lỗi của em à?” Pandora kinh ngạc nhìn chằm chằm vào người lạ có đôi mắt lạnh lùng ở chân giường, người đã đột ngột thay đổi từ chồng thành kẻ thù.

“Không, anh đang nói — chết tiệt — Pandora, bình tĩnh lại đi.”

Nàng đang cố gắng thở, chớp chớp mắt trước cơn thịnh nộ làm mờ tầm nhìn của nàng trong một đám mây đỏ rực. “Làm sao em có thể bình tĩnh khi anh đang thất hứa với em? *Đây là điều em đã lo sợ.* Đây là điều em đã nói với anh rằng em không muốn!”

Giọng anh thay đổi, trở nên khàn khàn và gấp gáp. “Pandora, hít thở sâu. Làm ơn. Em sẽ tự biến mình thành kẻ cuồng loạn.” Anh quay sang Bác sĩ Gibson với một lời van xin lặng lẽ. “Cô có thể cho cô ấy một cái gì đó?”

“Không,” Pandora phẫn nộ kêu lên. “Anh ấy sẽ không hài lòng cho đến khi em tiếp tục được an thần trên gác mái với một mắt cá chân bị xích xuống sàn.”

Người thầy thuốc nhìn họ một cách ân cần, nhìn từ người này sang người khác như thể đang xem một trận tennis trên bãi cỏ. Cô đến gần giường, thò tay vào túi thuốc bằng da, lấy ra một tập giấy kê đơn và bút chì. Với phong thái công việc, cô viết một đơn thuốc và đưa nó cho Pandora.

Đang bốc hỏa, Pandora nhìn xuống tờ giấy.

Làm gì đó khiến người chồng quá sức và thực hiện chế độ nghỉ ngơi bắt buộc trên giường. Áp dụng nhiều cái ôm và nụ hôn nếu cần thiết cho đến khi các triệu chứng thuyên giảm. Lặp lại khi cần thiết.

“Chị không thể nghiêm túc,” Pandora nói, nhìn lên khuôn mặt điềm tĩnh của Garrett Gibson.

“Chị đề nghị em tuân theo chỉ dẫn này.”

Pandora cau có. “Em thà uống thuốc xỏ còn hơn.”

Bác sĩ quay đi, nhưng đã kịp nhìn thấy Pandora nở một nụ cười toe toét. “Tôi sẽ ghé thăm vào ngày mai, như thường lệ.”

Cả hai vợ chồng đều im lặng cho đến khi Garrett Gibson ra khỏi phòng và đóng cửa lại.

“Đưa cho anh đơn thuốc,” Gabriel nói cộc lốc. “Anh sẽ nhờ Dragon đưa nó đến tiệm thuốc tây.”

“Em sẽ tự nói với anh ấy,” Pandora nghiêng răng trả lời.

“Được.” Anh đi dọn dẹp những thứ linh tinh lộn xộn trên chiếc bàn gần giường gồm các vật dụng, cốc, tách, sách, thư từ, bút chì và giấy trắng, các quân bài, và một chiếc chuông nhỏ mà Pandora chưa bao giờ sử dụng vì

nàng không bao giờ bị bỏ lại một mình đủ lâu để cần gọi một ai đó.

Nàng nhếch mép nhìn chồng mình. Anh không bị quá sức, anh hồng hách. Nhưng khi nàng nhìn kỹ hơn vào anh, nàng thấy những vết bóng mờ dưới mắt anh, những đường nét căng thẳng và khuôn miệng căng thẳng của anh. Gabriel trông mệt mỏi và dữ tợn, bồn chồn bên dưới vẻ bề ngoài. Nàng nhận ra rằng, cùng với sự lo lắng thường xuyên của anh về nàng, hai tuần độc thân đã lấy đi những tính cách tốt nhất của anh.

Nàng nghĩ về những nụ hôn ngắn ngủi và khô khan mà anh đã dành cho nàng. Cảm giác thật tuyệt biết bao nếu anh ôm nàng, thực sự ôm nàng và hôn nàng như cách anh đã từng hôn. Như anh đã từng yêu nàng.

Yêu . . . anh thường dùng từ này như một sự trìu mến. Anh đã thể hiện cảm xúc của mình hàng nghìn cách, nhưng anh chưa bao giờ thực sự nói ra ba từ đơn giản đó. Đối với nàng . . . nàng đã là bông hoa bên lề bằng cách nào đó đã bắt được người đàn ông đẹp trai nhất tại vũ hội, người đàn ông mà mọi người đều muốn. Rõ ràng là không công bằng khi nàng là người chấp nhận rủi ro.

Nhưng ai đó sẽ phải khơi mào.

Khi nàng quan sát Gabriel phân loại các thìa thuốc, nàng quyết định chiếm lấy con bò tót bằng những cái sừng của nó. “Anh có thể đã biết điều này,” nàng nói thẳng, “nhưng em yêu anh. Trên thực tế, em yêu anh nhiều đến mức em không bận tâm đến vẻ đẹp trai đơn điệu của anh, thành kiến của anh với một số loại rau củ, hoặc mối bận tâm kỳ lạ của anh khi đút cho em ăn. Em sẽ không bao giờ vâng lời anh. Nhưng em sẽ luôn yêu anh.”

Tuyên bố không hẳn là thơ mộng, nhưng đó có vẻ là những gì anh cần nghe.

Những chiếc thìa đụng vào nhau lạch cạch trên bàn. Trong khoảnh khắc tiếp theo, anh ngồi lên giường và ôm nàng vào ngực mình. “Pandora,” anh nói khàn khàn, ôm nàng vào trái tim đang đập dữ dội. “Anh yêu em nhiều hơn những gì anh có thể chịu đựng. Em là tất cả đối với anh. Em là lý do khiến trái đất quay và sáng sau mỗi đêm. Em là ý nghĩa của hoa ngọc trâm và lý do nụ hôn được phát minh. Em là lý do khiến trái tim anh đập. Chúa phù hộ anh, anh không đủ mạnh mẽ để tồn tại nếu không có em. Anh cần em quá nhiều. . . Anh cần em . . .”

Nàng quay mặt về phía anh. Cuối cùng thì đây là người chồng quen thuộc của nàng, miệng anh nóng bừng và thèm khát. Cảm giác lồng ngực

rắn chắc của anh áp vào ngực nàng khiến đầu ngực nàng nhói lên. Nàng nghiêng đầu về phía sau một cách khêu gợi, và anh lướt miệng bên cần cổ dịu dàng của nàng, bằng lưỡi anh, rà cạnh hàm răng cho đến khi nàng rùng mình vì sung sướng.

Thở ra một cách nặng nhọc, Gabriel ngẩng đầu lên và ôm nàng, dung đưa nàng nhẹ nhàng. Nàng có thể cảm nhận được cuộc đấu tranh bên trong anh, sự khao khát mãnh liệt và sự kiềm chế cưỡng bức.

Khi anh di chuyển để đặt nàng khỏi anh, vòng tay nàng siết chặt cổ anh. “Ồ trên giường với em.”

Anh nuốt khan. “Anh không thể, hoặc anh sẽ nuốt chửng em. Anh sẽ không thể ngăn mình lại.”

“Bác sĩ nói không sao đâu.”

“Anh không thể mạo hiểm làm tổn thương em.”

“Gabriel,” nàng nói với anh một cách nghiêm túc, “nếu anh không làm tình với em, em sẽ vừa chạy lên chạy xuống cầu thang vừa hát bài ‘Sally In Our Alley’ đến khi vỡ phổi.”

Mắt anh nheo lại. “Hãy thử điều đó đi, và anh sẽ trói em vào giường.”

Pandora mỉm cười và vỗ cằm anh, mơn trớn khuôn mặt anh. “Đúng rồi . . . hãy làm điều đó đi.”

Rên rỉ, anh bắt đầu lùi ra, nhưng đúng lúc đó nàng đã cố gắng luồn một tay vào trong quần của anh. Họ vật lộn với nhau, nhưng đó hoàn toàn không phải là một cuộc chiến công bằng bởi vì anh sợ làm tổn thương nàng, và anh đã quá kích động để có thể nghĩ điều gì đúng đắn .

“Anh sẽ nhẹ nhàng,” Pandora dỗ dành, cời cúc, đẩy tay vào trong quần anh. “Anh làm mọi thứ, và em sẽ nằm yên. Anh sẽ không làm tổn thương em. Anh thấy đấy, đây là cách hoàn hảo để giữ em trên giường”.

Anh chửi thề, cố gắng kiềm chế bản thân một cách tuyệt vọng, nhưng nàng có thể cảm nhận được sức nóng đang dâng lên trong anh, sự phản kháng của anh vỡ vụn. Nàng di chuyển xuống thấp hơn trên giường, tay chân trượt xuống dưới anh, và anh thở gấp. Với một âm thanh nguyên thủy, anh nắm chặt vật áo ngủ của nàng và xé toạc nó xuống phía trước. Đầu anh cúi xuống trên bầu ngực nàng, miệng anh ngậm một núm vú và kéo vào trong, lưỡi anh vuốt ve vòng quanh. Nàng mơ màng nâng hai tay lên đầu anh và luồn chúng vào mái tóc xinh đẹp của anh, để những sợi tóc vàng và hổ phách trượt qua những kẽ tay nàng. Anh di chuyển đến bên ngực còn lại của nàng, kéo nhẹ nhàng trong khi tay anh lướt trên cơ thể nàng.

Ồ, anh rất giỏi trong việc này, xúc giác của anh nhạy cảm và hiểu biết, lan tỏa cảm giác hồi hộp trên da nàng như một mạng lưới tia lửa. Anh chạm vào giữa hai chân nàng, chơi đùa một cách ngọt ngào, những ngón tay anh trượt vào với sự chậm rãi như treu chọc đến nỗi nàng rên rỉ và cong người đòi hỏi. Sự vuốt ve sâu sắc tinh tế rút đi. Anh đưa tay xuống dưới mông nàng và nâng nàng lên, giữ nàng như một chén thánh khi anh tìm kiếm nàng bằng miệng. Nàng nức nở, khẽ quằn quại khi anh ôm nàng bằng chất liệu lụa, nhưng, lửa nóng chảy và lớp lông mềm mại. Các cơ bắp đùi nàng co lại và thả lỏng một cách bất lực, cơ thể nàng căng thẳng để đón nhận cảm giác, trong khi sức nóng nhảy múa trong bụng và giữa hai đùi nàng. Nàng cảm nhận được đầu lưỡi của anh tìm kiếm đỉnh cao mãi cảm đang khao khát của nàng mà nhào tới, nhột nhật, đưa khoái cảm dâng trào lên đến đỉnh điểm.

Đã có lúc anh giữ nàng như thế này hàng giờ, hành hạ nàng bằng sự kích thích vừa đủ để duy trì sự hưng phấn, và trì hoãn sự lên đỉnh cho đến khi nàng cầu xin sự thương xót. Nhưng bây giờ, trước sự nhẹ nhõm của nàng, anh đã không bắt nàng phải đợi. Nàng run lên vì sung sướng trong khi tay anh nắm chặt mông nàng và nâng nó lên miệng anh một cách chắc chắn hơn.

Nàng nằm thư giãn trong ánh sáng rực rỡ, rên rỉ khi cơ thể anh phủ lên nàng. Anh thúc vào từ từ, cuộc xâm nhập thỏa mãn vừa cứng vừa dày. Đặt khuỷu tay lên trên nàng, anh giữ chặt bên trong nàng mà không di chuyển, đôi mắt say đắm nhìn chằm chằm vào mắt nàng. Nàng cảm thấy cơ thể anh căng ra và hơi thở gấp gáp, như thể anh đã sẵn sàng để lên đỉnh. Nhưng anh vẫn giữ yên, hít thở mỗi khi cơ bên trong nàng co bóp kẹp chặt lấy anh.

“Nói lại cho anh nghe đi,” anh cuối cùng cũng thì thầm, đôi mắt sáng rực trên khuôn mặt.

“Em yêu anh,” nàng nói, và kéo đầu anh xuống gần nàng. Nàng cảm thấy sự rung mình sâu sắc của anh khi sự giải phóng được kéo ra khỏi anh, thủy triều rút trở lại và lao về phía trước trong những cơn sóng bị bỏ rơi.

Mặc dù chủ đề kinh doanh trò chơi trên bàn cờ của Pandora không được nhắc lại vào đêm hôm đó, nhưng nàng biết rằng Gabriel sẽ không cản trở khi cuối cùng nàng quyết định tiếp tục công việc của mình. Anh sẽ không thích những sở thích bên ngoài của nàng, chắc chắn sẽ công khai ý kiến của

mình về chúng, nhưng anh sẽ dần hiểu ra rằng anh càng chấp nhận sự tự do của nàng thì nàng càng dễ gần gũi với anh.

Cả hai đều nhận thức rằng nàng có ý nghĩa quá lớn đối với anh và có nguy cơ đánh mất tình cảm của nàng. Nhưng nàng sẽ không bao giờ dùng tình yêu của anh như một chiếc roi trên đầu anh. Cuộc hôn nhân của họ sẽ là một mối quan hệ đối tác, giống như cuộc phiêu lưu của họ. . . không hoàn hảo, không phải lúc nào cũng duyên dáng, nhưng họ sẽ tìm thấy con đường của mình cùng nhau.

Gabriel đã ngủ trên giường của nàng vào đêm hôm đó, và thức dậy vào sáng hôm sau trông giống như thường lệ của anh. Anh nằm dọc theo lưng nàng, đôi chân dài của anh co lên bên dưới chân nàng, một cánh tay buông thõng qua eo nàng. Nàng khẽ uốn éo thích thú. Đưa tay lên, nàng tìm kiếm sự thô ráp của râu quai hàm của anh, và cảm thấy môi anh áp vào ngón tay nàng.

“Em cảm thấy thế nào?” anh hỏi, giọng anh như bị bóp nghẹt lại.

“Rất tốt.” Bàn tay phiêu diêu của nàng len lỏi xuống dưới, len lỏi vào giữa cơ thể họ cho đến khi nàng nắm chặt lấy chiều dài cứng rắn của anh, lớp nhung nóng mịn trên lòng bàn tay. “Nhưng để chắc chắn. . . anh nên đo nhiệt độ của em.”

Anh cười khúc khích và cạy tay nàng ra, lăn đến bên kia giường. “Đừng bắt đầu lại, cô cáo nhỏ. Chúng ta có nhiều việc phải làm ngày hôm nay đấy”.

“Ồ, đúng rồi.” Nàng nhìn anh đứng lên mặc một chiếc áo choàng bằng gấm. “Em sẽ cực kỳ bận rộn. Đầu tiên, em sẽ ăn bánh mì nướng và sau đó em định nhìn vào bức tường một lúc. Sau đó, chỉ để khỏi nhàm chán, em có thể sẽ ngả lưng trên gối và nhìn chằm chằm lên trần nhà — ”

“Em sẽ nói gì khi tiếp khách?”

“Ai vậy?”

“Ông Ransom, thám tử. Ông ấy đã muốn hỏi em từ khi em trở về từ phòng khám, nhưng anh đã nói với ông ấy rằng hãy đợi cho đến khi em đủ khỏe.”

“Ồ.” Pandora có nhiều cảm xúc lẫn lộn, khi biết viên thám tử sẽ hỏi nàng về chuyến thăm của nàng đến xưởng in, cũng như cái đêm mà nàng bị đâm và nàng thực sự không háo hức hồi tưởng lại một trong những ký ức đó. Mặt khác, nếu nàng có thể giúp đỡ để thấy rằng công lý được thực thi

— và đảm bảo an toàn cho chính nàng trong cuộc mặc cả — thì điều đó sẽ đáng giá. Ngoài ra, nó sẽ là một việc gì đó dễ làm. “Bảo ông ấy đến thăm lúc nào thuận tiện,” nàng nói. “Lịch trình của em khá linh hoạt, ngoài món bột ngô và sữa giữa buổi sáng, thì không có bất kỳ lý do gì làm gián đoạn cả.”

CHƯƠNG 24

Pandora ngay lập tức thích Ethan Ransom, một chàng trai trẻ đẹp trai, có vẻ ngoài trầm lặng và khiêu hải hước hiếm khi được phép xuất hiện. Nhưng có một gợi ý hấp dẫn về tính trẻ con ở anh ta. Nó liên quan đến cách anh ta nói, giọng trung lưu của anh ta được cắt gọt, mài giũa cẩn thận, giống như một cậu học sinh nghiêm túc. Hoặc có lẽ đó là cách mái tóc đen thẳng của anh cứ xõa ra trên trán.

“Tôi đến từ văn phòng dịch vụ bí mật,” Ransom giải thích khi anh ngồi trong phòng khách với Pandora và Gabriel. “Chúng tôi là một phần của văn phòng thám tử, nhưng chúng tôi thu thập thông tin tình báo liên quan đến các vấn đề chính trị và trả lời trực tiếp cho Bộ Nội vụ thay vì giám đốc bộ phận.” Anh do dự, cân nhắc lời nói của mình. “Tôi không ở đây với tư cách chính thức. Trên thực tế, tôi muốn giữ bí mật về chuyến thăm này. Nói một cách nhẹ nhàng, cấp trên của tôi sẽ không hài lòng nếu họ biết tôi ở đây. Tuy nhiên, sự thiếu quan tâm đến cuộc tấn công vào Quý bà St. Vincent, cũng như cái chết của bà O’Cairre, đã xảy ra. . . rất đáng lưu tâm. Tôi không thể đứng yên mà không làm gì cả.”

“Cái chết của bà O’Cairre?” Pandora lặp lại, một cơn choáng váng chạy qua nàng. “Chuyện đó xảy ra khi nào? Làm sao chuyện đó lại xảy ra?”

“Một tuần trước.” Ransom liếc từ nàng sang Gabriel. “Ông bà không được thông báo gì ạ?”

Gabriel lắc đầu.

“Tự sát, họ đã tuyên bố như vậy,” Ransom nói, nhếch miệng. “Văn phòng điều tra đã cử một bác sĩ đến khám nghiệm tử thi, nhưng không hiểu vì sao thi thể lại bị can thiệp trước khi khám nghiệm. Bây giờ văn phòng điều tra lại từ chối ra lệnh khai quật tử thi. Điều đó có nghĩa là không có lệnh. Bộ muốn toàn bộ vấn đề được điều tra trong bí mật.” Anh ta thận trọng quan sát cả hai trước khi tiếp tục. “Lúc đầu, tôi nghĩ đó chỉ là sự thờ ơ hoặc sự kém cỏi, nhưng bây giờ tôi tin rằng nó còn nham hiểm hơn thế. Cơ quan Mật vụ đã cố tình bỏ qua và tiêu hủy bằng chứng, và việc họ thăm vấn bà O’Cairre chỉ là một tấn tuồng vô dụng. Tôi đã đến gặp các thám tử được giao nhiệm vụ thăm vấn và nói với họ về chuyến thăm của Quý bà St. Vincent đến xưởng in. Tôi cũng chắc chắn rằng họ biết về người đàn ông

mà bà đã nhìn thấy trong nhà kho. Họ chưa bao giờ hỏi bà O’Cairre dù chỉ một câu về hân”.

“Vợ tôi suýt bị sát hại trước Haymarket, vậy mà họ không thấy cần phải làm điều gì sao?” Gabriel hỏi với vẻ giận dữ khó tin. “Lạy Chúa, tôi sẽ đến Scotland Yard và khuấy động cái tổ ong bấp cày này lên.”

“Rất hoan nghênh ngài thử, thưa ngài. Nhưng họ sẽ chỉ làm lãng phí thời gian của ngài bằng một bài phát biểu nhanh chóng và khó hiểu. Nhưng họ sẽ không hành động gì. Có quá nhiều tham nhũng trong bộ và toàn bộ cảnh sát quận, không thể biết nên tin ai”. Ransom ngừng lại. “Tôi đang theo đuổi cuộc điều tra của riêng tôi.”

“Tôi có thể giúp gì?” Gabriel hỏi.

“Thực ra, tôi cần sự giúp đỡ của Quý bà St.Vincent. Trước khi tôi giải thích, ngài nên biết rằng có một cái ngòi còn ẩn sâu đâu đó.”

Gabriel nhìn chăm chăm vào anh ta một lúc lâu, trầm ngâm. “Xin cứ tiếp tục.”

Với tay vào túi áo khoác, Ransom lôi ra một cuốn sổ nhỏ với một vài trang giấy rời được nhét bên trong. Anh ta lấy ra một tờ giấy và đưa nó cho Pandora. “Bà có nhận ra cái này không, thưa Phu nhân? Nó nằm trong túi tài liệu bà đã mang từ văn phòng của nhà in về.”

“Vâng, đó là mảnh giấy nhỏ mà tôi tìm thấy tại xưởng in. Nó trông giống như một mẫu chữ typographic. Đó là lý do tôi theo bà O’Cairre ra ngoài nhà kho. Bà ấy đã đánh rơi nó và tôi nghĩ bà ấy có thể cần nó.”

“Đây không phải là các mẫu đánh máy.” Ransom nói “Đó là một khóa mật mã. Một sự kết hợp của các chữ cái trong bảng chữ cái được sử dụng để giải mã các thông điệp được mã hóa.”

Pandora tròn mắt thích thú. “Thật thú vị!”

Điều đó thu hút một nụ cười nhanh chóng từ anh ta. “Thực ra, trong giới của tôi, điều đó khá trần tục. Mọi người đều sử dụng thông điệp mật mã — cảnh sát và tội phạm. Bộ đã sử dụng hai chuyên gia mật mã toàn thời gian để giúp làm sáng tỏ tất cả các tài liệu mà chúng tôi thu được.” Anh nghiêm túc trở lại. “Hôm qua tôi đã sở hữu một bức điện được mã hóa không thể giải mã bằng khóa mật mã mới nhất từ văn phòng trung tâm của chúng tôi. Nhưng tôi đã thử bằng mã khóa này” – anh ta ra hiệu về phía tờ giấy – “và nó đã được giải mã.”

“Nó nói gì?” Pandora hỏi.

“Nó đã được gửi đến một nhà lãnh đạo nổi tiếng của tổ chức Death Cap, một nhóm cấp tiến mà bà O’Cairre có liên hệ. Nó liên quan đến một buổi tiếp đón sẽ được tổ chức tại Guildhall vào tối mai cho Hoàng tử xứ Wales.” Dừng lại, anh cẩn thận nhét lại chìa khóa mật mã vào cuốn sổ. “Một người trong Bộ Nội vụ đã gửi bức điện này.”

“Lạy Chúa,” Gabriel nói, mắt anh mở to. “Làm sao ông biết điều đó?”

“Thông thường, các bức điện từ Bộ Nội vụ được viết trên các ô trống có in một con số đặc biệt cho phép chúng được gửi miễn phí. Nó được gọi là số tem trả trước. Nó làm cho bức điện được giám sát kỹ lưỡng hơn, vì các thư ký trong văn phòng điện báo được hướng dẫn để đảm bảo rằng đặc quyền này không bị lạm dụng. Một nhân viên đã nhìn thấy một con số rõ ràng trên một tin nhắn được mã hóa, điều này là trái quy trình và đã chuyển nó cho tôi. Đó là một sai lầm bất cẩn của người gửi khi không sử dụng một ô trống không rõ nguồn gốc”.

“Tại sao nhân danh Chúa mà một người nào đó từ Bộ Nội vụ lại âm mưu với những kẻ vô chính phủ Ireland?” Gabriel hỏi.

“Có những bộ trưởng trong chính phủ của Nữ hoàng phản đối dữ dội ý tưởng về Quyền tự trị của Ai-len. Họ biết rằng nếu những kẻ chủ mưu người Ai len thực hiện một hành động bạo lực công khai, chẳng hạn như một vụ ám sát Hoàng tử, thì điều đó sẽ chấm dứt mọi cơ hội của Quyền tự trị. Sẽ có những cuộc trả đũa hàng loạt nhằm vào người Ai len, và trục xuất hàng nghìn người khỏi Anh, đó chính là điều mà những người chống Quyền tự trị muốn.”

“Điều này liên quan gì đến tôi?” Pandora hỏi.

Ransom cau mày và nghiêng người về phía trước, gõ nhẹ hai đầu ngón tay vào nhau. “Thưa bà, tôi nghĩ người đàn ông mà bà đã nhìn thấy trong nhà kho sẽ đến dự buổi tiếp tân. Tôi nghĩ ông ta đến từ Bộ Nội vụ. Và bây giờ bà O’Cairre đã chết, bà là người duy nhất có thể giúp chúng tôi xác định danh tính của ông ta”.

Gabriel trả lời trước khi Pandora có cơ hội phản ứng. Giọng nói trầm lắng của anh chứa đựng cường độ của một tiếng hét. “Đi xuống địa ngục đi, Ransom. Nếu ông nghĩ rằng tôi sẽ để ông đặt vợ tôi vào tình trạng nguy hiểm, ông thật điên rồ.”

“Tất cả những gì bà ấy phải làm là tham dự buổi tiếp tân trong vài phút để xem ông ta có ở đó không,” Ransom nói. “Một khi bà ấy chỉ ra ông ta,

ngài có thể đưa bà ấy đi đến nơi an toàn.”

“Anh cứ nghĩ đó là một cuộc đi dạo nhỏ đi,” Pandora nói với Gabriel một cách hợp lý.

Chồng nàng nhìn nàng một cái nhìn ngờ vực. “Giúp ngăn chặn các âm mưu ám sát chống lại Hoàng tử xứ Wales không phải là một cuộc đi chơi giới hạn chết tiệt gì đâu!”

“Thưa ngài,” Ransom nói, “nếu âm mưu đi xa như tôi lo sợ, Phu nhân St. Vincent sẽ không an toàn cho đến khi người đàn ông này được xác định và bị bắt. Ngài sẽ phải bảo vệ bà ấy từng phút, đồng thời giữ bà ấy bị giới hạn và ở ngoài tầm nhìn của công chúng vô thời hạn”.

“Tôi sẽ không có vấn đề với điều đó,” Gabriel cúi kính.

“Nhưng tôi thì có,” Pandora nói nhẹ nhàng. Nàng bắt gặp ánh mắt của chồng mình, đọc được cơn giận dữ đầy đau khổ của anh và nở một nụ cười nhạt xin lỗi. “Anh biết em sẽ như thế mà.”

“Em sẽ không có cách nào để làm điều này,” Gabriel nói với nàng bằng một giọng cứng rắn. “Bất kể em nói hay làm gì, điều đó sẽ không xảy ra.”

“Ai có thể nghĩ rằng chuyến đi chơi đầu tiên của mình là đi gặp Hoàng tử xứ Wales chứ?” Pandora nhẹ nhàng nhận xét khi nàng bước xuống xe ngựa trước Tòa Thị chính.

“Thực sự là ai?” Gabriel trả lời một cách quái đản. Anh cẩn thận giúp nàng bước xuống, trong khi Dragon chắc chắn rằng vạt váy của bộ lễ phục của nàng không quét vào hai bên cửa. Nàng mặc một chiếc áo dài bằng sa tanh hồng lấp lánh, những chiếc váy được thêu chỉ vàng lộng lẫy. Một lớp tơ vàng phủ khắp vạt áo và giúp che đi miếng băng nhỏ trên vết thương của nàng.

Nàng liếc nhìn Dragon, người trông không vui vẻ gì về tình huống này hơn chồng nàng.

Bất chấp biểu hiện trầm ngâm của Dragon, anh ta có một vóc dáng đẹp trong bộ quần áo dạ hội trang trọng, đã được mua và sửa lại với tốc độ cực nhanh tại bách hoá Winterborne's. Phải thừa nhận rằng anh ta sẽ đi cùng Pandora và Gabriel bên trong Tòa thị chính và ít bị chú ý hơn nếu anh ta ăn mặc giống những người đàn ông khác có mặt ở đó.

“Không có gì phải lo lắng,” Pandora nói với vẻ tự tin mà nàng không hoàn toàn cảm thấy. “Chúng ta sẽ đi dạo vào Tòa Thị chính, tôi sẽ chỉ ra người đàn ông đã ở nhà kho nếu ông ta ở đây, và sau đó chúng ta sẽ trở về

nhà.”

“Thật là điên rồ,” Gabriel lầm bầm.

Dragon giữ im lặng, nhưng biểu hiện của anh ta là một trong những sự đồng ý hoàn toàn.

“Như ông Ransom đã nhận xét,” Pandora nói với Gabriel, “Em sẽ an toàn hơn nhiều khi người cộng tác này bị bắt. Và ông Ransom đã đồng ý để anh có năm phút một mình với ông ta, mặc dù có trời mới biết tại sao anh lại muốn nói chuyện với một người đàn ông đáng sợ như vậy”.

“Chúng ta sẽ không nói chuyện đó,” Gabriel nói cộc lốc.

Họ băng qua một sân lát đá vôi để đến lối vào lớn có mái vòm của Tòa Thị chính, một đại sảnh bằng đá trắng lộng lẫy được xây dựng vào thế kỷ 15. Các công trình phục hồi gần đây đã mang lại cho nó vẻ đẹp của tinh thần và chi tiết Gothic, nhưng nó sở hữu một sự pha trộn huyền ảo giữa phong cách và nghệ thuật trang trí. Tòa Thị chính được sử dụng cho tất cả các chức năng, bao gồm tiệc chiêu đãi và các cuộc họp công cộng hàng năm do Thị trưởng tổ chức cũng như các buổi dạ hội và chiêu đãi dành cho hoàng gia.

Một đám đông khổng lồ đã tụ tập trong sân, khối dòng người sáng lấp lánh tràn qua lối vào của mái hiên phía nam.

Pandora kinh ngạc nhìn cuộc tụ họp. “Phải có hai nghìn khách ở đây.”

“Hơn ba nghìn.” Gabriel nói, “Chết tiệt. Nếu em bị đề bẹp trong đám đông . . . nếu ai đó đâm vào em . . .”

Nàng nín lấy cánh tay anh. “Em sẽ ở gần anh.”

Trong một phút sau, họ nhìn thấy Ethan Ransom tiến lại gần, gầy và thanh lịch trong trang phục dạ hội. Pandora nhìn chăm chăm vào anh ta, có cảm giác gì đó quen thuộc từ anh ta. Cách anh ta bước đi, hình dáng của đầu anh ấy. “Thật kỳ lạ,” nàng thì thầm.

“Sao vậy?” Gabriel hỏi.

“Em có cảm giác là em đã trải qua điều này trước đây. . . như thể em đang hồi tưởng lại điều gì đó đã xảy ra.” Nàng nhăn mặt. “Bác sĩ Gibson cảnh báo em nên chấp nhận điều này trong vài tuần, sau khi trải qua chứng hay quên.”

Ransom đến gặp họ và cúi đầu trước Pandora. “Chào buổi tối. Bà thật cuốn hút, thưa Quý bà.”

Nàng cười và nhún người. “Ông Ransom.”

Khi họ tiến về phía cửa ra vào, Gabriel hỏi, “Không cần có nhiều sĩ

quan mặc đồng phục hơn cho một đám đông cỡ này sao? Cho đến nay, tôi mới chỉ thấy hai người.”

“Nên có,” Ransom nói một cách mỉa mai. “Một sự thiếu vắng ngoạn mục của cảnh sát, phải không?” Nhìn lướt qua những hàng lính gác và các sĩ quan bảo vệ danh dự theo nghi lễ, anh nhận xét: “Không có vũ khí thật. Nhưng tạ ơn Chúa có rất nhiều tua vàng, ngù vai, huy chương và những tấm che ngực sáng bóng. Nếu những kẻ vô chính phủ tấn công, chúng ta có thể làm mù mắt chúng bằng những vật trang trí lấp lánh của chúng ta”.

Họ bước vào Tòa Thị chính và đi xuống một hành lang dài, rộng mở ra sảnh lớn cao chót vót. Đó là một không gian ngoạn mục, với mái nhà bằng gỗ sồi cao bao gồm các đường sườn hình vòm phức tạp, và các mảng tường trang nhã có hình dạng như cửa sổ Gothic. Một sàn gỗ tạm thời đã được xây dựng trên nền đá cho sự kiện, để tạo cho hội trường hình dáng của một lãnh địa nam tước cổ đại. Hội trường hình chữ nhật được chia thành tám khu vực, với một dàn nhạc chơi ở đầu phía tây, và một bức tranh lớn ở đầu phía đông. Các cột giả bằng đá cẩm thạch tạo thành các cạnh của một mái vòm có mái che trên hồ nước, với những dải vải màu xanh lá cây và một mẫu Anh của những bông hoa lan tỏa xuống xa hoa xung quanh nó. Một cặp ngai vàng nặng đã được đặt ở phía trước của cái bệ.

Ánh mắt ngờ vực của Pandora di chuyển qua đám đông. Hội trường chật cứng người, lượng người đổ về ngày càng nhiều. Ngay cả khi người đàn ông từ nhà kho có ở đây, làm sao nàng có thể nhận ra ông ta với quá nhiều chuyện đang xảy ra xung quanh nàng? Các cặp đôi đang nhảy theo nhịp điệu của dàn nhạc sôi động. Mọi người xúm lại thành từng nhóm cười đùa, trò chuyện. Âm thanh the thé bắt đầu vang lên trong tai nàng, và nàng nhấc tay lên để gỡ xua nó đi.

Gabriel hộ tống nàng đi dọc theo phía bên hành lang. “Cố gắng xem xét căn phòng theo từng phần,” anh nói gần bên tai nàng.

Họ di chuyển chậm rãi quanh phòng, thường xuyên dừng lại để trao đổi vui vẻ với những người quen. Gabriel giới thiệu nàng với một trăm người. Gabriel sở hữu khả năng nhớ tên và thông tin chi tiết ấn tượng, nhớ hỏi người di của ai đó sức khỏe không tốt hoặc về quá trình viết hồi ký của một quý ông lớn tuổi. Chủ đề chính của cuộc trò chuyện, không ngạc nhiên, là trải nghiệm của Pandora tại Haymarket cách đây hai tuần. Vụ tấn công, được cho là một hành động trộm cắp đường phố đã xảy ra sai trái, đã gây sốc và đáng kinh tởm, và thỉnh thoảng nhận được rất nhiều sự quan tâm

đồng cảm. Nhận được nhiều sự quan tâm khiến Pandora cảm thấy khó chịu và ngại ngùng nhưng Gabriel vẫn giữ cho cuộc trò chuyện diễn ra suôn sẻ.

Dàn nhạc chơi tuyệt vời, thả âm nhạc lên không trung như thể nó có đôi cánh, bay lượn, lướt và lao đi khắp nơi. The Mockingbird Waltz. The Fairy Wedding Waltz, the Evening Echoes Waltz. Một giai điệu khác bắt đầu, và sau vài phút căng thẳng đầu tiên, nàng và Gabriel liếc nhìn nhau khi họ nhận ra bản "Sally In Our Alley" được phát trong điệu valse. Cả hai đều bắt đầu cười.

Ngay trên vai Gabriel, ở cuối phía đông của Đại sảnh đường, Pandora thoáng thấy một người đàn ông có mái tóc màu rom nhạt, và sự thích thú của nàng biến mất. Giật mình, nàng lại gần Gabriel, nửa trốn sau lưng anh, và lại nhìn trộm. Nàng nhận ra khuôn mặt rộng và vuông, chiếc cằm chẻ, nước da nhợt nhạt.

“Em đã nhìn thấy ông ta à?” Gabriel hỏi.

Pandora gật đầu. “Ông ta vừa bước ra từ phía sau chiếc bệ.” Nàng hít thêm một hơi trước khi tiếp tục. “Bây giờ ông ta đang đi dọc theo phía bắc của căn phòng.”

Gabriel quay lại nhìn người đàn ông, đôi mắt anh nheo lại thành những khe sáng.

Ransom tham gia cùng họ, nở một nụ cười xã giao. “Đó là ông ta à?” anh hỏi, ánh mắt lướt qua người đàn ông tóc sáng và quay lại.

Pandora gật đầu.

“Đó là ông Nash Prescott,” Ransom nói nhỏ. “Một Thư ký dưới quyền tại Bộ Nội vụ. Thỉnh thoảng tôi cũng nhận lệnh từ ông ta”.

Pandora lại liếc nhìn người đàn ông. Ông ta đi đến cánh cửa đối diện với lối vào của sảnh lớn và đi ra ngoài.

“Ông ta đi rồi,” Gabriel nói.

“Chết tiệt nếu đúng như vậy,” Ransom lầm bầm và đi theo sau ông ta, rải bước qua hàng loạt cặp đôi đang đi dạo và gây ra một vài va chạm nhỏ.

“Em tự hỏi ông ta đã làm gì đằng sau cái bệ?” Pandora hỏi.

“Anh sẽ tìm ra.” Gabriel nhẹ nhàng quay nàng đối mặt với Dragon, người đã đến gần họ. “Hãy trông chừng cô ấy,” anh nói với người đàn ông kia. Ánh mắt anh rơi vào chiếc ghế đá cắm sâu vào một trong tám khu vực của căn phòng. “Pandora, hãy đến ngồi yên lặng ở đó vài phút.”

“Em thà—” nàng bắt đầu, nhưng anh đã quay người bỏ đi.

Pandora cau mày nhìn chăm chăm vào anh. “Chà, lịch sử lặp lại,” nàng nói, trong khi Dragon đi cùng nàng đến chiếc ghế đá. Nàng thở dài một hơi. “Quay lại ngồi trong góc.”

Dragon không trả lời, chỉ loanh quanh một cách bồn chồn xung quanh nàng.

Pandora xem các cặp đôi đang khiêu vũ, trầm trồ khen ngợi sự duyên dáng và nhanh nhẹn của họ. Nàng thích cách những chiếc váy loè xoè xoay quanh chân của các quý ông trước khi xoay vòng theo hướng ngược lại. Một người phụ nữ duyên dáng hơi vấp vào một điểm trên sàn chỉ cách đó vài thước, và người bạn nhảy của cô ta tự động điều chỉnh lại. Nó làm cho Pandora cảm thấy tự tin hơn một chút về điệu nhảy của mình. Nếu một người phụ nữ giỏi giang như thế vẫn có thể mắc sai lầm—

Suy nghĩ của nàng bị gián đoạn khi Dragon đến đứng cạnh băng ghế. Anh đưa tay lướt nhẹ trên một số tấm tường, đẩy lên, thậm chí gõ một hoặc hai cái.

“Anh đang tìm kiếm cái gì vậy?” nàng bối rối hỏi.

“Không biết.” Anh tiếp tục tăng tốc.

“Tại sao anh không ngồi xuống?”

“Không thể.”

“Tại sao không?”

“Tôi cảm thấy ngứa ngáy.”

“Dragon, tôi không phải là không thông cảm, nhưng những người hầu cận thực sự không nên đề cập đến chuyện cá nhân của họ—”

“Không phải kiểu ngứa như vậy. Và tôi nay tôi là vệ sĩ, không phải người hầu cận.”

“Anh nói đúng,” Pandora nói. “Quả nhiên, anh trông giống một quý ông hoàn hảo.” Nàng nhận thấy một cặp vợ chồng khác đang gặp khó khăn trên cùng một diện tích sàn. Lần này là người đàn ông bị vấp ngã, như thể chiếc giày của anh ta mắc vào mép một tấm ván. “Có lẽ một người phụ nữ đáng yêu nào đó sẽ nhìn thấy anh từ phía bên kia phòng,” Pandora tiếp tục, “và tự nhủ, ‘người lạ mặt với bộ râu bảnh bao đó là ai nhỉ? Mình ước gì anh ấy sẽ mời mình khiêu vũ.’”

“Tôi không khiêu vũ.”

“Tôi cũng không.” Nhiều cặp đôi đi ngang qua họ, Pandora cau mày khi thấy một người phụ nữ khác bị vấp. “Dragon, có khó khăn không khi nâng

một trong những tấm ván sàn này lên?”

“Không khó. Đó là một tấm sàn tạm thời. Nhưng họ sẽ không thích nếu tôi xé toạc nó trong một buổi khiêu vũ.”

“Có lẽ khi bài khiêu vũ tạm lắng, anh có thể giúp tôi xem xét điều gì đó. Tôi đã thấy ba cặp đôi bị vấp ở cùng một vị trí trên sàn nhà. Ngay đằng kia. Tôi chắc chắn đó chỉ là một tấm ván đã được đặt kênh. Nhưng bây giờ tôi hiểu ý anh về cảm giác ngứa ngáy”.

Các điệu valse giảm dần, và dàn nhạc đánh lên bài “God Save The Queen” để thông báo về sự xuất hiện của Hoàng tử xứ Wales trên sân Toà Thị chính. Theo nghi thức yêu cầu, mọi người đứng trong phòng, khoanh tay ở hai bên căn phòng và hát theo dàn nhạc.

Tuy nhiên, Dragon, không hề quan tâm đến phép xã giao. Anh đi vòng quanh giữa những cặp đôi đang hát tha thiết, nhìn chăm chăm xuống những tấm ván. Pandora đến tham gia cùng anh ta. Với đôi dép đế mỏng, nàng có thể cảm nhận sự lỏng lẻo ở một vài tấm ván . . . và một cạnh xác định là chưa được cài đặt khớp.

“Chính là cái này,” nàng thì thầm, dùng chân thử nó. Một vài người nhìn nàng bằng những cái nhìn khó chịu — việc không hát quốc ca là một biểu hiện rất tệ.

Thò tay vào chiếc áo khoác dạ trang trọng, Dragon rút một cuộn da mỏng, sờn rách, lấy một thanh kim loại chắc chắn và quỳ trên sàn.

Bốn người thối kèn bước vào phòng, theo sau là bốn người quản lý với những chiếc đĩa bạc. Dàn nhạc biểu diễn khi ngài Thị trưởng và Thị trưởng Phu nhân tiến tới bục, theo sau là các quan chức thành phố, các thành viên cao tuổi và các thành viên của Hội đồng.

Khi Dragon cạy các cạnh của tấm ván, những người xung quanh họ bắt đầu phản đối.

“Tôi có thể hỏi ông đang làm gì không?” một người đàn ông chất vấn trong sự phẫn nộ. “Ông đang can thiệp vào bài phát biểu của Ngài Thị trưởng, và hơn nữa-“ Ông ta dừng lại khi Dragon kéo tấm ván lên và đặt nó sang một bên.

Pandora nhìn xuống hàng trụ đồng thau gọn gàng được lắp vào khoảng trống giữa sàn giả và sàn đá nguyên thủy bên dưới. “Đó là cái gì vậy?” nàng hỏi Dragon, mặc dù nàng sợ rằng mình đã biết câu trả lời. “Tôi hy vọng chúng là một loại thiết bị thông gió.”

“Đúng vậy,” Dragon lăm bắm, kéo một tấm ván sàn khác lên để lộ ra

một dãy trụ sáng lấp lánh khác. “Chúng sẽ thổi cho mái nhà bay ra bên ngoài tòa nhà.”

“Bom!” một người đàn ông gần họ hét lên. “Sàn nhà đầy bom!”

Âm nhạc ngừng lại, và hỗn loạn nổ ra bên trong đại sảnh. Những tiếng thét chói tai phá vỡ bầu không khí, trong khi đám đông xô đẩy và tràn về phía cửa ra vào. Pandora đứng đó, choáng váng, Dragon nhảy lên và kéo nàng vào phần cơ thể của mình, bảo vệ nàng khỏi bị chà đạp.

“Đức ngài St.Vincent ở đâu nhỉ?” nàng hỏi. “Anh có thấy anh ấy không?”

Không thể nghe thấy câu trả lời của Dragon trong tiếng la hét.

Khi đám đông sợ hãi xô đẩy, chen lấn và thúc cùi chỏ về phía cửa ra vào, Pandora co cụm lại với anh ta. Trong một phút, nàng cảm thấy vòng tay của Gabriel ôm chặt lấy mình, và nàng quay về phía anh một cách mù quáng. Không nói một lời, anh bế nàng lên và đưa nàng vào một bên phòng, trong khi Dragon chặn những người khác khỏi xô vào họ.

Cả ba người họ đến được nơi trú ẩn của một công vòm, và Gabriel hạ chân Pandora xuống đất. Nàng nắm chặt vạt áo khoác của anh và tuyệt vọng nhìn lên anh.

“Gabriel, chúng ta phải rời khỏi đây ngay bây giờ.”

“Không sao đâu.”

“Không ổn đâu,” nàng nhấn mạnh. “Có những quả bom dưới sàn nhà, xếp thành hàng như cá mòi trong hộp thiếc. Một cái hộp thiếc sẽ nổ thành một triệu mảnh.”

Đưa tay vào túi, Gabriel lấy ra một vật kỳ dị . . . một cái gì đó chuyển động như kim đồng hồ được gắn vào một hộp kim loại nhỏ. “Anh tìm thấy thứ này bên dưới một tấm ván lỏng lẻo đằng sau cái bệ.”

“Đó là gì vậy?”

“Cơ cấu báo động có thanh đòn gắn trên nắp kíp nổ. Nó được thiết lập để phát nổ điện tích”.

“Nhưng nó sẽ không nổ ngay bây giờ chứ?” Pandora lo lắng hỏi.

“Không, anh đã xé nó ra khỏi một hàng bom hình trụ, ơn Chúa.”

Gabriel liếc nhìn Dragon. “Đám đông đang thừa dần gần lối ra bức tường phía bắc. Đi nào. Hãy chắc chắn rằng không ai va chạm vào cô ấy.”

“Em lo lắng về những quả bom hơn là bị chen lấn,” Pandora nói, kéo anh đi một cách thiếu kiên nhẫn. Anh giữ một cánh tay quanh nàng. Với

Dragon ở phía bên kia, họ đi qua một cánh cửa dẫn đến một sân ở phía sau hành lang mở ra Phố Basinghall. Pandora cảm thấy nhẹ nhõm khi cuối cùng họ cũng đến được vùng trời mát mẻ. Họ dừng lại ở nơi trú ẩn ở một phần của tòa nhà đang bị phá.

Cảnh hỗn loạn ngự trị bên ngoài khi một biển người tụ lại trong khu vực Toà Thị chính. Mọi người chạy khắp mọi ngả trong hoảng loạn. Lính cảnh vệ chạy đi chạy lại, trong khi xe tải, xe ngựa và ngựa của lực lượng thực thi pháp luật lao đến trong ồn ào. Những tiếng huýt sáo cắt ngang không khí khi cảnh sát đến báo hiệu cho nhau. Đứng tựa đầu vào ngực Gabriel, Pandora cảm nhận được âm vang trong giọng nói của anh khi anh hỏi, “Anh bị lạc mất Prescott à?”

Nàng quay lại và thấy Ethan Ransom đang đứng đó, theo cách nàng cảm thấy, mệt mỏi nhưng hưng phấn, như thể có một luồng điện đang làm mọi múi cơ của anh ta nhảy lên. Dragon im lặng đưa cho anh ta chiếc máy đếm thời gian. Ransom lật đi lật lại vật trong tay mình, xem xét nó khi anh ta trả lời.

“Tôi đi theo ông ta dọc theo Phố Gresham và dồn ông ta vào Tổng kho Hàng hóa Đường sắt. Nhưng trước khi tôi ở trong tầm tay, ông ta — ” Ngừng lời, Ransom lắc đầu bất lực, khuôn mặt vô hồn. “Thuốc strychnine,” anh ta nói. “Ông ta lấy chúng ra ngay trước mặt tôi. Tôi xin lỗi, thưa ngài, nhưng rút cuộc thì ngài sẽ không có đủ năm phút với ông ta.” Anh nhét chiếc máy đếm thời gian vào túi. “Có Chúa mới biết chuyện này đã đi xa đến mức nào, hoặc ai khác trong Bộ Nội vụ và Lực lượng Thám tử có thể liên quan. Prescott không hành động một mình.”

“Ông định làm gì?” Gabriel hỏi.

Ransom mỉm cười không chút thích thú. “Tôi vẫn chưa chắc chắn. Nhưng dù đó là gì, tôi sẽ cần phải làm điều đó một cách cẩn thận.”

“Nếu có cách nào tôi có thể giúp—” Gabriel bắt đầu.

“Không,” Ransom ngắt lời, “tốt hơn là chúng ta nên chia tay nhau. Bây giờ Prescott đã chết, Quý bà St. Vincent vẫn an toàn. Ngài càng ít phải liên hệ với tôi, càng tốt. Đừng nói với bất kỳ ai về các sự kiện xảy ra trong đêm nay. Đừng đề cập đến việc tôi đến thăm nhà ngài.”

“Chúng tôi sẽ không bao giờ gặp lại ông nữa à?” Pandora hỏi, bối rối.

Một tia âm áp chân thật lọt vào mắt anh khi anh ta liếc nhìn nàng.

“Không nếu tôi có thể giúp được, thưa phu nhân.”

Ransom bắt tay Dragon, nhưng do dự khi anh quay sang Gabriel. Thông thường những người đàn ông chỉ trao đổi một cái bắt tay nếu họ có cùng thứ hạng.

Gabriel đưa tay ra và siết chặt tay anh ta. “Chúc may mắn, Ransom.”

Vị thám tử đáp lại bằng một cái gật đầu ngắn và bắt đầu rời đi.

“Có một điều tôi muốn hỏi,” Gabriel nói.

Quay lại với anh, Ransom khẽ nhướn mày.

Cái nhìn của Gabriel kiên định và mang tính suy đoán. “Anh có mối liên hệ thế nào với nhà Ravenels?”

Kinh ngạc, Pandora nhìn từ chồng mình sang Ethan Ransom, người đã do dự lâu hơn một chút so với những gì người ta có thể mong đợi trước khi trả lời. “Không hề. Tại sao ngài hỏi vậy?”

“Khi tôi gặp anh lần đầu tiên,” Gabriel nói, “Tôi nghĩ mắt anh có màu đen. Nhưng thực ra chúng có màu xanh đậm, viền đen. Tôi chỉ nhìn thấy bốn người trong đời với đôi mắt có màu đó, tất cả đều là những người nhà Ravenel.” Anh dừng lại. “Và bây giờ là anh.”

Ransom đáp lại bằng một tiếng cười khô khốc. “Cha tôi là một cai ngục. Nghề nghiệp của mẹ tôi là một nghề mà tôi không thể đề cập đến trong các mối quan hệ lịch sự. Tôi không phải là một người họ Ravenel, thưa ngài.”

“Anh nghĩ điều gì sẽ xảy ra với ông Ransom?” Pandora hỏi trong chuyến xe về nhà. Dragon đã chọn ngồi trên cùng với người lái xe, để nàng được riêng tư với Gabriel. Nàng được ôm ấp trong vai chồng mình, trong khi bàn tay ấm áp của anh nhàn nhạt vuốt ve nàng.

“Anh ấy đang ở một vị trí khó khăn.” Gabriel nói. “Việc buộc tội các quan chức chính phủ tham gia trong các âm mưu khủng bố với những kẻ cực đoan bạo lực thường không mang lại điều gì tốt đẹp cho một người”.

Pandora cau mày lo lắng. “Gabriel. . .” Nàng buộc phải dừng lại khi một cái ngập ngừng cưỡng lại được vượt qua nàng. “Anh thực sự nghĩ rằng có mối liên hệ nào đó giữa ông Ransom và gia đình em à?”

“Đó sẽ là một sự trùng hợp kỳ lạ,” anh thừa nhận. “Nhưng thỉnh thoảng vẫn có những khoảnh khắc khi anh nhìn thấy một chút gì đó quen thuộc trong một trong những biểu hiện hoặc cử chỉ của anh ta”.

“Vâng, em cũng nhận thấy điều đó.” Nàng dụi mắt. “Em thích anh ấy.

Bất chấp những gì anh ấy đã nói, em vẫn hy vọng chúng ta sẽ gặp lại anh ấy vào một ngày nào đó.”

“Chúng ta có thể gặp lại.” Gabriel kéo nàng vào lòng, giúp nàng thoải mái. “Hãy dựa vào anh. Chẳng bao lâu nữa chúng ta sẽ về nhà và anh sẽ đưa em đi ngủ.”

“Chỉ khi anh lên giường với em.” Nàng đưa ngón tay lên chạm vào môi anh, và cố gắng làm cho giọng nói có vẻ quyền rũ. “Em sẽ làm cho nó xứng đáng với anh.”

“Anh đánh giá cao ý nghĩ đó,” anh nói, có vẻ thích thú, “nhưng em đã ngủ gật rồi.”

“Em không mệt,” Pandora nhấn mạnh, cảm thấy tình yêu dành cho anh trào dâng, cảm xúc đau đớn hơn cả những gì cơ thể nàng có thể chứa đựng. Anh là đối tác, người yêu và chồng của nàng — mọi thứ mà nàng không biết rằng nàng luôn mong muốn. “Bộ não của em muốn tỉnh táo.”

“Em hầu như không thể mở mắt,” anh nhẹ nhàng chế nhạo. “Anh tha đợi cho đến sáng, khi có một nửa cơ hội để cùng tham gia.”

“Em sẽ cho anh thấy sự tham gia của em,” nàng đe dọa. “Em sẽ tàn phá anh. Em sẽ róc lấy thịt từ xương của anh.”

“Bình tĩnh nào, tên cướp biển nhỏ.” Gabriel mỉm cười và vuốt tóc nàng cho đến khi nàng thoải mái dựa vào anh. “Có đủ thời gian cho việc đó. Em là của anh đêm nay và mãi mãi, trải qua mọi niềm vui, nghịch cảnh và hàng ngàn cú sốc tự nhiên của cuộc đời.” Giọng anh trở nên mềm mại không thể cưỡng lại, giống như nhung thô. “Nhưng bây giờ tất cả những gì anh muốn là giữ lấy em, Pandora. . . trái tim của anh, điệu valse chậm của anh, số phận ngọt ngào của anh. Hãy để anh trông chừng giấc mơ của em đêm nay. . . và sáng mai, anh sẽ tôn thờ em như em xứng đáng được nhận. Em sẽ nói gì về điều đó?”

Đúng.Ồ, đúng. Tôn thờ nghe rất hay. Giấc ngủ nghe thật tuyệt. Pandora đột nhiên quá mệt mỏi để thốt ra một lời, tâm trí nàng trôi dạt vào bóng tối ấm áp đến khó tin, mềm mại như chăn, trong khi vòng tay anh ôm nàng vào lòng. Nàng cảm thấy anh thì thầm vào tai nàng, nhưng lần này nàng biết chính xác những lời đó là gì. . . và nàng chìm vào giấc ngủ với một nụ cười yếu ớt.

PHẦN KẾT

6 tháng 12 năm 1877

“Giữ yên,” Garrett Gibson thì thầm, nhẹ nhàng kéo dải tai của Pandora khi cô định vị đầu của một ống soi bằng thép vào tai. Cô liếc qua thấu kính vào một thấu kính phóng đại cực nhỏ, trong khi Pandora ngồi tựa đầu sang một bên trên chiếc bàn bọc da.

Cho đến nay trong quá trình kiểm tra, họ đã phát hiện ra rằng tai trái của Pandora có thể phát hiện ra tiếng tích tắc của đồng hồ cách đó nửa inch và một giọng nói cao ở độ cao sáu feet, mặc dù nàng không thể nghe thấy một giọng nói nhỏ ở bất kỳ khoảng cách nào.

Vẫn giữ chiếc kính soi trong tai Pandora, Garrett với lấy một cây bút chì và phác thảo một sơ đồ nhanh. “Trống tai được gọi là tympanum,” cô thì thầm. “Chị có thể nhìn thấy vết thủng rách nát do vết thương thời thơ ấu, và một số vết sẹo do viêm mãn tính. Tympanum liên tục được thay thế bởi sự sinh sản của các tế bào, giống như da, vì vậy loại thủng này thường nhanh chóng lành lại. Tuy nhiên, có những trường hợp như của em thì không, đặc biệt là khi nhiễm trùng nặng kèm theo vết thương ban đầu.” Cô cẩn thận rút ống, và Pandora ngồi đối diện với cô.

“Có thể làm được gì không ạ?” Pandora hỏi.

“Vì tình trạng này đã kéo dài nhiều năm nên chị không mong đợi sẽ phục hồi thính giác hoàn toàn. Tuy nhiên, chị nghĩ rằng chúng ta có thể mang lại một số cải thiện đáng kể, cũng như giảm đáng kể hoặc thậm chí loại bỏ chứng ù tai và chóng mặt”.

Pandora gần như run lên vì phấn khích. “Thực sự ạ?”

“Chúng ta sẽ bắt đầu cho em rửa dung dịch sát trùng vào tai hàng ngày để khuyến khích việc chữa lành. Sau một tuần kể từ ngày đó, chị sẽ sắp xếp em đến một cuộc hẹn khác và chúng ta sẽ bôi bạc nitrat vào các cạnh của vết thủng, để kích thích sự phát triển của mô mới.”

“Làm thế nào chị đặt được nó vào đó?”

“Chị sẽ nấu chảy một giọt bạc nitrat nhỏ vào đầu một sợi dây bạc và đưa nó vào trong vài giây. Nó sẽ không đau chút nào. Nếu vì lý do nào đó mà quá trình điều trị này không chứng minh được hiệu quả như chị mong đợi, chị sẽ tham khảo ý kiến của một đồng nghiệp đang thành công nhất

định trong việc sử dụng các miếng dán màng collagen để che phủ lỗ tympanum.”

“Nếu chị có thể tạo ra bất kỳ sự khác biệt nào, nó sẽ là. . .” Pandora dừng lại, tìm kiếm từ phù hợp. “Nó sẽ là điều kỳ diệu!”

Garrett mỉm cười. “Không có thứ gì gọi là ma thuật, thưa Phu nhân. Chỉ có kỹ năng và kiến thức.”

“Được thôi, em sẽ gọi nó bằng bất cứ điều gì chị thích.” Pandora cười toe toét với cô ấy. “Nhưng kết quả là như nhau.”

Sau khi cuộc hẹn của nàng tại phòng khám kết thúc, Pandora đi qua cửa ngách để sang bách hoá Winterborne’s, với Dragon theo sát phía sau nàng. Đó là Ngày Thánh Nicholas, khi cửa hàng theo truyền thống trưng bày cây thông Noel hàng năm dưới mái vòm kính màu cao vút trên sảnh trung tâm. Mọi người đã đi hàng dặm đường đến đây để xem một cây thông tươi cao sáu mươi feet, mỗi nhánh được tỉa gọn với những hình thù tượng trưng và đồ trang trí lộng lẫy và được quán bằng những dải băng lấp lánh.

Phố Cork tràn ngập những đám đông người mua sắm Giáng sinh chất đầy những gói hàng và túi lớn, và những đứa trẻ nhóp nhép cầm trên tay những quả mận đường, bánh hạnh nhân và các loại bánh ngọt khác. Đám đông tập trung xung quanh các cửa kính trưng bày xa hoa của cửa hàng bách hóa, một trong số đó có trưng bày các tấm thiệp vẽ cảnh Giáng sinh được bán bên trong, một gian hàng khác được trang trí bằng những đoàn tàu đồ chơi chạy quanh các đường ray thu nhỏ. Một trong những cửa kính bình dân hơn trưng bày các món ngon và bánh kẹo từ gian hàng ẩm thực nổi tiếng của cửa hàng, bao gồm băng chuyền bánh gừng khổng lồ với mái nhà lát kẹo và những người bánh gừng cười trên những con ngựa bánh gừng.

Sau khi họ bước vào cửa hàng, Dragon cầm lấy áo choàng và găng tay của Pandora và rút lui đến một vị trí gần góc. Anh ta đã mặc bộ quần áo đồng phục của mình, như anh ta đã làm bất cứ khi nào anh ta cảm thấy có một dịp đặc biệt nào đó đòi hỏi uy tín của một người hầu cận. Hôm nay, một tuần sau khi trò chơi trên bàn cờ của Pandora được bán trong cửa hàng bách hóa, anh ấy đã đánh giá rằng cần phải mặc những bộ quần áo màu xanh và tua vàng đáng ghét trong khi nàng đi thu thập thông tin bán hàng từ người quản lý bộ phận đồ chơi.

Cảm thấy nổi lo lắng trong bụng, Pandora lướt qua các tủ trưng bày. Có một gian hàng tạp hóa bắt mắt với kích thước chỉ dành cho trẻ em, với ngăn

kéo, quây và tử, một quy mô làm việc thực sự, và trái cây và rau quả đồ chơi. Ánh mắt nàng di chuyển qua bộ ấm trà, nhà búp bê, sách, toa xe đồ chơi, súng ống và búp bê. Một nụ cười nở trên môi nàng khi nàng nhìn một cặp bé gái đang chơi với chiếc bếp đồ chơi hoàn chỉnh với những chiếc nồi, chảo và đồ dùng thu nhỏ.

Vào Giáng sinh tới, Pandora đã lên kế hoạch xuất bản hai trò chơi bàn cờ mới, một bộ các khối bảng chữ cái được vẽ bằng các con vật cũng như chữ cái và một trò chơi thẻ bài dành cho trẻ em với chủ đề câu chuyện cổ tích. Điều nàng chưa tâm sự với ai ngoại trừ Gabriel là mong muốn thử viết một cuốn sách dành cho trẻ em. Chỉ là một câu chuyện đơn giản, một cái gì đó sinh động và giải trí. Vì nàng chưa đủ thành tựu trong việc phác thảo và vẽ tranh để thực hiện các bức tranh minh họa, nàng sẽ phải tìm kiếm một họa sĩ —

Sự chú ý của nàng bị thu hút bởi hình ảnh một vài đứa trẻ lo lắng loang quanh gần Dragon, rõ ràng muốn đi vào một gian trưng bày sách phía sau anh ta. Anh ấy không di chuyển. Dragon chẳng biết gì về trẻ em và dường như coi chúng chẳng khác gì những người lớn lùn tí, kém cỏi với nhận thức chiều sâu kém. Xung quanh anh có một nhóm nhỏ, ba bé trai và hai bé gái, không ai cao hơn eo anh. Chúng nghển cổ, bối rối trước hình dáng có phần kỳ dị của người đàn ông lực lưỡng mặc áo nhung xanh, với bộ râu quai nón, vết sẹo và nét mặt cau có.

Nén lại một nụ cười, Pandora đến gần bọn trẻ, nép mình bên cạnh chúng, và hỏi bằng một giọng thì thầm: “Các cháu có biết đó là ai không?” Chúng tròn mắt nhìn nàng với vẻ tò mò. “Chú ấy là thuyền trưởng Dragon — tên cướp biển dũng cảm nhất, hung dữ nhất từng đi khắp bảy biển.” Khi nàng nhìn thấy làn sóng quan tâm chạy khắp nhóm trẻ, nàng phớt lờ ánh nhìn ngờ vực của Dragon và nói thêm với vẻ thích thú, “Chú ấy đã được các nàng tiên cá săn đuổi và chú ấy đã chiến đấu với một con mực khổng lồ. Chú ấy cũng có một con cá voi cùng từng theo sau tàu của chú ấy và xin bánh quy biển”.

Một cậu bé liếc nhìn khuôn mặt đen sạm của Dragon với vẻ kinh ngạc trước khi hỏi Pandora, ""Tại sao chú ấy lại ăn mặc như một người hầu?"

“Say sóng,” Pandora tiếc nuối tâm sự. “Mọi lúc. Chú ấy không thể chịu đựng được nữa. Vì vậy, bây giờ chú ấy là một người hầu cận, và vào những ngày nghỉ, chú ấy là một tên cướp biển.”

Những đứa trẻ thận trọng tụ tập xung quanh người khổng lồ mặt đá.

“Chú có một cái chân gỗ không?” một trong số chúng hỏi.

“Không,” Dragon gầm gừ.

“Chú có bắt mọi người đi trên tấm ván không?”

“Không.”

“Tên con cá voi của chú là gì?”

Dragon có vẻ bức tức. Trước khi anh ta có thể nói điều gì, Pandora đã vội vàng trả lời, “Tên nó là Bubbles.”

“Tên của cậu ấy,” Dragon sửa lại, “là Splasher.”

Vui vẻ, Pandora rút lui trong khi lũ trẻ tiếp tục thu thập thông tin từ anh . . . ồ, anh đã từng nhìn thấy một nàng tiên cá với mái tóc xanh lá cây, đang hát và phôi mình trên một tảng đá. Đối với kho báu bị chôn giấu, à, nếu anh ta có một cái rương vàng được giấu ở một vị trí bí mật, anh ta chắc chắn sẽ không thừa nhận điều đó. Chỉ có những tên cướp biển không có đầu mới khoe khoang về chiến lợi phẩm của họ. Trong khi Dragon giải trí cho bọn trẻ— hoặc có lẽ ngược lại — Pandora quyết định đã đến lúc tìm hiểu về doanh số bán hàng của mình.

Vươn vai, nàng băng qua phía bên kia của cây thông Noel cao chót vót. . . và dừng lại khi nàng nhìn thấy dáng người gầy gò, thon dài của chồng mình, đang nửa ngồi, nửa dựa vào bàn trưng bày với hai chân bắt chéo ở mắt cá chân một cách hờ hững. Gabriel là tất cả những gì quý phái và gợi cảm, ánh sáng của đèn chùm trên cao dường như tạo ra tia lửa trên lọn tóc màu vàng đồng của anh. Ánh mắt anh nhìn vào nàng, và anh cười nhẹ, trong khi đôi mắt xanh mùa đông của anh thoáng qua một tia âm thầm lạnh lẽ.

Từ tất cả những phản ứng rung động và tiếng xì xào ngây ngất của những quý cô mua sắm gần đó, thật ngạc nhiên là không ai ngắt xiu.

Pandora đến gần anh với một nụ cười gượng gạo. “Thưa Đức ngài?”

“Anh biết em sẽ ở đây sau cuộc hẹn với bác sĩ. Và trong khi anh đang chờ đợi. . . Anh đã nghe một tin đồn về một nữ doanh nhân nào đó có toàn bộ trò chơi trên bàn cờ đã được bán hết trong vòng hơn một tuần.”

Pandora chớp mắt bối rối. “Chúng đã được bán hết rồi à? Tất cả năm trăm bộ?”

Gabriel đứng dậy và bước ra khỏi chiếc bàn trống không ngoại trừ tấm biển trên giá nhỏ.

**Trò chơi Bàn cờ của mùa lễ hội,
Cửa hàng Bách hóa lớn Spree
sẽ sớm trở lại**

“Anh vừa nói chuyện với Winterborne chỉ vài phút trước,” Gabriel tiếp tục. “Thật đau lòng khi không thể bán một sản phẩm có nhu cầu cao như vậy. Anh ấy muốn có nhiều trò chơi hơn ngay khi nhà máy nhỏ bận rộn của em có thể sản xuất chúng”.

Pandora lơ đãng lướt qua vài con số trong đầu. “Khỉ thật. Em sẽ phải thuê thêm công nhân nữ và bổ nhiệm Ida làm người quản lý.”

“Người hầu gái à?”

“Đúng vậy, cô ấy đã muốn công việc đó trong nhiều tháng và em đã từ chối, nhưng bây giờ điều đó là không thể tránh khỏi.” Thấy sự bối rối của anh, Pandora giải thích, “Hồi tháng 9, em đã đưa ra một nhận xét khá hóc búa về việc cô ấy thích nói với em phải làm gì, và điều đó có thể khiến cô ấy hạnh phúc biết bao khi có cả một nhóm phụ nữ để quản lý và giám sát — và cô ấy yêu thích ý tưởng đó.”

“Tại sao đó là một vấn đề?”

Pandora liếc anh một cái nhìn đầy đau khổ. “Tóc em thẳng mượt và không bao giờ giữ nếp. Ida là người duy nhất có thể sắp xếp và làm cho nó xoắn lại. Em chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ phải lựa chọn giữa mái tóc kinh khủng và công việc kinh doanh của mình.”

Bước đến gần nàng hơn, Gabriel rúc vào những lọn tóc tinh xảo gần thái dương nàng. “Anh yêu mái tóc của em,” anh thì thầm. “Như khi nó ở trong tay anh lúc nửa đêm.”

Nàng quay đi với một nụ cười cố nén. “Không, đừng lãng mạn ở giữa cửa hàng đồ chơi.”

“Không được làm thế à?”

“Vâng, đó là vấn đề đây.”

Gabriel chậm rãi theo sau khi nàng lướt quanh chiếc bàn trống. “Bác sĩ Gibson đã nói gì về tai của em?”

Dừng lại ngay đối diện anh, Pandora cười toe toét. “Chị ấy nói rằng nó sẽ cải thiện nếu được điều trị đúng cách. Không còn bị ù tai, mất thăng bằng hay sợ bóng tối nữa”.

Ánh mắt của họ gặp nhau trong một khoảnh khắc vui mừng và chiến

thắng. Trước khi Pandora có thể di chuyển, Gabriel đã với tay qua bàn và tóm lấy cổ tay nàng, nhanh như một con báo. “Lại đây với anh,” anh thì thầm, kéo nhẹ nhàng.

Mặt đỏ bừng khi nhìn vào mắt anh, Pandora cố gắng chống lại, trái tim nàng đập nhanh một cách dễ chịu. “Thưa Đức ngài,” nàng thì thầm van xin, “không phải trước mặt tất cả những người này.”

Môi anh giật giật. “Vậy thì hãy tìm một góc để anh có thể hôn em một cách đàng hoàng.”

Pandora thấy mình đôi má hồng rực lang thang qua đám đông với chồng nàng. Khi họ dừng lại để nhường đường cho một vài người đi mua sắm băng qua trước mặt, nàng nghe thấy giọng nói âu yếm của anh sau lưng, gần bên tai nàng. “Dù có chuyện gì xảy ra, tình yêu của anh, em biết em sẽ không bao giờ phải sợ bóng tối. Anh sẽ luôn ở đó để giữ cho em không bị ngã.”

Khi những ngón tay của họ quấn vào nhau, Pandora nhận ra rằng sắc sảo như Bác sĩ Garrett Gibson, nhưng cô ấy đã sai về điều gì đó. Có phép thuật trên đời này, và nó được dệt nên trong suốt trong mỗi ngày bình thường, cùng một lực kéo thủy triều và thúc đẩy nhịp tim của con người.

Lấy cảm hứng từ ý nghĩ đó, Pandora, Quý bà St. Vincent - một phụ nữ được thừa nhận là có khả năng kiểm soát xung động kém - đã quay sang hôn chồng mình ngay giữa cửa hàng bách hóa. Và anh - một quý ông rõ ràng là được vợ mình bao bọc - hôn lại nàng ngay lập tức.

HẾT